

**ПРОЈЕКАТ ВЕСНЕ ПЕШИЋ
У МИСИЈИ САМОСВЕСТИ А НЕ САМОЉУБЉА**

Библиотека
ПОСЕБНА ИЗДАЊА
Књига 53

Уредник
Весна Пешић

Рецензент
протојереј-ставрофор Никола Шкорић
професор Богословије у пензији
потпредседник „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду

Сарадник
протојереј-ставрофор Радиша Нинковић
Храм светог Прокопија, China Township, Michigan, САД

Превод на грчки језик
Диогенис Д. Валаванидис

Превод на руски језик
Aleksey Lyzin

Лектура и коректура текста
Иван Ристић

Штампа
Пирамида

Техничка подршка
Ана Котараш

Продаја
062/1264-824 ; 063/264-824 ; 064/222-3716

© Издавач „Пешић и синови“
11000 Београд, Топличин венац 17
тел./факс: +381/11/2183-740
www.pesicisinovi.co.rs
e-mail: veca.pesic@gmail.com

ИСБН 978-86-7540-432-3

**Издавање ове књиге помогла је
породица протојереја-ставрофора Радише Нинковића,
из China Township, Michigan, САД**

Диогенис Д. Валаванидис

АПОЛОГИЈА ХРИСТОВЕ ЦРКВЕ

**ЗБОРНИК НАЈЗНАЧАЈНИЈИХ РАДОВА
„ЦЕНТРА ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА“ У БЕОГРАДУ**

ПЕШИЋ И СИНОВИ

Београд, 2026.

ПОСВЕТА

Велики број људи носи болне трауме и страхове из периода комунистичко атеистичке диктатуре, када је свако јавно изражавање оданости и љубави према Цркви и Господу Богу било строго санкционисано.

Тај страх је остао све до данашњих дана, јер су се чак и у данашњим органима власти задржали рецидиви истог система, због чега је присутна стална бојазан, уколико би се нечије име нашло на страницама ове књиге, која, иначе говори о АПОЛОГИЈИ (ОДБРАНИ) ХРИСТОВЕ ЦРКВЕ, као најплеменитијег и најузвишенијег чина коме човек може да посвети свој живот.

Ову књигу посвећујем онима, који нажалост, нису више са нама, али који су оставили неизбрисив траг у моме срцу и мојој души. То су постигли снагом своје вере, љубави и оданости према Господу Богу и ближњима; посвећености, храбрости и непоколебивости, у одбрани хришћанског идентитета и очувању јединства Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве.

Књигу посвећујем:

Хариклији Валаванидис, мојој баки, која се поред бриге о породици, посветила интересима Цркве и православља уопште. Стим у вези, по благослову Светог владике Николаја Велимировића, који је био чест и драг гост у нашем дому, поклонила је део наше породичне виле у Битољу, Српској православној цркви, за потребе Црквеног суда.

Исто тако, по благослову Светог владике Николаја, прикупљала је средства за обнову срушеног храма Св. Димитрија у месту Магарево, Општина Битољ, однедавно Северна Македонија. Благословом Божјим храм је обновљен, и данас се у њему служи Божја служба.

Проф. др Миодрагу М. Петровићу,

свом најбољем и најдражем пријатељу, највећем историчару канонологу у историји СПЦ и научном саветнику Историјског института Српске Академије Наука и Уметности, јединственом Атинском дуплом доктору теологије, права и историје, и јединој личности у Србији која је превела први и други том Законоправила Светога Саве на савремени српски језик. Нико други се није усудио да учини тако нешто, јер је за такав подвиг било неопходно изванредно познавање новогрчког, старогрчког, старословенског, латинског језика али и Римског права.

Многи су се питали: Шта је то што је издвајало проф. др Миодрага М. Петровића из мора образованих и школованих наших људи са Берклија, Кембриџа, Харварда, Принстона, Јејла, Сорбоне, итд? Пре свега, био је православни и хришћански интелектуалац, који је и живео на такав начин, и који је потицао из породице која је дала 9 свештеника, монаха, монахиња, игуманија итд.

Уместо да је професор др Миодраг М. Петровић, колос од интелектуалца и хришћанина, имао заслужено место у друштву и институцијама, али и Цркви, он је намерно игнорисан, миниран и скрајнут на сваком месту. Питамо се, због чега је постојала толика мржња „врхушке“ администрације Београдске патријаршије, према професору др Миодрагу М. Петровићу? Њега су се плашили, не само због знања, већ и због ауторитета који је црпео из свог става, понашања, држања, образовања,

васпитања, али и познанстава са скоро целом Грчком црквом, тј. оцима и теолозима антиекуменистима, али и са онима другима.

Плашили су га се вероватно и због тога што их је јако добро познавао још из времена агресивног титоизма, када су они напредовали и постали то што јесу!

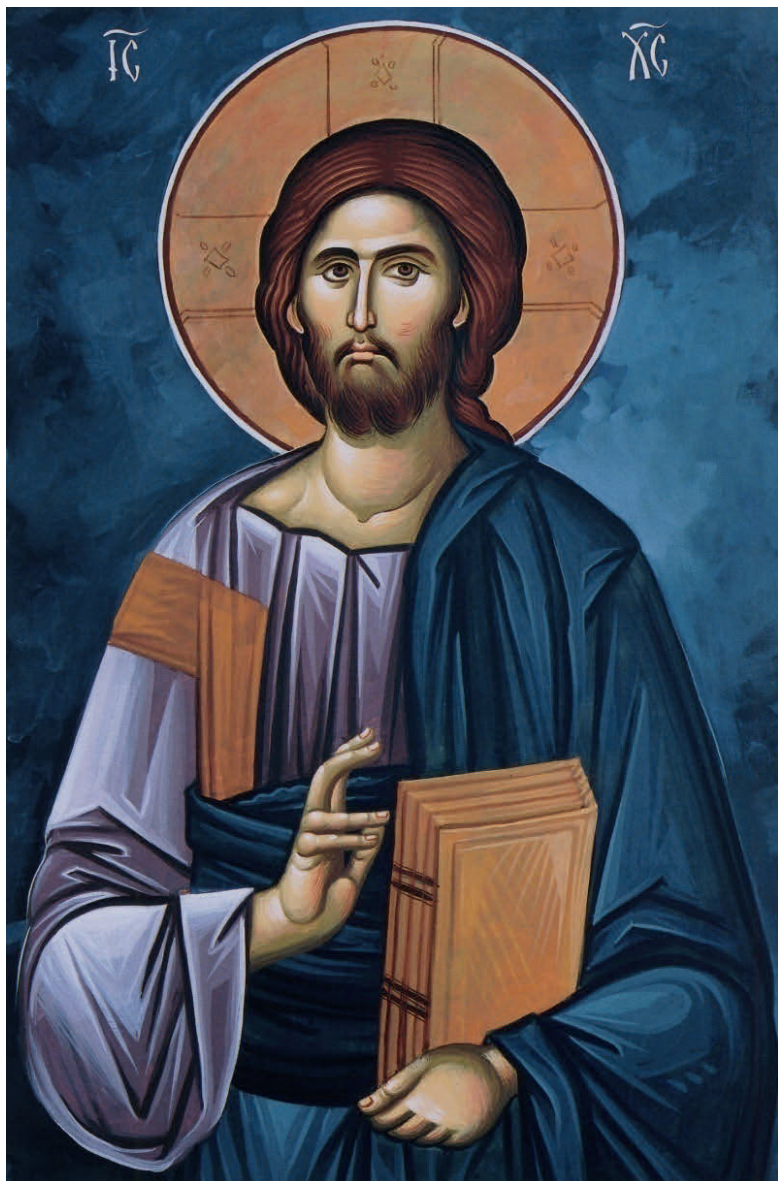
Ипак, проф. др Миодраг М. Петровић је до последњег дана представљао несавладиву брану промотерима екуменизма, папизма, либерализма, модернизма и Авнојевског комунизма, а посебно бачком епископу Иринеју Каранушић-Буловићу, који је забранио да се у Новом Саду изложи његово *Законоправило Светога Саве* (фототипија Иловачког преписа) из 1262. године.

Професор др Миодраг М. Петровић је од разних црквених администрација доживљавао разне непријатности, и на својој кожи је осетио грубе додире комунистичких шпијуна, али и екуменистичких јастребова. Упркос свему томе, никада није престао да буде одан Светосавској цркви.

Мој најбољи и најоданији пријатељ, проф. др Миодраг М. Петровић, био је специјални саветник „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, на чијем се челу налазим. „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, вечно ће му бити захвалан на саветима, као и свему што смо од њега научили, јер иначе, никада не бисмо достигли толики углед и поштовање у свету, да није било савета, помоћи и сугестија проф. др Миодрага М. Петровића.

Мени је оставио неколико ствари у аманет које морам да учиним. Једна од њих је и ова књига: Зборник најзначајнијих радова „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, под насловом АПОЛОГИЈА ХРИСТОВЕ ЦРКВЕ.

„И познаћете Истину, и Истина ће вас ослободити“ (Јов. 8,32)

Огромну животну енергију сам уложио у ОДБРАНУ ХРИСТОВЕ ЦРКВЕ и очување хришћанског идентитета, као носећег стуба националног идентитета сваког православног народа. То сматрам највишим верским и патриотским чином, којим сам испунио аманет предака, и очекивања генерација које долазе.

**Због тога, ове речи, са поносом упућујем нашем
Творцу Господу Исусу Христу, Сину Божјем:**

*Када би ми на крају живота, пред своје последње издиханије,
остао само један једини атом снаге и моћи, и њега бих, Оче и
Господе мој,*

*Исусе Христe Сине Божји, дао за одбрану Твоје Свете Вере
и одбрану Твоје Свете Цркве.*

*Свемогући Боже који си мучен на Крсту због мојих греха,
молим Ти се, буди увек самном.*

Аутор

ПАТРИЈАРХ СРПСКИ

Пбр. 454/1
22. јун 2020. године
У Београду

**Председнику Центра за заштиту хришћанског идентитета
Господину Диогенису Валаванидису
Београд**

Уважени г. Валаванидису,

На основу Вашег писма, од 16. јуна 2020. године, обавештавамо Вас да имате наш патријарашки благослов за рад *Центра за заштиту хришћанског идентитета* са седиштем у Београду.

Нажалост, положај хришћана у многим деловима света није на завидном нивоу, док у појединим државама још увек трају прогони и егзекуције хришћана на верској основи. У том погледу, надамо се да ћете успети да скренете пажњу светске јавности на овај озбиљан проблем који се може решити заједничким залагањем свих људи добре воље.

С благословом,

ПАТРИЈАРХ СРПСКИ

Иринеј
(† Иринеј)

Краља Петра I, бр. 5, 1100 Београд - Србија
е-пошта: kpr@spc.rs

**Благослов патријарха српског Иринеја, за рад
„Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду**

АПЕЛ – ТРУБА ЗА ВАСПОСТАВЉАЊЕ ЦРКВЕНОГ ЈЕДИНСТВА

Као свештеник и бивши професор Богословије у манастиру Крка, а у складу са положеном свештеничком заклетвом, искрено сам се обрадовао изласку из штампе Зборника најзначајнијих текстова „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, под насловом АПОЛОГИЈА ХРИСТОВЕ ЦРКВЕ. С тим у вези, уверен сам да аутор овог издања, у правом смислу речи оставља легат, како личног ангажмана тако и целокупног рада „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, који је основао на своју иницијативу и на чијем челу се налази од првог дана.

Поред моје маленкости, чланови Центра су биле угледне личности научног и друштвеног живота Србије: највећи историчар канонолог у историји СПЦ и научни саветник Историјског института Српске Академије Наука и Уметности (САНУ), проф. др Миодраг М. Петровић; академик Никола Тасић, ондашњи потпредседник САНУ; истакнути кустос Народног музеја у Београду, Никола Кусовац; ондашњи председник Адвокатске коморе Србије, Милан Вујин; најпознатији српски адвокат кривичног права, Вељко Губерина; грудни хирург Клиничког центра Србије, др Никола Атанасијадис и други.

Поред непрегледног низа активности „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, навео бих само најмаркантније: учествовање на бројним предавањима; међународним конференцијама; медијским наступима у земљи и иностранству; настојањима да се заустави погубна фрагментација Православне цркве; осуде афирмације највећег зла у историји људског рода – сатанизма; протестима против промоције бројних патолошких појава; супротстављање таласу агресивног екуменизма, папизма, либерализма и модернизма, који су увек наступали самоуверено, из разлога што су им снажни економски фактори са огромним утицајем на светску политику, пружали подршку кроз неограничено финансирање! ***Све је то резултирало формирању моћних екуменистично-папистичких центара унутар помесних аутокефалних православних цркава, како малих тако и највећих, чији су протагонисти били највиши црквени високодостојници!***

Спознаја оваквих чињеница, увек је стварала тугу и горак укус у устима свима нама у „Центру за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, као и сваком искреном вернику Једне, Свете, Саборне и Апостолске цркве, уз неизбежно питање: „*До које границе у духовном и моралном смислу може човек да падне, да би злоупотребио добијено архијерејско достојанство?*“

На основу свега реченог, више је него јасно са коликим изазовима се суочавао Центар у свом раду, поготово ако се узме у обзир чињеница, да су све активности реализоване без икаквих материјалних средстава!

Упркос свему, увидевши незаустављиви процес фрагментације Православне цркве у целини, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, обратио се бројним црквеним и државним ауторитетима у земљи и иностранству, путем протестних и отворених писама:

1- *Протестно писмо председнику Републике Турске Ресер Таууир Erdogan-у поводом варварског преузимања хришћанске цркве Свете Софије у Константинопољу.*

2- *Три Отворена апела свима архијерејима Српске православне цркве у земљи и иностранству (преко 40 писама и мејлова је упућено у сваком апелу), као и ресорном министарству културе Републике Србије, у циљу заустављања афирмације сатанизма у нашој земљи.*

3- *Протестна писма упућена СПЦ, САНУ, Матици српској и др. институцијама поводом одржавања LGBTQ+ параде, септембра 2022. г. у Београду.*

4- *Апел Цариградском патријарху Вартоломеју I да спречи варварски упад припадника Украјинске службе безбедности и полиције у светињу руског православља - Кијево-печерску лавру.*

5- *Поновни јавни апел упућен 15.05.2025. г. патријарху Вартоломеју I за спас јединства Православне цркве.*

6- *Апел који је 7.5.2024. г. упућен Његовој Светости патријарху Москве и све Русије Г.Г. Кирилу, са молбом да Руска православна црква као најмногољуднија, сазове Свеправославни Сабор, на којем би се васпоставило црквеноканонско јединство у Православној цркви.*

7- *„Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, обратио се новоформираној Канцеларији Беле Куће за вере у Вашингтону, као и потпредседнику САД J.D. Vance-у (24.03.2025), са молбом да својим ауторитетом допринесу заустављању државног прогона припадника канонске Украјинске православне цркве.*

8- *Центар је 30.08.2025. године упутио допис у Бакинџемску палату, којим се обратио Његовом краљевском височанству Краљу Чарлсу III, за посредовање у спречавању намере званичног Кијева, да свете мошти из Кијево-печерске лавре премести у Лондон, под изговором «заштите од ратних дејстава».*

9- *Центар је са огорчењем и негодовањем 11.10.2022. године упутио протест Амбасади Републике Летоније у Атини, која на нерезиденцијалној основи покрива Републику Србију, због одлуке*

председника Летоније Еглиса Левитса, који је националном парламенту (Сејму) поднео нацрт Закона о промени статуса Летонске православне цркве, која је до сада имала статус Аутономне Епархије под јурисдикцијом Московске патријаршије.

10- *„Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, 06.11.2024. године је упутио јавни апел патријарху Јерусалима и целе Палестине као и чувару Гроба Господа Исуса Христа, Теофилу III, да позове на сабрање првојерархе свих православних цркава у Аман, у Јордан, као што је то учинио марта 2020. године, ради опстанка целе Православне цркве која се нашла у егзистенцијалној опасности.*

Овом приликом ћу се осврнути на јавни апел „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, који је упућен јерусалимском патријарху Теофилу III, из разлога што епископ јерусалимски није, као епископи Старог и Новог Рима, постао предстојатељ Јерусалимске цркве на основу императорске престонице. У Јерусалиму је Христос проповедао, страдао, распет и васкрсао. „Заповедио је апостолима да се не удаљују из Јерусалима, него да чекају обећаног Оца...“ (Дела апостола 1,4). Рекао им је: „Примићете силу када сиђе Свети дух на вас и бићете свједоци у Јерусалиму... све до краја земље“ (Дела апостола 1,8).

У Јерусалиму је „у горњој одаји“ (Дела апостола 1,13) зачет први молитвени сабор апостола и народа, који убрзо „бијаше на окупу око сто двадесет душа“ (Дела апостола 1,15), „истрајно и једнодушно на молитви и мољењу“ (Дела апостола 1,14). Тамо, у Јерусалиму, Сабор апостола је коцком изабрао Матију за апостола, пошто се „помолише и рекоше: Ти, Господе, познаваоче срдаца свију...“ (Дела апостола 1,24). Тако је „док бијаху сви апостоли једнодушно на окупу“ (Дела апостола 2,1) испуњено Спаситељево обећање – да ће им „кад се наврши педесет дана“ (Дела апостола 2,1) послати Светога Духа „који од Оца исходи“ (Јован 15,26), **а не и Сина, како погрешно уче Римокатолици.** У Јерусалиму је заснован начин саборног одлучивања у Цркви Христовој: „Зато ми сабрани једнодушно, нађосмо за добро... јер угодно би Светоме Духу и нама“ (Дела апостола 15,28), од чега се касније много пута, на разне начине, одступало, јер је важило: „Изволи се нама и Духу Светом“. Последице таквог одступања тешко су излечиве.

Апел „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, јерусалимском патријарху Теофилу III представља својеврсну трубу, односно „глас вапајућег у пустињи“ (Матеј 3,3), пустињи изазваној међу православним црквама услед:

- 1- кршења јеванђељског и црквеностановног учења;**
- 2- наметања икуненизма који заиста јесте „свејерес“ по речима Светог Јустина Ђелијског;**
- 3- тежње за уједињење православних верника са римокатолицима;**
- 4- пропињања цариградских патријараха, нарочито од Мелентија Метаксакиса, Атинагоре и посебно, данашњег Вартоломеја I, да у Цркви одлучују не саборно са осталим предстојатељима аутокефалних помесних цркава, него по диктату светских моћника...**

Постојеће нејединство обилато користе непријатељи Православља, разводњавајући не само веру и лепе обичаје, него и свест о припадности одређеном народу. Услед тога, ни вековне породичне вредности више нису као некада. Данас мушко може бити и женско, и обрнуто!

Нека би дао Бог да апел „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду буде благотворан попут старозаветних труба, какве су, на пример, биле оне седморе трубе свештеника, зване јерихонске, о којима говори Исус Навин (глава 6) и од којих „попадоше зидови“ града; или оних труба које помиње пророк Јеремија (4,5) „...огласите у Јерусалиму и реците: трубите у трубе по земљи; вичите, позовите народ...“; или оних седмориx труба, датих анђелима“ који стајаху пред Богом“ (Откровење Јованово 8,2).

Зато господину Диогенису Валаванидису, председнику „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, треба одати посебно признање за херојско залагање да се сазове Свеправославни сабор на којем би се васпоставило црквеностановно јединство у Православној цркви.

Такође, желим да нагласим, да никада у свом дугом (више од 42 године) свештеничком раду, нисам сусрео човека који је са толико ентузијазма, храбрости и оданости био посвећен заштити Христове Цркве и њеног јединства.

Никола С. Шкорић
протојереј-ставрофор
професор Богословије у пензији

РЕЧ АУТОРА

Иако сам рођен у Београду, васпитаван сам и одрастао у окриљу грчке породице пореклом из Мале Азије (Кесарије, Кападокије), чији су преци умирали са именом Господа Исуса Христа на уснама.

По промислу Божјем, 1995. године основао сам Удружење Грка у Србији „Рига од Фере“ и био први његов председник. То сам учинио са циљем да се окупе потомци грчких породица који живе у Србији, ради неговања традиционалних вредности народа коме припадамо.

Исто тако, 1996. године основао сам „Комитет за репатријацију партенонских скулптура – Мелина Меркури“ који је и данас врло активан, посебно у оквиру Међународне асоцијације за репатријацију партенонских скулптура (<http://www.parthenoninternational.org>). У том својству, у саставу четворочлане делегације (John Woorhees, САД, Krister Kumlin, Шведска, David Hill, Аустралија и Диогенис Валаванидис, Србија и Црна Гора) 17. јула 2005. године учествовао сам у разговору са британским министром културе Дејвидом Лемијем у британском Парламенту у Лондону. Састанак је организован у циљу проналажења праведног решења за повратак партенонских скулптура на њихова првобитна постоља у Атину, које су 1803. године најамници британског амбасадора лорда Елгина на варварски начин исекли металним тестерама, са најзначајнијег споменика светске културне баштине – Партенона, и однели из земље.

Тада сам британском министру поновио речи легендарне Мелине Меркури, које је изговорила 12. јула 1986. године на Оксфорду: „Господине министре, треба да схватите шта значе за нас партенонски мермери. Они су наш понос, наше жртве. Они су најплеменитији симбол савршенства. Они представљају одавање поште философији и демократији. Они представљају наше амбиције и само наше име. Они су симбол Хеленизма“. Своје излагање завршио сам речима: „Влада Велике Британије има историјску прилику да позитивним решењем овог питања, доживи аплауз целокупне светске културне јавности“.

Захваљујући пријатељском и присном односу са познатим француским редитељем Jules Dussen-ом, иначе супругом једне од највећих Гркиња двадесетог века, славном грчком филмском и позоришном уметником, ондашњом министарком културе Републике Грчке и вољеном унуком деде Спироса који је више од 30 година био градоначелник Атине, Мелином Меркури, једино је српски „Комитет за репатријацију партенонских скулптура“

(поред 23 истоимена Комитета из разних земаља широм света), добио сагласност да понесе име легендарне Мелине Меркури.

Са Julles Dassen-ом, музеј Бенаки, Атина, 2005.

Диогенис са Julles Dussen-ом

Исто тако, из поштовања према земљи у којој сам рођен и где сам провео цео живот, Републици Србији, постао сам председник „Новог Друштва српско-грчког пријатељства“, у једном од најтежих и најтурбулентнијих тренутака у историји српског народа, током ратних 90. година двадесетог века. У том периоду сам одржао бројне конференције за штампу у Атини, гостовао на ТВ и радио програмима, у циљу ангажовања грчког јавног мњења ради слања хуманитарне помоћи у Србију која је, у то време, била окована најригорознијим међународним санкцијама. Тако је, само у једном тренутку, из Грчке стигао контингент од 460 тона хуманитарне помоћи!

Своје активности, веома ангажовано сам усмерио и на заштиту српских цркава и манастира на простору Косова и Метохије, који су били једни од најугроженијих споменика духовности и културе српског народа, на целом свету.

С тим у вези, на предлог блаженопочившег патријарха Српске православне цркве Иринеја, септембра 2013. године, добио сам једно од највиших црквених признања – орден Св. цара Константина.

Додела ордена Св. цара Константина, септембар 2013. г.

Када је реч о мојим прецима, несумњиво да живот и рад мог деде др Аврама П. Валаванидиса (1866-1913), заслужује пажњу, с обзиром да је био познати и високо уважавани хирург, филантроп, хуманиста и патриота, велики православцац и хришћанин као и његова супруга, бака Хариклија. Др Аврам је преминуо у српској војној болници у Битољу као лекар добровољац, 6. маја 1913. године, од последица тада неизлечиве болести, пегавог тифуса. Иза себе је оставио незбринуте: супругу и четворо малолетне деце, у само праскозорје Првог светског рата.

Посебно желим да истакнем да је у историји човечанства, увек постојао непрегледан низ саможивих ликова који су незајажљиво стремили за влашћу, како би загосподарили збивањима! Срећом, увек су се појављивале и личности које су постајале симбол једне благотворне епохе. Нису то била натприродна бића, већ обични смртници; бића која нису лишена слабости и недостатака, али их је један суштински дар увек издизао изнад осталих: *способност да виде даље од свога ја, да свој живот не посвећују само себи, већ некој идеји, неком идеалу или стицању знања*. Због тога, сматрам, да др Аврам заслужује да се о њему, као човеку који је оставио великог трага како у медицини тако и у унапређењу српско-грчких односа, изнесу подробнији подаци из биографије.

Др Аврам Валаванидис је био Грк по националности, православац по верском опредељењу, филантроп, хуманиста и патриота, који је свој живот положио на олтар српске борбе за ослобођење у Балканском рату пре више од 100 година.

Рођен 1866. г. у Малој Азији, завршио је Медицински факултет у Константинопољу, и потом, на тој угледној високој школи, две године радио као веома цењен асистент професора Камбуроглуа, једног од ондашњих најбољих хирурга у турској империји.

Хариклија и др Аврам Валаванидис

Предан идејама слободарства и националног ослобођења грчког народа, млади хирург, упркос блиставој универзитетској и медицинској каријери која му се смешила, није могао да трпи неподношљив однос према Грцима, као ни према другим православним народима у дуговечној отоманској империји. Зато је прекинуо универзитетску каријеру, напустио Малу Азију и преселио се у ондашњу Јужну Србију, у Битољ.

Стигао је не врло немиран терен, у свет у коме је брига о народном здрављу била и иначе на врло ниском нивоу, а утолико сложенија због арнаутских зулума над православцима. Пожртвован у пружању лекарске

помоћи тамошњем народу, др Аврам је брзо добио позив од свог доброг пријатеља, српског конзула у Приштини Настаса Настасијевића, да оде у ту варош у којој је конзул организовао прихватилиште за Србе, преживеле жртве зулума у косовском вилајету. Требало је збрињавати повређене, осакаћене и рањене, о којима је бригу у највећој тајности, током 1901. и 1902. године преузимао др Аврам Валаванидис. Захваљујући његовој преданости, хируршком и лекарском умећу, унесрећени су остајали у животу, многи од њих приправни да се по оздрављењу опет супротставе зулумима.

Као врхунски хирург, др Аврам је у једном моменту био суочен са задатком од највише државне важности. Поручено му је да хитно оде у Једрене где се у инспекцији турских трупа налазио велики везир Махмут Садит-паша, миљеник и ранији лични ађутант султана Абдул Хамида Другог. Садит-паша је, наиме, добио несносне болове, највероватније због камена у неком од абдоменалних органа, па је др Аврам требао да га ослободи мука. У томе је успео, извршио је операцију, показавши још једном врхунско умеће.

Вративши се из Једрена после операције Садит-паше, др Аврам је наставио као лекар и хирург да пружа помоћ Србима у Приштини, обављајући своју дужност под најтежим, у ствари неподношљивим околностима, користећи приручна средства и материјале. У породичној архиви је забележено да се нарочито жалио на огроман недостатак анестетика. Иако је све обављао у строгој тајности, за то су сазнале турске власти, па је убрзо, др Валаванидис ухапшен и по кратком поступку осуђен на смрт, као противник турске империје.

Његова пожртвована супруга Хариклија, обратила се, међутим, Садит-паши за помоћ. Сада су др Аврама по пашином наређењу спровели у Једрене, а онда су њих двојица отишли у Константинопољ, где је изречену смртну казну требао да потврди султанов специјални суд.

Уместо тога, Садит-паша је организовао свом дужнику др Авраму пријем код самог султана Абдул Хамида Другог, пред којим се храбри хирург успешно одбранио. Тврдио је да је у Приштини и Битољу само вршио своју лекарску и хуману дужност, да је обављао тешке операције и над многим виђеним Турцима и да зато ни од кога није био плаћен. Султан се смиловао, укинуо је смртну казну, али је прогнао др Аврама у Албанију, где су за њега и његову породицу наступили драматично тешки тренуци.

Некако је успео да се врати у Битољ, а онда се у Првом балканском рату, када је град ослобођен у новембру 1912. пријавио као лекар добровољац у српску војску. Пожртвованим радом др Аврам је спасио животе

многих рањених српских војника и официра, а глас о томе брзо га је учинио познатим и омиљеним. У позадини бојишта, даноноћно је обављао хируршке интервенције, пожртвовано пружао помоћ и у свим другим ситуацијама. Нажалост, то је било време када се појавила и врло брзо проширила тешка генерализована инфективна болест – пегави тифус, за коју у то време није било лека, а која је косила нарочито припаднике Српског санитета.

И поред чињенице што је др Авраму, као искусном лекару било јасно да од тог тренутка свој живот у потпуности ризикује, помажући беспомоћним српским борцима који су оболели од пегавог тифуса или „пегавца“ како су га звали, др Аврам је до последњег тренутка остајао уз болнички кревет немоћних и оболелих српских бораца, пружајући им неопходну помоћ!

То је било време када су људска част, достојанство и лекарска етика, полагали испит пред сопственом савешћу и Господом Богом! У породичној архиви је забележено да су многе његове колеге – лекари, не скидајући беле мантиле напуштали болницу, бежећи од болесних и инфективних пацијената. Напуштали су беспомоћне пацијенте без трунке гриже савести, коју вероватно нису ни имали!

Храбри лекар је и сам оболео од пегавог тифуса! Његов исцрпљени организам је издржао тринаест дана. Доктор Аврам Валаванидис је преминуо 6. маја 1913. године у 47. години, од тада неизлечиве болести пегавог тифуса, у српској војној болници у Битољу. У само праскозорје Првог светског рата, иза себе је оставио незбринуту супругу и четворо малолетне деце.

Такав је био мој деда, др Аврам П. Валаванидис, који је говорио да постоје ствари које човек никада не сме да подноси – ни због новца нити лепих речи: повреду личног достојанства, неправду, бешчашће или стид. Рођен је у складном браку Продромоса и Марије, у малој сликовитој варошици Андроникион у Малој Азији, где су рођени Симеон, Василики, Поликсени, Теологос и Ана, а нешто касније, у Самсунди, рођен је њихов најмлађи син Ксенофон.

Вила породице Валаванидис у Битољу

Бака Хариклија (1877-1941) поред бриге о породици, посветила се интересима Цркве и православља уопште. Као таква, одлучила је да део своје куће у Битољу стави на располагање Српској православној цркви за потребе Духовног суда (на фотографији се види део породичне виле у Битољу). Чести гости у дому баке Хариклије били су свети владика Охридски и Жички Николај Велимировић и свети Јустин Поповић. По благослову светог владике Николаја, Хариклија је поклонила део породичне виле у Битољу Српској православној цркви, и прикупљала средства за обнову срушеног храма Св. Димитрија у месту Магарево, Општина Битољ, однедавно Северна Македонија. Благословом Божјим храм је обновљен, и данас се у њему служи Божја служба.

Када је реч о мени, поред професионалног ангажмана у бројним респектабилним међународним институцијама у којима сам радио: Амбасади САД у Београду, Pan American World Airways, грчком националном авио-превознику – Olympic Airways, америчкој мултинационалној компанији за инвестиције и некретнине – RE/MAX International за Србију и Црну Гору као и Министарству иностраних послова Републике Србије, увек сам се трудио да газим по трагу својих предака, деде др Аврама и баке Хариклије.

У том контексту, 2015. године сам основао „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, са циљем да доследно и непоколебиво делује у правцу остваривања мисије коју спроводи: заштите хришћанског идентитета као носећег стуба националног идентитета сваког пра-

вославног народа, без којег ниједан народ нити држава не би могли да опстану; одбране јединства Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве; као и борбе за физички опстанак сваког хришћанина на свету, чија је вера у данашњем времену угрожена више него икада пре у својој дугој историји.

Такође, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ представља најчвршћи катехон (од грчке речи – *то катέχων* – која се налази у апостолским посланицама, посебно 2. Солуњанима 2:6-7, и која значи „онај који задржава, спречава“) ширење и промоцију сатанистичког деловања.

Његови чланови су биле истакнуте личности црквеног и друштвеног живота земље, које су деловале у различитим периодима постојања Центра. Између осталих, то су: протојереј-ставрофор Никола Шкорић, професор Богословије у пензији; највећи историчар канонолог у историји СПЦ и научни саветник Историјског института Српске Академије Наука и Уметности (САНУ), проф. др Миодраг М. Петровић; академик Никола Тасић, ондашњи потпредседник САНУ; истакнути кустос Народног музеја у Београду, Никола Кусовац; ондашњи председник Адвокатске коморе Србије, Милан Вујин; најпознатији српски адвокат кривичног права, Вељко Губерина; грудни хирург Клиничког центра Србије, др Никола Атанасијадис и други.

Упркос чињеници, што се данас суочавамо са огромним потешкоћама у реализацији наведених циљева, првенствено због укрштања супротстављених политичких, геополитичких и еклисиолошких интереса, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду и сви његови чланови, остају непоколебиви и доследни у остваривању мисије коју спроводимо.

Истичем, да је у данашњем времену изузетно тешко бранити Господа Исуса Христа и борити се за очување јединства Његове Цркве, посебно, јер то чинимо у срцу дехристијанизоване Европе, која је одавно изгубила лик Богочовека Христа, као једине вечне вредности ради које постоје сви светови, и заменила га за материјализованог, самосталног тзв. непогрешивог човека – човекобога; Европе у којој се толерише и промовише сатанистичко деловање – као највеће зло у историји људског рода; у материјализованој и духовно палој Европи која је Господа Бога заменила за новац који је уздигла на пиједестал божанства; Европи у којој се афирмише девастација породице као основне ћелије сваког нормалног и здравог друштва; Европи у којој такозвана „четири јахача апокалипсе“ (Велика Британија, Француска, Немачка и Пољска) заслепљени патолошком русофобијом не виде да јуришају у загрљај самоуништења, у који увлаче и друге народе за собом; као и Европској унији која је постала талац сопствене русофобије.

Посебну тешкоћу ствара и суочавање са реалношћу, у којој нас највиши политички ауторитети Европске уније (ЕУ), у првом реду председник

Европске комисије (ЕК) Урсула фон дер Лајен, убеђује да се постојаност европске културе и цивилизације баштини на темељима *Талмуда*, који представља најпознатије дело јеврејске литературе од првих векова хришћанске ере, и данас, у којем су хришћани окарактерисани као „омрзнута секта“, док је опис lika Исуса Христа богохулно изопачен! Недвосмислено, на овај начин се покушава променити генетски код и лична карта народа Европе, која почива на хришћанским вредностима, хеленској култури и римском праву. Председник ЕК је ове речи изговорила током излагања на Универзитету Бен-Гурион у Негеву, у Израелу, 14. јуна 2022, приликом примања почасног доктората.

Делујући у таквом окружењу и веома тешким околностима, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, суочио се са изузетно тешким задацима у реализацији својих циљева, посебно ако узмемо у обзир следеће чињенице: многе помесне православне аутокефалне цркве се нису адекватно супротставиле деструктивним ставовима цариградског патријарха Вартоломеја I, посебно када је реч о разарању јединства Православне цркве; такође, многи високодостојници, како малих тако и највећих помесних православних аутокефалних црквених заједница, пали су у искушење јереси екуменизма, папизма, либерализма и модернизма, што је допринело да се таквим поданичким деловањем нађу у вазалном односу према државним ауторитетима својих земаља. То су чинили врло перфидно, јавно се представљајући као присталице очувања јединства Православне цркве првог миленијума, док су иза кулиса деловали у складу са својим папистичко екуменистичким опредељењима.

Пошто су активности „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, у таквим срединама биле непожељне а тиме и немогућа реализација било каквих активности, имајући у виду да ни једно средство јавног информисања није било спремно да објави наша саопштења, а посебно су избегавали да објаве став Центра којим је више пута јавно указивао на доктрину коју је лансирао папа Јован Павле Други, а по којој „Европа дише на два плућна крила – крило источног и крило западног хришћанства“. Тим поводом смо истицали, да је плућно крило западног хришћанства тешко оболело ради прихватања бројних новотарија и благонаклоног става према појави сатанизма као и склапању бракова истополних особа, тако да би спајањем са здравим плућним крилом – изворне и чисте Православне цркве, консултујући медицинску науку али и здраву логику, једино здраво плућно крило могло да оболи, док болесно никако не би могло да оздрави!

Такође, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда је уложио огромне напоре, наступајући у средствима јавног информисања земаља где је то било могуће, на разним промоцијама, трибинама, међународним конференцијама као и гостовањима председника Центра на доступним youtube каналима, указујући верујућем народу на надлазећу опасност, и упозоравајући га да не подлегне искушењу и морално падне толико ниско, да би га се и сам ђаво постидео, чиме би постао роб зла и греха.

НАСУПРОТ ТОМЕ, НЕОПХОДНО ЈЕ ДА СЕ ВЕРУЈУЋИ НАРОД УСПРАВИ, И БУДЕ ПРВИ НА ЛИНИЈИ ИЗГОНА НЕЧАСТИВИХ СИЛА ИЗ СВИХ ОНИХ КОЈИ ВОЈУЈУ ПРОТИВ ХРИСТОВЕ ЦРКВЕ.

Са друге стране, агресивни екуменизам је увек имао подршку моћних економских фактора на Западу, који су увек финансијски подржавали екуменистичке центре унутар помесних православних цркава. Зато се и јавља потреба за очувањем православног идентитета, а тиме, и оштро супротстављање спајању Православне цркве са Западном црквом која је прихватила бројне новотарије, што би довело до угрожавања чистоте православне вере.

У том контексту, веома су поучне и упечатљиве речи које је, тим поводом, изговорио свети владика Николај Жички:

„Да су апостоли били толерантни према другим верама, онда би се на њима завршила историја хришћанства. Да су црквени оци били толерантни према свим религијама и јересима свога времена, онда не би било разлога да их називамо очевима.

Стари Рим је био толерантан према свим верама свог царства – и отишао је у гроб окорео у својој вери, јер је толеранцијом према туђим верама изгубио своју. Почетак толеранције према другим верама је почетак губитка сопствене вере“.

После свега наведеног, када је постало више него очигледно да су угрожени опстанак, односно, темељи Православне цркве као носећег стуба националног идентитета сваког православног народа а самим тим и државе, поражавајућа чињеница је да и поред тако драматичних збивања и упозорења, нико од верских и политичких ауторитета у земљи и свету, није реаговао?

Сви су заћутали! Настао је тајац!!!

Тада је „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, између осталих, предузео низ активности, међу којима су:

1- У тренутку када су многи занемели од страха пред савременим турским „султаном“, Центар је упутио отворено протестно писмо председнику Репу-

блике Турске Ресер Таууір Erdogan-у поводом варварског преузимања хришћанске (православне) цркве Свете Софије у Константинополису (Аја Софије) које је 13. 07. 2020. г. председник Центра предао у Амбасади Републике Турске у Београду, у Крунској улици. – **одговор никада није стигао.**

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

ОТВОРЕНО ПИСМО ПРЕДСЕДНИКУ ТУРСКЕ ГОСПОДИНУ Recep Tayyip Erdoganu

Његова Екселенција г. Ресеп Тајјип Ердоган
Председник Републике Турске

Београд, 13. јул 2020. г.

Поштовани господине председниче,

Обраћам Вам се са молбом да преиспитате своју одлуку о претварању хришћанске цркве Свете Софије у Константинопољу у исламску богомољу, у којој су се моји преци молили Господу Богу. И Вама је познато, уважени господине председниче, да се историја вековима немилосрдно поигравала са Светом Софијом, коју је цар Јустинијан подигао у периоду од 532-537. године.

Обраћам Вам се као Грк, чије је порекло из Мале Азије (Кесарије, Кападокије), и чији је деда, иначе познати и високо уважавани хирург др Аврам П. Валаванидис (1866-1913) дипломирао на медицинском факултету у Константинопољу, и две године био асистент проф. Камбуроглуа, иначе једног од најбољих хирурга у турској империји.

Желим да истакнем да је хришћанима много више познат Ислам, него друге источњачке религије, због чега постоји жеља да се после периода од неколико стотина година сукоба и неповерења успостави дијалог, посебно јер Ислам као и Хришћанство припадају монотеистичким религијама, које се моле једноме Богу, живоме, милосрдном и свемогућем, створитељу неба и земље.

Поштовани господине председниче, због свега наведеног, и ја сам васпитан у духу поштовања своје али и туђе религије, као и безрезервне оданости према Христовој цркви, породици и отаџбини. Припадам Грцима из Мале Азије који презиру издају и страх, а високо цене дигнитет и моралне квалитете. Ову чврстину и посебност нам је дао Господ Бог, јер смо народ „изгубљеног завичаја“, али чврсте вере, храбрости, одлучности и моралних врлина.

mob. +381 60 344 6240 diobeg013@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

С тога Вас молим, уважени господине председниче, да преиспитате одлуку да хришћанску цркву Свете Софије претворите у џамију. Молим Вас да нам вратите нашу цркву, у којој су се генерације наших предака са миром Божјим молиле јединоме Господу.

Молим се Господу Богу да Вам подари снагу и мудрост да донесете ову историјску одлуку.

С поштовањем,

Диогенис Д. Валаванидис
председник

„ЦЕНТРА ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА“
Београд, Републике Србија

mob. +381 60 344 6240 diobeg013@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs

писто председнику Турске Ердогану

2- Упућена су **ТРИ** Отворена апела свима архијерејима Српске православне цркве у земљи и иностранству (преко 40 писама и мејлова у сваком апелу), као и ресорном министарству културе Републике Србије, и то, први апел – 15. 03. 2022, други – 20. 04. 2023, и трећи 04. 03. 2024, како би се зауставила погубна афирмација сатанизма у нашој земљи; (18. 02. 2022. г. у 19:51 сати, у ударном термину програма јавног сервиса РТС-а, емитован је документарни филм „Слава Сатани“!) – ниједан одговор никада није стигао.

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

**СВИМА Г. Г. АРХИЈЕРЕЈИМА
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
у земљи и иностранству**

Београд, 03.05.2022. године

Поштована Господо Архиепископи,

Центар за заштиту хришћанског идентитета у Београду овим путем жели да упозна све Архиепископе Српске православне цркве са појавом афирмације сатанистичког деловања у нашој земљи, што изазива узнемирење и незадовољство великог броја верника СПЦ.

Наиме, 18. фебруара о.г. у 19 часова и 51 минут (у ударном термину) програма јавног сервиса РТС-а емитован је документарни филм који у афирмативном тону приказује појаву сатанизма, тј. филм који се зове "Слава Сатани", и који прати успон Сатанистичког храма? Другим речима, реч је о покрету који постоји само шест година, а већ је постао један од најконтроверзнијих верских покрета у америчкој историји. У филму се Сатанистички храм и његов вођа Lukljen Grejves позивају на сатанску револуцију да би, наводно, спасили душу нације. Поред тога, у филму се у позитивном тону представља сатанистички култ, који се труди да у рату победи хришћане.

Исто тако, пре неколико дана (27.04.2022) телевизија ПИНК, која такође има националну фреквенцију, славобитно је најавила да је у току реализација филмског пројекта под радним називом "Луцифер", и то у режији власника наведене телевизије. Иако садржина филмског пројекта није наведена, сам назив асоцира вернике Српске православне цркве на Сатану, из разлога што се овим именом у хришћанству називао пали анђео који је желео да достигне Господа Бога (Исаија 14,14), а кога је протерао арханђел Михаило са неба.

Поштована Господо Архиепископи,

Имајући у виду крајње негативне и опасне тенденције које се дешавају на Западу, и то да се наш Господ Исус Христос - Богочовек покушава заменити човекобогом, као и активности на стварању тзв. "једне светске религије", на чему већ вековима ради сатанистичка антихристова војска, Центар за заштиту хришћанског идентитета истиче да, без обзира на то да ли је пројекат ТВ ПИНК финансиран сопственим средствима њеног
mob. +381 60 344 6240 diogenisbeg@yahoo.gr www.diogenis-valavanidis.org.rs

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

власника или не, нико нема право да контаминира духовни амбијент верника Српске православне цркве, поготово у тренутку када се на глобалном нивоу одиграва одлучујућа битка између хришћанства и антихришћанства.

Због тога, у Центру са забринутошћу гледамо на судбину своје Мајке Цркве, и желимо да сви Архијереји СПЦ буду обавештени о овим крајње опасним тенденцијама које се догађају у земљи, а које могу имати катастрофалне последице, посебно на будуће нараштаје младих који треба да буду носиоци духовности српског народа.

Молећи се Господу за Ваше здравље, целивамо Ваше свете деснице и остајемо заувек одани.

Диогенис

за ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

Диогенис Д. Валаванидис

председник

email: diogenisbeg@yahoo.gr

3- Упућено је протестно писмо „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, СПЦ, САНУ, Матици српској и др. институцијама поводом одржавања LGBTQ+ параде, септембра 2022. г. у Београду. – **одговор никада није стигао.**

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

ОТВОРЕНО ПИСМО „ЦЕНТРА ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА“ ПОВОДОМ ОДРЖАВАЊА ЛГБТ+ ПАРАДЕ СЕПТЕМБРА 2022. Г. У БЕОГРАДУ

«Центар за заштиту хришћанског идентитета» са жаљењем констатује да насупрот очекиваног, српска црквена, политичка и друштвена јавност, као и респектабилне институције, попут СПЦ, САНУ, Матице српске, универзитета, академија, као и огромне већине интелектуалне елите али и обичног света, једноставно тихују у леденој тами своје удаљености од готово свих најважнијих проблема државе и народа! Управо се то догађа данас, само месец дана пре одржавања европске ЛГБТ+ параде, септембра о.г. у Београду. Данашња Србија ћути! И то толико гласно, да почиње да боли.

Што се тиче верујућих хришћана, хришћански идентитет се чува поштовањем норми хришћанског начина живота, у првом реду заштитом породице као основне ћелије друштва и хришћанства у целини, као и неговањем традиција хришћанске вере. Када је реч о породици морамо изразити забринутост због кризе кроз коју пролази у многим земљама. Заправо, на делу је веома снажан и добро организован притисак у правцу имплементације новог идеолошког правца, тзв. "родне" идеологије, која евидентно на дужи рок тежи поништавању полова и њихових искристалисаних улога у оквиру породице. Паралелно са тим, тежи се стварању једне нејасне, рекли би мутне псеудосексуалне зоне у којој битишу дифузни и променљиви сексуални идентитети.

Као хришћани, изражавамо чврст и непоколебљив став да је породица утемељена на браку као акту слободне и верне љубави између мушкарца и жене. Са жаљењем се суочавамо са чињеницом да се данас неке друге форме заједничког живљења (истополне заједнице!) изједначавају са браком као заједницом, док се библијска традиција представе о очинству и материнству као посебном призиву мушкарца и жене у браку, потискује из друштвене свести. Укратко речено, прихватање оваквог схватања породице, би представљало демографско и биолошко самоубиство нације.

Насупрот томе, Свету тајну брака између мушкарца и жене је установио сам Господ Исус Христос, тако што је благословио младенце у Кани, Галилејској. На темељима брака мушкарца и жене, гради се породица, која представља малу Цркву и најважнију ћелију сваког здравог и нормалног друштва.

Једном речју, Црква не може да одобри такву „побуну против Створитеља“ и да вештачки променећу полну припадност, препозна као валидну. Промотери психопатолошког феномена се стално позивају на јачање тзв. права сексуалних мањина,

mob. +381 60 344 6240 valavanidisdiogenis@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

не водећи рачуна о психолошком развоју генерација које долазе, демографском и биолошком стању нације која се креће у правцу суицида, као и нарушавању основних права верника и традиционалиста који би такође морали да буду равноправни чланови друштва у коме живе.

На основу свега до сада изнетог намеће се недвосмислен закључак, да се цео свет налази у озбиљној кризи, а човечанство на великом искушењу и низбрдици, са посебним освртом на Европу. Истакли би да се људска цивилизација нашла на странпутици, и да се налази у озбиљном паду, можда чак и слободном паду. Један од главних фактора те кризе лежи у чињеници да се свет а тиме и Европа, одрекла сопствене традиције.

Када је реч о старом континенту, европско хришћанство се налази у дефанзиви, тј. у повлачењу, или класичном бекству. Због тога потпуно свесно и одговорно, можемо рећи да је већина земаља Европе престала да буде хришћанска, јер је сасвим очигледно да је на делу борба између ХРИШЋАНСТВА и АНТИХРИШЋАНСТВА.

Ово представља најверљивији доказ да је у Европи отпочела „Апокалипса Европског савременог човека“. Због тога са жаљењем можемо да констатујемо да је велика већина земаља Западне хемисфере, изгубила своје идеје водиле и традиционални хришћански идентитет.

Управо због тога, Србија и српски народ морају да остану на трагу поштовања Светосавског и хришћанског идентитета, који не познаје и не признаје овакве патолошке појаве којима морају енергично да се супротставе.

Због свега наведеног, од највиших црквених и политичких ауторитета земље, захтевамо да предузму неопходне и промтне мере у правцу заштите духовног и моралног идентитета а тиме и унапређења наталитета нације, на чијем се челу налазе.

Дубоко смо убеђени да је заштита духовног и моралног идентитета као и унапређење наталитета нације, значајнија од било ког политичког захтева било ког међународног ауторитета.

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

Диогенис Д. Валаванидис

Кнегиње Зорке 64, Београд, моб. +381 60 344 6240

Email: diogenisbeg@yahoo.gr, valavanidisdiogenis@gmail.com

Web-site: www.diogenis-valavanidis.org.rs

mob. +381 60 344 6240 valavanidisdiogenis@gmail.com

www.diogenis-valavanidis.org.rs

Протест против ЛГБТ

4- Упућен је апел Цариградском патријарху Вартоломеју I да спречи варварски упад припадника Украјинске службе безбедности и полиције у Кијево-печерску лавру, 22. 11. 2022. г. – **одговор никада није стигао.**

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

ЦАРИГРАДСКА ПАТРИЈАРШИЈА

Његовој Светости патријарху Вартоломеју Првом

Константинополис

Email: ecumenical.patriarchate@gmail.com

Београд, 22.11.2022. године

Ваша Светости,

„Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда, са огорчењем је примио вест о варварском упаду припадника Украјинске службе безбедности и полиције у Кијево-печерску лавру, и то без одобрења надлежне аутокефалне Мајке Цркве – Московске Патријаршије, са наивним и бледим обавештењем о наводној „провери против сумњивих субверзивних активности руских специјалних служби“.

С тим у вези, питамо се, да ли је разлог за неканонско „давање“ аутокефалности такозваној Православној цркви Украјине 2019. године, било у циљу стварања оправдања за извршавање оваквих варварских, и апсолутно нецрквених и неканонских поступака које спроводе државни органи Украјине.

„Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, још 2019. г. је упозоравао, да је ова неканонска одлука донета тенденциозно и под утицајем страних центара моћи, како би се изазвао домино ефекат и у другим православним помесним аутокефалним црквама.

Ваша Светости,

Корисим прилику да подсетим да је тим поводом и Митрополит пирејски Серафим, иначе познати стручњак за црквено и канонско право, изразио отворени протест, који је изнео пажњи Сабора не само исцрпну студију у којој је убедљиво оповргао аргументе изнесене у извештају Предстојатеља Грчке Цркве, већ је у усменим иступањима оштро критиковао такозвани „сабор уједињења“ расколника. Тим поводом, Митрополит Серафим је подвукао да такозвани „сабор уједињења“ није пуноважан, јер се састојао од мирјана, тако да је и додела аутокефалног статуса тој непостојећој „црквеној“ структури такође неважећа (између осталих био присутан и Петар Порошенко). У том контексту, Митрополит Серафим је нагласио да су сви покушаји да се оправда то „канонско безакоње“ представљали аномалну канонску праксу, која се „једино могла упоредити са отоманским ропством Цркве“, као и тешким периодом када је низ помесних цркава

mob. +381 60 344 6240 diobeg013@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

директно зависио од Цариградског Патријарха, и када се „потирао канонски црквени поредак Светих Васељенских Сабора.

Ваша Светости,

Ове редове пишем као поносни Хелен, пореклом из Мале Азије, Кесарије, Кападокије, у чијим венама тече крв предака који су увек побожно целивали десницу Васељенског патријарха као свог врховног духовног поглавара. Обраћам Вам се као православној Хришћанин коме је опстанак Христове Цркве важнији од сопственог живота, и стога Вас молим да предумете неопходне кораке како би се заштитила Кијево-печерска лавра, а тиме и исправила велика неправда која је нанесена Руској православној цркви. Такође, на тај начин би се показала добра воља и спремност да се делује у правцу очувања јединства Православне цркве која је данас угрожена више него икада пре у својој историји.

Молим се Господу Богу да Вам подари снаге и мудрости да донесете одлуку у духу канона светих апостола, светих отаца и свих Васељенских и помесних сабора православне Цркве.

Целивам Вашу десницу и желим Вам дуг живот и добро здравље.

С поштовањем,

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА
Диогенис Д. Валаванидис
председник

mob. +381 60 344 6240 diobeg013@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs

Апел патријарху Вартоломеју

5- „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, упутио је 15. 05. 2025. г. поновни јавни апел патријарху Вартоломеју I, за спас јединства Православне цркве – **одговор никада није стигао.**

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

„ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА“ ИЗ БЕОГРАДА, УПУЋУЈЕ ПОНОВНИ ЈАВНИ АПЕЛ ПАТРИЈАРХУ ВАРТОЛОМЕЈУ I ЗА СПАС ЈЕДИНСТВА ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Ваша Светости,

„Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда са жаљењем констатује да смо сведоци трагичних последица раскола у Православној цркви, који су настали као резултат бројних неканонских одлука донетих на штету јединства Једне Свете Саборне и Апостолске Цркве.

Свесни смо чињенице да су одређени политички центри моћи утицали на доношење штетних одлука по нашу Цркву, који су увек и нескривено истицали да Православље мора бити избачено из светских комуникација као религија, јер је то једини хомогенизујући елемент православних земаља, који има политичке димензије, што значи да би глобализација уз Православље веома тешко успела. Другим речима, Православље и православни народи су једини прави противници глобализма. То значи да други народи немају алтернативу глобализацији, па тако ни Кина нити земље муслиманског света нису у могућности да понуде нови светски морални пројект.

Реализација таквих планова је и почела са атаком на канонску Украјинску православну цркву, за коју је Украјински парламент касније изгласао закон о забрани деловања, што у ствари и јесте последица Томоса о аутокефалности расколничке Православне цркве Украјине.

На жалост, вирус неканонског деловања у оквиру Православне цркве проширио се и на Летонију, када се први пут у историји Православне цркве догодило да је председник једне државе (Еглис Левитс), поднео националном парламенту (Сејму) нацрт Закона о промени статуса Летонске православне цркве, која је до тада имала аутономију у оквиру јурисдикције Московске патријаршије.

Наредни кораци у правцу стезања обруча око Православне цркве, а у циљу њеног распарчавања, јесу покушаји избацивања братства светогорског манастира Есфигмена, и мењања древног Аватона, којим се забрањује особама женског пола да ступе на тло Свете Горе, као и наоружаним лицима.

Јасно је да се у позадини многих незаконитих поступака Цариградске патријаршије налази стварање паралелних црквених структура, као што су примери Естоније и Украјине, али и ширење Румунске патријаршије према Молдавији под плаштом стварања пројекта „Бесарабске митрополије“. Овакви поступци су веома опасни и штетни, јер могу довести до прекида евхаристијског општења између Руске и Румунске Православне Цркве, као и

mob. +381 60 344 6240 valavanidisdiogenis@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

проширења поља јурисдикције Румунске цркве на територије других суседних аутокефалних Помесних Цркава.

Такође, и истакнути натпис који се и данас налази на сајту Цариградске патријаршије (<https://www.patriarchateofconstantinople.com/index.html>) – **Primus sine paribus** – **Први без премца** – делује веома обесхрабрујуће, имајући у виду да се тиме нарушава принцип саборности као основног начела Православне цркве, а то је – **Primus inter pares** – **Први међу једнакима**. Питамо се, зар и сам Господ Исус Христос своје апостоле није поучавао смирењу, пресецајући у њима сваку тежњу ка првенству, због чега им је више пута рекао: «Који хоће да буде први међу вама, нека вам буде служитељ» (Мт 20,26).

Све до сада наведено, у функцији је стварања општег хаоса у Православној цркви, који иде на руку само њеним непријатељима.

Ваша Светости,

И сам сам васпитаван у духу безрезервне оданости према Христовој цркви, породици и отаџбини, и припадам Грцима из Мале Азије (Кесарије, Кападокије) који презиру издају и страх, а високо цене дигнитет и моралне квалитете, због чега нам је Господ Бог дао чврстину и посебност, јер смо народ "изгубљеног завичаја", али изузетне храбрости, одлучности, моралних врлина, као и чврсте вере у Господа Исуса Христа.

С тога Вам се обраћам као Хелен Хелену, који је у најранијој младости научио од свога оца да «Крв није вода», и који сматра да би једини излаз из ове изузетно тешке ситуације, у којој се налази Православна црква Христова, био у поништењу свих штетно донетих Томоса и одлука, као и у поновном успостављању евхаристијског општења између Цариградске и Руске православне цркве.

Ваша Светости,

Молимо се Господу Богу да Вам подари храбрости и мудрости да донесете исправне одлуке у овом критичном и одлучујућем тренутку по опстанак Једне Свете, Саборне и Апостолске Цркве. Сматрамо да је наступио последњи тренутак када је неопходно дистанцирати се од утицаја свих политичких и геополитичких центара моћи, и донети одлуке у духу Свештених канона, одлука Светих Васељенских и Помесних Сабора и учења свих Светих Отаца Православне Цркве.

Ваша Светости,

Ове редове пишем са великим болом у души и срцу, јер се Цариградска патријаршија налази у непријатељском окружењу, али одлучна да ту остане заувек, и вечно чува живи пламен Хеленизма! У противном, измештање Цариградске патријаршије

mob. +381 60 344 6240 valavanidisdiogenis@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

из Константинопоља, значило би постављање последње надгробне плоче на Хеленско-Ромејско-Византијско царство.

На крају, потпуно сам сигуран да Христову Цркву не смемо делити по националним шавовима (на Хеленску и Словенску), јер би тиме противречили учењима нашег Спаситеља који је говорио: «Идите, дакле, и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа» (Матејево Јеванђеље 28,19); «Идите по свему свијету и проповедајте Јеванђеље сваком створењу» - Марково Јеванђеље 16,15.

РЕКОХ И ДУШУ СПАСОХ!

РЕКОХ ДА БИ МОЈА РЕЧ ОСТАЛА ЗАПИСАНА ЗА ИСТОРИЈУ!

Диогенис Д. Валаванидис

председник

«ЦЕНТРА ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА» у
Београду, Република Србија

Београд, 15.05.2025.

mob. +381 60 344 6240 valavanidisdiogenis@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs

Поновни јавни апел патријарху Вартоломеју

6- Увиђајући егзистенцијалну опасност по опстанак Православне цркве, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду је упутио болни вапај у виду Апела, који је 7. 5. 2024. г. послао Његовој Светости патријарху Москве и све Русије Г.Г. Кирилу, са предлогом и молбом, да Московска патријаршија сазове Свеправославни Сабор. У апелу се, између осталог, наводи:

„Непобитна чињеница је да су наступиле огромне промене у чинтавом државно-политичком систему данашњег света, и да смо сведоци доношења низа катастрофалних и неканонских потеза Цариградског патријарха Вартоломеја I, који све одлуке доноси самовољно и по свом нахођењу (или туђем утицају), а не на Свеправославним саборима као што је била вековна пракса у Православној цркви. То је био кључни разлог због чега је самог себе трајно искључио из канонског поретка цркве...

...Због свега наведеног, оцењујемо да је наступио алармантан тренутак када је опстанак Христове Православне цркве озбиљно доведен у питање, због чега сматрамо да је неопходно и ургентно да се сазове Свеправославни или Помесни Сабор (Ενδικοῦσα Σύνοδος) у најмногољуднијој Православној Цркви, како би се предузели адекватни кораци у правцу опстанка Православља у целини.

Сва историја Христове Цркве нам говори да су таква крупна животна црквена питања решавана на Васељенским и Помесним Саборима. Где су данас такви сабори који би решавали егзистенцијална питања Цркве у складу са црквеноканонском праксом, али не онако како је то учињено на Критском Сабору 2016. године? При томе, наравно, треба озбиљно узети у обзир значај 17. Канона IV Васељенског сабора (451. г) који гласи:

‘...Ако је царском влашћу основан нови град, или се убудуће оснује, у таквоме случају разрешење (распоред) црквених области нека слиједи разрешењу (подели) државном и грађанском.’

Извор: Правила (ΚΑΝΟΝΕΣ) Православне цркве с тумачењем, књига прва, епископ далматински Никодим Милаш, стр. 369, Нови Сад, 1895....“.

Одговор патријарха Москве и све Русије Г.Г. Кирила, добили смо 18. 06. 2024. г. у којем бираним речима и афирмативним тоном оцењује активност и рад „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, али, и

са жаљењем констатује, да РПЦ у овом тренутку није у могућности да организује Свеправославни сабор.

Разлоге не желимо да наводимо ради елементарне пристојности и поштовања етике пословне тајности у комуникацији између „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду и Руске православне цркве (РПЦ).

7- Истим поводом и са истим разлогом, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, 06. 11. 2024 је упутио јавни апел патријарху Јерусалима и целе Палестине Теофилу III за спас целе Православне цркве. У апелу се, између осталог, наводи:

„Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, обраћа Вам се са молбом да као патријарх Јерусалима и целе Палестине, али и чувар Гроба Господа Исуса Христа, позовете на сабрање првојерархе свих православних цркава у Аман, у Јордан, као што сте то учинили марта 2020. године. Том приликом би се на бази саборности размотрила данашња крајње критична и драматична ситуација у Православној цркви и изнашли путеви за њен опстанак.

У прилог томе, истичемо да смо сведоци приближавања смртоносне опасности по опстанак Православне цркве у целини, поготово што је очигледно да нестанак наше вере представља главни циљ Новог светског поретка“.

Интегрални текст целог апела је објављен на насловној страни угледног грчког православног недељника „*Ορθόδοξος Τύπος*“ – у преводу – Православна штампа. – **одговор никада није стигао.**

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

Његова Светост Теофило Трећи
Патријарх Јерусалима и целе Палестине
mail: patriarch@jerusalem-patriarchate.info

Београд, 06.11.2024.

ЈАВНИ АПЕЛ ПАТРИЈАРХУ ЈЕРУСАЛИМА И ЦЕЛЕ ПАЛЕСТИНЕ ТЕОФИЛОСУ ТРЕЋЕМ ЗА СПАС ЦЕЛЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Ваша Светости,

„Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда, обраћа Вам се са молбом да као патријарх Јерусалима и целе Палестине, али и чувар Гроба Господа Исуса Христа, позовете на сабрање првојерархе свих православних цркава у Аман, у Јордан, као што сте то учинили марта 2020. године. Том приликом би се на бази саборности размотрила данашња крајње критична и драматична ситуација у Православној Цркви и изнашли канонски путеви за њен опстанак.

У прилог томе, истичемо да смо сведоци приближавања смртоносне опасности по опстанак Православне Цркве у целини, поготово што је очигледно да нестанак наше вере представља главни циљ Новог светског поретка.

На жалост, у овој работи су се придружили и поједини првојерарси, попут Цариградског патријарха Вартоломеја Првог, који је признао такозвану аутокефалност расколницима у Украјини, чиме је упаљена искра сукоба која је довела до оружаних дејстава која у овој земљи трају скоро три године. У исто време, Украјинска служба безбедности је отпочела са незапамћеним терором над припадницима канонске Украјинске православне цркве Московске патријаршије коју је цео православни свет, укључујући и грчку цркву, признавао дуже од 300 година! Потом је Украјински парламент (Верховна Рада) изгласао закон 8371 којим се забрањује рад и деловање канонске Украјинске православне цркве, што је први пут у историји Православне цркве да се забрањује рад једне помесне канонске православне цркве. Уједно, то је резултирало прекидом евхаристијског општења између Цариградске и Московске патријаршије (најмногољудније православне цркве на свету).

Такође, сведоци смо и штетног деловања Српске православне цркве, која се добровољно одрекла свог веома значајног административног дела, и под маском „давања аутокефалности као Мајка Црква“, показала да активно ради на слабљењу и

mob. +381 60 344 6240 valavanidisdiogenis@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

дезинтеграцији Православне цркве у целини. На овај начин је унела додатну неслогу у Православној цркви, јер је давањем имена новонасталој аутокефалној цркви, „Македонска православна црква – Охридска архиепископија“, са правом негодовано од стране гркофонских православних цркава, из разлога што многе искључују помињање именице „Македонија“ и придева „Македонска“. То је и разумљиво, јер је непобитна чињеница да је „Македонија“ грчко име које постоји више од 3000 година.

Коначно, и један од највећих историчара канонолога и научни саветник Историјског института Српске академије наука и уметности, проф. др Миодраг М. Петровић је записао: „*Никада до завршетка Другог светског рата Охридска архиепископија није била „македонска“*. Њу је основао 535. године цар Јустинијан I (527-565) као византијску, односно ромејску, црквену установу. Била је, дакле, аутокефална црква Ромеја, тј. Грка, Византинаца“.

Да ствар буде гора, као што је свима познато, на пролеће 2025. године је планирано потписивање Уније између Цариградске патријаршије и Свете столице у Никеји, и то под окриљем прославе заједничког Васкрса као и обележавања 1700-те годишњице Првог васељенског сабора. Заправо, Ватикан и Цариград желе да ту годишњицу прогласе годишњицом сједињења цркава, а што значи, потпуно игнорисање постојања раскола и јереси Римокатоличке цркве. Овде је неопходно истаћи да је 325. године Црква осудила раскол и Аријеву јерес, док ће сутра да благосиља раскол и јерес Латина, и на неистини да заснује лажно уједињење. Очигледно Римокатоличка црква жели да оствари папски примат по сваку цену, чему је вековима тежила.

На овом месту желим да нагласим да за мене лично, понашање Цариградске патријаршије и њеног првојерарха представља болну чињеницу, имајући у виду да иако сам рођен у Београду, васпитаван сам у хеленском духу потпуне оданости према Христовој Цркви, породици, отаџбини и традицији. Иако је порекло моје породице из Мале Азије, Кесарије, Кападокије, за мене је оданост Христовој цркви и Христовој вери много већа, значајнија и вреднија, него што је примат Цариградске патријаршије и статус њеног поглавара!

„Центар за заштиту хришћанског идентитета“ сматра да сабрање православних првојерараха у Аману треба неизоставно да се одржи, без обзира што се може очекивати оштра медијска кампања од стране присталица уништења Православне цркве, која ће имати за циљ промоцију идеје о такозваној „незамењивости Цариградског поглавара, тј. да он представља личност – *sine qua non* – без које је немогуће одржати било какво општеправославно сабрање или сабор у Цркви“! Другим речима, то би значило да Православље постоји само тамо где је Цариградски патријарх, што смо имали прилике да

mob. +381 60 344 6240 valavanidisdiogenis@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

чујемо и од њега лично током посете манастиру Каракалу на Светој Гори, о чему је сведочио и монах Епифаније. Другим речима, то би значило да тајна вере није Христос који се отелотворио, који је страдао и био разапет, који је Васкрсао и који се Вазнео, већ је тајна вере и спасења у помињању имена Цариградског патријарха!

Насупрот томе, данас је сваки верник Православне цркве уверен да ниједан човек не може да зароби веру, Јеванђеље или Исуса Христа, па макар он седео и на најузвишенијем трону Цркве или царства. То није пошло за руком ни паганским императорима, ни јеретичким царевима, ни безбожним владарима, ни црквеним јерарсима нити патријарсима. То неће успети ни данас, било коме ко се дрзне да то покуша да учини.

Ваша Светости,

Нама је у овом тренутку неопходно сазивање сабрања првојерараха свих православних цркава, јер у Православној Цркви данас, *de facto*, иако не и *de jure*, имамо раскол који се манифестује кроз немогућност саслуживања међу православнима због поступака једног од патријараха, Вартоломеја цариградског. Свима је јасно да овај *de facto* раскол постоји због спољних притисака и посрнућа појединих црквених високодостојника, али и због постојећег система уређења међуправославних односа. Другим речима, над нама се надвила велика опасност да оним што је људско, истисне оно што је божанско у Цркви Христовој, чиме ова практично престаје да постоји.

Што се тиче става Цариградског патријарха, он нам је потпуно јасан из одговора који је упутио патријарху Антиохијском г. Јовану после учесталих позива великог броја архијереја и поглавара помесних православних Цркава на сазивање свеправославног сабора, образлажући да би се тиме само „показало да смо ми православни сагласни у несагласности, или, да смо јединствени у нејединству“!

Ваша Светости,

Сматрамо да се налазимо у периоду праскозорја пред долазак Антихриста када су заблудели управо они који треба да воде паству, а да је паства та која данас треба да исправља архипастире. Због тога верници морају да буду коректори за свештенике и заблуделе владике, али и све остале који су скренули са стазе Православља. Лично сам васпитаван да у својој вери треба да слушах епископа као Исуса Христа, али је у овом тренутку наш проблем огроман, управо због чињенице што Цариградски епископ није сличан Христу и што се одриче Христа.

Због тога Вас молимо да као патријарх Јерусалима и целе Палестине, али и као чувар Гроба Господа Исуса Христа, упркос свим изазовима и искушењима која носи

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

такав поступак, позовете на сабрање првојерархе свих православних цркава у Аман, у Јордан, где би на бази саборности размотрили данашњу критичну и драматичну ситуацију у Православној Цркви и нашли решења и путеве за њен опстанак.

Молимо се Господу Богу за Ваше добро здравље, целивамо Вашу свету десницу и остајемо заувек одани.

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

Диогенис Д. Валаванидис

председник

Копије упућене православним црквама:

(у складу са нашим диптихом)

1. Цариградска
2. Александријска
3. Антиохијска
4. Московска
5. Румунска
6. Бугарска
7. Грузијска
8. Кипарска Архиепископија
9. Атинска Архиепископија
10. Албанска
11. Пољска
12. Чешких земаља и Словачке
13. Свети Архиепископски Синод Српске православне цркве

- Грчки недељник «Ορθόδοξος Τύπος»
- Српски православни сајт „Борба за веру“
- Српски сајт „Центар за геостратешке студије“

mob. +381 60 344 6240 valavanidisdiogenis@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs

Јавни апел патријарху Јерусалима

8- „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, обратио се новоформираној Канцеларији Беле Куће за вере у Вашингтону, као и потпредседнику САД J.D. Vance-у (24. 03. 2025), са молбом да својим ауторитетом допринесе заустављању државног прогона припадника канонске Украјинске православне цркве.

THE WHITE HOUSE

The Honorable James D. Vance

The Vice President of the

United States of America

E-mail:vice.president@whitehouse.gov

vice_president@whitehouse.gov

March 24, 2025

Dear Mr. Vice-President,

It was with true and most sincere joy that we have received the news about the establishment of the White House Faith Office, which deals with such an important issue for the entire society. We are deeply convinced that the work of the White House Faith Office shall contribute to the lowering of tensions in the field of interreligious relations and to the stoppage of the attacks on the members of Christian communities and on their places of worship.

In addition to President Donald Trump's decision on eradicating anti-Christian bias, we were delighted to hear that the President enacted the Executive Order by which the official policy of the Government of the United States of America proclaimed to recognize only two sexes: male and female, thus putting an end to the intrusive and radical gender ideology.

Considering all that, the „Center for the Protection of Christian Identity“ from Belgrade, Serbia, addressed the White House Faith Office a month ago. While still awaiting their response, we are also addressing you as the Vice President of the United States of America, wishing to draw your attention to and to ask for your kind help in solving the greatest problems of the Christian Orthodox Church and its faithful nowadays.

The „Center for the Protection of Christian Identity“ was established in Belgrade, Serbia, in 2015, with the aim to engage in the protection of Christian identity. The activities of the Center are focused on preventing any kind of violence towards Christian church communities. In addition, the Center fights for the preservation of traditional Orthodox values (faith, language, family, homeland, cultural and spiritual values). Unfortunately, in the present time, due to altered social and political circumstances, it is a clear fact that the existence of certain Christian communities has been jeopardized more than ever before, not only on spiritual and moral level, but also in physical sense, primarily by attacks and murders of the faithful and by violation of their sacral buildings.

*mob. +381 60 344 6240 valavanidisdiogenis@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs*

Dear Mr. Vice-President, as the President of the above mentioned Center, I would like to draw your kind attention to the fact that nowadays there are two tremendous wounds inflicted on the Orthodox Church as whole: the persecution and afflictions of the Orthodox Christians in Syria (primarily Greek, approximately 500.000 persons, under the jurisdiction of the ancient Greek Orthodox Patriarchate of Antioch and All the East), as well as the great wave of state terror of the Ukrainian security forces against members of the canonical Ukrainian Orthodox Church of the Moscow Patriarchate (UOC), in the form of arresting and harassing hierarchs, and expelling monks from their monasteries.

As we are convinced that freedom of religion and human rights must stay intact internationally, we remain hopeful that we will find the understanding and support of your Office in solving these major problems that threaten the physical survival of a vast number of the faithful, clergy, and of places of worship of the Orthodox Christians. To that end, I place my humble self at your disposal for any kind of cooperation or joint activity regarding any of the mentioned issues.

Dear Mr. Vice-President, please accept my expressions of greatest respect.
Looking forward to hearing from you in the nearest future.

Diogenis D. Valavanidis

President

"Center for the Protection of Christian Identity"

Belgrade, Serbia

Ph. +381 60 344 6240

E-mail: diogenisbeg@yahoo.gr

www.diogenis-valavanidis.org.rs

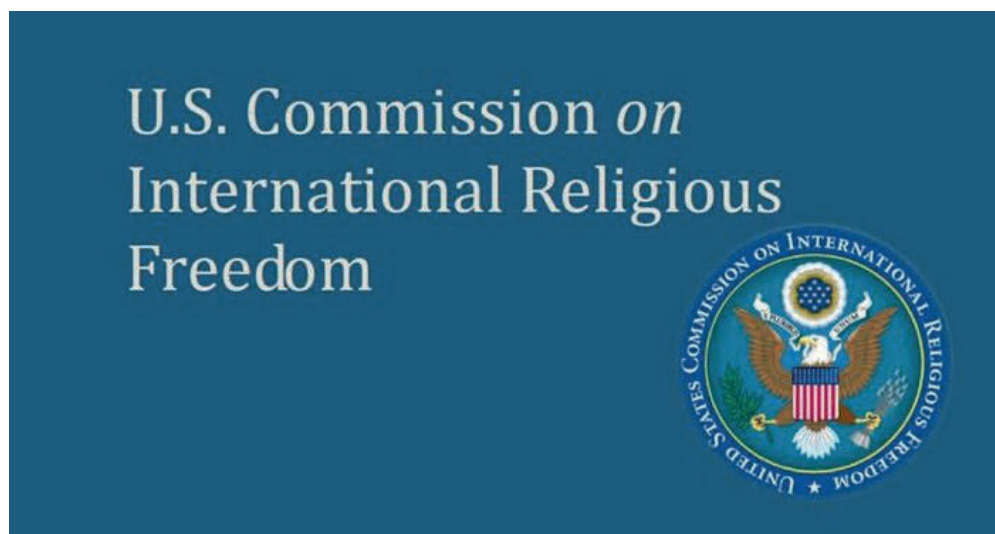
mob. +381 60 344 6240 valavanidisdiogenis@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs

Канцеларија Беле Куће за веру

Одговор је стигао веома промтно, тако да је „Америчка комисија за међународне верске слободе“ (U.S. Commission on International Religious Freedom) већ 27. марта 2025. године објавила чланак под насловом „Америчка комисија за верске слободе осуђује забрану независне Украјинске православне цркве“. У чланку се, између осталог, наводи:

U.S. RELIGIOUS FREEDOM COMMISSION CONDEMNS LAW BANNING THE INDEPENDENT UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH

Kiev, March 27, 2025

uoc-news.church

Photo:

The United States Commission on International Religious Freedom has expressed serious concern about Ukraine’s law on banning the Ukrainian Orthodox Church.

The Commission recently published its 2025 annual report, which covers issues of religious freedom around the world in 2024.

On August 24, President Zelensky signed into law a bill aimed at banning the Ukrainian Orthodox Church, under the pretext that it is controlled by Moscow. However, as the Commission’s report notes, the Russian Orthodox Church is active only in those areas of Russian presence.

In May 2022, the Ukrainian Orthodox Church held a Local Council—the highest governing body, consisting of all hierarchs, as well as clerical, monastic, and lay representatives—at which it separated itself from the Moscow Patriarchate and amended its statutes accordingly.

The new statutes are even hosted on the Ukrainian government site of the State Service of Ukraine for Ethnopolitics and Freedom of Conscience. Nevertheless, Ukrainian authorities have ignored this reality and continue to persecute the Ukrainian Orthodox Church, which refuses to join the schismatic state-founded “Orthodox Church of Ukraine.”

The Commission on International Religious Freedom’s statement also notes that the law aims to punish an organization because of the actions of isolated individuals, which is incompatible with international law.

The report reads:

In August, Ukraine’s President Volodymyr Zelenskyy signed into law new legal amendments related to the activities of religious organizations, despite widespread concerns about the amendments’ compatibility with international law. The revised legislation allows the government to ban religious organizations in Ukraine affiliated with a foreign religious organization whose management center is located in a country waging war against Ukraine. It also bans the Russian Orthodox Church—which only operates in Russian-occupied Ukraine—and “Russian world” (Russky mir) ideology. The amendments would likely significantly impact the Ukrainian Orthodox Church (UOC), which Ukrainian authorities and society have viewed with suspicion following Russia’s 2022 invasion, due to the UOC’s historical and ecclesiastical ties to the Moscow Patriarchate. Furthermore, the new amendments risk imposing collective punishment on individual members of religious communities. In December, the UN Office of the High Commissioner for Human Rights (OHCHR) criticized the amendments, stating that they established “disproportionate restrictions on the freedom to manifest one’s religion or belief.” USCIRF has urged the Ukrainian government to ensure that enforcement of the amendments comply with international human rights standards.

As the Commission notes, the UN has criticized the Ukrainian law, and in fact, has repeatedly condemned the persecution of the UOC (most recently last fall), but while the Ukrainian government talk about its European trajectory, it has ignored these warnings, in favor of banning canonical Orthodoxy in Ukraine.

3/27/2025

Стим у вези, стигло је и писмо захвалности и похвале од патријарха
Москве и све Русије Г.Г. Кирила, које преносимо у целости!

**МОСКОВСКИЙ ПАТРИАРХАТ
СВЯЩЕННЫЙ СИНОД
РУССКОЙ ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРКВИ**

**ОТДЕЛ ВНЕШНИХ
ЦЕРКОВНЫХ СВЯЗЕЙ**

115191 Москва, Даниловский вал, 22
Данилов монастырь, ОВЦС
Телефон: 8 (495) 955-67-77
Телефакс: 8 (495) 633-72-81

**MOSCOW PATRIARCHATE
RUSSIAN ORTHODOX CHURCH
HOLY SYNOD**

**DEPARTMENT FOR EXTERNAL
CHURCH RELATIONS**

Danilov Monastery
22, Danilovsky Val, Moscow 115191
Phone: +7 (495) 955-67-77
Fax: +7 (495) 633-72-81

№ 04/504

01 04 2025 г.

**Президенту
«Центра защиты христианской идентичности»
господину Диогенису ВАЛАВАНИДИСУ**

Уважаемый господин Валаванидис!

От имени Святейшего Патриарха Московского и всея Руси Кирилла благодарю Вас за письмо с информацией о деятельности возглавляемого Вами центра по защите канонического Православия на Украине.

Считаю важным осуществляемое Вами информирование международных организаций о фактах дискриминации Украинской Православной Церкви, в том числе на уровне национального законодательства. Надеюсь, что при содействии неравнодушных общественных сил и правозащитных организаций западные страны будут более внимательно относиться к фактам нарушений религиозных свобод на Украине.

С уважением,

**Заместитель Председателя
Отдела внешних церковных связей
Московского Патриархата**

архим.

архимандрит ФИЛАРЕТ

Писмо захвалности патријарха Москве

9. „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, 30. 08. 2025. године је послао допис у Бакингемску палату, којим се обратио Његовом краљевском височанству Краљу Чарлсу III, за посредовање у спречавању намере званичног Кијева, да свете мошти из Кијево-печерске лавре премести у Лондон, под изговором „заштите од ратних дејстава“. – **одговор никада није стигао.**

**His Majesty The King
Buckingham Palace
London SW1A 1AA**

Belgrade, 30 August 2025

Your Majesty,

I am approaching You as the President of the "Centre for the Protection of Christian Identity" from Belgrade, an organisation which consistently and vigorously pursues its mission: 1. protection of Christian identity as the pillar of national identity of each Orthodox nation, without which no people nor state could exist; 2. defence of unity of the One Holy Catholic and Apostolic Church; 3. struggle for the physical survival of any Christian anywhere in the world, whose faith has nowadays been endangered more than ever in its long history.

Your Majesty, I am addressing You as regards the disturbing news that the authorities in Kyiv intend to move the holy relics from Kyiv-Pechersk Lavra to Lviv, and from there to Great Britain! The information about the transport of the holy relics into the main cathedral of the Ukrainian Greek Catholic Church was confirmed by the Metropolitan Dimitri (Rudjuk).

This information caused deep concern of Kyiv-Pechersk Lavra which is not only a monastery, but also the symbol of faith, history and culture of the entire Orthodox world. The holy relics of the saints which are treasured within Lavra's building are invaluable treasure which personifies spiritual connection amongst many generations. Their potential removal from the Lavra, especially into buildings of other confessions – would be a true blasphemy and obvious disrespect of our memory of saints and of Orthodox tradition in general.

With this in mind, Your Majesty, the "Centre for the Protection of Christian Identity" from Belgrade is addressing You asking you to use Your authority and contribute to the stoppage of such a horrible act of blasphemy and sacrilege of the identity of all Orthodox Christians.

*mob. +381 60 344 6240 diobeg013@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs*

Центар за заштиту хришћанског идентитета
Κέντρο προστασίας της χριστιανικής ταυτότητας

Centro per la protezione dell'identità cristiana
Центар по заштите хришћанској идентичности

CENTER FOR THE PROTECTION OF CHRISTIAN IDENTITY

Your Majesty, please accept my deepest respect.

Diogenis D. Valavanidis, President,

"CENTRE FOR THE PROTECTION OF CHRISTIAN IDENTITY"

64 Knežinje Zorke str.

11000 Belgrade, Republic of Serbia

Email: diobeg013@gmail.com

mob. +381 60 344 6240 diobeg013@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs

Краль Чарлс III

10. „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, са огорчењем и негодовањем је 11. 10. 2022. године упутио протест Амбасади Републике Летоније у Атини, која на нерезиденцијалној основи покрива Републику Србију, због одлуке председника Летоније Еггиса Левитса, који је националном парламенту (Сејму) поднео нацрт Закона о промени статуса Летонске православне цркве, која сада има статус Аутономне епархије под јурисдикцијом Московске патријаршије, на чијем челу се налази митрополит Курдјашов. Да апсурд буде већи, захтев је упућен националном парламенту у којем већину представљају католици и лутеранци, док су православци у мањини? – **одговор никада није стигао.**

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

Амбасади Републике Летоније у Атини
која на нерезиденцијалној основи покрива Р. Србију
<https://www.mfa.gov.lv/en/greece>

Београд, 11. октобар 2022. године

Поштовани,

„Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда, са огорчењем и негодовањем протестује због одлуке председника Летоније Еггиса Левитса, који је националном парламенту (Сејму) поднео нацрт Закона о промени статуса Летонске православне цркве, која сада има статус самоуправне јурисдикције Московске патријаршије, а на чијем челу се налази митрополит Курдјашов. Захтев се упућује националном парламенту у коме већину представљају католици и лутеранци, док су православци у мањини. Каког ли апсурда и цинизма?

Посматрајући ово питање са правног аспекта, прихватање поднетог нацрта Закона, несумњиво представља грубо кршење Устава Летоније и важећег принципа одвојености Цркве од државе. Секуларизам или начело одвајања религије и државе, односно религијских заједница од јавних институција, истовремено се залаже и за умањење утицаја религије на државу или потпуно одвајање религије и државе. У поменутом акту се до апсурда наводе «аргументи» који служе као основ за доношење исправки закона, тј. да тренутни статус Православне Цркве у Летонији наводно представља «претњу за државну безбедност». Питамо се, чиме се овај податак може поткрепити, поготово ако узмемо у обзир чињеницу да летонска Православна Црква није ни на један начин показивала нити показује било које знаке нелојалности према држави.

Такође се питамо, каква би реакција међународне заједнице била уколико би на пример у Руској Федерацији на брзину био донет закон да се католицима забрањује да се потчињавају Римском епископу тј. папи?

mob. +381 60 344 6240 valavanidisdiogenis@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

Све који се одлуче на сличне кораке морамо подсетити да је тренутак да се помире са чињеницом, да је империјални период цара Константина далеко за нама, када је царска власт могла да доноси сличне одлуке. Тада је седиште Васељенског патријарха било у Константинопољу, где је столовао и Византијски цар и где је био Царски синквитос (Царски савет). То се завршило у уторак, 29. маја 1453. године.

Овим наглашавамо, да је фрагментација Православља отпочела катастрофалном одлуком патријарха Вартоломеја Првог, и његовог пада у искушење етнофилетизма (тј. стања у коме државна и национална припадност не смеју, не треба да буду, и никада нису били одлучујући фактор за Цркву и њено организовање у свету), тј. неканонског признавања аутокефалности Православне цркве Украјине.

Због тога је ова појава с правом осуђена од Православне цркве не само на Цариградском сабору (1872. године), већ и на Сабору на Криту 2016. године који је потврдио одлуке, и осудио етнофилетизам, цитирам, као "јерес" и "змијски отров" који разара јединство Православне цркве, крај цитата. Да се Црква кроз историју није држала у својим одлукама тих основа, од ње до данас не би остао ни камен на камену.

Признањем тзв. Православне украјинске цркве, Цариградски патријарх Вартоломеј Први се поставио изнад Господа Исуса Христа, изнад апостола, изнад Васељенског сабора и изнад светих отаца, који одређују свете каноне.

Када је реч о Руској Православној Цркви, она је током XX века даровала аутономије и самосталности својим Црквама у државама које су се одвојиле од Русије. За разлику од оваквог става, Летонија је од 1918. године када је стекла независност, отпочела са прогонима православаца и захтевима за одвајање од Руске Православне Цркве – као мајке Цркве. Током двадесетих година прошлог века, летонске власти су одузеле 28 цркава, затвориле црквене образовне институције док је једна четвртина непокретне имовине Православне Цркве била конфискована.

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

»Центар за заштиту хришћанског идентитета« ће увек штитити изворне принципе Хришћанске цркве, енергично се супротстављати даљој фрагментацији Православне цркве – уколико неко убудуће буде покушао то да учини путем неканонског или секуларног давања аутокефалности, процесу дехристијанизације као и заштити породице и традиционалних породичних вредности.

Д. Валаванидис

ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

Диогенис Д. Валаванидис

председник

mob. +381 60 344 6240 valavanidisdiogenis@gmail.com
www.diogenis-valavanidis.org.rs

Амбасада Републике Летоније

Поред многобројних активности „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, овом приликом смо навели само неке од најзначајнијих.

Јереси и неканонска деловања у Српској православној цркви

„Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, никада није имао нити ће имати намеру, да напада своју једину цркву – Српску православну Светосавску цркву, као ни своју државу, Републику Србију. Увек ће их бранити као институције од највишег националног значаја.

Нашу одбрану ћемо заснивати на томе, да увек указујемо на појединце у оквиру СПЦ, без обзира на достојанства која носе, а који се понашају недостојно и недолично, и који штетним неканонским поступцима руше не само углед, већ и темеље СПЦ, као носећег стуба наше државности.

Одавно је познато да су три носећа стуба на којима почива свака нација, па тиме и српска државност: српска православна вера, српски језик и српско културно и духовно наслеђе.

С тим у вези, наводимо неке од бројних штетних активности епископа бачког Иринеја Каранушић-Буловића, који је познат као вишедеценијски предводник екуменистичко-папистичке струје у СПЦ. Као да му то није било довољно, као ни блискост са свим гарнитурама власти (био је омиљени епископ супруге председника Слободана Милошевића, др Мире Марковић), те је пожелео да убрза свој екуменистичко-папистички ход.

У том смислу наводимо следеће:

1- Као први пример истичемо догађај од пре 33 године, када су се крајем 1993. године на дневном реду конференције Међуправославне комисије за припрему Васељенског сабора у Шамбезију, нашла три крупна црквеноправна питања: православна дијаспора, аутокефалија и начин њеног проглашења, и црквена аутономија и начин њеног стицања.

Куриозитет представља чињеница, да су оба документа потписала и двојица чланова делегације Српске православне цркве (СПЦ), и то: епископ бачки Иринеј Каранушић-Буловић, као вођа делегације, и професор

Богословског факултета у Београду, и тада јеромонах Игнатије Мидић, данас епископ пожаревачко-браничевски, као стручни саветник.

Готово невероватна чињеница је да Сабор Српске православне цркве (СПЦ) уопште није расправљао о том „стратешком питању“! Иначе, документи су врло брзо објављени у листу „Епискепис“ (бр. 498, од 30. новембра 1993), који издаје Православни центар Цариградске патријаршије у Шамбезију.

2- Такође, остаје забележено, да је један од најштетнијих корака у правцу рушења јединства СПЦ, које је учинио владика бачки Иринеј Каранушић-Буловић, био тај, када се ставио на чело групе епископа (Атанасија и Амфилохија), која је сменила и рашчинила епископа рашко призренског Артемија, што потврђује и писање часописа „Дуга“ број 1638, од 30. марта до 23. априла 1996. године, страна 47. У чланку се наводи:

„...Можемо се обавестити и о покушају Цариграда да рашчини самог јерусалимског патријарха Диодора, због његовог противљења екуменизму. Књига је наишла на велико интересовање у Српској цркви, али и на неке чудне реакције. По сведочењу више студената Богословског факултета, један студент је за време испита у новембарског року питао Иринеја Буловића шта мисли о књизи. Овај је пред студентима који су слушали испит рекао: ‘Сломићу ја кичму Артемију!’“.

Као резултат таквог чина, данас имамо раскол у СПЦ која је ионако пуна бројних јереси и неканонског деловања, тј. оснивање „Рашко-призренске епархије у егзилу“ као и драстично погоршање положаја Срба на Косову и Метохији.

Za razliku od protestantizma ili katoličanstva, pravoslavlje je ukorenjeno u pomesnim narodima čije tradicije čuva i razvija

nalaze pod jurisdikcijom Carigrada a protiv se sjedinjavaju sa Vatikanom, želeći da ostanu verni tradiciji. Možemo se obavestiti i o pokušaju Carigrada da raščini samog jerusalimskog patrijarha Diodora, zbog njegovog protivljenja ekumenizmu. Knjiga je naišla na veliko interesovanje u Srpskoj crkvi, ali i na neke čudne reakcije. Po svedočenju više studenata Bogoslovskog fakulteta, jedan student je za vreme ispita u novembarskom roku pitao Irineja Bulovića šta misli o knjizi. Ovaj je pred studentima koji su slušali ispit rekao: „Slo-miću ja kičmu Artemiju!“

U današnjoj Srpskoj crkvi, nažalost, vidna je tendencija kvazigrecizacije. Po rečima jednog od grčkih sveštenika, ta pojava, svojim primitivizmom i bezobzirnošću, izaziva odbojnost i kod samih Grka i može samo da šteti grčko-srpskim odnosima. Uvodi se tako, grčko pevanje u crkvi, nose se grčke mantije a minorni grčki teolozi forsiraju se do nelikosti. Delovi liturgije služe se na grčkom. Irinej Bulović povremeno služi čitave liturgije na grčkom ili ciganskom. Za poslednje ni sami Cigani nemaju interesa pa na njih Bulović autotusima dovozi svoje sledbenike. Sve to poprima i komične dimenzije kada episkop Ignjatije Midić u svom časopisu „Sabornost“ objavljuje reklamu: „Šijemo grčke mantije!“

Izgleda da se u Srpskoj crkvi povampiruje fanariotski duh. Fanar je deo Istambula u kome se nalazi Vasiljenska patrijaršija, Srpska crkva je potpala pod vlast Carigrada nakon ukidanja Pečke patrijaršije, što je grčki patrijarh izdej-

stvovao intrigama i mitom kod sultana, 1766. godine. Tada počinju hapšenja i mučenja srpskih episkopa i sveštenika, nametanje poreza i globa, izopštavanje nepokornih iz crkve i predavanje Turcima na egzekuciju. Grčki episkopi — zloglasni fanarioti — ne dopuštaju da Srbi grade svoje škole. Uvodi se grčko, a istiskuje slovensko bogoslužje dok se stari slovenski i srbuljski rukopisi spaljuju, zabranjuje se služenje krsnog imena i srpskih svetitelja. Sve to, kako smatra Radoslav Grujić, u svojoj Istotriji pravoslavne srpske crkve: „da bi se ubila srpska narodna svet i ponos“.

Srpski episkop Konstantin iz Nemačke i Dositej britansko-skandinavski takode su odlučni protivnici fanariotske politike. Možda se upravo zbog toga u njihove eparhijske poslove neprekidno meša episkop šabačko-valjevski Lavrentije. Ovaj bivši zapadnoevropski vladika jedan je od najistaknutijih domaćih ekumenista i kršitelja crkvenih kanona. Upravo zbog toga on je miljenik ovdašnjih sektaša — adventista i baptista. 18. februara ove godine, on je doveo u Sabornu crkvu u Valjevu sektaše iz Švedske, da propovedaju na liturgiji. Kada je propoved počela iz naroda u crkvi čuli su se povici upućeni Lavrentiju i njegovim gostima: „Jeretici! Sektaši! Gde su vam kanoni!“

I suština vanrednog sabora SPC, održanog u decembru prošle godine, bila je kritika neodgovornog ponašanja Bulovića u službi Carigrada. To se naročito ogleda u njegovom manipulisanju patrijarhom Pavlom. Bulović je tada pret-

rpeo žestoku kritiku od većine episkopa. Javio se za reč samo dva puta i to da moli sabor za oprostaj. Sabor je doneo odluku da se spreči uticaj Bulovića na patrijarha Pavla i njegovo mešanje u tuđe poslove. Ipak, ta odluka nije formulisana u konkretne oblike, niti je javno objavljena. Sabor je zabranio da ubuduće episkopi predaju na Bogoslovskom fakultetu SPC. Nadanja i iluzije naivnih episkopa koje su oni iskazivali u privatnim razgovorima bila su veoma kratkog trajanja.

Već 27. januara na svetosavskoj akademiji bogoslovskog fakulteta u Sava-centru, glavni besednik je Bulović. U svojoj besedi on gotovo i ne spominje Svetog Savu i srpski narod. Ali on zato u dugoj i zamornoj priči, punoj nepotrebnih grčkih reči, radi opsenjivanja prosto-te, obznani je svima poruke patrijarha Vartolomeja. Taj čin je jedan od najboljih poznavalaca srpskog pravoslavlja g. Đorđe Janić protumačio kao šamar celoj Srpskoj crkvi.

Uskoro Bulović odlazi sa dvojicom svojih sledbenika na jednu od mnogobrojnih misija u Sentk Galen. Te misije crkvenih monijalista slične su sastancima evropskih ministara spoljnih poslova na kojima

se donose odluke o kojima se ne odgovara ni vladama zemalja iz kojih ministri dolaze a kamoli parlamentima. Episkopima ostaje samo osećanje da su opet izigrani jer Bulovića ni ovaj put niko nije delegirao.

Očito je da se u svim strukturama pravoslavlja u svetu sve više otvara sukob između monijalističke subverzije i vernosti tradiciji, koja se sastoji u privrženosti učenju crkve ali i u poštovanju vekovne unutarcrkvene discipline i po-retka.

Sve ono što je dugo prikrivano ili zagaživano i zbog čega su mnogi sveštenici i monasi bili proganjeni, činom Ruske crkve izašlo je na videlo.

Zanimljivo je da je u domaćim medijima jedini delovanje Carigradske patrijaršije podržao sa dva članka u „Našoj borbi“ Ejub Štikovac. Po mišljenju velikog dela vernika Srpske crkve dobro je da je do protivljenja fanariotima došlo upravo sa čela najjače, Ruske crkve. U tom čisto duhovnom činu nema ničeg ni političkog ni nacionalističkog. O tome govori i činjenica da je Ruski patrijarh Aleksije Ridiger po narodnosti — Estonac.

Željko I. POZNANOVIĆ

Vrnjačka Banja • Beograd • Ljubljana
(svakog dana)

POLAZAK: 17.00 • Vrnjačka Banja 17.30 • Kraljevo 18.30 • Kragujevac 20.30 • Beograd 21.45 • Novi Sad 23.30 • Subotica 08.00 • Maribor 09.00 • Celje 10.00 • Ljubljana	DOLAZAK 12.30...AS • peron 1 12.00...AS • peron 5 10.45...AS • peron 19 08.00...AS • peron 29 06.30...AS • peron 8 05.00...AS • peron 1 20.00...AS • 19.00... Autoput 18.00...AS • peron 30
--	--

DOLAZAK

Informacije/Rezervacije

- Vrnjačka Banja 036/61-035; 61-036
- Kraljevo 036/334-754
- Čačak
- Beograd 011/444-8282
- Ljubljana 061/316-975

(Ugao Kolodvorske • Slomškove od 7.30 do 17.30)
(subota, nedelja i praznikom od 8.00 do 15.00)

POLAZAK

Za vaša duga i kratka putovanja AUTOPREVOZ
Vrnjačka Banja

Факсимил стране 47. часописа „Дуга“ број 1638, од 30. марта до 12. априла 1996. године

3- Потом, одлука о додељивању Томоса званој „Македонској православној цркви – Охридској архиепископији, чиме се СПЦ као Мајка-Црква добровољно одрекла Вардарске бановине, тј. Јужне Србије. Тиме је потпуно игнорисана вера и наслеђено ктиторско право бројних српских владара и великаша који су тамо подигли огроман број храмова, више него што их је на Косову и Метохији!

Свети владика Николај је у вези тог питања рекао: „Македонску народност може да призна само неки суновраћени свештеник”!

У писму које је, истим поводом владика Николај Велимировић упутио патријарху Гаврилу (Дожићу) пише: „Зар и један српски свештеник може и сме признати ово цепање свога народа? Не може родољуб свештеник, већ само издајник”!

4- У циљу распарчавања Српске православне цркве, Свети архијерејски сабор је поверио бачком епископу Иринеју Каранушић-Буловићу да измисли 18 а касније и више архиепископа, противно оснивачу – Светом Сави који је нашу цркву основао са једним архиепископом. Та одлука представља широм отварање могућности за даље распарчавање Српске православне цркве. Сваком од тих архиепископа пружа се могућност да у неком тренутку и из неких побуда прогласи аутокефалним себе и епархију којом управља, било да се ради о оном у Загребу, Новом Саду, Сарајеву, Цетињу или неком другом месту. У сваком случају, непобитна чињеница је да је реч о неканонској Одлуци што противречи учењу и делу Светога Саве, који је Српску цркву основао са једним само архиепископом.

Питамо се, може ли се поред једног само архиепископа у аутокефалним црквама какве су, на пример, Кипарска, Синајска, Грчка, Албанска, замислити још један или више архиепископа? Наравно да не може.

Епископ Иринеј Каранушић-Буловић, као и многи други српски епископи, нису схватили да је Страх Господњи почетак мудрости. Такође, као да су заборавили, да Црква и епископи треба искључиво да се баве ДУХОВНОШЋУ, а не ПОЛИТИКОМ и ТРГОВИНОМ. Заоденули су се достојанством епископским, а радили су на разбијању Цркве Христове и промоцији папизма. Заправо, када ставе МИТРУ умисле да могу да чине све што желе.

Овом приликом бих подсетио, да је Свети Григорије Богослов, цариградски патријарх, молио Византијског цара да утиче да се епископи на Сабору не свађају.

На крају, као оснивач и председник „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, ходајући по трагу својих предака и делујући у складу са послањем које сам примио, чинио сам све што је у мојој моћи како бих заштитио Христову цркву првог миленијума. То сам чинио из разлога, јер сам васпитан у духу поштовања своје али и туђе религије, као и безрезервне оданости према Христовој цркви, породици и отаџбини. Припадам Грцима из Мале Азије који презиру издају и страх, а високо цене дигнитет и моралне квалитете. Највероватније, ову чврстину и посебност нам је дао Господ Бог јер смо народ изгубљеног завичаја, али чврсте вере, храбрости, одлучности и моралних врлина.

У Малој Азији, постојбини својих предака, коју је два пута походио апостол Павле и у којој су рођени многи антички филозофи, никада нисам живео, ни једног јединог дана, мада, Мала Азија, никада, ни једног дана нити трена, није престала да живи у дубини моје душе и мога срца.

Наводимо најзначајније ауторске чланке Диогениса Д. Валаванидиса, председника „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду.

По избору аутора, неки од текстова у овој књизи, пренети су на три језика: српском, руском и грчком језику.

ЈЕРЕСИ И НЕКАНОНСКА ДЕЛОВАЊА У СРПСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ

Свети Теодор Студит: „Заповест је Господња да не остајемо неми у временима када је вера у опасности. Када је у питању вера, нико нема право да каже, ко сам ја? Нема право ни свештеник, ... ни владар,... ни земљоделац, ... ни бескућник који једва долази до дневног следевања. Нико нема право да каже није моја ствар или то ме не занима. Камење ће завикати, а ти зар да останеш нем и незаинтересован!?” (Пренето из: сајт Борба за веру, „Уредништво: Анти – Свети Сава проклиње Српчад“, 27. 03. 2024).

Нико није сумњао у пророчке речи Андре Малро-а (1901-1976), познатог француског министра културе у влади Шарла де Гола, када је још половином прошлог века рекао да ће религија у XXI веку бити један од кључних елемената у креирању геополитике.

Ипак, данашње време је најuverљивије описао Такер Карлсон, познати амерички конзервативни политички коментатор и књижевник, рекавши да живимо у времену сукоба две цивилизације, а не само два политичка блока. Очигледна је истина да све што постоји на свету временом стари, што се односи и на империје, само што се њихова слабост огледа у чињеници да одбијају то да признају. Кроз историју смо имали бројне преседане када царства нису признавала пораз: Трећи рајх је до последњег дана био уверен да може да победи док је горео Берлин; Наполеонова Француска је одбијала да прихвати пораз у Русији, што је касније довело до катастрофе; Британска империја је у својој декаденцији изгубила све, без да је формално признала пад.

Исто се догађа и данас, јер Запад верује да његова истина нема алтернативу, тако да ће суочавање са поразом бити веома болно. У том контексту, Такер Карлсон је навео једну упечатљиву метафору, када је Запад упоредио са разведеним шездесетогодишњаком који и даље јури младе жене верујући да изгледа као кад је имао 25 година. Ова метафора није само духовита већ је и тачна. Колективни Запад на челу са САД и даље живи у „временској капсули“ сопствене хегемоније из 90-их, у уверењу да може да руши режиме и поставља одане владе, али, и да утиче на распарчавање Православне цркве у циљу њеног слабљења, као и убацивање различитих јереси у складу са својим геополитичким потребама. Управо на то нас је упозорио мудри Андре Малро напред поменути, када је пророчки рекао да ће

религија у XXI веку бити један од најзначајнијих фактора у креирању геополитичке мапе света.

У том контексту, значајно је подсетити да је једна од најугледнијих професора Правног факултета у Београду, проф. др Смиља Аврамов, и члан Сената Републике Српске, у једном од својих интервјуа обелоданила да су 1976. године Ватикан, САД и Немачка потписале тајни споразум од 11 тачака, у којој је једна од централних теза била идеја о федерализацији света, док се једна од тачака односила на тотално уништење православља. У документу је образложено да православље као религија мора бити избачено из светских комуникација, јер је то једини хомогенизујући елемент православних земаља који има политичке димензије тако да би глобализација уз православље тешко успела. Направљен је план за продор у Православну цркву уз давање неограничених финансијских средстава којима би се придобили највиши црквени високодостојници.

1. Васкршња Посланица – Пелагијево-Целестијева јерес

Осим неканонског давања аутокефалности расколницима у Украјини (Православној цркви Украјине) као и потреса у православним црквама балтичких земаља које су под јурисдикцијом Московске патријаршије (Летонија, Естонија, Литванија), о којима је до сада много пута било речи - као еклатантан пример удара геополитичких центара на јединство Православне цркве, представља и појава јереси у Српској Православној цркви.

Као пример, наводимо исповедање Пелагијеве-Целестијеве јереси, у Васкршњој посланици Српске православне цркве (СПЦ) 2025. године, која је доступна на сајту СПЦ.

У вези са поменутом јереси у Васкршњој посланици, негативан став је одмах изнело Уредништво портала Борба за веру у аналитичком и опширном чланку објављеном на том порталу, али и у протестном писму које су потписала 29 лица међу којима је и аутор ових редова.

Исповедање поменуте јереси налази се у следећој реченици Васкршње посланице (2025):

„Творевина може да превазиђе смрт и живи вечно у заједници са Богом у Христу посредством Светог Духа. Сва творевина, укључујући и човека, будући да је створена ни из чега, смртна је по природи и не може превазићи смрт и постојати сама, мимо заједнице с Богом“.

Из тога се може закључити да је човек, створен смртним. Значи да је и први човек, Адам, створен као смртан. Управо се у томе и састоји исповедање Пелагијеве-Целестијеве јереси, која је осуђена на VIII помесном сабору у Картагини, 411. године (Правила 109-116), који је због те јереси и

сазван, као и на III Васељенском сабору у Ефесу, одржаном 431. године (Правило 1. и 4), на којем је ова јерес осуђена заједно са Несторијевом јереси. (Извор: *Правила Православне цркве са тумачењима, Никодима Милаша, епископа Далматинског, фототипско издање Епархије Далматинске, Београд-Шибеник, 2004. год*).

Посебно треба нагласити, да се у 109. правилу VIII помесног сабора у Картагини, каже: „Сабор против Пелагија и Целестија... Предсједавајући свему сабору епископ Аврелије, при ђаконима, који су стојали, признано је од свију епископа картагинске цркве, који су овоме светоме сабору приступили и чија су имена и потписи приложени: Да Адам није створен од Бога смртним. Који каже, да је први човек, Адам, створен смртним, тако да, сагријешо он, или не сагријешо, морао је опет умријети тијелом, то јест, изићи из тијела, не ради казне за гријех, него услијед природне неопходности, НЕКА ЈЕ АНАТЕМА”. (III Вас. 1,4; картаг. 110-116).

Због свега наведеног, сматрамо да је апсолутно недопустиво доводити у питање православне догмате на којима је свети Сава инсистирао и које је оставио у свом Законоправилу, као и изношење двосмислених или догматски нејасних формулација, које на жалост, српски патријарх Порфирије Перић и поједини епископи себи дозвољавају.

На жалост, морамо напоменути да се у данашњем времену, у појединим помесним аутокефалним црквама више води брига о геополитичким кретањима у свету, као и личним односима појединаца који себе уздижу изнад Цркве, него о јеванђелској, апостолској и светоотачкој науци о цркви.

2. Патријарх Порфирије Перић и Синодик Православља

Патријарх Порфирије Перић је 24. марта 2024. године, на Недељу православља, читао Синодик Православља у храму Светог Саве на Врачару, у Београду, где је **према транскрипту**, између осталог, рекао:

„Онима који погрешно уче о Духу Светоме, о томе да Он производи од Оца – АНАТЕМА!

Онима који погрешно уче о Цркви Божјој као Телу Христовом – АНАТЕМА“!

Индикативно је, да снимак говора патријарха Порфирија Перића није објављен на званичној ТВ станици београдске патријаршије „Храм“, иако је пуштање аудио-визуелних записа са сличних догађаја уобичајена пракса на том каналу. Недвосмислено је, да се овакво саопштене анатеме могу тумачити као исповедање вере налик доктрини Римокатоличке цркве, што је запрепастило правоверне у Српској православној цркви, и изазвало огромну

пометњу и узнемиреност међу свештенством и верницима, јер на тај начин су изречене АНАТЕМЕ НА ПРАВОСЛАВНЕ.

На овако велики скандал, одмах је реаговало Уредништво портала Борба за веру (27.03.2024), и објавило текст под насловом „Уредништво – Анти Свети Сава проклиње Српчад“! У тексту се између осталог наводи:

„Порфирије је изрекао клетве на православне, и пред Богом нема (језуитских) игларија типа: ‘ви га нисте разумели’ или ‘превод Синодика’ је лош. Као што већ рекосмо – нема ‘пуј, пике, не важи!’“.

„Порфирије је све ово урадио потпуно промишљено и намерно. Индиректно, он је исповедио Филиокве, то јест папистичку ‘бабунску реч’. Он, као филокатолик тако и верује. Рачунао је на то, да ће присутни у Храму Светог Саве акламативно потврдити његове анатеме, што су они и учинили. То су они који се причешћују на Свакој Литургији, без припреме, па су сада, као плод, задобили не расуђивање, највећи дар духовни, него безумље (јер, како другачије објаснити да они углас потврђују Порфиријеве клетве, које су клетве и на њих саме?!). Они помињу свете који су се сваколитургијски причешћивали. Један од њих био је и Свети Теодор Студит, који је, баш зато што се стално причешћивао, био спреман да положи живот за иконопоштовање (а они изричу проклетства на православне на ‘дан одбране икона’). Свети Теодор Студит веома је јасан и недвосмислен:

‘Заповест је Господња да не остајемо неми у временима када је вера у опасности. Када је у питању вера, нико нема право да каже, ко сам ја? Нема право ни свештеник, ... ни владар,... ни земљоделац, ... ни бескућник који једва долази до дневног следовања. Нико нема право да каже није моја ствар или то ме не занима. Каменеће ће завикати, а ти зар да останеш нем и незаинтересован!’“.

Све до сада наведено, без сумње указује да је патријарх Порфирије Перић исповедио ФИЛИОКВЕ, то јест духовоборачки папизам, те било какав покушај оправдања да је у питању „погрешан превод или само игра речи“, у потпуности одбацујемо.

Другим речима српски патријарх Порфирије Перић уместо да поштује јеванђелске речи, Христове речи о томе да Дух Свети „од Оца исходи“ (Јн 15,26) он се приклонио духовоборству Латина, по којима Дух Свети исходи и од Сина! Ради тога су искварили Символ вере додавши Filioque.

Познато је да је спор око Филиокве стар око хиљаду година, и због њега су се заљуљали темељи Христове Цркве. Због тога се Црква и поделила 1054. године на Православну и Римокатоличку, када је дошло до Велике шизме или раскола. Временом је Римокатоличка црква увела бројне новотарије и лажна учења, тако да су осим Филиокве, до данас увели: Папски при-

мат, Непогрешивост, Безгрешно зачеће Богородице, Чистилиште, Света Евхаристија, Индулгенција, Крштење, Свето миропомазање итд.

Јереси римокатолика су биле искључиво њихове „привилегије“. Основна кривица православних, по њима, била је у томе што никада нису желели да прихвате учење Запада. Ово је показатељ да су православни увек остали верни традицији вере, предате од прве апостолске цркве. Насупрот томе, паписти су временом одсецали себе од тела Цркве падајући у све веће и веће догматске грешке, и на тај начин ширили јаз између Источне и Западне цркве.

3. Епископ Пожаревачко-браничевски Игнатије Мидић

На жалост, напред реченим се не завршава списак јереси које постоје под сводовима Српске православне цркве. Њима би додали и учење епископа Пожаревачко-браничевског Игнатија Мидића, који хули на учење Светог Јеванђеља, јер на предавањима из догматике студенте теологије учи „да је људска душа смртна“!!!

Ко се искрено каје и хоће да се спасе, не сме да одступи са пута којим су ходили наши свети преци: не сме да пристане на екуменизам, папизам и модернизам, као ни на учење попут епископа Пожаревачко-браничевског Игнатија Мидића.

4. Патријарх Порфирије Перић тражио да Православна црква у Америци призна „Македонску православну цркву – Охридску архиепископију“!

Још једна скандалозна вест у вези са патријархом Порфиријем Перићем, стигла нам је са руског православног телеграм канала Правблог, а то је да је „на захтев српског патријарха, Православна црква у Америци признала „Македонску православну цркву – Охридску архиепископију“. На каналу Правблог се, између осталог, наводи да је Свети архијерејски синод Православне цркве у Америци на седници одржаној 21. маја 2025. године потврдио пуно евхаристијско заједништво са епископима, свештенством и верницима зване Македонске православне цркве – Охридске архиепископије.

Одлуку о признавању те „цркве“, објавио је поглавар Православне цркве у Америци, Његово Преосвештенство архиепископ вашингтонски и митрополит целе Америке и Канаде Тихон, у извештају од 15. јула 2025. године, који је поднет на 21. Свеамеричком црквеном сабору, одржаном 14-20. јула 2025 г. у Фениксу, савезној држави Аризона, САД.

Према писању портала liturgija.mk „канцеларија митрополита Тихона и архиепископа охридског и македонског Стефана тренутно ради на организацији саслуживања које ће се одржати у Саборном храму Св. Николе у Вашингтону, и које ће бити крунисано свечаним признањем аутокефалности Македонске православне цркве, која ће на тај начин заузети место поред Православне цркве у Америци, као потпуно аутокефална помесна православна црква“.

После свега реченог, остаје нам да упитамо патријарха Порфирија Перића и његовог духовног оца владику Бачког Иринеја Каранушић-Буловића, да ли су до сада наведене скандалозне поступке самовољно и свесно предузимали против интереса Српске православне цркве, или им је неко диктирао шта и како да чине?

Такође питамо, из ког разлога се запоставља Одлука Светог архијерејског сабора из 1939. године о томе да је Светосавска – Крмчија (Законоправило) Светог Саве званични номоканонски Зборник СПЦ? Ваљда зато што се не примењује и што епископи не желе да народ чита какви треба да буду епископи и свештеници. То су прави разлози због којих епископ бачки Иринеј Каранушић-Буловић није дозволио да се у Новом Саду јавно изложи Законоправило Светога Саве.

У циљу распарчавања Српске православне цркве, Свети архијерејски сабор је поверио бачком епископу Иринеју Каранушић-Буловићу да измисли 26 архиепископа, противно оснивачу – Светом Сави који је нашу цркву основао са једним архиепископом.

Дакле, то питање постављамо с обзиром на невероватну подударност одлука које доносе појединци у Српској православној цркви, са геополитичким плановима колективног Запада у вези са уништењем Православне цркве – путем фрагментације (уситњавања) тела цркве као и појавом јереси у складу са западним геополитичким интересима?

Исто тако, питамо се, на основу којих аргумената је Свети архијерејски сабор укинуо некадашњу одлуку такође Светог архијерејског сабора број 44/зап. 10 од 24. маја 1967. године о ОДБИЈАЊУ захтева Светог архијерејског синода Македонске православне цркве бр. 226 од 3. фебруара 1966. године, да се аутономној Македонској православној цркви да аутокефалност?

На основу свега напред изложеног, питамо патријарха Порфирија Перића и епископа Бачког Иринеја Каранушић-Буловића: Ко вам је дао право – да бројну културну и духовну баштину Немањића, Мрњавчевића, Бранковића и др, као и гробља на којима почивају посмртни остаци највећих јунака које је српски род имао у својој историји (између осталих и деде потписника ових редова, др Аврама који је као Грк лекар добровољац у

српској војсци, положио живот у 47. години за српске националне интересе) – предате у руке онима који су на идеологији комунизма створили једну титоистичко-атеистичко-секуларну творевину, засновану на антисрпству, користећи се именом грчке Македоније, која је више од 3000 година била Хеленска и таква ће остати до краја света.

И коначно, како тај скандалозни чин Светог архијерејског сабора Српске православне цркве објаснити Његовом високопреосвештенству охридском митрополиту Јовану, кога су власти из Скопља држале утамниченог више од једне деценије, и који је био спреман да живот положи за Христову Цркву; како разумети поништење именовања охридског архиепископа Јована, коме је патријарх Павле издао Потврду (Пбр. 172 од 24. маја 2005. године) у којој пише да је изабран за „Архиепископа охридског и Митрополита скопског, Председника Светог архијерејског синода аутономне Православне Охридске архиепископије и Поглавара исте... Његово Блаженство Архиепископ охридски и Митрополит скопски Господин Јован јесте канонски и законски Предстојатељ Охридске архиепископије, аутономне Православне Цркве у оквиру Српске Патријаршије, и да сви треба да га признају и уважавају“; шта рећи осталим српским владикама које је именовала Српска православна црква да начелствују у Скопљу, Охриду, Битољу...; како погледати у очи српски живаљ тог краја, кога македонски неокомунисти стално прогањају и сатиру.

5. ЗАКЉУЧАК

После свега наведеног, питамо патријарха Порфирија Перића и епископа Бачког Иринеја Каранушић-Буловића: Да ли је могуће да верујете да ће било која световна власт остати вечна и незамењива, без обзира на околности у којима се чинила моћном и силном! Требало је да знате да закон пролазности ставља печат на сваку земаљску личност и прекрива је мраком нејасног сећања или потпуног заборав.

Подсетићемо вас да је чак и настојање моћне царске власти у Византији да успостави верско јединство почетком седмог века, довело до појаве Монотелитизма, проглашеног за јерес, која је потресла целу Цркву. Томе се супротставио само један једини човек, свети Максим Исповедник (581-662), и на тај начин, као једина свећа која светли, сачувао Православно учење. Временом је чак и име некада моћне Византијске царевине изгубило сваку звучност за ухо савременог човека, а како ће тек бити са именима данашњих слабаших и безначајних велможа!

Зато ћемо, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, и ја као његов председник, ако буде потребно, остати последњи светионик одбране Христове Цркве, јер ћемо увек бити непоколебиви и доследни у остваривању мисије коју спроводимо: заштита хришћанског идентитета као носећег стуба националног идентитета сваког православног народа, без којег ниједан народ нити држава не би могли да опстану; као и одбрана јединства Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве, која је у данашњем времену угрожена више него икада пре у својој дугој историји.

То ћемо чинити без обзира на претње, игнорисања и уцене којима смо изложени; без обзира на чињеницу да се налазимо у срцу дехристијанизоване Европе, која је одавно одбацила лик Богочовека Христа; Европе у којој се толерише и промовише сатанистичко деловање као највеће зло у историји људског рода; материјализованој и духовно палој Европи која је Господа Бога заменила за новац који је уздигла на пиједестал божанства; Европи у којој се афирмише девастација породице као основне ћелије сваког нормалног и здравог друштва.

6. Порука за патријарха Порфирија Перића и епископа Бачког Иринеја Каранушић-Буловића:

Морали сте знати да је људски живот веома кратак и пролазан!

Ми данас живимо историјске тренутке, када се са оним што чинимо, уписујемо у историју!

Срећом, бићемо уписани на потпуно различитим странама историје!

(ЈЕРЕСИ И НЕКАНОНСКА ДЕЛОВАЊА У СРПСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ – на руском језику)

Напомена: Текст на руском језику је неколико руских сајтова одбило да објави, тако да никада није публикован у руском медијском простору, уз образложење да би тиме могли да се „наруше“ добри међуцрквени односи између Српске православне цркве и Руске православне цркве!

Став „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду је, да су у тексту наведене истините и лако проверљиве чињенице, тј. да у Српској православној цркви постоје бројне јереси и неканонска деловања, од којих су само нека наведена у овом тексту!

Центар је оценио да одлука руских сајтова о необјављивању овог текста, представља класичан пример политиканства, и у супротности је са цитатом из Јеванђеља, које гласи: „И познајете Истину, и Истина ће вас ослободити“ (Јов. 8,32).

ЕРЕСИ И НЕКАНОНИЧОЕСКИЕ ДЕЙСТВИЯ В СЕРБСКОЙ ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРКВИ

Святой Феодор Судит: „Это заповедь Господа, чтобы мы не оставались безмолвными во времена, когда вера находится в опасности. Когда дело доходит до веры, никто не имеет права говорить, кто я? Нет такого права ни у священника, ни у правителя, ни у землевладельца, ни у бездомного, который едва достигает ежедневного следования. Никто не имеет права говорить, что это не мое дело или меня это не интересует. Камни будут кричать, а ты должен оставаться немым и незаинтересованным!?“ (Цитируется с сайта „Борьба за веру“, статья: „Анти – святой Савва проклинает сербов“, 27.03.2024).

Никто не сомневался в пророческих словах Андре Мальро (1901-1976), известного французского министра культуры правительства Шарля де Голля, когда еще в середине прошлого века он сказал, что религия в XXI веке будет одним из ключевых элементов в создании геополитики.

Тем не менее, сегодня наиболее убедительно описал Карсон Такер, известный американский писатель и консервативный политический обозреватель, говоря, что мы живем во время столкновения двух цивилизаций, а не только двух политических блоков. Очевидная правда заключается в том, что все, что существует в мире, со временем стареет. Это относится и к империям, только их слабость отражается в том факте, что они отказы-

ваются это признать. На протяжении всей истории у нас было множество precedентов, когда империи не признавали поражения: Третий рейх до последнего дня был убежден, что сможет победить, пока горит Берлин; наполеоновская Франция отказывалась принять поражение в России от России, что впоследствии привело к катастрофе; Британская империя потеряла все в своем упадке, официально не признав падения.

То же самое происходит сегодня, потому что Запад считает, что его правда не имеет альтернативы, поэтому столкновение с поражением будет очень болезненным. В этом контексте Карсон Такер привел одну поразительную метафору, когда сравнил Запад с разведенным шестидесятилетним мужчиной, который все еще преследует молодых женщин, полагая, что он выглядит так, как когда ему было 25 лет. Эта метафора не только остроумна, но и точна. Коллективный Запад во главе с США по-прежнему живет в своей «капсуле времени», своей собственной гегемонии 90-х годов, полагая, что он может свергнуть режимы и установить лояльные правительства, но также повлиять на расчленение Православной Церкви с целью ее ослабления, а также внедрить различные ереси в соответствии со своими геополитическими потребностями. Именно об этом предупреждал мудрый Андре Мальро, повторяюсь, когда он пророчески сказал, что религия в XXI веке станет одним из важнейших факторов в создании геополитической карты мира.

В этом контексте важно напомнить, что один из самых выдающихся профессоров юридического факультета Белграда, профессор доктор Смиля Аврамов и член Сената Республики Сербской, в одном из своих интервью сообщил, что в 1976 г. Ватикан, США и Германия подписали секретное соглашение из 11 пунктов, в котором одним из центральных тезисов была идея федерализации мира, а одним из пунктов было полное уничтожение православия. В документе поясняется, что православие, как религия должно быть исключено из мировых коммуникаций, поскольку это единственный гомогенизирующий элемент православных стран, имеющий политические аспекты, так что глобализация с православием вряд ли будет успешной. Был разработан план проникновения в православную церковь с предоставлением неограниченных финансовых ресурсов для завоевания высших церковных высокопоставленных лиц.

1. Пасхальное послание-ересь Пелагиево-Селестии

Помимо неканонического предоставления автокефалии раскольникам на Украине (Православная Церковь Украины), а также потрясений в православных церквях стран Балтии, находящихся под юрисдикцией Мо-

сковского патриархата (Латвия, Эстония, Литва), о которых до сих пор много раз говорилось – ярким примером удара геополитических центров по единству Православной Церкви является появление ереси в Сербской Православной Церкви.

В качестве примера приведем исповедание ереси Пелагиуса-Селестия в Пасхальном послании Сербской Православной Церкви (СПЦ) 2025 г., который доступен на сайте СПЦ.

Что касается упомянутой ереси в Пасхальном послании, негативную позицию сразу же выразила редакция портала „Борьба за веру“ в аналитической и обширной статье, опубликованной на этом портале, а также в письме протеста, подписанном 29 лицами, в том числе автором этих строк.

Исповедание указанной ереси содержится в следующем предложении пасхального послания (2025):

„...Если природа перестанет существовать, и сегодня мы привели ее на грань гибели, используя ее для нашего индивидуального удовольствия, мы также перестанем существовать, потому что мы являемся частью природы“.

Из этого можно сделать вывод, что человек создан смертным. Это означает, что первый человек, Адам, также был создан смертным. Именно в этом и состоит исповедание ереси Пелагия-Селестия, которое было осуждено на VIII Поместном Соборе в Карфагене в 411 году (Правила 109-116), который был созван из-за этой ереси, а также на III Вселенском Соборе в Эфесе, состоявшемся в 431 году. (Правило 1. и 4), на котором эта ересь была осуждена вместе с ересью Нестория. (Источник: *„Правила православной церкви с толкованиями Никодима Милаша, епископа далматинского“, Репринтное издание далматинской епархии, Белград-Шибеник, 2004. год*).

Особенно следует подчеркнуть, что 109-е правило VIII Поместного собора в Карфагене гласит: „...Собор против Пелагия и Селестия. С председательствующим на всем соборе епископом Аврелием, при дьяконах, которые стояли, признается всеми епископами карфагенской церкви, которые пришли к этому святому собору и чьи имена и подписи прилагаются, что: Адам не был создан Богом смертным. Кто говорит, что первый человек, Адам, был создан смертным, так что, согрешил он или не согрешил, он должен был снова умереть телом, то есть выйти из тела не для наказания за грех, а по естественной необходимости, пусть будет предан АНАФЕМЕ.“ (III Вас. 1,4; Карфаген. 110-116).

Из всего вышесказанного мы считаем абсолютно недопустимым подвергать сомнению православные догматы, на которых настаивал и

которые оставил святой Савва в своем законе, а также выдвигать двусмысленные или догматически расплывчатые формулировки, которые, к сожалению, сербский патриарх Порфирий Перич и некоторые епископы позволяют себе.

2. Патриарх Порфирий Перич и Синодик Православия

Патриарху Порфирию Перичу в 24 марта 2024 г. в одно из воскресений он читал Синод Православия в храме Святого Саввы во Врачаре в Белграде, где, согласно стенограмме, он сказал, среди прочего:

„Тем, кто неправильно учит о Святом Духе, о том, что он исходит от отца – анафема!

Тем, кто ошибочно учит о Церкви Божией, как о Теле Христовом-анафема“.

Показательно, что запись речи патриарха Порфирия Перича не была опубликована на официальном телеканале белградского патриархата „Храм“, хотя воспроизведение аудиовизуальных записей с подобных мероприятий является обычной практикой на этом канале. Недвусмысленно, что подобные анафемы могут быть истолкованы, как исповедание веры, подобное доктрине Римско-католической церкви, что поразило православных в Сербской Православной Церкви и вызвало огромный переполох и беспокойство среди духовенства и верующих, потому что таким образом анафемы были наложены на православных.

На такой большой скандал сразу же отреагировала редакция портала „Борьба за веру“ (27.03.2024) и опубликовала текст под названием „Анти святой Савва проклинает сербов!“ В тексте, среди прочего, говорится: „Порфирий наложил проклятия на православных, и перед Богом нет (иезуитских) заигрываний типа: «вы его не поняли» или «перевод Синодика плох“.

„Порфирий сделал все это совершенно обдуманно и намеренно. Косвенно он исповедовал Филиокве, то есть папистское «слово бабуина“. Онтак считает, как филокатолик. Он рассчитывал на то, что присутствующие в храме Святого Саввы торжественно подтвердят его анафемы, что они и сделали. Это те, кто причащается на каждой литургии без подготовки, и теперь, как плод, они получили не рассуждение, величайший дар духовный, но безумие (ибо как еще объяснить, что они в унисон подтверждают проклятия Порфирия, которые являются проклятиями на них самих?!). Они упоминают святых, которые причащались на каждой из литургических служб. Одним из них был святой Феодор Студит, который именно потому, что он постоянно причащался, был готов отдать свою жизнь за иконопочитание (а

на православных они накладывают проклятия в „День защиты икон“). Святой Феодор Студит очень ясен и недвусмыслен:

„Это заповедь Господа, чтобы мы не оставались безмолвными во времена, когда вера находится в опасности. Когда дело доходит до веры, никто не имеет права говорить, кто я? Нет права ни священника, ни правителя, ни землевладельца, ни бездомного, который едва достигает ежедневного следования. Никто не имеет права говорить, что это не мое дело или меня это не интересует. Камни будут кричать, а ты должен оставаться немым и незаинтересованным!?“.

Все вышесказанное, без сомнения, указывает на то, что патриарх Порфирий Перич исповедовал ФИЛИОКВЕ, то есть духовный папизм, и любые попытки оправдать, что это «неправильный перевод или просто игра слов», мы полностью отвергаем.

Другими словами, сербский патриарх Порфирий Перич вместо того, чтобы чтить слова Евангелия, слова Христа о том, что Святой Дух „от Отца исходит“ (Иоанна 15: 26), он склонился к духобороту латинян, по которым Святой Дух исходит и от Сына! Для этого они испортили Символ веры, добавив Филиокве.

Известно, что спору о Филиокве – около тысячи лет, и из-за него пошатнулись основы Церкви Христовой. Поэтому церковь раскололась в 1054 г. на православную и римско-католическую, когда произошел Великий раскол. Со временем Римско-Католическая церковь ввела множество нововведений и ложных учений, так что, помимо Филиокве, на сей день они ввели: папское первенство, непогрешимость, непорочное зачатие Богородицы, Чистилище, Святую Евхаристию, индульгенцию, Крещение, святое помазание и т.д.

Ереси католиков были исключительно их „привилегиями“. Основная вина православных, по их мнению, заключалась в том, что они никогда не хотели принимать учение Запада. Это показатель того, что православные всегда оставались верными традиции веры, переданной от первой апостольской церкви. Напротив, паписты со временем отрезали себя от тела Церкви, впадая во все большие и большие догматические ошибки, тем самым расширяя разрыв между Восточной и Западной церквями.

3. Епископ Пожаревачко-браничевский Игнатий Мидич

К сожалению, сказанное ранее и выше не завершает список ересей, существующих под сводами Сербской Православной Церкви. К ним стоит добавить учение епископа Пожаревачко-браничевского Игнатия Мидича,

который хулит учение Святого Евангелия, потому что на лекциях по догматике он учит студентов-богословов о том, что „человеческая душа смертна“!

Тот, кто искренне раскаивается и хочет спастись, не должен отступать от пути, по которому шли наши святые предки: он не должен соглашаться на экуменизм, папизм и модернизм, а также на учение, подобное учению епископа Пожаревачко-браничевского Игнатия Мидича.

4. Патриарх Порфирий Перич потребовал, чтобы православная церковь в Америке признала „Македонскую православную церковь – Охридское архиепископство“

Еще одна скандальная новость, касающаяся патриарха Порфирия Перича, пришла к нам из русского православного телеграммного канала Pravblog, и это то, что „по просьбе сербского патриарха Православная Церковь в Америке признала „Македонскую православную церковь – Охридское архиепископство“. На канале Pravblog, в частности, говорится, что Священный Архиерейский синод Православной Церкви в Америке состоялся на заседании 21-го мая 2025 г. он подтвердил полное евхаристическое общение с епископами, духовенством и верующими, называемыми Македонской православной церковью – Охридским архиепископством.

Решение о признании этой „церкви“ объявил Предстоятель Православной Церкви в Америке, Его Преосвященство архиепископ Вашингтонский и митрополит Всея Америки и Канады Тихон в докладе от 15-го июля 2025 г., который был подан на 21-й Общеамериканский церковный собор, состоявшийся 14-20 июля 2025 г. в Фениксе, штат Аризона, США.

По словам портала www.liturgija.mk канцелярия митрополита Тихона и архиепископа Охридского и македонского Стефана в настоящее время работает над организацией сослужений, которые пройдут в Соборе Святого Николая в Вашингтоне и будут увенчаны торжественным признанием автокефалии Македонской православной церкви, которая, таким образом, займет место рядом с православной церковью в Америке, как полностью автокефальная поместная православная церковь.

После всего сказанного нам остается спросить патриарха Порфирия Перича и его духовного отца епископа бачки Иринея Каранушича-Буловича, были ли эти скандальные действия произвольно и сознательно предприняты до сих пор против интересов Сербской православной церкви, или кто-то диктовал им, что и как делать?

Мы также спрашиваем, по какой причине игнорируется решение Священного Архиерейского Собора 1939 года. год о том, что Святосавская -

Крмча (закон) Святого Саввы является официальным номоканоническим трудом Сербской Православной Церкви? Я думаю, потому что это не применимо и что епископы не хотят, чтобы люди читали, какими должны быть епископы и священники. Это настоящие причины, по которым епископ бачки Иринея Каранушич-Булович не позволил публично разоблачить закон Святого Саввы в Нови-Саде.

С целью расчленения Сербской православной церкви Святой Архиерейский собор поручил епископу бачки Иринея Каранушич-Буловичу изобрести 26 архиепископов, вопреки основателю – Святому Савве, который основал нашу церковь с одним архиепископом.

Итак, мы задаем этот вопрос, учитывая невероятное совпадение решений, принимаемых отдельными лицами в Сербской Православной Церкви, с геополитическими планами коллективного Запада в отношении разрушения православной церкви – путем фрагментации тела Церкви, а также появления ересей в соответствии с западными геополитическими интересами?

Мы также спрашиваем себя, на основании каких аргументов Святой Архиерейский собор отменил некогда решение также священного Архиерейского Собора № 44 / зап. 10 от 24-го мая 1967 г. об отказе от просьбы священного Архиерейского синода Македонской православной церкви № 1. 226 от 3-го февраля 1966 г., чтобы Македонская православная церковь получила автокефалию?

Основываясь на всем, что было изложено заранее, мы спрашиваем патриарха Порфирия Перича и епископа бачки Иринея Каранушича-Буловича: кто дал вам право – владеть или претендовать на многочисленное культурное и духовное наследие Неманича, Мрнявчевича, Бранковича и др.? А также кладбища, на которых покоятся останки величайших героев сербского происхождения в своей истории (среди всего прочего, и мой дед, доктор Авраам, который, будучи греческим врачом-добровольцем в сербской армии, в 47 лет отдал жизнь за сербские национальные интересы), которое было передано в руки тех, кто создал на основе идеологии коммунизма титоистско-атеистически-светское творение, основанное на анти-сербизме, используя название греческой Македонии, которая была эллинской более 3000 лет и останется таковой до конца света?

И, наконец, как объяснить этот скандальный акт Священного Архиерейского Собора Сербской Православной Церкви Его Высокопреосвященству митрополиту Охридскому Иоанну, которого власти Скопье держали в заключении более десяти лет и который был готов отдать свою жизнь за Церковь Христову? Как понять отмену назначения Охридского архиепископа

Иоанна, которому Патриарх Павел выдал подтверждение (Пбр. 172 24-го мая 2005 г.), в котором говорится, что он был избран „архиепископом Охридским и митрополитом Скопьеским, президентом Священного Архиерейского синода Автономной Православной Охридской архиепископии и главой того же самого. Архиепископ Охридский и Митрополит Скопьевский г-н Иоанн является каноническим и юридическим Предстоятелем Охридской архиепископии, Автономной Православной Церкви в сербском патриархате, и что все должны его признавать и уважать“? Что сказать другим сербским епископам, назначенным Сербской Православной Церковью, руководить в Скопье, Охриде, Битоле?..Как посмотреть в глаза сербскому жителю этого региона, которого постоянно преследуют и высмеивают македонские неоккоммунисты?

5. Заключение

После всего вышесказанного мы спрашиваем патриарха Порфирия Перича и епископа бачки Ириней Каранушича-Буловича: возможно ли, что вы верите, что любая светская власть останется вечной и незаменимой, независимо от обстоятельств, в которых она казалась могущественной? Вы должны были знать, что закон скоротечности накладывает печать на каждую земную личность и покрывает ее Тьмой смутной памяти или полного забвения.

Напомним, что даже стремление могущественной имперской власти в Византии к установлению религиозного единства в начале седьмого века привело к появлению монофелитства, объявленного ересью, потрясшей всю Церковь. Этому противостоял только один человек, святой Максим Исповедник (581-662), и таким образом, как единственная светящаяся свеча, сохранил православное учение. Со временем даже имя некогда могущественной Византийской империи утратило всякую звучность для уха современного человека, и как это будет с именами сегодняшних слабых и незначительных вельмож!

Вот почему „Центр защиты христианской идентичности“ в Белграде и я, как его Президент, в случае необходимости останемся последним маяком защиты Церкви Христовой; потому что мы всегда будем непоколебимы и последовательны в выполнении выполняемой нами миссии: защита христианской идентичности, как несущего столпа национальной идентичности каждого православного народа, без которого ни один народ или государство не смогли бы выжить; а также защита единства Святой, Соборной и

Апостольской Церкви, которая в настоящее время находится под угрозой больше, чем когда-либо прежде в своей долгой истории.

Мы будем делать это независимо от угроз, игнорирования и шантажа, которым мы подвергаемся; независимо от того, что мы находимся в самом сердце дехристианизированной Европы, которая давно отвергла образ Богочеловека Христа; Европа, в которой терпимы и поощряются сатанинские действия как величайшее зло в истории человечества; материализованная и духовно падшая Европа, которая обменяла Господа Бога на деньги, которые она подняла на пьедестал божества; Европа, в которой утверждается опустошение семьи нормального и здорового общества.

6. Послание патриарху Порфирию Перичу и епископу бачки Иринею Каранушичу-Буловичу:

Вы должны были знать, что человеческая жизнь очень коротка и мимолетна!

Сегодня мы живем историческими моментами, когда тем, что мы делаем, мы вписываемся в историю!

К счастью, мы будем зачислены на совершенно разные стороны истории!

(ЈЕРЕСИ И НЕКАНОНСКА ДЕЛОВАЊА У СРПСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ – на грчком језику)

Напомена: Текст на грчком језику је објављен на насловној страни једног од најпознатијих православних недељника на свету – *Ορθόδοξος Τύπος*, у преводу Православна штампа, под насловом СКАΝΔΑΛΟЗНЕ ΒΛΑΣΦΕΜΙЈΕ СРПСКИХ ΕΠΙΣΚΟΠΑ.

ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΕΙΣ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΙ ΣΕΡΒΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

Άγιος Θεόδωρος Στουδίτης: «Η εντολή του Κυρίου είναι να μην μένουμε σιωπηλοί σε περιόδους που η πίστη κινδυνεύει. Όσον αφορά την πίστη, κανείς δεν έχει το δικαίωμα να πει, ποιος είμαι εγώ; Ούτε ιερέας,... ούτε ηγεμόνας,... ούτε αγρότης,... ούτε άστεγος που μόλις τα βγάζει πέρα. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να πει ότι δεν με αφορά ή ότι δεν με νοιάζει. Οι πέτρες θα φωνάξουν, και συ θα μείνης σιωπηλός και αδιάφορος!» (Πηγή: *Ιστότοπος Borba za veru*, «Συντακτική Υπηρεσία: Ο Αντι-Άγιος Σάββας καταριέται τα Σερβόπουλα», 27.03.2024).

Κανείς δεν αμφέβαλε για τα προφητικά λόγια του Αντρέ Μαλρώ (1901-1976), του διάσημου Γάλλου Υπουργού Πολιτισμού στην κυβέρνηση του Σαρλ ντε Γκωλ, όταν είτε στα μέσα του περασμένου αιώνα ότι η θρησκεία στον 21ο αιώνα θα είναι ένα από τα βασικά στοιχεία στη δημιουργία της γεωπολιτικής.

Оστόσο, η πιο πειστική περιγραφή της εποχής μας δόθηκε από τον Τάκερ Κάρλσον, έναν γνωστό Αμερικανό συντηρητικό πολιτικό σχολιαστή και συγγραφέα, ο οποίος είπε ότι ζούμε σε μια εποχή σύγκρουσης μεταξύ δύο πολιτισμών, όχι μόνο δύο πολιτικών μπλοκ. Είναι προφανής αλήθεια ότι όλα στον κόσμο γερνούν με την πάροδο του χρόνου, και αυτό ισχύει και για τις αυτοκρατορίες, αλλά η αδυναμία τους αντικατοπτρίζεται στο γεγονός ότι αρνούνται να το παραδεχτούν. Σε όλη την ιστορία, είχαμε πολλά προηγούμενα όπου οι αυτοκρατορίες δεν παραδέχτηκαν την ήττα: Το Τρίτο Ράιχ ήταν πεπεισμένο μέχρι την τελευταία μέρα ότι μπορούσε να κερδίσει ενώ το Βερολίνο καιγόταν. Η Γαλλία του Ναπολέοντα αρνήθηκε να αποδεχτεί την ήττα στη Ρωσία, η οποία αργότερα οδήγησε σε καταστροφή. Η Βρετανική Αυτοκρατορία έχασε τα πάντα στην παρακμή της, χωρίς να αναγνωρίσει επίσημα την πτώση της.

Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα, επειδή η Δύση πιστεύει ότι η αλήθεια της δεν έχει εναλλακτική, επομένως η αντιμετώπιση της ήττας θα είναι πολύ επώδυνη. Σε αυτό το πλαίσιο, ο Tucker Carlson ανέφερε μια εντυπωσιακή

μεταφορά, όταν συνέκρινε τη Δύση με έναν διαζευγμένο εξηντάχρονο άνδρα που εξακολουθεί να κυνηγάει νεαρές γυναίκες, πιστεύοντας ότι μοιάζει το ίδιο όπως όταν ήταν 25 ετών. Αυτή η μεταφορά δεν είναι μόνο πνευματώδης αλλά και ακριβής. Η συλλογική Δύση, με επικεφαλής τις ΗΠΑ, εξακολουθεί να ζει στην «κάψουλα του χρόνου» της δικής της ηγεμονίας από τη δεκαετία του '90, πεπεισμένη ότι μπορεί να ανατρέψει καθεστώτα και να εγκαταστήσει πιστές κυβερνήσεις, αλλά και να επηρεάσει τον διαμελισμό της Ορθόδοξης Εκκλησίας προκειμένου να την αποδυναμώσει, καθώς και να εισάγει διάφορες αιρέσεις σύμφωνα με τις γεωπολιτικές της ανάγκες. Αυτό ακριβώς μας προειδοποίησε ο σοφός André Malraux, που αναφέρθηκε παραπάνω, όταν είπε προφητικά ότι η θρησκεία στον 21ο αιώνα θα είναι ένας από τους σημαντικότερους παράγοντες στη δημιουργία του γεωπολιτικού χάρτη του κόσμου.

Σε αυτό το πλαίσιο, είναι σημαντικό να υπενθυμίσουμε ότι μία από τις πιο σεβαστές καθηγήτριες της Νομικής Σχολής στο Βελιγράδι, η καθηγήτρια Δρ. Σμίλια Αβράμοβ, και μέλος της Γερουσίας της Δημοκρατίας Σέρπσκα, αποκάλυψε σε μια από τις συνεντεύξεις της ότι το 1976 το Βατικανό, οι ΗΠΑ και η Γερμανία υπέγραψαν μια μυστική συμφωνία από 11 σημεία, στην οποία μία από τις κεντρικές θέσεις ήταν η ιδέα της ομοσπονδιοποίησης του κόσμου, ενώ ένα από τα σημεία αναφερόταν στην ολοκληρωτική καταστροφή της Ορθοδοξίας. Το έγγραφο εξηγούσε ότι η Ορθοδοξία ως θρησκεία πρέπει να αποβληθεί από τις παγκόσμιες επικοινωνίες, επειδή είναι το μόνο ομογενοποιητικό στοιχείο των ορθόδοξων χωρών που έχει πολιτικές διαστάσεις, έτσι ώστε η παγκοσμιοποίηση με την Ορθοδοξία δύσκολα θα πετύχαινε. Καταστρώθηκε ένα σχέδιο διείσδυσης στην Ορθόδοξη Εκκλησία, παρέχοντας απεριόριστους οικονομικούς πόρους για να κερδίσει τους υψηλότερους εκκλησιαστικούς αξιωματούχους.

1. Εγκύκλιος του Πάσχα – Πελαγιανο-Κελεσιανή Αίρεση

Εκτός από την αντικανονική χορήγηση αυτοκεφαλίας στους σχισματικούς στην Ουκρανία (την Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας), καθώς και τις αναταραχές στις ορθόδοξες εκκλησίες των χωρών της Βαλτικής που υπάγονται στη δικαιοδοσία του Πατριαρχείου Μόσχας (Λετονία, Εσθονία, Λιθουανία), οι οποίες έχουν συζητηθεί πολλές φορές μέχρι τώρα, η εμφάνιση αιρέσεων στην Σερβική Ορθόδοξη Εκκλησία αποτελεί επίσης ένα κραυγαλέο παράδειγμα της επίδρασης των γεωπολιτικών κέντρων στην ενότητα της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Ως παράδειγμα, αναφέρουμε την ομολογία της Πελαγιανο-Κελεσιανής αιρέσεως στην Πασχαλινή Εγκύκλιο της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας (ΣΟΕ) του 2025, η οποία είναι διαθέσιμη στον ιστότοπο της ΣΟΕ.

Σχετικά με την αναφερόμενη αίρεση στην Πασχαλινή Εγκύκλιο, η Συντακτική Επιτροπή του ιστοτόπου Borba za veru εξέφρασε αμέσως αρνητική θέση σε ένα αναλυτικό και εκτενές άρθρο που δημοσιεύτηκε στον ιστοτόπο αυτό, αλλά και σε μια επιστολή διαμαρτυρίας που υπογράφηκε από 29 άτομα, συμπεριλαμβανομένου και του συγγραφέα αυτών των γραμμών.

Η ομολογία της αναφερόμενης αίρεσης βρίσκεται στην ακόλουθη πρόταση της Πασχαλινής Εγκυκλίου (2025):

«Η κτίση μπορεί να νικήσει τον θάνατο και να ζήσει αιώνια σε κοινωνία με τον Θεό εν Χριστώ δια του Αγίου Πνεύματος. Όλη η κτίση, συμπεριλαμβανομένου και του ανθρώπου, όντας δημιουργημένη από το μηδέν, είναι θνητή εκ φύσεως και δεν μπορεί να νικήσει τον θάνατο και να υπάρξει μόνη της, χωρίς την κοινωνία με τον Θεό».

Από αυτό μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο άνθρωπος δημιουργήθηκε θνητός. Αυτό σημαίνει ότι και ο πρώτος άνθρωπος, ο Αδάμ, δημιουργήθηκε θνητός. Αυτό ακριβώς συνίσταται στην ομολογία της Πελαγίανο-Κελεσιανής αίρεσης, η οποία καταδικάστηκε στην Η΄ Τοπική Σύνοδο στην Καρχηδόνα, το 411 (Κανόνες 109-116), η οποία συγκλήθηκε λόγω αυτής της αίρεσης, καθώς και στην Γ΄ Οικουμενική Σύνοδο στην Έφεσο, που πραγματοποιήθηκε το 431 (Κανόνες 1 και 4), στην οποία αυτή η αίρεση καταδικάστηκε μαζί με την Νεστοριανή αίρεση. (Πηγή: *Κανόνες της Ορθόδοξης Εκκλησίας με Ερμηνείες, Νικόδημος Μίλας, Επίσκοπος Δαλματίας, φωτοτυπική έκδοση της Επισκοπής Δαλματίας, Βελιγράδι-Σίμπενικ, 2004*).

Πρέπει να τονιστεί ιδιαίτερα ότι στον 109ο κανόνα της Η΄ τοπικής συνόδου στην Καρχηδόνα αναφέρεται:

«Σύνος κατά τής αιώσεως Πελαγίου και Κελεστίου....Αύριλίου τού επίσκοπου συμπάση τή συνόδω προκαθίσαντος παρεστώτων τών διακόνων, ήρесе πάσι τοίς επίσκόποις τής έν Καρχηδόνη εκκλησίας, άγία συνόδω καθεστώσιν, ών τά όνόματα καί αί ύπογραφαί ένετέθησαν. Ότι Άδάμ θνητός από τού Θεού ούκ έγένητο. Ίνα όστις λέγη τόν Άδάμ, τόν πρωτόπλαστον άνθρωπον, θνητόν γενόμενον ούτως, ως είτε άμαρτήσοι, είτε μή άμάρτησοι, τεθνηξόμενον έν τώ σώματι, τουτέστιν, έξελθείν έκ τού σώματος μή τή άξία τής άμαρτίας, αλλά τή ανάγκη τής φύσεως, άνάθεμα έστω.» (βλ. ΙΙΙ Οικουμ. 1,4)

Λόγω όλων των παραπάνω, πιστεύουμε ότι είναι απολύτως απαράδεκτο να αμφισβητούνται τα Ορθόδοξα δόγματα στα οποία επέμενε ο Άγιος Σάββας Σερβίας και τα οποία άφησε στο Κανονικό του Δίκαιο, καθώς και να παρουσιάζονται διφορούμενες ή δογματικά ασαφείς διατυπώσεις, τις οποίες, δυστυχώς, επιτρέπουν στον εαυτό τους ο Σέρβος Πατριάρχης Πορφύριος Πέριτς και ορισμένοι επίσκοποι.

Δυστυχώς, πρέπει να σημειώσουμε ότι στην εποχή μας, σε ορισμένες τοπικές αυτοκέφαλες εκκλησίες, δίνεται μεγαλύτερη σημασία στις γεωπολιτικές κινήσεις στον κόσμο, καθώς και στις προσωπικές σχέσεις ατόμων που υψώνουν τον εαυτό τους πάνω από την Εκκλησία, παρά στην ευαγγελική, αποστολική και πατερική διδασκαλία για την Εκκλησία.

2. Ο Πατριάρχης Πορφύριος Πέριτς και ο Συνοδικός Κώδικς της Ορθοδοξίας

Στις 24 Μαρτίου 2024, την Κυριακή της Ορθοδοξίας, ο Πατριάρχης Πορφύριος Πέριτς ανέγνωσε τον Συνοδικό Κώδικα Ορθοδοξίας στην Εκκλησία του Αγίου Σάββα στο Βράτσαρ του Βελιγραδίου, όπου, σύμφωνα με το αντίγραφο, είπε, μεταξύ άλλων:

«Σε όσους διδάσκουν λανθασμένα για το Άγιο Πνεύμα, για την εκπόρευσή Του από τον Πατέρα - ΑΝΑΘΕΜΑ!

Σε όσους διδάσκουν λανθασμένα για την Εκκλησία του Θεού ως Σώμα Χριστού - ΑΝΑΘΕΜΑ»!

Είναι ενδεικτικό ότι η ηχογράφηση της ομιλίας του Πατριάρχη Πορφύριου Πέριτς δεν μεταδόθηκε από τον επίσημο τηλεοπτικό σταθμό του Πατριαρχείου Βελιγραδίου «Χραμ», αν και η μετάδοση οπτικοακουστικών εγγραφών παρόμοιων γεγονότων είναι συνήθης πρακτική σε αυτό το κανάλι. Είναι αναμφισβήτητο ότι τα αναθέματα που ανακοινώθηκαν με αυτόν τον τρόπο μπορούν να ερμηνευθούν ως ομολογία πίστης παρόμοια με το δόγμα της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, η οποία άφησε άναυδο τους Ορθόδοξους στην Σερβική Ορθόδοξη Εκκλησία και προκάλεσε τεράστια σύγχυση και ανησυχία στον κλήρο και τους πιστούς, επειδή με αυτόν τον τρόπο απαγγέλθηκαν ΑΝΑΘΕΜΑΤΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ.

Η Συντακτική Επιτροπή του ιστότοπου Borba za veru αντέδρασε αμέσως σε ένα τόσο μεγάλο σκάνδαλο (27.03.2024) και δημοσίευσε ένα άρθρο με τίτλο «Συντακτική Επιτροπή - Ο Αντιάγιος Σάββας καταριέται τους Σέρβους»! Το άρθρο αναφέρει, μεταξύ άλλων: «Ο Πορφύριος απήγγειλε κατάρες στους Ορθόδοξους και ενώπιον του Θεού δεν υπάρχουν (ιησουιτικά) παιχνίδια όπως: «δεν τον καταλάβατε» ή «μετάφραση του Συνοδικού Κώδικα είναι κακή».

Ο Πορφύριος τα έκανε όλα αυτά εντελώς σκόπιμα και συνειδητά. Έμμεσα, ομολόγησε το Filioque, δηλαδή τον παπικό «λόγο των μπαμπούνινων». Ως φιλοκαθολικός, το πιστεύει. Υπολόγιζε στο γεγονός ότι οι παρόντες στην Εκκλησία του Αγίου Σάββα θα επικύρωζαν με θαυμασμό τα αναθέματά του, κάτι που και έκαναν. Αυτοί είναι εκείνοι που κοινωνούν σε κάθε Λειτουργία, χωρίς προετοιμασία, και τώρα, ως καρπό, δεν έχουν λάβει διάκριση, το μεγαλύτερο

πνευματικό δώρο, αλλά τρέλλα (γιατί πώς άλλοιώς μπορούμε να εξηγήσουμε ότι επικυρώνουν ομόφωνα τις κατάρες του Πορφυρίου, οι οποίες είναι κατάρες και για τους ίδιους;!). Αναφέρουν αγίους που κοινωνούσαν κάθε λειτουργική διαδικασία. Ένας από αυτούς ήταν ο Άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης, ο οποίος, ακριβώς επειδή κοινωνούσε συνεχώς, ήταν έτοιμος να θυσιάσει τη ζωή του για την προσκύνηση των εικόνων (και απαγγέλλουν κατάρες στους Ορθόδοξους την «ημέρα της υπεράσπισης των εικόνων»). Ο Άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης είναι πολύ σαφής και αδιαμφισβήτητος:

«Η εντολή του Κυρίου είναι να μην μένουμε σιωπηλοί σε περιόδους κινδύνου για την πίστη. Όσον αφορά την πίστη, κανείς δεν έχει το δικαίωμα να πει, ποιος είμαι εγώ; Ούτε ο ιερέας,... ούτε ο ηγεμόνας,... ούτε ο αγρότης,... ούτε ο άστεγος που μόλις και μετά βίας τα βγάζει πέρα. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να πει, δεν είναι δική μου δουλειά άλλοιώς δεν με νοιάζει. Οι πέτρες θα φωνάξουν, και εσύ να παραμείνεις σιωπηλός και αδιάφορος!»

Όλα όσα αναφέρθηκαν μέχρι στιγμής αναμφίβολα δείχνουν ότι ο Πατριάρχης Πορφύριος Πέριτς ομολόγησε το FILIOQUE, δηλαδή το Δόγμα της Πίστης, και απορρίπτουμε πλήρως κάθε προσπάθεια να το δικαιολογήσουμε ως «λανθασμένη μετάφραση ή απλώς λογοπαίγνιο». Με άλλα λόγια, ο Σέρβος Πατριάρχης Πορφύριος Πέριτς, αντί να σεβαστεί τα λόγια του Ευαγγελίου, τα λόγια του Χριστού ότι το Άγιο Πνεύμα «εκ του Πατρός εκπορεύεται» (Ιωάννης 15:26), υποκλίθηκε στο Δόγμα της Πίστης των Λατίνων, σύμφωνα με το οποίο το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται και από τον Υιό! Για τον λόγο αυτό, διέφθειραν το Σύμβολο της Πίστεως προσθέτοντας το Filioque.

Είναι γνωστό ότι η διαμάχη για το Filioque είναι περίπου χίλια χρόνια παλιά, και εξαιτίας αυτής τα θεμέλια της Εκκλησίας του Χριστού κλονίστηκαν. Εξαιτίας αυτού, η Εκκλησία διαιρέθηκε το 1054 σε Ορθόδοξη και Ρωμαιοκαθολική, όταν συνέβη το Μεγάλο Σχίσμα. Με την πάροδο του χρόνου, η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία εισήγαγε πολυάριθμες καινοτομίες και ψευδείς διδασκαλίες, έτσι ώστε εκτός από το Filioque, μέχρι σήμερα έχουν εισαγάγει: το Παπικό Πρωτείο, το Αλάθητο, την Άμωμη Σύλληψη της Θεοτόκου, το Καθατήριο, την Θεία Ευχαριστία, Επιείκεια (συγχωρήματα), το Βάπτισμα, το Άγιο Χρίσμα, κλπ.

Οι αιρέσεις των Ρωμαιοκαθολικών ήταν αποκλειστικά δικά τους «προνόμια». Το κύριο σφάλμα των Ορθοδόξων, σύμφωνα με αυτούς, ήταν ότι ποτέ δεν ήθελαν να αποδεχτούν τις διδασκαλίες της Δύσης. Αυτό αποτελεί ένδειξη ότι οι Ορθόδοξοι παρέμειναν πάντα πιστοί στην παράδοση της πίστης, που μεταδόθηκε από την πρώτη αποστολική εκκλησία. Αντίθετα, οι παπικοί με την πάροδο του χρόνου αποκόπηκαν από το σώμα της Εκκλησίας, πέφτοντας σε

όλο και μεγαλύτερα δογματικά λάθη, και με αυτόν τον τρόπο διεύρυναν το χάσμα μεταξύ των Ανατολικών και Δυτικών πιστών.

3. Επίσκοπος Ιγνάτιος Μίντιτς του Ποζάρεβατς-Μπράνιτσεβο

Δυστυχώς, τα παραπάνω δεν τελειώνουν τον κατάλογο των αιρέσεων που υπάρχουν κάτω από τις αψίδες της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας. Σε αυτές θα προσθέταμε τις διδασκαλίες του Επισκόπου Ποζάρεβατς-Μπράνιτσεβο Ιγνατίου Μίντιτς, ο οποίος βλασφημεί τη διδασκαλία του Αγίου Ευαγγελίου, επειδή στά μαθήματα δογματικής διδάσκει στους φοιτητές θεολογίας «ότι η ανθρώπινη ψυχή είναι θνητή»!!!

Όποιος μετανοεί ειλικρινά και θέλει να σωθεί δεν πρέπει να παρεκκλίνει από την πορεία που περπάτησαν οι άγιοι πρόγονοί μας: δεν πρέπει να συμφωνεί με τον οικουμενισμό, τον παπισμό και τον μοντερνισμό, ούτε με διδασκαλίες όπως αυτές του Επισκόπου Ποζάρεβατς-Μπράνιτσεβο Ιγνατίου Μίντιτς.

4. Ο Πατριάρχης Πορφύριος Πέριτς απαίτησε από την Ορθόδοξη Εκκλησία στην Αμερική να αναγνωρίσει την «Μακεδονική Ορθόδοξη Εκκλησία - Αρχιεπισκοπή Αχρίδας»!

Μια ακόμη σκανδαλώδη είδηση σχετικά με τον Πατριάρχη Πορφύριο Πέριτς μας ήρθε από το Ρωσικό Ορθόδοξο κανάλι Telegram Pravblog, σύμφωνα με την οποία «κατόπιν αιτήματος του Σέρβου Πατριάρχη, η Ορθόδοξη Εκκλησία στην Αμερική αναγνώρισε την «Μακεδονική Ορθόδοξη Εκκλησία – Αρχιεπισκοπή Αχρίδας». Το κανάλι Pravblog αναφέρει, μεταξύ άλλων, ότι η Ιερά Σύνοδος των Επισκόπων της Ορθόδοξης Εκκλησίας στην Αμερική, σε συνεδρίαση που πραγματοποιήθηκε στις 21 Μαΐου 2025, επιβεβαίωσε την πλήρη ευχαριστιακή κοινωνία με τους επισκόπους, τον κλήρο και τους πιστούς της λεγόμενης Μακεδονικής Ορθόδοξης Εκκλησίας – Αρχιεπισκοπής Αχρίδας.

Η απόφαση αναγνώρισης αυτής της «εκκλησίας» ανακοινώθηκε από τον επικεφαλής της Ορθόδοξης Εκκλησίας στην Αμερική, τον Σεβασμιότατο Αρχιεπίσκοπο Ουάσινγκτον και Μητροπολίτη Πάσης Αμερικής και Καναδά Τύχωνα, σε έκθεση με ημερομηνία 15 Ιουλίου 2025, η οποία υποβλήθηκε στο 21ο Παναμερικανικό Εκκλησιαστικό Συμβούλιο, που πραγματοποιήθηκε από τις 14 έως τις 20 Ιουλίου 2025 στο Φοίνιξ της Αριζόνα, ΗΠΑ.

Σύμφωνα με τον ιστότοπο liturgija.mk, «το γραφείο του Μητροπολίτη Τύχωνα και του Αρχιεπισκόπου Αχρίδας και Μακεδονίας Στεφάνου εργάζεται επί του παρόντος για την οργάνωση μιας συλλειτουργίας που θα πραγματοποιηθεί στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Νικολάου στην Ουάσινγκτον,

η οποία θα στεφθεί με την επίσημη αναγνώριση της αυτοκεφαλίας της Μακεδονικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, η οποία θα πάρει έτσι τη θέση της δίπλα στην Ορθόδοξη Εκκλησία στην Αμερική ως μια πλήρως αυτοκέφαλη τοπική Ορθόδοξη Εκκλησία».

Μετά από όλα όσα ειπώθηκαν, μένει να ρωτήσουμε τον Πατριάρχη Πορφύριο Πέριτς και τον πνευματικό του πατέρα, Επίσκοπο Μπάτσκα Ειρηναίο Καρανούσιτς-Μπούλοβιτς, αν έχουν προβεί στις προαναφερθείσες σκανδαλώδεις ενέργειες αυθαίρετα και συνειδητά εναντίον των συμφερόντων της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας ή μήπως κάποιος τους υπαγόρευσε τι και πώς να τις κάνουν;

Ερωτάμε επίσης, για ποιο λόγο αγνοείται η Απόφαση της Ιεράς Συνόδου των Επισκόπων του 1939 ότι ο Νομοκάνων του Αγίου Σάββα Σερβίας, η επίσημη νομοκανονική συλλογή της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας: Πιθανώς επειδή δεν εφαρμόζεται και επειδή οι επίσκοποι δεν θέλουν ο λαός να διαβάζει πώς πρέπει να είναι οι επίσκοποι και οι ιερείς. Αυτοί είναι οι πραγματικοί λόγοι για τους οποίους ο Επίσκοπος Μπάτσκα Ειρηναίος Καρανούσιτς-Μπούλοβιτς δεν επέτρεψε τη δημόσια έκθεση του Νόμου του Αγίου Σάββα Σερβίας στο Νόβι Σαντ.

Προκειμένου να διαμελίσει την Σερβική Ορθόδοξη Εκκλησία, η Ιερά Σύνοδος των Επισκόπων ανέθεσε στον Επίσκοπο Μπάτσκα, Ειρηναίο Καρανούσιτς-Μπούλοβιτς, να επινοήσει 26 αρχιεπισκόπους, σε αντίθεση με τον ιδρυτή - Άγιο Σάββα, ο οποίος ίδρυσε την εκκλησία μας με έναν αρχιεπίσκοπο.

Θέτουμε λοιπόν αυτό το ερώτημα ενόψει της απίστευτης σύμπτωσης των αποφάσεων που έλαβαν άτομα στην Σερβική Ορθόδοξη Εκκλησία, με τα γεωπολιτικά σχέδια της συλλογικής Δύσης σχετικά με την καταστροφή της Ορθόδοξης Εκκλησίας - μέσω του κατακερματισμού (κόψιμου) του σώματος της εκκλησίας καθώς και της εμφάνισης αιρέσεων σύμφωνα με τα δυτικά γεωπολιτικά συμφέροντα.

Αναρωτιόμαστε επίσης, βάσει ποιων επιχειρημάτων η Ιερά Σύνοδος των Επισκόπων ακύρωσε την προηγούμενη απόφαση της Ιεράς Συνόδου των Επισκόπων υπ' αριθμόν 44/διάταξη 10 της 24ης Μαΐου 1967, περί ΑΠΟΡΡΙΨΗΣ του αιτήματος της Ιεράς Συνόδου των Επισκόπων της Μακεδονικής Ορθόδοξης Εκκλησίας υπ' αριθμόν 226 της 3ης Φεβρουαρίου 1966, για χορήγηση αυτοκεφαλίας στην αυτόνομη Μακεδονική Ορθόδοξη Εκκλησία;

Με βάση όλα τα παραπάνω, ρωτάμε τον Πατριάρχη Πορφύριο Πέριτς και τον Επίσκοπο Μπάτσκα Ειρηναίο Καρανούσιτς-Μπούλοβιτς: Ποιος σας έδωσε το δικαίωμα - να παραδώσετε την πολυάριθμη πολιτιστική και πνευματική κληρονομιά των Νεμάνιτς, Μρνιάβτσεβιτς, Μπράνκοβιτς κλπ., καθώς και τα

νεκροταφεία όπου αναπαύονται τα λείψανα των μεγαλύτερων ηρώων που είχε το σερβικό έθνος στην ιστορία του (μεταξύ άλλων, του παππού του υπογράφοντος αυτών των γραμμών, Δρ. Αβραάμ, ο οποίος, ως Έλληνας εθελοντής γιατρός στον σερβικό στρατό, έδωσε στο 47ο έτος της ζωής του για τα σερβικά εθνικά συμφέροντα) - στα χέρια εκείνων που, με την ιδεολογία του κομμουνισμού, δημιούργησαν ένα τιτοϊκό-άθεο-κοσμικό δημιούργημα, βασισμένο στον αντισερβισμό, χρησιμοποιώντας το όνομα της ελληνικής Μακεδονίας, η οποία ήταν ελληνική για περισσότερα από 3,000 χρόνια και θα παραμείνει έτσι μέχρι το τέλος του κόσμου;

Και τέλος, πώς να εξηγήσουμε αυτή την σκανδαλώδη πράξη του Ιερού Συμβουλίου της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας στον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Αχρίδας Ιωάννη, ο οποίος κρατούνταν φυλακισμένος από τις αρχές στα Σκόπια για περισσότερο από μια δεκαετία, και ο οποίος ήταν έτοιμος να θυσιάσει τη ζωή του για την Εκκλησία του Χριστού• πώς να κατανοήσουμε την ακύρωση του διορισμού του Αρχιεπισκόπου Αχρίδας Ιωάννη, στον οποίο ο Πατριάρχης Παύλος εξέδωσε Επικύρωση (Αρ. 172 της 24ης Μαΐου 2005) που δήλωνε ότι εξελέγη «Αρχιεπίσκοπος Αχρίδας και Μητροπολίτης Σκοπίων, Πρόεδρος της Ιεράς Συνόδου των Επισκόπων της Αυτόνομης Ορθόδοξης Αρχιεπισκοπής Αχρίδας και Επικεφαλής της ίδιας... Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αχρίδας και Μητροπολίτης Σκοπίων, κ. Ιωάννης, είναι ο κανονικός και νόμιμος Προκαθήμενος της Αρχιεπισκοπής Αχρίδας, μιας αυτόνομης Ορθόδοξης Εκκλησίας εντός του Σερβικού Πατριαρχείου, και ότι όλοι πρέπει να τον αναγνωρίζουν και να τον σέβονται»• τι να πούμε για τους άλλους Σέρβους επισκόπους που διορίστηκαν από τη Σερβική Ορθόδοξη Εκκλησία για να προεδρεύουν στα Σκόπια, την Αχρίδα, τη Μπίτολα (το Μοναστήρι)...• Πώς να κοιτάζουμε στα μάτια τον σερβικό λαό της περιοχής αυτής, ο οποίος διώκεται και σατιρίζεται συνεχώς από τους Μακεδόνες νεοκομμουνιστές.

5. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Μετά από όλα τα παραπάνω, ρωτάμε τον Πατριάρχη Πορφύριο Πέριτς και τον Επίσκοπο Μπάτσκα Ειρηναίο Καρανούσιτς-Μπούλοβιτς: Είναι δυνατόν να πιστεύετε ότι οποιαδήποτε κοσμική εξουσία θα παραμείνει αιώνια και αναντικατάστατη, ανεξάρτητα από τις συνθήκες υπό τις οποίες φαινόταν ισχυρή; Θα έπρεπε να γνωρίζετε ότι ο νόμος της παροδικότητας σφραγίζει κάθε γήινη προσωπικότητα και την καλύπτει με το σκοτάδι της αόριστης μνήμης ή της πλήρους λήθης.

Θα σας υπενθυμίσουμε ότι ακόμη και οι προσπάθειες της ισχυρής αυτοκρατορικής δύναμης στο Βυζάντιο να εδραιώσει τη θρησκευτική ενότητα

στις αρχές του έβδομου αιώνα οδήγησαν στην εμφάνιση του Μονοθελιτισμού, που ανακηρύχθηκε αίρεση, η οποία συγκλόνησε ολόκληρη την Εκκλησία. Μόνο ένας άνθρωπος, ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής (581-662), αντιτάχθηκε σε αυτό και με αυτόν τον τρόπο, σαν το μόνο αναμμένο κερί, διατήρησε την Ορθόδοξη διδασκαλία. Με την πάροδο του χρόνου, ακόμη και το όνομα της κάποτε ισχυρής Βυζαντινής Αυτοκρατορίας έχασε κάθε απήχηση για το αυτί του σύγχρονου ανθρώπου, και τι θα συμβεί με τα ονόματα των σημερινών αδύναμων και ασήμαντων ευγενών!

Συνεπώς, το «Κέντρο Προστασίας της Χριστιανικής Ταυτότητας» στο Βελιγράδι, και εγώ ως πρόεδρός του, εάν χρειαστεί, θα παραμείνουμε ο τελευταίος φάρος υπεράσπισης της Εκκλησίας του Χριστού, επειδή θα είμαστε πάντα ακλόνητοι και συνεπείς στην επίτευξη της αποστολής που επιτελούμε: την προστασία της χριστιανικής ταυτότητας ως υποστηρικτικού πυλώνα της εθνικής ταυτότητας κάθε Ορθόδοξου λαού, χωρίς την οποία κανένας λαός ή κράτος δεν θα μπορούσε να επιβιώσει• καθώς και την υπεράσπιση της ενότητας της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, η οποία σήμερα κινδυνεύει περισσότερο από ποτέ στη μακρά ιστορία της.

Θα το κάνουμε αυτό ανεξάρτητα από τις απειλές, την αγνόηση και τον εκβιασμό στους οποίους εκτιθέμεθα• ανεξάρτητα από το γεγονός ότι βρισκόμαστε στην καρδιά μιας αποχριστιανοποιημένης Ευρώπης, η οποία έχει από καιρό απορρίψει την εικόνα του Θεανθρώπου Χριστού• μιας Ευρώπης στην οποία η σατανική δραστηριότητα γίνεται ανεκτή και προωθείται ως το μεγαλύτερο κακό στην ιστορία της ανθρωπότητας• μιας υλοποιημένης και πνευματικά πεσμένης Ευρώπης που έχει αντικαταστήσει τον Κύριο Θεό με χρήμα, το οποίο έχει ανυψώσει στο βάθρο της θεότητας• μιας Ευρώπης στην οποία επιβεβαιώνεται η καταστροφή της οικογένειας ως βασικού κυττάρου κάθε φυσιολογικής και υγιούς κοινωνίας.

6. Μήνυμα προς τον Πατριάρχη Πορφύριο Πέριτς και τον Επίσκοπο Μπάτσακ Ειρηναίο Καρανούσιτς-Μπούλοβιτς:

Πρέπει να γνωρίζατε ότι η ανθρώπινη ζωή είναι πολύ σύντομη και φευγαλέα!

Ζούμε ιστορικές στιγμές σήμερα, όταν με αυτά που κάνουμε, γράφουμε τους εαυτούς μας στην ιστορία!

Ευτυχώς, θα γραφτούμε σε εντελώς διαφορετικές σελίδες της ιστορίας!

ИСТИНА О ВЕРИ ЕПИСКОПА БАЧКОГ ИРИНЕЈА КАРАНУШИЋ- БУЛОВИЋА

У чланку који је 17. августа 2025. г. на сајту „Борбе за веру“ на српском језику објавио „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда, под насловом „Православни високодостојници – нови бискупи Римокатоличке цркве“, исти текст је 5. септембра о.г. објављен на насловној страни једног од најутицајнијих грчких црквених листова, недељника „Ортодоксос Типос“ број 2555 под насловом „Истина о вери епископа бачког Иринеја Каранушћ-Буловића“! У чланку се наводи да ће овим текстом „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда, још једанпут да развеје сумње свих неповерљивих и самообманутих Срба, како нема доказа да је епископ бачки Иринеј Буловић примио папин прстен и потписао признање папског примата у Равени 2007. године, чиме је постао папин бискуп. Овим путем износимо још један доказ да је Иринеј Буловић и de facto и de jure члан Римокатоличке верске организације са седиштем у Ватикану чији је поглавар Римски папа. Чињеница је да је ова вест на све могуће начине покушавана да се сакрије од јавности у Србији.

Поред дугачке листе кардинала-делегата из целог света који су присуствовали „Тринаестом сабрању бискупа римокатоличке цркве“ које је одржано од 7-28. октобра 2012. године, у последњем делу се наводи списак тзв. „братских делегата“ (D. List of Fraternal Delegates – страна 18-19), на којем се налазе имена: Цариградског патријарха Вартоломеја Првог, митрополита Волоколамског и председника Одељења за спољне црквене послове Московске Патријаршије Илариона Алфејева, и владике бачког Иринеја Буловића.

На овај начин је и званично потврђено да је владика бачки Иринеј Буловић, поред Цариградског патријарха Вартоломеја I и волоколамског митрополита Илариона Алфејева, још 2012. године учествовао у раду Римокатоличког „Сабора“ бискупа којим је председавао папа Бенедикт XVI!

Наведене информације се налазе на званичном сајту Ватикана, које недвосмислено потврђују **БИСКУПИЗАМ ТРОЈИЦЕ ВИСОКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ЦРКВЕНОДОСТОЈНИКА!**

Ради веродостојности наведених информација, наводимо тачан назив сајта Свете столице:

https://www.vatican.va/news_services/press/sinodo/documents/bollettino_25_xiii-ordinaria_2012/02_inglese/b01_02.html?fbclid=IwQ0xDSwML5uBjbGNrAwvmy2V4dG4DY

У циљу допуне информација о животу и раду бачког епископа Иринеја Каранушић-Буловића, преносимо у целости текст из билтена „РЕВНИТЕЉ-ПРАВОСЛАВНОГ БЛАГОЧЕШЋА“, листа Истинске Православне Цркве Србије, Васкршњи број 1 (24), лета Господњег 2006 (стр. 124) под насловом „**БИСКУПСКА ЗНАМЕЊА – КРСТ И ПРСТЕН**“.

„Свечана академија поводом прославе сребрног понтификата папе Ивана Павла II, у организацији Бискупске конференције Србије и Црне Горе и Апостолске нунцијатуре из Београда, одржана је у катедрали Узнесења Блажене Дјевице Марије уз судјеловање признатих умјетника из наше земље и иностранства.

Својим говором је присутне одушевио високи гост из Православне цркве, владика бачки г. Иринеј који је на оригиналан и топао начин говорио о својим сусретима са Светим Оцем. Између осталог је рекао:

'Верујући дакле, пре свега сви римокатолички верници у сваког епископа, а посебно у првог међу својим епископима, онога који је током векова, читавих 1000 година био и први епископ читаве хришћанске васељене или екумене, док је постојала јединствена и једина хришћанска екумена, надамо се и молимо се Духу Светом да ће поново, кад тад, доћи време постојања јединствене хришћанске васељене, када ће, ако се то у историји оствари, као што се надамо и молимо, поново по древном канонском поретку епископ града Рима бити први епископ хришћанске васељене'.

Владика Иринеј је говорио и о својим сусретима са Његовом Светошћу Јованом Павлом II. *'Разговор је увек био срдачан и искрен, у атмосфери љубави и заинтересованости за нас, за наше проблеме и тешкоће, за наш крст, као и жеље да нам помогне, колико је највише могуће. Ми смо били импресионирани током тих разговора, добром обавештеношћу и жељом Његове Светости да прати до упојединости живот и проблеме наше Цркве и других православних Цркава. Из питања која је постављао то се могло видети и осетити. Ми смо са узбуђењем у души, констатовали, да у нама не види неке странце, неке мање вредне хришћане. То је показао поклонивши нам и епископски крст који даје римокатоличким бискупима и један од његових блиских сурадника нам је касније рекао.'* ***'Немојте мислити, да је то само куртоазија, да сте добили крст и***

прстен то вам је порука да у Вама види законите епископе цркве Христове, као што види у својим бискупима'. И нас је тај чин још више гануо...".

Владика Иринеј је говор завршио честитањем овог јубилеја и свечаности свима сабранима уз молбе упућене домаћину поглавару ове надбискупије монсињору Хочевару, и монсињору Еуђенију Сбарбари, личном изасланику Његове Светости, „да и Његовој Светости лично пренесу поздраве, честитке Његове Светости нашег патријарха, који овде има своје изасланике већ именоване, као и моје најскромније честитке...“.

Овим је сам владика бачки Иринеј Каранушић-Буловић, испричао причу о својој вери као и личном опредељењу када су у питању папизам и екуменизам.

Што се тиче његовог порекла и презимена Каранушић, што представља предмет интересовања многих верника Српске православне цркве, то ће морати сам да објасни.

Са своје стране, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда, прилаже факсимил ХИЛАНДАРСКОГ ДНЕВНИКА ЗА ДУХОВНУ ОБУКУ – „АЗБУКА ПРАВОСЛАВНОГ ЖИВОТА“ од епископа Игњатија Брјанчанинова, који је са руског превео јеромонах ИРИНЕЈ (КАРАНУШИЋ-БУЛОВИЋ), суплент монашке школе у манастиру Острогу, Београд, 1974!

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΜΠΑΤΣΚΑΣ

Σε άρθρο που δημοσιεύτηκε στις 17 Αυγούστου του τρέχοντος έτους στην ιστοσελίδα «Borba za veru», στα σερβικά, από το «Κέντρο Προστασίας της Χριστιανικής Ταυτότητας» από το Βελιγράδι, με τίτλο «Ορθόδοξοι Αξιωματούχοι - Νέοι Επίσκοποι της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας», το ίδιο κείμενο δημοσιεύτηκε στις 5 Σεπτεμβρίου του τρέχοντος έτους στην πρωτοσέλιδα μιας από τις πιο επιδραστικές ελληνικές εκκλησιαστικές εφημερίδες, στην εβδομαδιαία εφημερίδα «Ορθόδοξος Τύπος», τεύχος 2555, με τίτλο «Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΜΠΑΤΣΚΑΣ»!

Το άρθρο αναφέρει ότι με αυτό το κείμενο το «Κέντρο Προστασίας της Χριστιανικής Ταυτότητας» από το Βελιγράδι θα διαλύσει για άλλη μια φορά τις αμφιβολίες όλων των δύσπιστων και αυτοαπατημένων Σέρβων, πώς δεν υπάρχουν στοιχεία ότι ο Επίσκοπος Μπάτσкас Ειρηνάιος Μπούλοβιτς έλαβε το δαχτυλίδι του Πάπα και υπέγραψε την αναγνώριση του παπικού πρωτείου στη Ραβέννα το 2007, και καθιστώντας έτσι επίσκοπος του Πάπα. Εδώ παρουσιάζουμε μια ακόμη απόδειξη ότι ο Ειρηνάιος Μπούλοβιτς είναι, τόσο de facto όσο και de jure, μέλος της Ρωμαιοκαθολικής θρησκευτικής οργάνωσης με έδρα το Βατικανό, επικεφαλής της οποίας είναι ο Πάπας. Το γεγονός είναι ότι αυτή η είδηση έχει καταβληθεί κάθε δυνατή προσπάθεια να αποκρυφθεί από το κοινό στη Σερβία.

Εκτός από τον μακρύ κατάλογο των καρδιναλίων αντιπροσώπων από όλο τον κόσμο που παρευρέθηκαν στη «Δεκατητρίτη Συνέλευση των Επισκόπων της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας» που πραγματοποιήθηκε από τις 7 έως τις 28 Οκτωβρίου 2012, το τελευταίο μέρος περιλαμβάνει έναν κατάλογο των λεγόμενων «αδελφικών αντιπροσώπων» (D List of Fraternal Delegates – σελίδες 18-19). Αυτός ο κατάλογος περιλαμβάνει τα ονόματα των εξής:

- **Του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίου Α΄,**
- **Του Μητροπολίτη Βολοκολάμσκ και Προέδρου του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών**

Υποθέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας Ιλαρίωνα Αλφέγιεφ, και

- **Του Επισκόπου Μπάτσкас Ειρηνάιου Μπούλοβιτς.**

Με αυτόν τον τρόπο, επιβεβαιώθηκε επίσημα ότι ο Επίσκοπος Μπάτσкас Ειρηνάιος Μπούλοβιτς, μαζί με τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίο Α΄ και τον Μητροπολίτη Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνα Αλφέγιεφ, συμμετείχει στις εργασίες της Ρωμαιοκαθολικής «Συμβουλίας» Επισκόπων, υπό την προεδρία του Πάπα Βενέδικτου ΙΣΤ΄, το 2012!

Οι παραπάνω πληροφορίες είναι διαθέσιμες στην επίσημη ιστοσελίδα του Βατικανού, η οποία επιβεβαιώνει κατηγορηματικά τον **ΕΠΙΣΚΟΠΑΤΟΝ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΥΨΗΛΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΝ!**

https://www.vatican.va/news_services/press/sinodo/documents/bollettino_25_xiii-ordinaria-

2012/02_inglese/b01_02.html?fbclid=IwQ0xDSwML5uBjbGNrAwvmy2V4dG4DYWVtAjExAAEeLBjLqAelVHo_56EOO89eJlxZ6wdsPram_cfFnnDYtVwrO0ec2FtUAN8Ruho_aem_e6knLCSpjOu-VFfdjxvnRQ

Προκειμένου να συμπληρώσουμε τις πληροφορίες για τη ζωή και το έργο του Επισκόπου Μπάτσκα, Ειρηναίου Καρανούσιτς-Μπούλοβιτς, αναδημοσιεύουμε ολόκληρο το κείμενο από το δελτίο «ΖΗΛΩΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ», το περιοδικό της Γνήσιας Ορθόδοξης Εκκλησίας της Σερβίας, τεύχος Πάσχα 1 (24), καλοκαίρι 2006 (σελ. 124) με τον τίτλο «Διάσημα Επισκόπου - Σταυρός και Δαχτυλίδι»

«Η τελετουργική ακαδημία με την ευκαιρία του εορτασμού του αργυρού ποντιφικάτου του Πάπα Ιωάννη Παύλου Β', που διοργανώθηκε από την Επισκοπική Διάσκεψη της Σερβίας και του Μαυροβουνίου και την Αποστολική Νουντσιατούρα στο Βελιγράδι, πραγματοποιήθηκε στον Καθεδρικό Ναό της Ανάληψις Μακαρίας Παρθένου Μαρίας με τη συμμετοχή αναγνωρισμένων καλλιτεχνών από τη χώρα μας και το εξωτερικό.

Το κοινό ενθουσιάστηκε με την ομιλία του διακεκριμένου προσκεκλημένου από την Ορθόδοξη Εκκλησία, Επισκόπου Μπάτσκα, κ. Ειρηναίου, ο οποίος μίλησε με πρωτότυπο και θερμό τρόπο για τις συναντήσεις του με τον Άγιο Πατέρα. Μεταξύ άλλων, είπε:

«Πιστεύοντας, λοιπόν, πρώτα απ' όλα, όλοι οι Ρωμαιοκαθολικοί πιστοί σε κάθε επίσκοπο, και ιδιαίτερα στον πρώτο μεταξύ των επισκόπων τους, αυτόν που ανά τους αιώνες, για 1000 ολόκληρα χρόνια, ήταν και ο πρώτος επίσκοπος ολόκληρου του χριστιανικού σύμπαντος ή οικουμένης, έως ότου υπήρχε ενιαία και μοναδική χριστιανική οικουμένη, ελπίζουμε και προσευχόμαστε στο Άγιο Πνεύμα να έρθει ξανά, κάποτε, ο καιρός για την ύπαρξη ενιαίας χριστιανικής οικουμένης, όταν, αν αυτό πραγματοποιηθεί στην ιστορία, όπως ελπίζουμε και προσευχόμαστε, ο επίσκοπος της πόλης της Ρώμης θα είναι ξανά ο πρώτος επίσκοπος του χριστιανικού κόσμου, σύμφωνα με την αρχαία κανονική τάξη».

Ο Επίσκοπος Ειρηναίος μίλησε επίσης για τις συναντήσεις του με την Αυτού Αγιότητα Ιωάννη Παύλο Β'.

«Η συζήτηση ήταν πάντα εγκάρδια και ειλικρινής, σε μια ατμόσφαιρα αγάπης και ενδιαφέροντος για εμάς, για τα προβλήματα και τις δυσκολίες μας,

για τον σταυρό μας, καθώς και για την επιθυμία να μας βοηθήσει όσο το δυνατόν περισσότερο. Κατά τη διάρκεια αυτών των συζητήσεων, μας εντυπωσίασε η καλή γνώση και η επιθυμία της Αυτού Αγιότητας να παρακολουθεί λεπτομερώς τη ζωή και τα προβλήματα της Εκκλησίας μας και άλλων των Ορθόδοξων Εκκλησιών. Αυτό φάνηκε και έγινε αισθητό από τις ερωτήσεις που έθεσε. Καταλήξαμε με ενθουσιασμό στην ψυχή μας ότι δεν έβλεπε σε εμάς κάποιους ξένους, κάποιους λιγότερο άξιους Χριστιανούς. Το έδειξε αυτό δίνοντάς μας τον επισκοπικό σταυρό που δίνει στους Ρωμαιοκαθολικούς επισκόπους, και ένας από τους στενούς συνεργάτες του μας είπε αργότερα:

«Μην νομίζετε ότι είναι απλώς μια ευγένεια, ότι λάβατε έναν σταυρό και ένα δαχτυλίδι, είναι ένα μήνυμα προς εσάς ότι βλέπει σε εσάς τους νόμιμους επισκόπους της Εκκλησίας του Χριστού, όπως βλέπει στους επισκόπους του». Και αυτή η πράξη μας συγκίνησε ακόμη περισσότερο...».

Ο Επίσκοπος Ειρηνάιος ολοκλήρωσε την ομιλία του συγχαίροντας όλους τους παρευρισκόμενους για την επέτειο αυτή και τον εορτασμό, με παρακλήσεις προς τον οικοδεσπότη, τον επικεφαλής αυτής της αρχιεπισκοπής, Μονσινιόρ Χότσεβαρ, και τον Μονσινιόρ Ευγένιο Σμπάρμπαρη, τον προσωπικό απεσταλμένο της Αυτού Αγιότητας, «να μεταφέρουν προσωπικά στην Αυτού Αγιότητα τους χαιρετισμούς και τα συγχαρητήρια της Αυτού Αγιότητας του Πατριάρχη μας, ο οποίος εδώ έχει ήδη κατονομαστέντας απεσταλμένους του, καθώς και τα πιο ταπεινά μου συγχαρητήρια...».

Με αυτό, ο ίδιος ο Επίσκοπος Μπάτσκας Ειρηνάιος Καρανούσιτς-Μπούλοβιτς αφηγήθηκε την ιστορία της πίστης του καθώς και την προσωπική του δέσμευση όσον αφορά τον παπισμό και τον οικουμενισμό.

Όσο για την καταγωγή και το επώνυμό του Καρανούσιτς, το οποίο αποτελεί θέμα ενδιαφέροντος για πολλούς πιστούς της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, θα πρέπει να το εξηγήσει ο ίδιος.

Από την πλευρά του, το «Κέντρο Προστασίας της Χριστιανικής Ταυτότητας» από το Βελιγράδι, επισυνάπτει ένα αντίγραφο του **ΧΙΛΑΝΔΑΡΙΚΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ – «ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΖΩΗΣ»** του Επισκόπου Ιγνατίου Μπριαντσάνινοβ, το οποίο μετάφρασε από τα ρωσικά ο ιερομόναχος **ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ (ΚΑΡΑΝΟΥΣΙΤΣ-ΜΠΟΥΛΟΒΙΤΣ)**, αναπληρωτής της μοναστικής σχολής στη Μονή Όστρογκ, Βελιγράδι, 1974!

ЖИВОТ СА БОГОМ И БЕЗ БОГА – ЗАШТО ВЕРУЈЕМ У БОГА?

Вера у Бога представља носећи стуб духовно-моралне вертикале сваког православног народа, без којег би његов опстанак био апсолутно немогућ.

Када су једног од највећих светских научника српског порекла, Николу Теслу, упитали – да ли верује да Бог постоји, он је без двоумљења одговорио: „Не, ја не верујем да Бог постоји. Ја сам сигуран и знам да Бог постоји“.

Имајући у виду да једино вера у Бога пружа прави смисао човековог живота, желим да нагласим да потиснута религиозност доводи до неуротичног стања код човека, што нас наводи на закључак да нешто није у реду у његовом систему вредновања живота. Другим речима, нешто што нема објективну вредност, данас се намеће као главна вредност живота, док оно што је одувек имало вредност, тј. духовно-морално добро, потискује се. У таквим случајевима се улази у стања безнађа, животне опуштености и апатије, тј. у стање такозваног егзистенцијалног вакуума. То није ништа друго него стање у којем се нашао човек који је напустио старе вредности а није створио нове вредности; човек који је запоставио стари морални кодекс, пре него што је усвојио нови савршенији. И управо је тај егзистенцијални вакуум стварни пример и доказ неуротичног стања у којем се нашао савремени човек.

Морамо признати да је осећање бесмисла живота ужасавајуће и поражавајуће за модерног човека, што представља један од основних разлога због којих су психијатријске ординације пуне пацијената. Укратко речено, човек је изгубио веру у Бога а тиме и веру у човека и у све узвишене, духовне вредности. Безнађе и очајање су постали неизбежни пратиоци живота припадника извитоперене цивилизације и потрошачког менталитета савременог човека. Таквим људима, тј. очајницима треба пружити помоћ и излечити их, повратити им веру у живот и узвишене вредности, веру у Бога и веру у човека. Најбољи пример који нам то потврђује јесте чињеница, да се данас све мање људи обраћа свештенику, иако је исповест једна од најблагодотворнијих психотерапија, што за последицу има све пуније неуропсихијатријске ординације. С обзиром да људи губитком вере у Бога, у већини случајева губе и смисао живота, па је на тај начин психијатрима намењена нека врста модерних исповедника који више морају да слушају свог пацијента, уместо да га „ослободе“ од психопатолошког набоја.

Циљ религије јесте спас душе, а психотерапије – брига о душевном здрављу. Иако религија по свом учинку може бити веома психотерапијски делотворна, њен примарни мотив није терапијски као што ни циљ није психичко здравље, већ спас и оздрављење душе. Овде је неопходно подвући да је димензија религиозности виша и шира од димензије на којој се налази психотерапија. Пробој у ту ширу и вишу димензију не догађа се на нивоу знања, већ на нивоу вере.

Вера у Бога даје једну нову димензију и вредност човековом животу и одређује му највиши смисао живота. Вера у Бога одређује начин живота вернику; начин на који ће угодити Богу и тако своју савест умирити. У том случају, психотерапија би се сложила са Албертом Ајнштајном, по коме – питати за смисао живота значи бити религиозан. Са сигурношћу можемо констатовати да је човек изгубио или губи свој трансцендентални смисао који имплицира веру у Бога као његов саставни део, а да су све више доминантни пролазни циљеви, или, како то каже Виктор Франкл, аустријски неуролог и психијатар, да се понекад фрустрирана воља за смисао компензује вољом за моћ, богатство и уживање. Безброј примера нам потврђује да нерелигиозни људи све више налазе смисао живота у пролазним остварењима, што не може суштински и трајно да задовољи ниједног човека који би требало дубоко да промишља о животу и смрти. А да ти циљеви трајно не задовољавају човека, сведоче исповести људи који су се суочили са коначним одласком, тј. смрћу.

Живот мора да има виши и значајнији смисао од друштвеног положаја, новца или чулног уживања, што чак ни пролазно не могу да задовоље човекову душу. Да је све то истина, потврђује живот модерног човека, који је затрпан материјалним добрима, истрошен чулним уживањима и друштвеним положајима.

Модеран човек је изгубио своје ја, изгубио је осећај сигурности јер се одвојио од мајке природе у намери да сам изабере оно што жели. Исувише се ослонио на једино што га раздваја и разликује од животиње, а то је разум. Али шта му разум може помоћи уколико нема вере у Бога, да пронађе своје животно опредељење и коначиште.

Некада је вера у Бога била основни покретачки мотив живота, која је данас закржљала и свела се на „уобичајеност религиозности“. Друштва се све више пуне бунтовницима, незадовољницима и силеџијама, тако да у цркве долазе не само они који искрено верују, већ и они који сумњају у постојање Бога.

Овде желим да нагласим да добар део оних који су олако и громогласно после Другог светског рата пропагирали да је религија опијум

за народ, данас су, на жалост, доживели горку истину да је опијум, али овога пута као наркотик, постао религија њихове деце!

Наравно да религија није опијум за народ, али су зато Црква Христова и вера у Бога најбоља заштита људског бића од приземности, себичности и греха, тј. најбољи ослонци морала као и регулатори међуљудских односа што је од великог значаја, имајући у виду да су управо лоши међуљудски односи семе сваког неспоразума и сукоба мањих и ширих размера. Једноставно, без Цркве и вере не може ни постојати прави и истински морал. Као што не може постојати ни хумано друштво без Бога, будући да друштво самих атеиста није могуће да постоји. Када би се хипотетички и оформило такво друштво, оно би пре личило на неки осињак у којем би се људи стално сукобљавали, гризли и уништавали.

У том смислу је и Волтер, француски филозоф, књижевник и историчар из епохе просветитељства, рекао да је народ без вере само једна гомила разбојника. Зато и није чудо што кинеска мудрост каже: „Тамнице су затворене и дан и ноћ, па су ипак пуне, а Цркве су отворене и дан и ноћ па су ипак празне“. То је из разлога што црква на најбољи начин читава лик једног народа или појединца, што значи да празне цркве најречитије говоре о празним душама тог народа. Тамо где је црква напуштена и запуштена, душе њених верника су обрасле у коров и грех, а тамо где је уредна и чиста, најбољи је показатељ чистоте душе оних који верују.

Има и оних који се стиде да уђу у Цркву, али се ти не стиде да свакодневно одлазе у кафане и биртије. Има такође и оних, који сматрају да је заостало и старомодно ићи у Цркву, а није старомодно лагати и туђе отимати. Постоје и такви који се устручавају да се моле пред иконом свемогућег Бога; тешко им пада да се клањају, док се у исто време клањају и моле пред слабим велможана и грешним тиранима.

Све то наводи на закључак да се човек потпуно охладио према човеку, грађанин губи и оно мало поверења што је имао у политичку власт, морални кодекс понашања је одавно изгубио примену, док нови још није ни створен. Све је то довело до трагичне ситуације да се човек нашао не само у аксиолошком већ и егзистенцијалном и моралном вакууму, у којем се губи осећај разликовања добра од зла. Он више није у стању да вреднује ни свој ни туђи живот, већ се само предаје нагонима што неминовно доводи до разузданости, фрустрације и опште јагме за материјалним стварима што нагриза његов мир и уравнотеженост духа. Како примећује Виктор Франкл, данашње друштво задовољава скоро све потребе човековог бића изузев једне – потребе за смислом живота.

Модеран човек се осећа као бескућник и бродоломник који је претрпео велику животну буру. Удаљио се од Бога. Вера која је некада била моћна снага духа, данас је потпуно ослабила или се изгубила, тако да такво стање духа, хтели ми то да признамо или не, јесте стање човека неуротично, заплашено и отуђено од Бога. Пронаћи смисао живота и знати зашто живиш и чему живот посвећујеш, јесте велика мудрост. Што је смисао живота виши и вечнији, то је и сам човеков живот важнији, пунији и садржајнији, а тиме и достојанство уздигнутије. Онај коме је циљ стицање материјалних добара, а таквих је много, смисао живота нема исту важност као ономе који живи за добробит човечанства.

Сваки човек мора да има поларну звезду живота према којој ће управљати своја хтења, жеље, напоре и стваралаштво. Било шта да учини и покуша, човек долази до закључка да ништа као Бог не опредељује његове активности, ништа га боље не стимулише и инспирише да се усавршава у добру, да постаје сличнији а тиме и ближи Богу. И све док човек вером не нађе Бога, или док не буде нађен Богом, он не може себе наћи у животу између других ствари и бића; не може правилно себе оријентисати, премостити све што је ограничено, кратко и пролазно; не може се мирно суочити са смрћу. Оно што је Поларна Звезда на небеском своду за друге звезде, Земљу и морепловце, то је Бог у духовној сфери за човека и његов дух. Ако Господа Бога нема, па каквог смисла има уопште и живети? Зашто страдати за правду или се борити за истину? На чему ћемо градити наш морал и наш духовни живот?

Најспособнији да преживе све тешкоће живота, све прогоне и неправде, сва обесправљења и запостављања, нису они који највише имају, већ они који су окренути вечности, који имају циљ и смисао живота. Само човек који има смисао живота поседује моћ да преживи тешкоће. Морамо разумети и запамтити, да у животу нема ниједне бесмислене и безизлазне ситуације. Увек и свуда постоји пут, излаз и разрешење проблема, несреће и распећа. Само треба бити окренут смислу живота; треба га што пре открити и усмерити на вечност. Чак и у Хитлеровим „логорима смрти“ једино су могућност да преживе имали они који су били верујући и психички управљени ка будућности; или они који су концентрисани на задатак који у будућности треба да испуне; или на неку особу која их је са љубављу чекала.

На сваком месту човек се сусреће са тешкоћама живота, и свуда му се пружа прилика да оствари нешто кроз трпљење. Присетимо се да је све велико у људском роду остварено превасходно кроз страдање, одрицање и испаштање. Живот има смисла само ако је човек спреман да даје праве одговоре на проблеме које му живот поставља ради испуњавања задатака.

Има животних ситуација када се циљ не може остварити кроз рад и уживање, већ кроз муку и страдање. Онај који зна зашто живи, знаће и како да преживи те тешкоће. Човек који верује у Бога не може да се нађе у безизлазној ситуацији или на улици без излаза. Исто тако, човек који верује у Господа Бога не осећа досаду у животу, а досада је један од тешких психолошких проблема са којима се сусреће савремен човек. Човек је способан да трпљење у садашњости, претвори чак у тријумф будућности, само ако је ангажован остварењем вишег циља у којем ће се прошлост преточити у будућност.

Нама је Бог потребан да нас духовно подржи, охрабри, надахне и да нам да смисао постојања. Онај који види смисао живота свог, не може да пориче Бога, док онај који живи у бесциљу, не може да прихвати Бога. Овде би подвукао да су Бог и вера у Бога потребни како за теоријски тако и практични ум, како би се човек ослободио идејног беспућа, конфузије и бесмисла живота; како би морал добио практичну подршку, јер питање бесциља живота представља рак рану модерне цивилизације коју нам је донела филозофија без Бога. Због тога је и Фридрих Ниче рекао пророчки: „Време је да човек фиксира свој циљ. Време је да човек посеје семе велике наде“.

Опште стање модерног човека двадесетог а поготово двадесетпрвог века јесте бесциљност, безначајност, очајање и незнање шта урадити са животом који нам је дат, те стога, и није чудо што данас човека дефинишу као болесно биће. Наша свест је остављена самој себи, без Бога, постала је бојазна и несигурна, напета и неуротична, изолована и отуђена од свега у природи само зато што је отуђена од Бога. Веома често ће се као најдубљи узрок неуротичног стања показати чињеница да је код неуротичара присутан један недостатак, тј. да је поремећен његов однос са духовним светом. Његова веза са невидљивим светом је потиснута, и када се нађе у таквом стању онда долази до духовне болести модерног човека – бесциља живљења.

Једноставно, човек који нема смисао живота, још мање има смисао да страда за добро, истину, слободу, правду и љубав, без чега нема никаквог напретка. Вечни идеали, као што су све духовне вредности, морају да се одржавају спремношћу на страдање и жртвовање сопственог живота. Само онај човек који нађе тражени смисао живота, спреман је свуда и увек да страда, да пати и да се жртвује за остварење свог циља. И обрнуто, ако човек нема смисао живота, спреман је увек и свуда да одузме себи живот, чак и онда када су задовољене све његове материјалне потребе.

Достојевски је рекао једну горку истину, а то је да је душа без Бога нешто ужасно, и морамо му веровати јер је у питању човек који је искусио

сво зло атеизма и то на сопственој кожи. Душа без Бога је пустиња без имало зеленила; ноћ без и трачка светлости; самоћа без имало наде да се нађе одговарајуће друштво. Душа без Бога је у правом смислу речи – земаљски пакао. Важно је нагласити да је губљење смисла живота разлог за апатију, очајање, социогенетске неурозе, што доводи до егзистенцијалног вакуума о чему је већ било речи а што понављамо због огромне важности теме; то даље уводи човекову психу у егзистенцијалну фрустрацију у којој кукавички тражи излаз у самоубиству. Данас људи имају средства за живот, међутим не могу да пронађу разлог зашто да живе, јер немају јаку веру у Бога. Бог је оријентација човекове душе и садржина нашег живота.

Двадесети век је век у којем је атеизам узео неслућене и бесмислене размере; гледано историјски то је век бесмислености и очајања; век греха и насиља, гасних комора и концентрационих логора, масовних убиства идеолошких противника. Савремени људи су дезоријентисани, заплашени, несигурни у себе и у друге, постали су „номади духа“. Модеран човек живи пре у агонији духа него у благостању и задовољству. Треба схватити да човек не живи само од знања нити благостања, већ од смисла живота и вере у тај смисао. Веровати у Бога значи борити се без повлачења, за сваку вредност живота, јер живот има смисла све дотле док човек има веру у своје духовно-моралне вредности. Вера у Бога нам говори да је живот дар Божји и уједно задатак човечји, да се приликом рођења добијени таленти умноже и врате своме Творцу.

Достојевски је помоћу идеје о Богу и вере у Бога изашао из таме „мртвог дома“, окренуо се животу и његовим вредностима и пронашао смисао живота. У историји се често догађа да су беспомоћне жртве биле победници над окрутним мучитељима (Исус Христос над Пилатом, Сократ над тиранима, Сенека над Нероном). Смисао живота вуче човека напред, поспешује стваралаштво и успех, омогућује срећу, решава проблеме животне ситуације, даје озбиљност нашем животу и достојанство човековом бићу и осујећује мишљење да је човек безначајно и случајно биће. Без Бога и вере у Бога човеков живот је бизарна епизода у животу Земље, случајни догађај на њеној кори, јер човек без Бога нема неко дубље значење и виши смисао.

Са губитком вере у Бога човек губи ослонац да верује у сопствени смисао живота, губи веру у будућност и могућност да нађе излаз из тешке ситуације. Виктор Е. Франкл каже да „с губитком вере у будућност, човек је изгубио свој духовни ослонац, препустио се и изложио телесном и душевном пропадању“. Исто тако, Нил Синајски, хришћански светитељ, монах, подвижник и аутор бројних богословских дела, наглашава: „Као што човек који је изгубио прави пут и блуди по туђини, не знајући куда да се упуту,

тако блуди и човек који не верује“. Другим речима, човек који је изгубио веру у Бога изгубио је духовну светлост живота; изгубио је моћ да нађе сми-сао живота; препустио се случају и животној ситуацији тако да је постао биће које сама збивања опредељују, уместо да он опредељује збивања у животу. Човек који јасно и прецизно види свој циљ, има велику моћ, то је најсилнији човек. „Homo unis ideae“, је најјачи човек јер је сав усредсређен, неодољив и непобедив.

Човек који чврсто верује у Бога, кога идеја Бога руководи у његовом животу, јесте најјачи, најмудрији и најнепобедивији човек, јер Бог стоји иза њега, у њему и са њиме. Бог је његова снага, мудрост и победа.

Тежећи ка Богу, ми истовремено тежимо ка савршенству, правично-сти, истинољубивости и хармонији са свим бићима. Вера има то преимућ-ство што утиче на онога који је поседује. Вера у Бога позива човека на усавр-шавање, прегалаштво, на исправљање својих недостатака, на свакодневно превазилажење уских оквира човечности својом боголикошћу. Само онај човек који се не усавршава својим богопознањем, не верује у Бога. Господ Спаситељ нам је издао заповест: „Будите ви, дакле, савршени као што је савршен ваш Отац небески“ (Мт.5,48), а свети апостол Павле каже: „Угле-дајте се дакле на Бога као мила деца и живите у љубави“ (Еф.5,1-2).

Обожјење (не и обожавање које има сасвим друго значење и смисао) је бескрајни процес човековог уздизања, идеал који ће увек бити удаљен од човека. Уколико човека какав јесте прихватимо као савршено биће, онда ћемо га учинити горим него што јесте. Човек као биће не може да стагнира већ стално мора да се усавршава или пак, да назадује. Човек није птица, није тетреб да може да лебди у једном месту, већ мора да тежи или ка Богу или ка животињи. Човеково постојање тражи његово стално превазилажење (трансценденцију), тако да човек без помоћи Бога не може да превазиђе самог себе.

Сама свест о постојању Бога као свесавршеног бића позива несавр-шеног човека на усавршавање и самопрегалаштво, јер ако Бог постоји, а вера у Бога и сва природа недвосмислено казују да Он постоји, онда је неопходно да се угледамо на Њега. Уколико прихватимо да је Бог највиши идеал нашег живота, онда је потребно да том идеалу потчинимо све мање идеале. Зато Спаситељ Христос каже: „Који љуби оца или матер већма него Мене, није Мене достојан“ (Мт.10,37; ср. Лк.14,26).

Човек је створен по Божјој слици и прилици и носи у својој души лик свога Творца, а у срцу праисконску жељу да сретне Бога, да има Бога, да схвата Бога у складу са својим моћима и свом савршенству. Од јачине и чвр-стине наше вере у Бога зависи наше поимање и познавање Бога, а од тога

зависи наша човечност и боголикоост. Од Божјег присуства у човековом животу зависи садржина и оријентација нашег живота, савршенство и морална чистота нашег бића, значи, од Његовог присуства човек зависи у свим својим савршенствима. Исто тако, од нашег поимања Бога зависи квалитет наше светости, хуманости, племенитости, правичности, моралности и свих других вечних вредности. Познавати Бога значи бити неограничено духовно богат.

Бог нам може заменити све, али ништа друго не може да замени Бога.

Научно знање може да има и порочан човек; филозофијом може да се бави и неморалан човек; уметност може да упражњава и човек са већом уобразиљом али и мање племенит, међутим, искрено да верује у Бога не може онај човек који није сличан Богу. Онај који искрено верује у Бога трудиће се да буде као Бог, да поступа као Бог, да живи као Бог. Крај сваког знања јесте Бог: печат сваке науке јесте познавање Бога. Вера у Бога није произвољна досетка или празно веровање у неко далеко, недостижно биће, већ веза са Богом који нам је сродан. Вера у Бога нам говори да човек није дресирани мајмун већ узвишено боголико биће које превазилази сва друга бића у видљивој природи.

Бог је најприсније човеково биће, духовно најсродније и животно најважније. Бог нам је важнији од хлеба, ближи од одеће, важнији од крви, јер смо ми у Њему и Он у нама. Човек постоји док Бог у њему постоји. Богом спасавамо себе, свој живот, своју душу од пролазности и смртности, од ограничености и несавршености, од парадоксалности и трошности. Човек што је виши и духовнији осећа већу потребу да верује у Бога; да више тежи за бољим, племенитијим, праведнијим светом и животом, од онога у коме живи. Да би био прави човек, он мора да личи на Бога а не на човека. **Човек је прелазно биће, али уколико не верује у Бога, он постаје пролазно биће.** Своју пролазност човек овековечује Божјом вечношћу, а своје несавршенство савлађује Божјим савршенством; своју ограниченост превазилази Божјом безграничношћу. Онај који верује у Бога тај се и сједињује са Богом, док онај који успостави додир са Богом, тај умртвљује страсти свога бића и умирује свој дух. Без Бога је човеков дух немиран, бунтован, узбуркан, приземан, везан за материју и трошност. Важно је рећи да Богом ми одземљемо свој дух, одуховљујемо своје тело, обесмрћујемо своју душу.

Човек не треба себе да упоређује са другим човеком, јер тако нема инспирацију да развије све сопствене духовне способности. Он то мора чинити са Богом, како би установио где се налази и на ком степену савршенства, и шта је преостало још што није остварио. Бог као идеал човековог бића је бескрајан образац за подражавање. Човек према човеку може да

изгледа добар и савршен, али то не значи да је и у очима Бога тако. Бог је наш циљ, наш идеал, наш духовни правац и домет, наша насушна духовна потреба, храна наше душе и пиће нашег духа. Када људи себе сматрају за искључиве ауторитете, онда настаје хаос: у теологији - јереси, у филозофији - субјективизам, а у друштву анархија. Вил Дурант (Will Durant) амерички писац, историчар и филозоф, је рекао да ће „људи увек веровати у Бога, јер душу задовољава и уздиже мисао о снази, сједињеној са савршенством. Пријатно је бити пријатељ са свемоћношћу“. Међутим, није увек пријатно бити пријатељ са човеком. Антички филозоф Хераклит из Ефеса из Мале Азије (пресократски грчки филозоф) нас упозорава: „Најмудрији човек је као мајмун у поређењу са Богом, као што је најлепши мајмун ружан у поређењу са човеком“.

Достојевски додаје да је човек без Бога несносан, тежак и одвратан, док свети Тихон Задонски, највећи руски православни просветитељ XVIII века, каже да „нема и не може бити већег, милијег, пријатнијег и драгоценијег блага, него имати у себи Бога и нема веће части за човека, него бити храмом Божјим...“.

Прави човек мора да личи на Бога, мора да има божанске критеријуме о човечности и моралности. У том контексту, др Драгољуб Јовановић (1895-1977), научник, универзитетски професор и политичар, каже да „ако Бог постоји онда је човекова заслуга што Га је открио, спознао. Ако пак Бога нема, још веће је човеково дело што је за своје потребе, у једном периоду своје историје, измислио једно савршено средство да себе умирује, да ублажује нарави и да обogaћује друштвени живот“. Пошто нас вера учи да има Бога, то је такође велика човекова заслуга што може да се угледа на Бога, заправо да личи на Њега. Ко служи Богу, служи целом човечанству. Човекова тежња за богоуподобљавањем није супротна његовој тежњи ка индивидуализацији човековог бића.

Вера у Бога отвара човеку прозор у свет, даје снагу поштењу и свежини живота, самим тим је и најбоља препрека против животног песимизма, туге и очајања, осећања космичке самоће и отуђености, пуна је поверења и благодати. Она је открила највише вредности у људском роду, и поставила човеку највише и најдаље идеале: инспирисала га најдинамичнијим подстрецима, док у исто време осујећује осећање човековог ништавила и безначајности, беде и ограничености. Трагедија савременог човека лежи у томе што се одриче божанског у себи и другима, те пада све ниже и све дубље у провалију ништавила и духовне анархије.

После свега наведеног, намеће се питање где су данас древни генији који се сматрају творцима прве културе Истока? Где су стари Египћани, чија

је дубока научна мудрост уграђена у величанствене пирамиде и на тај начин се сачувала до данашњих дана. Зар се може данас наћи културан човек који се није одушевљавао вавилонским архитектонским споменицима, асирским клинастим натписима, египатском науком и уметношћу, римском државном мудрошћу? Где су древни Вавилоњани, Асирци, Јелини и Римљани? Само можемо констатовати да мрачни заборав разастире свој тамни вео на читаве народе и племена. Још премудри Соломон, који је према Хебрејској библији и Старом завету, осим богатства имао и велику мудрост да влада Уједињеним Краљевством Израела које је наследио од свог оца, цара Давида, рекао је: „Народ пролази и народ долази“. Присетимо се колико је само царева, фараона, монарха, диктатора тирана и деспота било који су присиљавали поданике да дрхте у страху и пуни страхопоштовања стајали пред њиховим именима! И поред свог искуства које нам нуди прошлост, тога смо нажалост, сведоци и у данашњем времену.

Некада су читави народи дрхтали при спомену на име: Рамзеса, трећег фараона XIX династије Египта, Александра Македонског, Нерона, Цезара, Атиле, Џингис-кана, Наполеона и др. Данас су њихова имена потпуно изгубила сваку звучност за ухо савременог човека. Данас су магијску моћ изгубила и имена некада моћних владара, као и оснивача неких религија и световних мудраца и филозофа, какви су били Буда и Конфуције, Заратрустра и Мухамед, Платон и Аристотел, Кант и Хегел, Шопенхауер, Ниче и други.

И тако, закон пролазности ставља печат на сваку земаљску величину и прекрива је мраком нејасног сећања или потпуног заборава.

Међутим, један учитељ, један првосвештеник и један цар, није потчињен закону пролазности. То је оснивач наше вере и остваритељ нашег спасења, Господ Исус Христос. Он се уздиже изнад времена и пространства и није потчињен њиховим категоријама. Како је рекао Апостол Павле: „Њега високо уздиже и дарова му Име које је изнад сваког имена. (Фл 2,9). Исус Христос је свјетлост истинита, која обасјава сваког човјека који долази на свијет. (Јн 1,9). Та свјетлост је пуна живота и никада не залази. Она победоносно светли у тами, и тама је не обузе. (Јн 1,5)“.

Зато упамтимо занавек, да у оном најтрагичнијем и црном тренутку у историји човечанства, када су силе таме прекриле божанског праведника на Голготском крсту, оне су написале Његово име на крсту свештеним језиком: „Исус Назарећанин, Цар Јудејски“.

ИСУС ХРИСТОС ЈЕ ВЕЧНИ УЧИТЕЉ, ВЕЧНИ ПРВОСВЕШТЕНИК И ВЕЧНИ ЦАР.

Све је то знао и разумео један од највећих светских умова Никола Тесла, због чега је са потпуном смиреношћу и самоувереношћу одговорио на питање са почетка овог текста – да ли верује да Бог постоји? Рекао је:

„Не, ја не верујем да Бог постоји. Ја сам сигуран и знам да Бог постоји“!

(ЖИВОТ СА БОГОМ И БЕЗ БОГА – ЗАШТО ВЕРУЕМ У БОГА – на русском языке)

ЖИЗНЬ С БОГОМ И БЕЗ БОГА – ПОЧЕМУ Я ВЕРЮ В БОГА?

Вера в Бога представляет собой опору духовно-нравственной вертикали каждого православного народа, без которого его выживание было бы абсолютно невозможным.

Когда одного из величайших ученых мира сербского происхождения Николу Теслу спросили верит ли он в существование Бога, он без колебаний ответил: „Нет, я не верю, что Бог существует. Я уверен и знаю, что Бог есть“.

Имея в виду, что только вера в Бога обеспечивает истинный смысл жизни человека, я хочу подчеркнуть, что подавленная религиозность приводит к невротическому состоянию человека, что приводит нас к выводу, что что-то не так в его системе оценки жизни. Другими словами, то, что не имеет объективной ценности, сегодня навязывается, как главная ценность жизни, в то время как то, что всегда имело ценность, то есть духовно-нравственное „хорошо“ – подавляется. В таких случаях человек входит в состояние безнадежности, расслабления жизни и апатии, то есть в состояние так называемого экзистенциального вакуума. Это не что иное, как состояние, в котором оказался человек, где он отказался от старых ценностей и не создал новых ценностей; человек, который пренебрегал старым моральным кодексом, прежде чем принять новый, более совершенный. И именно этот экзистенциальный вакуум является реальным примером и доказательством невротического состояния, в котором оказался человек современности.

Мы должны признать, что чувство бессмысленности жизни – ужасно и разрушительно для современного человека, что является одной из основных причин, по которым психиатрические кабинеты полны пациентов. Короче говоря, человек потерял веру в Бога и, следовательно, веру в человека и во все высокие духовные ценности. Безнадежность и отчаяние стали неизбежными спутниками жизни представителей извращенной цивилизации и потребительского менталитета современного человека. Таким людям, то есть отчаявшимся, нужно оказать помощь и исцелить их, восстановить веру в жизнь и высокие ценности, веру в Бога и веру в человека. Лучшим примером, подтверждающим это, является тот факт, что сегодня все меньше и меньше людей обращаются к священнику, хотя исповедь является одной из самых благотворных психотерапевтических процедур, в

результате чего психоневрологические кабинеты становятся все более полными. Поскольку люди теряют веру в Бога, в большинстве случаев они также теряют смысл жизни, и, таким образом, психиатрам навязывают своего рода роль современных духовников, которые должны больше слушать своего пациента, чем „освобождать“ его от психопатологического заряда.

Целью религии является спасение души, а психотерапии – забота о психическом здоровье. Хотя религия может быть очень психотерапевтически эффективной по своему действию, ее основной мотив не является терапевтическим, поскольку целью является не психическое здоровье, а спасение и исцеление души. Здесь необходимо подчеркнуть, что измерение религиозности выше и шире, чем измерение, на котором расположена психотерапия. Прорыв в это более широкое и высшее измерение происходит не на уровне знаний, а на уровне веры.

Вера в Бога придает новое измерение и ценность жизни человека и определяет для него высший смысл жизни. Вера в Бога определяет образ жизни верующего; способ угодить Богу и, таким образом, успокоить свою совесть. В этом случае психотерапия согласится с Альбертом Эйнштейном, согласно которому - спрашивать о смысле жизни значит быть религиозным. Мы можем с уверенностью утверждать, что человек потерял или теряет свое трансцендентное чувство, которое подразумевает веру в Бога, как его неотъемлемую часть, и что приходящие цели становятся все более доминирующими, или, как выразился Виктор Франкл, австрийский невролог и психиатр, что иногда разочарованная воля к смыслу компенсируется волей к власти, богатству и удовольствиям. Бесчисленные примеры подтверждают нам, что нерелигиозные люди все чаще находят смысл жизни в преходящих достижениях, которые не могут по существу и навсегда удовлетворить любого человека, который должен глубоко размышлять о жизни и смерти. И что эти цели постоянно не удовлетворяют человека, свидетельствуют признания людей, которые столкнулись с окончательным уходом, то есть смертью.

Жизнь должна иметь более высокий и значимый смысл, чем социальное положение, деньги или чувственное наслаждение, которое даже мимолетно не может удовлетворить душу человека. То, что все это правда, подтверждает жизнь современного человека, который пронизан материальными благами, измучен чувственными удовольствиями и социальными позициями.

Современный человек потерял себя, он потерял чувство безопасности, потому что он отделился от матери-природы, намереваясь выбрать для

себя то, что он хочет. Он слишком полагался на единственное, что отделяет его и отличает от животного, и это разум. Но какой разум может помочь ему, если он не верит в Бога, чтобы найти свою жизненную решимость и конечность.

Когда-то вера в Бога была основным движущим мотивом жизни, которая сегодня замедлилась и превратилась в „обыденность религиозности“. Общества все больше наполняются бунтовщиками, недовольными и головорезами, поэтому в Церкви приходят не только те, кто искренне верит, но и те, кто сомневается в существовании Бога.

Здесь я хочу подчеркнуть, что значительная часть тех, кто легкомысленно и громко пропагандировал после Второй мировой войны, что религия – это опиум для людей, сегодня, к сожалению, испытали горькую правду о том, что опиум на этот раз, как наркотик, стал религией их детей!

Конечно, религия не является опиумом для народа, но именно поэтому Церковь Христа и вера в Бога являются лучшей защитой человека от приземленности, эгоизма и греха, то есть лучшие опоры морали, а также регуляторы межличностных отношений, что имеет большое значение, учитывая, что именно плохие межличностные отношения являются семенами любого недопонимания и конфликта меньшего и более широкого масштаба. Просто без Церкви и веры не может быть даже истинной и истинной морали. Точно так же, как не может существовать гуманное общество без Бога, поскольку общество самих атеистов не может существовать. Если бы такое общество было гипотетически сформировано, оно скорее напоминало бы некое осиное гнездо, в котором люди постоянно сталкивались, грызлись и уничтожали друг друга.

В этом смысле Вольтер, французский философ, писатель и историк эпохи Просвещения, сказал, что люди без веры — это всего лишь одна группа бандитов. Поэтому неудивительно, что китайская мудрость гласит: „Темницы закрыты днем и ночью, поэтому они полны, а церкви открыты днем и ночью, поэтому они пусты“. Это по той причине, что церковь наилучшим образом читает характер одного народа или отдельного человека, а это значит, что пустые церкви наиболее красноречиво говорят о пустых душах этого народа. Там, где церковь заброшена и брошена, души ее верующих заросли сорняками и грехом, а там, где она опрятна и чиста, это лучший показатель чистоты души верующих.

Есть и те, кто стесняется входить в церковь, но вам не стыдно ходить в таверны и бары каждый день. Есть и те, кто считает, что ходить в церковь отстало и старомодно, а не старомодно лгать и похищать других. Есть и такие, которые не решаются молиться перед иконой Всемогущего Бога; им

трудно поклоняться, в то же время они поклоняются и молятся перед слабыми вельможами и грешными тиранами.

Все это приводит к выводу, что человек полностью остыл по отношению к человеку, гражданин теряет и то небольшое доверие, которое у него было к политической власти, Моральный кодекс поведения давно утратил свое применение, а новый еще даже не создан. Все это привело к трагической ситуации, когда человек оказался не только в аксиологическом, но и в экзистенциальном и моральном вакууме, в котором теряется чувство отличия добра от зла. Он больше не может ценить ни свою жизнь, ни жизнь других, а только поддается побуждениям, которые неизбежно приводят к разврату, разочарованию и общей суете материальных вещей, которая подрывает его покой и уравновешенность духа. Как отмечает Виктор Франкл, сегодняшнее общество удовлетворяет почти все потребности человека, за исключением одной – потребности в смысле жизни.

Современный человек чувствует себя бездомным и потерпевшим кораблекрушение, пережившим огромную жизненную бурю. Он отошел от Бога. Вера, которая когда-то была могущественной силой духа, сегодня полностью ослабла или утрачена, так что такое состояние ума, хотим мы этого признать или нет, — это состояние человека невротическое, испуганное и отчужденное от Бога. Найти смысл жизни и узнать, почему вы живете и чему вы посвящаете жизнь, — это великая мудрость. Чем выше смысл жизни, тем важнее, полнее и содержательнее сама жизнь человека, а значит, и достоинство — более возвышенное. Тот, кто стремится к приобретению материальных благ, а их много, смысл жизни не имеет такого же значения, как для того, кто живет на благо человечества.

У каждого человека должна быть Полярная звезда жизни, к которой он будет управлять своими желаниями, желаниями, усилиями и творчеством. Что бы он ни делал и пытался, человек приходит к выводу, что ничто, как Бог, не определяет его деятельность, ничто лучше не стимулирует и не вдохновляет его совершенствоваться во благо, становиться более похожим и, следовательно, ближе к Богу. И пока человек не найдет Бога верой или пока он не будет найден Богом, он не сможет найти себя в жизни между другими вещами и существами; он не может правильно сориентировать себя, преодолеть все ограниченное, короткое и мимолетное; он не может мирно встретить смерть. То, что Полярная Звезда на небесном своде для других звезд, Земли и мореплавателей, это Бог в духовной сфере для человека и его духа. Если Господа Бога нет, то какой смысл вообще жить? Зачем страдать за справедливость или бороться за правду? На чем мы будем строить нашу мораль и нашу духовную жизнь?

Наиболее способными пережить все трудности жизни, все преследования и несправедливость, все лишения избирательных прав и пренебрежения являются не те, кто имеет больше всего, а те, кто обращен к вечности, у кого есть цель и смысл жизни. Только человек, имеющий смысл жизни, обладает силой пережить трудности. Мы должны понимать и помнить, что в жизни нет ни одной бессмысленной и безнадежной ситуации. Всегда и везде есть путь, выход и разрешение проблем, несчастий и распятий. Нужно только обратиться к смыслу жизни; его нужно как можно скорее открыть и направить на вечность. Даже в „лагерях смерти“ Гитлера единственная возможность выжить была у тех, кто был верующим и психически ориентированным на будущее; или те, кто сосредоточен на задаче, которую они должны выполнить в будущем; или на каком-то человеке, который с любовью ждал их.

В каждом месте человек сталкивается с трудностями жизни, и везде ему предоставляется возможность добиться чего-то через страдание. Напомним, что все великое в человеческом роде было реализовано прежде всего через страдания, отречение и искупление. Жизнь имеет смысл только в том случае, если человек готов дать правильные ответы на проблемы, которые ставит перед ним жизнь, для выполнения задач. Бывают жизненные ситуации, когда цель может быть достигнута не через работу и удовольствие, а через муки и страдания. Тот, кто знает, почему он живет, также будет знать, как пережить эти трудности. Человек, который верит в Бога, не может оказаться в безвыходной ситуации или на улице без выхода. Точно так же человек, который верит в Господа Бога, не испытывает скуки в жизни, и скука является одной из сложных психологических проблем, с которыми сталкивается современный человек. Человек способен превратить страдание в настоящем даже в Триумф будущего, только если он занят достижением более высокой цели, в которой прошлое будет перенесено в будущее.

Нам нужен Бог, чтобы духовно поддерживать, ободрять, вдохновлять нас и давать нам смысл существования. Тот, кто видит смысл своей жизни, не может отрицать Бога, а тот, кто живет бесцельно, не может принять Бога. Здесь он подчеркнул бы, что Бог и вера в Бога необходимы как для теоретического, так и для практического ума, чтобы освободить человека от идейной безделья, путаницы и бессмысленности жизни; чтобы мораль получила практическую поддержку, потому что проблема бесцельности жизни представляет собой рак ранней современной цивилизации, принесенной нам философией без Бога. Вот почему Фридрих Ницше пророчески сказал: „Человеку пора зафиксировать свою цель. Пришло время человеку посеять семена великой надежды“.

Общее состояние современного человека двадцатого и особенно двадцать первого века – бесцельность, ничтожность, отчаяние и незнание, что делать с жизнью, данной нам, и поэтому неудивительно, что сегодня человека определяют как больное существо. Наше сознание оставлено наедине с собой, без Бога, оно стало испуганным и неуверенным, напряженным и невротическим, изолированным и отчужденным от всего в природе только потому, что оно отчуждено от Бога. Очень часто в качестве самой глубокой причины невротического состояния проявляется тот факт, что у невротиков присутствует один дефект, то есть, что его отношения с духовным миром были нарушены. Его связь с невидимым миром подавляется, и когда он оказывается в таком состоянии, то возникает духовная болезнь современного человека – бесцельность жизни.

Просто человек, который не имеет смысла жизни, тем более имеет смысл страдать ради добра, истины, свободы, справедливости и любви, без которых нет никакого прогресса. Вечные идеалы, как и все духовные ценности, должны поддерживаться готовностью страдать и жертвовать собственной жизнью. Только тот человек, который находит искомый смысл жизни, готов везде и всегда страдать, страдать и жертвовать собой ради достижения своей цели. И наоборот, если у человека нет смысла жизни, он всегда и везде готов покончить с собой, даже тогда, когда все его материальные потребности удовлетворены.

Достоевский сказал горькую правду: душа без Бога — это нечто ужасное, и мы должны верить ему, потому что это человек, который испытал все зло атеизма на своей собственной шкуре. Душа без Бога — это пустыня без зелени; ночь без света; одиночество без надежды найти подходящее общество. Душа без Бога в прямом смысле этого слова — земной ад. Важно подчеркнуть, что потеря смысла жизни является причиной апатии, отчаяния, социогенетических неврозов, что приводит к экзистенциальному вакууму, о котором уже говорилось и что мы повторяем из-за огромной важности предмета; это еще больше вводит психику человека в экзистенциальное разочарование, в котором он трусливо ищет выход в самоубийстве. Сегодня у людей есть средства к существованию, однако они не могут найти причину жить, потому что у них нет сильной веры в Бога. Бог — это ориентация человеческой души и содержание нашей жизни.

Двадцатый век — это век, в котором атеизм принял невообразимые и бессмысленные масштабы; исторически это век бессмысленности и отчаяния; век греха и насилия, газовых камер и концентрационных лагерей, массовых убийств идеологических противников. Современные люди дезориентированы, напуганы, неуверенны в себе и в других, они стали „кочевни-

ками духа“. Современный человек живет скорее в агонии духа, чем в благополучии и удовольствии. Следует понимать, что человек живет не только знанием или благополучием, но и смыслом жизни и верой в этот смысл. Верить в Бога — значит бороться, не отступая, за любую ценность жизни, потому что жизнь имеет смысл до тех пор, пока человек верит в свои духовно-нравственные ценности. Вера в Бога говорит нам, что жизнь — это дар Божий, а также задача человеческая, что при рождении полученные таланты умножаются и возвращаются своему Создателю.

С помощью идеи Бога и веры в Бога Достоевский вышел из тьмы «мертвого дома», обратился к жизни и ее ценностям и нашел смысл жизни. В истории часто случается, что беспомощные жертвы побеждали жестоких мучителей (Иисус Христос над Пилатом, Сократ над тиранами, Сенека над Нероном). Смысл жизни тянет человека вперед, способствует творчеству и успеху, позволяет счастье, решает проблемы жизненных ситуаций, придает серьезность нашей жизни и достоинство человеческому существу и мешает думать, что человек-незначительное и случайное существо. Без Бога и веры в Бога жизнь человека — это странный эпизод в жизни Земли, случайное событие на ее коре, потому что человек без Бога не имеет какого-то более глубокого смысла и более высокого смысла.

С потерей веры в Бога человек теряет опору верить в собственный смысл жизни, теряет веру в будущее и возможность найти выход из сложной ситуации. Виктор Э. Франкл говорит, что „с потерей веры в будущее человек потерял свою духовную опору, отпустил себя и подвергся телесному и душевному разложению«. Точно так же Нил Синайский, христианский святой, монах, подвижник и автор многочисленных богословских трудов, подчеркивает: „как человек, потерявший истинный путь и блудящий по чужому, не зная, куда идти, так блудит и человек, не верующий“. Другими словами, человек, потерявший веру в Бога, потерял духовный свет жизни; он потерял способность находить смысл жизни; он предался случайности и жизненной ситуации, так что стал существом, которое определяет сами события, а не то, что он определяет события в жизни. Человек, который ясно и точно видит свою цель, обладает большой силой, это самый сильный человек. „Homo unis ideae“ — самый сильный человек, потому что он сосредоточен, неотразим и непобедим.

Человек, который твердо верит в Бога, которым руководит идея Бога в его жизни, является самым сильным, мудрым и непобедимым человеком, потому что Бог стоит за ним, в нем и с ним. Бог — это его сила, мудрость и победа.

Стремясь к Богу, мы одновременно стремимся к совершенству, справедливости, правдивости и гармонии со всеми существами. Вера имеет то преимущество, которое влияет на того, кто ею владеет. Вера в Бога призывает человека к совершенствованию, к исправлению своих недостатков, к ежедневному преодолению узких рамок человечества своей богоподобностью. Только тот человек, который не совершенствуется в своем богопознании, не верит в Бога. Господь Спаситель издал нам заповедь: „Итак, будьте совершенны, как совершенен Ваш Отец Небесный“ (МФ.5: 48), а святой апостол Павел говорит: „Итак, посмотрите на Бога, как на милых детей, и живите в любви“ (Еф.5,1-2).

Обожествление (а не поклонение, имеющее совершенно другое значение и смысл) — это бесконечный процесс Вознесения человека, идеал, который всегда будет далек от человека. Если мы примем человека таким, какой он есть, как совершенное существо, тогда мы сделаем его хуже, чем он есть. Человек как существо не может застаиваться, но должен постоянно совершенствоваться или регрессировать. Человек — это не птица, которая может парить в одном месте; и он должен стремиться либо к Богу, либо к животному. Существование человека стремится к его постоянному преодолению (трансцендентности), так что человек без помощи Бога не может преодолеть самого себя.

Само осознание существования Бога как всеохватывающего существа призывает несовершенного человека к совершенствованию и самопожертвованию, потому что если Бог существует, а вера в Бога и вся природа недвусмысленно говорят о его существовании, то нам необходимо подражать ему. Если мы признаем, что Бог является высшим идеалом нашей жизни, то необходимо подчинить этому идеалу все меньшие идеалы. Поэтому Спаситель Христос говорит: „Любящий отца или мать более, чем меня, не достоин Меня“ (МФ.10,37; ср. Лк.14,26).

Человек создан по образу и подобию Бога и несет в своей душе образ своего создателя, а в сердце-изначальное желание встретить Бога, иметь Бога, постичь Бога в соответствии со своими силами и своим совершенством. От силы и твердости нашей веры в Бога зависит наше понимание и познание Бога, от этого зависит наша человечность и богоподобие. От присутствия Бога в жизни человека зависит содержание и направленность нашей жизни, совершенство и нравственная чистота нашего бытия, значит, от его присутствия зависит человек во всех своих совершенствах. Точно так же от нашего понимания Бога зависит качество нашей святости, человечности, благородства, справедливости, морали и всех других вечных ценностей. Знать Бога — значит быть безгранично духовно богатым.

Бог может заменить нам все, но ничто другое не может заменить Бога.

Бог — это действовать, как Бог, жить как Бог. Конец всякого знания есть Бог: печать всякой науки — познание Бога. Вера в Бога — это не произвольная шутка или пустая вера в какое — то далекое, недостижимое существо, а связь с Богом, который связан с нами. Вера в Бога говорит нам, что человек — это не дрессированная обезьяна, а возвышенное богоподобное существо, превосходящее всех других существ в видимой природе.

Бог — самое искреннее человеческое существо, самое духовное и самое важное в жизни. Бог для нас важнее хлеба, ближе одежды, важнее крови, потому что мы в нем, а он в нас. Человек существует, пока Бог существует в нем. Богом мы спасаем себя, свою жизнь, свою душу от быстротечности и смертности, от ограниченности и несовершенства, от парадоксальности и расточительности. Чем выше и духовнее человек чувствует большую потребность верить в Бога; больше стремиться к лучшему, более благородному, более справедливому миру и жизни, чем тот, в котором он живет. Чтобы быть настоящим человеком, он должен походить на Бога, а не на человека. **Человек-преходящее существо, но если он не верит в Бога, он становится проходящим существом.** Человек увековечивает свою быстротечность вечностью Бога, и он преодолевает свое несовершенство совершенством Бога; он преодолевает свою ограниченность безграничностью Бога. Тот, кто верит в Бога, соединяется с Богом, а тот, кто устанавливает контакт с Богом, умерщвляет страсти своего существа и успокаивает свой дух. Без Бога дух человека беспокойный, мятежный, взволнованный, приземленный, связанный с материей и расточительностью. Важно сказать, что Богом мы оголяем наш дух, одухотворяем наши тела, обезображиваем наши души.

Человек не должен сравнивать себя с другим человеком, потому что у него нет вдохновения для развития всех своих духовных способностей. Он должен делать это с Богом, чтобы установить, где он находится и в какой степени совершенства, и что осталось, чего он еще не достиг. Бог как идеал человеческого существа — это бесконечный образец для подражания. Человек может казаться человеку хорошим и совершенным, но это не значит, что в глазах Бога так и есть. Бог — это наша цель, наш идеал, наше духовное направление и диапазон, наша насущная духовная потребность, пища нашей души и питье нашего духа. Когда люди считают себя исключительными авторитетами, возникает хаос: в теологии — ересь, в философии — субъективизм, а в обществе анархия. Уилл Дюрант (Will Durant) американ-

ский писатель, историк и философ сказал, что „люди всегда будут верить в Бога, потому что душа удовлетворяется и возвышается мыслью о силе, соединенной с совершенством. Приятно дружить со всемогуществом“. Однако не всегда приятно дружить с мужчиной. Античный философ Гераклит Эфесский из Малой Азии (досократский греческий философ) предупреждает нас: „мудрейший человек подобен обезьяне по сравнению с Богом, как самая красивая обезьяна уродлива по сравнению с человеком“.

Достоевский добавляет, что человек без Бога невыносим, тяжел и отвратителен, а святой Тихон Задонский, величайший русский православный просветитель XVIII века, говорит, что „нет и не может быть большего, более милого, более приятного и драгоценного сокровища, чем иметь в себе Бога и нет большей чести для человека, чем быть храмом Божиим...“.

Настоящий человек должен походить на Бога, он должен иметь божественные критерии человечности и морали. В этом контексте доктор Драголюб Йованович (1895-1977), ученый, профессор университета и политик, говорит, что „если Бог существует, то заслуга человека в том, что он открыл его, познал его. Если же Бога нет, то еще большая работа человека заключается в том, что он изобрел для своих целей, за один период своей истории, совершенное средство, чтобы успокоить себя, смягчить натуры и обогатить общественную жизнь“. Поскольку вера учит нас, что есть Бог, это также большая заслуга человека в том, что он может подражать Богу, фактически походить на него. Тот, кто служит Богу, служит всему человечеству. Стремление человека к богоподобию не противоречит его стремлению к индивидуализации человеческого бытия.

Вера в Бога открывает человеку окно в мир, дает силу честности и свежести жизни, поэтому является лучшим барьером против жизненного пессимизма, печали и отчаяния, чувства космического одиночества и отчуждения, полна доверия и благодати. Она открыла Высшие ценности в человеческом роде и поставила перед человеком высшие и самые далекие идеалы: вдохновила его самыми динамичными побуждениями, в то же время препятствуя чувству небытия и ничтожности, нищеты и ограниченности человека. Трагедия современного человека заключается в том, что он отрекается от божественного в себе и других и падает все ниже и глубже в бездну небытия и духовной анархии.

После всего вышесказанного возникает вопрос, где сегодня находятся древние гении, считающиеся создателями первой культуры Востока? Где древние египтяне, чья глубокая научная мудрость была встроена в великолепные пирамиды и, таким образом, сохранилась до наших дней. Разве сегодня можно найти культурного человека, который не восхищался вави-

лонскими архитектурными памятниками, ассирийскими клинописными надписями, египетской наукой и искусством, Римской государственной мудростью? Где древние вавилоняне, ассирийцы, Эллина и римляне? Мы можем только утверждать, что темное забвение рассеивает свою темную завесу на целые народы и племена. Еще более мудрый Соломон, который, согласно еврейской Библии и Ветхому завету, помимо богатства обладал великой мудростью править Соединенным царством Израиля, которое он унаследовал от своего отца, царя Давида, сказал: „народ проходит, и народ приходит“. Давайте вспомним, сколько только императоров, фараонов, монархов, диктаторов-тиранов и деспотов заставляли подданных дрожать в страхе и полны трепета стояли перед своими именами! Несмотря на наш опыт, который предлагает нам прошлое, мы, к сожалению, наблюдаем это и в наши дни.

Когда – то дрожали целые народы при упоминании имени: Рамсес, третий фараон XIX династии Египта, Александр Македонский, Нерон, Цезарь, Аттила, Чингисхан, Наполеон и др. Сегодня магическая сила также потеряла имена некогда могущественных правителей, а также основателей некоторых религий и светских мудрецов и философов, таких как Будда и Конфуций, Заратустра и Мухаммед, Платон и Аристотель, Кант и Гегель, Шопенгауэр, Ницше и другие. Итак, закон скоротечности накладывает печать на каждую земную величину и покрывает ее Тьмой смутной памяти или полного забвения.

Однако один учитель, один первосвященник и один император не подчиняются закону скоротечности. Это основатель нашей веры и исполнитель нашего спасения, Господь Иисус Христос. Он возвышается над временем и простором и не подчиняется их категориям. Как сказал Апостол Павел: „он высоко возвышает его и дарует ему имя, которое выше всякого имени. (Fl 2,9). Иисус Христос есть истинный свет, который освещает каждого человека, который приходит в мир. (Ин 1: 9). Этот свет полон жизни и никогда не заходит. Она победоносно сияет во тьме, и тьма не овладевает ею. (Ин 1: 5)“.

Поэтому давайте вспомним, что в тот самый трагический и черный момент в истории человечества, когда силы тьмы покрыли божественного праведника на Голгофском кресте, они написали его имя на кресте священным языком: „Иисус Назарянин, Царь Иудейский“.

ИИСУС ХРИСТОС-ВЕЧНЫЙ УЧИТЕЛЬ, ВЕЧНЫЙ ПЕРВОСВЯЩЕННИК И ВЕЧНЫЙ ЦАРЬ.

Все это знал и понимал один из величайших умов мира Никола Тесла, поэтому он с полным спокойствием и уверенностью ответил на вопрос из начала этого текста – верит ли он, что Бог существует? Он сказал: „Нет, я не верю, что Бог существует. Я уверен, и я знаю, что Бог есть“!

СМРТНОСНИ ЗАГРЉАЈ – ЗМИЈА АНАКОНДА СТЕЖЕ ОБРУЧ ОКО ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Свима је одавно познато да је америчка обавештајна агенција изабрала древну Цариградску патријаршију и њеног поглавара патријарха Вартоломеја I, у циљу лакшег реализовања планова светских глобалистичких сила. Другим речима, америчка администрација је искористила Цариградску патријаршију и њен утицај у православном свету, ради остваривања својих геополитичких и геостратешких циљева. Тако је и „Интермагазин“ (<https://www.intermagazin.rs>) 30. јула 2016. године објавио чланак под називом „Како ЦИА покушава да уништи православље“, у којем је пренео изводе из „Доктрине борбе против Истока“, коју је креирао директор ЦИА, Ален Далс (Allen Welsh Dulles, први цивилни директор ЦИА), у којем су наведене смернице како да се разоре традиционалне вредности које су присутне у православним земљама, тј. да се угаси национална свест њихових грађана и сломи војна моћ словенских држава. Такође, један од примарних циљева је био и остао фрагментација, тј. распарчавање Православне цркве.

Управо је на то упозоравала једна од највећих професора Правног факултета у Београду, др Смиља Аврамов, када је на округлом столу који је организован од стране Покрета за Србију, када је поводом заседања европске групе Трилатералне комисије у Београду од 31. октобра до 2. новембра 2014. године, први пут обелоданила да су САД, Ватикан и Немачка још 1976. године склопиле тајни споразум у 11 тачака од којих се једна односи на „тотално уништење Православља“. Учесници тајног споразума су били кристално јасни, када су рекли да Православље мора бити избачено из светских комуникација као религија, јер је то једини хомогенизујући моменат православних земаља који има политичке димензије, што значи да би глобализација уз Православље веома тешко успела. Другим речима, православље и православни народи су једини прави противници глобализма. Други народи немају алтернативу глобализацији, па тако ни Кина нити земље муслиманског света нису у могућности да понуде нови светски морални пројекат.

Русија данас представља једину преосталу препреку на њиховом путу ка успостављању доминације над целим светом. Управо је из тог разлога, главни циљ Новог светског поретка – уништење православља. У том контексту, је познати амерички геополитичар Збигњев Бжежински (пољско-амерички политички научник, геостратег и државник који је служио као Саветник за националну безбедност САД од 1977. до 1981. године у администрацији Џимија Картера) рекао: „Комунизам је готов, на реду је да уништимо

православље“ („Интермагазин“, 14.05.2014). Такође, ништа мање познати Самуел Хантингтон (Samuel Phillips Huntington, амерички политиколог, саветник, академик и дугогодишњи директор Харвардовог Центра за међународне послове) је записао да су „Русија и њена православна цивилизација неприкладне за Нови светски поредак, због чега је неопходно ову цивилизацију променити“.

Тако је и одлучено! Западни геополитички центри моћи су кренули у одлучујући обрачун са Православном црквом, у циљу њене дезинтеграције и потпуног уништења. С тим у вези, америчка обавештајна агенција је изабрала древну Цариградску патријаршију и њеног штетног поглавара, у правцу лакшег реализовања планова светских глобалистичких сила. Другим речима, Америчка администрација је искористила Цариградску патријаршију и њен утицај у православном свету који је уживала још од времена Византијског царства, ради остваривања својих геополитичких и геостратешких циљева. Морамо признати да су правилно проценили, јер је једино Православна црква остала последња брана традиционалних вредности (вера, породица, отаџбина и традиција, као и поштовања хришћанских догми светих апостола, светих отаца и Васељенских сабора). Такође, Православна црква је остала и последња одбрана од свих сатанистичких, патолошких и девијантних појава у данашњем времену.

Ако анализирамо данашњу ситуацију у Православној цркви, долазимо да закључка да главни узрок огромних потреса у целокупној Православној цркви, лежи у неканонској одлуци константинопољског патријарха Вартоломеја I да на варварски начин изврши упад у поље јурисдикције канонске Украјинске православне цркве, Московске патријаршије, и другде. Православни хришћани су са неверицом и ужасом посматрали како предстојатељ древне Цариградске патријаршије, доноси одлуку да део друге Помесне православне цркве припоји својој канонској територији, док оне, које су све Помесне православне цркве сматрале расколницима, проглашава делом канонске цркве.

Управо су такви поступци цариградског канонопрекршитеља, упалили искру сукоба у Украјини, и покренули талас државног терора над припадницима канонске Украјинске православне цркве (УПЦ), у виду хапшења и малтретирања архијереја, као и прогона монаха из својих манастира.

Украјинска власт је отишла и корак даље, усвојивши закон 8371 којим се забрањује деловање канонске Украјинске православне цркве! Желимо да подвучемо, да се у дугој историји Православне цркве никада није догодило да се забрани рад неке канонске православне цркве! Несумњиво да је реч о дискриминаторском закону којим се крше основна права, пре свега, право

на слободно исповедање вере, као и право на избор начина на који ће вера бити практикована. У том контексту, познати бугарски адвокат Румјана Челакова (бивши државни тужилац и судија), оценила је да би у вези овог скандалозног чина било неопходно обратити се међународним организацијама (УН и Савет Европе), са стављањем акцента на кршење основних људских права која су наведена у Међународном пакту за заштиту грађанских и политичких слобода; у посебној директиви ЕУ о суспензији верске нетрпељивости; као и позивању на члан 9. и 10. Европске конвенције о људским правима“.

Одмах након тог чина, украјински председник В. Зеленски је известио Цариградског патријарха да је украјински парламент изгласао закон о укидању канонске Украјинске православне цркве, јер је она у канонском јединству са Московском патријаршијом. Историјски посматрано, прво седиште Руске православне цркве је управо у Кијеву, где је и основана прва руска држава. Средиште духовности Кијевске Русије и Руске православне цркве је манастир Кијево-печерска лавра, коју је 1015. године утемељио светитељ Антоније који се подвизавао у манастиру Есфигмен, где и данас постоји његова испосница која се поштује као светиња.

Када је у питању неканонска одлука о додељивању аутокефалности расколничкој Православној цркви Украјине, треба истаћи да је и међу митрополитима Грчке Православне Цркве било оних који су се жестоко супротстављали овакој одлуци. Међу њима је био и Митрополит пирејски Серафим, познати стручњак за црквено и канонско право, који је пажњи Сабора изнео не само исцрпну студију у којој је убедљиво оповргао аргументе изнесене у извештају Предстојатеља Грчке Цркве, већ је и у усменим иступањима оштро критиковао такозвани „сабор уједињења“ расколника. Митрополит Серафим је подвукао да такозвани „сабор уједињења“ није пуноважан, јер се састојао од мирјана, тако да је и додела аутокефалног статуса тој непостојећој „црквеној“ структури, такође неважећа (између осталих био присутан и Петар Порошенко, прим. аут). Он даље истиче да сви покушаји да се оправда то „канонско безакоње“ представљају аномалну канонску праксу, која се „може упоредити једино са отоманским ропством Цркве“ као и тешким периодом када је низ помесних цркава директно зависио од Цариградског Патријарха, када се „потирао канонски црквени поредак Светих Васељенских Сабора“.

Упркос томе, на ред је дошла и Летонија, када се први пут у историји православне цркве догодило да је председник једне државе (Еглис Левитс), поднео националном парламенту (Сејму) нацрт Закона о промени статуса Летонске православне цркве, која је имала статус аутономије у оквиру

јурисдикције Московске патријаршије, на чијем челу се налазио митрополит Курдјашов. Да апсурд буде већи, неопходно је нагласити да је захтев упућен националном парламенту у којем су огромну већину чинили римокатолици и лутеранци, док су припадници православне вероисповести заступљени само са неколико процената.

Значајно је подсетити, да када је реч о Руској Православној Цркви, она је током XX века давала аутономије и самосталности својим Црквама у државама које су се одвојиле од Русије. За разлику од оваквог става, Лето-нија је од 1918. године, када је стекла независност, отпочела са прогоном православаца и са захтевима за одвајање од Руске Православне Цркве – као мајке Цркве. Током двадесетих година прошлог века, летонске власти су од-узеле 28 цркава, затвориле црквене образовне институције, док је четвртина непокретне имовине Православне цркве била конфискована.

Очигледно, није никаква случајност то што је скоро истовремено дошло до напада на канонску Украјинску православну цркву и манастир Есфигмен. Чак шта више, уверени смо да се ова прича неће само на томе завршити! У вези са тим, др Вељко Ђурић Мишина упозорава, да када је реч о Атосу, следећи за „дисциплиновање“ биће словенски манастири.

Другим речима, геополитички креатори и њихови помагачи из кру-гова појединих помесних аутокефалних цркава, који се налазе на истом задатку уништења Православне цркве, намеравају да у свим државама где постоји дијаспора Руске православне цркве иду на преотимање њене имо-вине и верника, оснивањем нових „цркава“ којима би „легитимитет“, као и у случају Украјине, дао Цариградски патријарх.

Када је реч о појединим помесним аутокефалним црквама, овде се у првом реду мисли на оне цркве и њихове високодостојнике, које су пале у искушење јереси екуменизма, папизма, либерализма и модернизма, и које су поданичким деловањем допринеле да се њихове цркве нађу у вазалном односу према државним ауторитетима земаља у којима делују.

Што се тиче давања „легитимитета“ новооснованим „црквама“ од стране Цариградског поглавара, неопходно је подсетити креаторе англосак-сонске геополитичке мапе света, о томе да треба да се помире са чињени-цом, да је империјални период цара Константина далеко иза нас, када је царска власт могла да доноси сличне одлуке. Тада је седиште Цариградског патријарха, као и данас, било у Константинопољу, где је столовао Визан-тијски цар и где је било седиште Царског синклитоса (Царски савет). Међу-тим, тај период је трајно окончан, у уторак, 29. маја 1453. године!

Та чињеница је посебно болна за писца ових редова, чије је порекло из Мале Азије, Кесарије, Кападокије, међутим, његова оданост према од-

брани Христове цркве и Христове вере је много већа, значајнија и вреднија, него што је примат Цариградске патријаршије и статус њеног поглавара!

Наредни корак у правцу стезања обруча око Православне цркве, а у циљу њеног распарчавања, јесу покушаји избацивања братства светогорског манастира Есфигмена, што је нови гувернер Атоса, бивши министар одбране Грчке, генерал у пензији Алкибијадис Стефанис, обећао да ће остварити пре новембра 2024. године за када је планиран састанак цариградског патријарха Вартоломеја I и папе Франциска. Нови гувернер Атоса је добио упутства да испразни манастир до краја новембра, када је предвиђено да велика ватиканска делегација дође у посету Фанару, на прославу годишњице устоличења Цариградског патријарха.

Тим поводом, Александрос Стефанопулос, теолог и грчки стручњак за црквене односе, рекао је да је претходни гувернер Атоса Анастасиос Мицијалис поднео оставку, јер није желео да буде укључен у послове „војне операције“ према монасима Есфигмена. Иначе, монаси Есфигмена имају велику подршку, јер оно што се дешава је укидање *аватона* – забране уласка појединих категорија људи у монашку републику. Смисао аватона јесте – не само забрана уласка женама на Свету гору, већ и наоружаним лицима. Већина манастира то разуме, и због тога су дигли глас у одбрану Есфигмена.

Сви противници Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве, што ће рећи Православне цркве, који су оличени у змији Анаконди која стеже обруч око Православне цркве својим смртоносним загрљајем, настоје да успоставе катедру „источног папе“ што би била само прелазна форма ка јединству са Римокатоличком црквом. Наиме, Ватикану се жури да се уочи 1700-те годишњице Првог васељенског сабора, 2025. године, успостави унија између Рима и Константинопоља, за коју су се фанариотски великодостојници већ изјаснили. Као пример, наводимо да је поглавар архиепископије Фанара у САД, архиепископ Елпидофорос (Ламбриниадис) одржао предавање на тему: «Будућност православно-римокатоличких односа у Сједињеним Државама», на универзитету Фордхам у Њујорку, на којем се децидно изјаснио за унију са Римом. У том контексту, папа Франциско и његов истомишљеник Цариградски патријарх Вартоломеј I, планирају да наредне 2025. године обележе 1700-ту годишњицу од одржавања Првог Васељенског сабора. Намера им је да то учине баш у Никеји, у Малој Азији, у данашњој Турској, где је одржан Први Васељенски сабор (325).

У суштини, папизам представља главно лажно учење паписта тј. Римокатолика, чија је основна порука да римски папа није само први међу једнакима по части (*Primus inter pares*), како је увек прихватала цела Хри-

стова Црква, већ да је и први по власти, тј. без себи равних (*Primus sine paribus*). Другим речима, „он је изнад свих осталих патријараха и једини заменик Исуса Христа на земљи“! Ово лажно демонско учење које представља последицу гордости римских папа, настало је пре 11. века и великог раскола између Источне и Западне Цркве, тј. отпадања Римске цркве од Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве – Православне Цркве.

У прилог томе сведочи и студијски документ који је представљен 13. јуна 2024. године у Риму, од стране кардинала Курта Коха, надлежног за екуменска питања, и Марија Греча, генералног секретара Светског бискупског синода. У том документу се „сугерише“ хришћанским Црквама да би у будућности требало да прихвате папу као „почасног предстојатеља“. Пазите чега су се досетили – измишљеног достојанства „папе као почасног предстојатеља“, само да би замаглили прави разлог, а то је вишевековна тежња ка остваривању папског примата над свим хришћанима.

Више је него очигледан разлог због чега се данас Римокатоличка црква служи познатим латинским лукавством и промовише идеју, како они кажу – „новог схватања и другачијег вршења папског примата, који би требало да допринесе обнављању хришћанског јединства“. У циљу обмане Помесних православних цркава, и замагљивања правог разлога, чак се предлаже и промена читања доктрине Првог ватиканског концила, који је 1870. године прогласио непогрешивост поглавара Римокатоличке цркве по догматским питањима, а тиме и њега као врховног законодавца и судију читаве хришћанске Васељене.

Закључујући, желимо да истакнемо да је више него јасно, да потписивањем Уније 2025. године, Римокатоличка црква жели да оствари папски примат по сваку цену, чему је вековима тежила.

У том контексту, наводимо да у време светог Григорија Великог (+604) када није било ни помена о увођењу у Хришћанску теолошку мисао таквих догми и новотарија као што је тзв. папска непогрешивост, Св. Григорије Велики је у Књизи VII, Посланице 33, записао:

„.....ко год себе назива, или жели да буде назван, Васељенским Пастиром, у својој је гордости претеча Антихристу, јер себе гордо поставља изнад осталих“.

На крају, као што наводи Максим Костенко, верски аналитичар, бивши заменик начелника Синодалног одељења УПЦ за питања младих, садашњи прогон канонске Украјинске православне цркве није последица војног сукоба Украјине и Русије, већ има знатно дубље корене. Његовом полазном тачком треба сматрати вишевековне покушаје геополитичких противника Русије да јој отцепе територије, претварајући становнике тих

територија у снагу која је спремна да идеолошки и истрајно ратује против Руске државе. При томе, веома је важно истаћи, да је кључна улога стављена на преобликовање духовног кода дела руског народа, пошто је православна вера увек била најважнији елемент у очувању јединства Руског народа.

У том контексту, противници Русије су увек били заинтересовани за покатоличавање њених територија и успостављање превласти католичког света над њима. Зато је овај план врло јасан, и састоји се у покушају уништења канонске Украјинске православне цркве, како би доцније њене остатке „прелили“ у расколничку „Православну цркву Украјине“, а потом, ујединили са Украјинском гркокатоличком црквом.

То су суштински планови и циљеви Фанара и Ватикана, да дође до „формирања уније“ на било какав начин, па чак и овако неприродан, чиме би показали да је могуће, заправо, оствариво и реално, поновно уједињење православних и католика, и то без промене начела њиховог учења (догматике).

Нажалост, чињеница је да данашњи хришћани нису борци, већ неутрални и незаинтересовани посматрачи. Ако видимо да неке помесне Православне цркве ћуте како се не би супротстављале државним ауторитетима; ако митрополити ћуте; ако и монаси ћуте, па ко ће да говори драги читаоче. Ко ће да брани Господа Бога и Његову Свету, Саборну и Апостолску Цркву, што ће рећи једину – Православну. Ко је тај који ће да говори!

Ако се ми не будемо супротставили, из гробова ће да устану наши преци. Они су толико страдали за нашу веру, за нашу Отаџбину, а шта ми радимо?

Наша дужност је да бранимо нашу веру, нашу Цркву, и нашег Господа Исуса Христа. Јер смо ми рођени као православци, и као православци ћемо и окончати своје животе. И никада нећемо бити, нити паписти, нити екуменисти, модернисти или либерали, као ни подржаваоци било каквих сатанистичких, патолошких и девијантних појава у данашњем времену.

Због тога је неопходно да се у свим Помесним православним црквама упуту јавни позив на изоловање свих духовно оболелих архијереја (патријараха, архиепископа, митрополита, епископа и др) ради опстанка Једне, Свете, Саборне и Апостолске цркве – наше једине Православне цркве, која је егзистенцијално угрожена у данашњем времену, више него икада пре у својој дугој историји.

СМЕРТЕЛЬНОЕ ОБЪЯТИЕ АНАКОНДЫ ОНАСТЯГИВАЕТ СВОИ КОЛЬЦА ВОКРУГ ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРКВИ

Всем давно известно, что американское разведывательное управление выбрало древний Константинопольский патриархат и его главу патриарха Варфоломея I в качестве реализатора планов мировых глобалистских держав. Другими словами, американская администрация использовала Константинопольский патриархат и его влияние в православном мире для достижения своих геополитических и геостратегических целей.

Издание „Интермагазин“ (<https://www.intermagazin.rs>) 30 июля 2016 года опубликовал статью под названием „Как ЦРУ пытается уничтожить православие“, в которой он передал выдержки из „доктрины борьбы с Востоком“, созданной директором ЦРУ Алленом Даллесом (первым директором ЦРУ), в которой были изложены рекомендации о том, как разрушить традиционные ценности, присутствующие в православных странах, чтобы погасить национальное сознание своих граждан, сломать и сломить военную мощь славянских государств. Кроме того, одной из основных целей была и остается фрагментация, то есть расчленение, Православной Церкви.

Именно об этом предупреждал один из крупнейших профессоров юридического факультета Белграда доктор Смиля Аврамов, во время круглого стола, организованного движением „За Сербию“. Тогда же, в период заседания Европейской группы трехсторонней комиссии в Белграде (с 31 октября до 2 ноября 2014 г.), впервые выяснилось, что США, Ватикан и Германия еще в 1976 году заключили тайное соглашение по 11 пунктам, один из которых касается „полного уничтожения Православия“. Участники тайного соглашения были предельно четки, когда сказали, что Православие должно быть исключено из мировых коммуникаций, как религия, потому что это – единственный гомогенизирующий момент православных стран, имеющий политические аспекты, а это значит, что глобализация с Православием будет очень трудной. Другими словами, православие и православные народы – единственные истинные противники глобализма. У других стран нет альтернативы для глобализации, поэтому ни Китай, ни страны мусульманского мира не могут предложить новый мировой моральный проект.

Сегодня Россия представляет собой единственное оставшееся препятствие на пути к установлению господства над всем миром. Именно по этой причине главная цель нового мирового порядка – уничтожение православия. В этом контексте известный американский геополитик Збигнев Бжезинский (польско-американский политолог, геостратег и государственный деятель, который работал советником по национальной безопасности США 1977-1981 гг. в администрации Джимми Картера) сказал: „Коммунизм окончен, наша очередь уничтожить православие“ („Интермагазин“, 14. 05. 2014). Не менее известный Сэмюэл Хантингтон (Samuel Phillips Huntington) - американский политолог, советник, академик и директор Гарвардского центра международных отношений писал, что „Россия и ее Православная цивилизация непригодны для нового мирового порядка, поэтому необходимо изменить эту цивилизацию“.

Так и было решено! Западные геополитические центры силы вступили в решительную конфронтацию с православной церковью с целью ее развала, распада и полного уничтожения в дальнейшем. В связи с этим американское Центральное Разведывательное Управление выбрало Константинопольский патриархат и его предстоятеля, в качестве облегчения реализации планов мировых глобалистских держав. Другими словами, американская администрация использовала Константинопольский патриархат и его влияние в православном мире, которым она пользовалась со времен Византийской империи, для достижения своих геополитических и геостратегических целей. Должно признать, что они правильно оценили, так как только Православная Церковь оставалась последним оплотом традиционных ценностей: вера, семья, Отечество и традиции, а также соблюдение христианских догматов святых апостолов, святых отцов и Вселенских Соборов. Кроме того, Православная церковь оставалась последней защитой от всех сатанинских, патологических и девиантных явлений в наше время.

Если проанализировать сегодняшнюю ситуацию в Православной Церкви, то можно сделать вывод, что главная причина огромных потрясений во всей Православной Церкви кроется в неканоническом решении Константинопольского патриарха Варфоломея I по-варварски вторгнуться в сферу юрисдикции канонической Украинской православной церкви Московского патриархата и других мест. Православные христиане с недоверием и ужасом наблюдали, как предстоятель Древнего Константинопольского патриархата принял решение присоединить часть другой поместной православной церкви к своей канонической территории, а тех, кого все поместные православные церкви считали раскольниками, были объявлены ее частью, частью канонической Церкви.

Именно такие действия Константинопольского предстоятеля зажгли искру конфликта на Украине и спровоцировали волну государственного террора против членов канонической Украинской православной церкви (УПЦ) в виде ареста и жестокого обращения с архиереями, а также изгнание монахов из монастырей.

Украинская власть пошла еще дальше, приняв закон 8371, запрещающий деятельность канонической Украинской православной церкви! Хотим подчеркнуть, что за долгую историю Православной Церкви никогда не случалось запрещать деятельность какой-либо канонической православной церкви! Несомненно, это – дискриминационный закон, нарушающий основные права, в первую очередь право свободноговероисповедания, а также право выбора способа исповедания веры. Этот закон известный болгарский адвокат Румяна Челакова (бывший генеральный прокурор и судья) оценила как скандальный акт и выразила мнение, что в связи с этим необходимо обратиться в такие международные инстанции как ООН и Совет Европы, а также и в их организации, с акцентом на нарушение основных прав человека, изложенных в Международном пакте „О защите гражданских и политических свобод“; в специальной директиве ЕС „О приостановлении религиозной нетерпимости“; а также со ссылкой на статью 9 и 10 „Европейской конвенции о правах человека“.

Сразу после этого президент Украины В. Зеленский сообщил Константинопольскому патриарху, что украинский парламент проголосовал за закон об отмене канонической Украинской Православной Церкви, поскольку она находится в каноническом единстве с Московским патриархатом. Исторически сложилось так, что первая штаб-квартира Русской православной церкви находится именно в Киеве, где было основано первое русское государство. Центром духовности Киевской Руси и Русской Православной Церкви является монастырь Киево-Печерская лавра. В 1015 г. он был основан святым Антонием, который совершал подвиги в монастыре Эсфигмен, где до сих пор существует его усыпальница, которая почитается как святыня.

Когда речь идет о неканоническом решении предоставить автокефалию раскольнической Православной Церкви Украины, следует отметить, что среди митрополитов Греческой Православной Церкви были и те, кто яростно выступал против такого решения. Среди них был митрополит Пирейский Серафим, известный эксперт по церковному и каноническому праву, который представил вниманию собора не только исчерпывающее исследование, в котором убедительно опроверг аргументы, изложенные в докладе Предстоятеля Греческой Церкви, но и в устных выступлениях резко

раскритиковал так называемый „Объединительный собор“ раскольников. Митрополит Серафим подчеркнул, что так называемый „Объединительный собор“ не имеет должного значения, поскольку состоит из мирян, поэтому присвоение автокефального статуса несуществующей „церковной“ структуре также недействительно (среди прочего, присутствовал Петр Порошенко, прим. авт). Далее он указывает, что все попытки оправдать это „каноническое беззаконие представляют собой аномальную каноническую практику, которую можно сравнить только с османским рабством Церкви“, а также трудный период, когда ряд поместных церквей напрямую зависел от Константинопольского патриарха, когда «канонический церковный порядок святых Вселенских Соборов был нарушен».

Несмотря на это, настала очередь Латвии, когда впервые в истории православной церкви случилось так, что президент государства (Эглис Левиц) представил в национальный парламент (Сейм) проект Закона об изменении статуса Латвийской Православной Церкви, имевшей статус автономии в пределах юрисдикции Московского патриархата, возглавляемого митрополитом Курдюшовым. Чтобы сделать абсурд еще больше, необходимо подчеркнуть, что запрос был направлен в национальный парламент, в котором подавляющее большинство составляли католики и лютеране, в то время как представители православной веры были представлены лишь несколькими процентами.

Стоит напомнить, что, когда речь идет о Русской Православной Церкви, она на протяжении XX века предоставляла автономию и самостоятельность своим церквям в государствах, отделившихся от России. В отличие от этого факта, в Латвии, существующей с 1918 года, с момента обретения независимости, начался процесс гонений на православных и с требований отделения от Русской Православной Церкви – как Материнской Церкви. В 1920-е годы латвийские власти конфисковали 28 церквей, закрыли церковные учебные заведения, а четверть недвижимого имущества Православной Церкви была конфискована.

Очевидно, не случайно, что почти одновременно произошло нападение на каноническую Украинскую Православную Церковь и Эсфигменский монастырь. Более того, мы уверены, что эта история на этом не закончится! В связи с этим, доктор Велько Джурич Мишина, предупреждает, что когда дело доходит до Афона, следующими за „дисциплинированием“ будут славянские монастыри.

Иными словами, геополитические создатели и их помощники из кругов отдельных поместных автокефальных церквей, стоящие перед той же задачей уничтожения Православной Церкви, намерены во всех государ-

ствах, где есть Диаспора Русской Православной Церкви, пойти на захват ее собственности и верующих, основав новые „церкви“, которым „легитимность“, как и в случае с Украиной, дал бы Константинопольский патриарх.

Когда речь идет об отдельных поместных автокефальных церквях, здесь в первую очередь подразумеваются те церкви и их высокопоставленные лица, которые впали в искушение ересью экуменизма, папизма, либерализма и модернизма, и которые посредством подчиненных действий способствовали тому, что их церкви оказались в вассальном отношении к государственной власти стран, в которых они действуют.

Что же касается придания „легитимности“ новообразованным „церквям“ Константинопольским предстоятелем, то необходимо напомнить создателям англосаксонской геополитической карты мира о том, что им нужно смириться с тем, что имперский период императора Константина далеко позади, когда имперская власть могла принимать подобные решения. Тогда резиденция Константинопольского патриарха, как и сегодня, находилась в Константинополе, где также стоял византийский император, и где находился императорский синклитос (императорский совет). Однако этот период закончился навсегда, во вторник, 29 мая 1453 года!

Этот факт особенно болезнен для пишущего эти строки, чье происхождение происходит из Малой Азии, Кесарии, Каппадокии, однако его преданность защите Церкви Христовой и веры Христовой намного больше, значительнее и ценнее, чем первенство Константинопольского патриархата и статус его главы!

Следующим шагом в направлении стягивания колец вокруг православной церкви, с целью ее расчленения являются попытки изгнать братство Афонского монастыря Эсфигмена, которые новый губернатор Афона, бывший министр обороны Греции генерал в отставке Алкивиадис Стефанис, пообещал выполнить до ноября 2024 года, когда запланирована встреча Константинопольского патриарха Варфоломея I и папы Франциска. Новый губернатор Афона получил указание освободить монастырь к концу ноября, когда большая делегация Ватикана должна будет посетить Фанар, чтобы отпраздновать годовщину возведения на престол Константинопольского патриарха.

По этому случаю Александрос Стефанопулос, богослов и греческий эксперт по церковным отношениям, сказал, что предыдущий губернатор Афона Анастасиос Мициалис ушел в отставку, потому что он не хотел участвовать в делах „военной операции“ по отношению к монахам Эсфигмена. Кстати, монахи Эсфигмена имеют большую поддержку, потому что происходит отмена *аватона* – запрета на въезд отдельных категорий людей

в монашескую республику. Смысл „Аватон“ – не только запрет на въезд женщинам на Афон, но и вооруженным лицам. Большинство монастырей понимают это, и поэтому они подняли свой голос в защиту Эсфигмена.

Все противники Единой, Святой, Соборной и Апостольской Церкви, то есть Православной Церкви, воплощенные в анаконде, сжимающей и стягивающей кольца вокруг православной церкви своих смертельных объятий, стремятся установить кафедру „Восточного папы“, которая была бы лишь переходной формой к единству с Римско-Католической церковью. А именно, Ватикан спешит встретить 1700-ю годовщину Первого Вселенского собора в 2025 году, когдабыл образован союз между Римом и Константинополем, за что сановники-фанариоты уже заявили о себе. В качестве примера приведем, что глава архиепископства Фанара в США архиепископ Эльпидофор (Ламбриниадис) прочитал лекцию на тему: „Будущее ортодоксально-римско-католических отношений в Соединенных Штатах“ в Фордхэмском университете в Нью-Йорке, на которой он решительно высказался за союз с Римом. В этом контексте папа Франциск и его единомышленник Константинопольский патриарх Варфоломей I планируют в следующем 2025 году отметить 1700-ю годовщину со дня проведения Первого Вселенского Собора. Они намерены сделать это именно в Никее, в Малой Азии, на территории современной Турции, где состоялся Первый Вселенский Собор (325).

По сути, папизм представляет собой основное ложное учение папистов, т. е. римско-католический, основной посыл которого состоит в том, что римский папа не только первый среди равных по чести (*Primus inter pares*), как всегда принимала вся Церковь Христа, но и первый по власти, т. е. без себе равных (*Primus sine paribus*). Другими словами, „он выше всех других патриархов и единственный заместитель Иисуса Христа на земле“! Это ложное демоническое учение, которое представляет собой следствие гордости римских пап, возникло ранее 11 века и Великого раскола между Восточной и Западной церквями, т. е. отпадение Римской церкви от Единой, Святой, Соборной и Апостольской Церкви – Православной Церкви.

Подтверждением этому свидетельствует рабочий документ, который был представлен 13 июня 2024 г. в Риме кардиналом Куртом Кохом, отвечающим за экуменические вопросы, и Марио Гречем, генеральным секретарем Всемирного синода епископов. Этот документ „предлагает“ христианским церквям, что в будущем они должны принять папу как „почетного предстоятеля“. Остерегайтесь того, что они придумали – вымышленного достоинства «папы как почетного предстоятеля», только для того, чтобы

скрыть настоящую причину, а именно многовековое стремление к достижению папского первенства над всеми христианами.

Более чем очевидна причина, по которой сегодня Римско – Католическая церковь использует известную латинскую хитрость и продвигает идею, как они говорят, „нового понимания и другого осуществления папского первенства, которое должно способствовать восстановлению христианского единства“. В целях обмана Поместных Православных Церквей и затуманивания истинного разума даже предлагается изменить прочтение доктрины первого Ватиканского собора, который был в 1870 году. Он провозгласил непогрешимость главы Римско-Католической Церкви по догматическим вопросам и, следовательно, его как верховного законодателя и судьи всей христианской Вселенной.

В заключение мы хотим подчеркнуть, что более чем ясно, что с подписанием Союза в 2025 году Римско-Католическая церковь хочет добиться папского первенства любой ценой, к чему она стремилась веками.

В этом контексте мы заявляем, что во времена святителя Григория Великого (+604), когда не было даже упоминания о введении в христианскую богословскую мысль таких догматов и нововведений, как так называемые папская непогрешимость, св. Григорий Великий записал в книге VII, послания 33:

„.....тот, кто называет себя или хочет называться Вселенским папством, в своей гордости является предшественником Антихриста, потому что гордо ставит себя выше остальных“.

Наконец, как отмечает Максим Костенко, религиозный аналитик, бывший заместитель начальника Синодального отдела УПЦ по делам молодежи, нынешнее преследование канонической Украинской православной церкви не является следствием военного конфликта между Украиной и Россией, а имеет гораздо более глубокие корни. Его отправной точкой следует считать многовековые попытки геополитических противников России отделить от нее территории, превратив жителей этих территорий в силу, готовую идеологически и настойчиво вести войну против российского государства. При этом очень важно отметить, что ключевая роль была поставлена на изменение духовного кодекса работы Русского народа, поскольку православная вера всегда была важнейшим элементом сохранения единства Русского народа.

В этом контексте противники России всегда были заинтересованы в католицизме ее территорий и установлении господства католического мира над ними.

Вот почему этот план понятен и заключается в попытке уничтожить каноническую Украинскую православную церковь, чтобы потом „перелить“ ее остатки в раскольническую „Православную Церковь Украины“, а затем объединить ее с Украинской греко-католической церковью. Это основные планы и цели Фанара и Ватикана, чтобы „сформировать союз“ каким-либо образом, даже таким неестественным образом, чтобы показать, что на самом деле возможно и реально воссоединение православных и католиков без изменения принципов их учения (догматики).

К сожалению, дело в том, что сегодняшние христиане – не борцы, а нейтральные и бескорыстные наблюдатели. Если мы видим, что некоторые Поместные Православные Церкви молчат, чтобы не противостоять государственной власти; если митрополиты молчат; если и монахи молчат, то кто будет говорить, дорогой читатель. Кто будет защищать Господа Бога и Его Святую, Соборную и Апостольскую Церковь, то есть единственную - православную.

Кто тот, кто будет говорить! Если мы не будем сопротивляться, из могил восстанут наши предки. Они так сильно пострадали за нашу веру, за нашу Родину, а что мы делаем? Наш долг-защищать нашу веру, нашу Церковь и нашего Господа Иисуса Христа. Потому что мы рождены православными, и, как православные, мы закончим свою жизнь. И мы никогда не будем ни папистами, ни екуменистами, ни модернистами, ни либералами, ни сторонниками каких-либо сатанинских, патологических и девиантных явлений в наше время.

Поэтому необходимо, чтобы во всех Поместных Православных Церквях прозвучал публичный призыв изолировать всех духовно больных архиереев (патриархов, архиепископов, митрополитов, епископов и др.) ради выживания Единой, Святой, Соборной и Апостольской Церкви – нашей единственной православной церкви, которая в настоящее время находится под угрозой экзистенциальной опасности больше, чем когда-либо прежде за свою долгую историю.

**ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΑΓΚΑΛΙΑ – ΤΟ ΦΙΔΙ ΑΝΑΚΟΝΤΑ ΠΕΡΙΣΦΙΓΓΙ ΤΗΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ**

Όλοι γνωρίζουν εδώ και καιρό ότι η αμερικανική υπηρεσία πληροφοριών επέλεξε το αρχαίο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως και τον Προκαθήμενό του, τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο Α', για να διευκολύνει την υλοποίηση των σχεδίων των παγκοσμιοποιητικών δυνάμεων του κόσμου. Με άλλα λόγια, η αμερικανική διοίκηση χρησιμοποίησε το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως και την επιρροή του στον ορθόδοξο κόσμο για να πετύχει τους γεωπολιτικούς και γεωστρατηγικούς στόχους της. Έτσι, το «Intermagazin» (<https://www.intermagazin.rs>) δημοσίευσε στις 30 Ιουλίου 2016 ένα άρθρο με τίτλο «Πώς η CIA προσπαθεί να καταστρέψει την Ορθοδοξία», στο οποίο μετέφερε αποσπάσματα από το «Δόγμα του Αγώνα κατά της Ανατολής», το οποίο δημιουργήθηκε από τον διευθυντή της CIA, Allen Welsh Dulles (Ο πρώτος πολιτικός διευθυντής της CIA), στο οποίο αναφέρονται οι οδηγίες για την καταστροφή των παραδοσιακών αξιών που υπάρχουν στις ορθόδοξες χώρες, δηλ. να σβήσουν την εθνική συνείδηση των πολιτών τους και να σπάσουν τη στρατιωτική ισχύ των σλαβικών κρατών. Επίσης, ένας από τους πρωταρχικούς στόχους ήταν και παραμένει ο κατακερματισμός της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Αυτό ακριβώς προειδοποίησε μια από τις μεγαλύτερες καθηγήτριες της Νομικής Σχολής του Βελιγραδίου, η Δρ. Smilja Avramov, εύρισκόμενη στο στρογγυλό τραπέζι που διοργάνωσε το Κίνημα για τη Σερβία, όταν με αφορμή τη συνάντηση της ευρωπαϊκής ομάδας η Τριμερής Επιτροπή στο Βελιγράδι από 31 Οκτωβρίου έως 2 Νοεμβρίου το 2014 αποκαλύφθηκε για πρώτη φορά ότι οι ΗΠΑ, το Βατικανό και η Γερμανία συνήψαν μυστική συμφωνία το 1976 σε 11 σημεία, ένα εκ των οποίων αναφέρεται στην «ολική καταστροφή της Ορθοδοξίας». Οι συμμετέχοντες της μυστικής συμφωνίας ήταν ξεκάθαροι όταν είπαν ότι η Ορθοδοξία πρέπει να αφαιρεθεί από τις παγκόσμιες επικοινωνίες ως θρησκεία, γιατί είναι η μόνη στιγμή ομογενοποίησης των Ορθοδόξων χωρών που έχει πολιτικές διαστάσεις, πράγμα που σημαίνει ότι η παγκοσμιοποίηση θα ήταν πολύ δύσκολο να πετύχει με την Ορθοδοξία. Με άλλα λόγια, η Ορθοδοξία και τα Ορθόδοξα έθνη είναι οι μόνοι πραγματικοί αντίπαλοι της παγκοσμιοποίησης. Άλλα έθνη δεν έχουν εναλλακτική στην παγκοσμιοποίηση, επομένως ούτε η Κίνα ούτε οι χώρες του μουσουλμανικού κόσμου είναι σε θέση να προσφέρουν ένα νέο παγκόσμιο ηθικό σχέδιο.

Σήμερα, η Ρωσία αντιπροσωπεύει το μόνο εναπομείναν εμπόδιο στο δρόμο τους για την επικράτηση της κυριαρχίας σε ολόκληρο τον κόσμο. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο ο κύριος στόχος της Νέας Παγκόσμιας Τάξης είναι η καταστροφή της Ορθοδοξίας. Σε αυτό το πλαίσιο, ο διάσημος Αμερικανός γεωπολιτικός Zbigniew Brzezinski (Πολωνοαμερικανός πολιτικός επιστήμονας, γεωστρατηγός και πολιτικός που υπηρέτησε ως σύμβουλος Εθνικής Ασφάλειας των ΗΠΑ από το 1977 έως το 1981 στην κυβέρνηση του Τζίμι Κάρτερ) είπε: «Ο κομμουνισμός τελείωσε, ήρθε η ώρα να καταστραφεί η Ορθοδοξία» («Intermagazin», 14.05.2014). Επίσης, όχι λιγότερο διάσημος Samuel Huntington (Samuel Phillips Huntington, Αμερικανός πολιτικός επιστήμονας, σύμβουλος, ακαδημαϊκός και μακροχρόνιος διευθυντής του Κέντρου Διεθνών Υποθέσεων του Χάρβαρντ) έγραψε ότι «η Ρωσία και ο ορθόδοξος πολιτισμός της είναι ακατάλληλοι για τη Νέα Παγκόσμια Τάξη, γι' αυτό είναι απαραίτητο να αλλάξει αυτός ο πολιτισμός».

Έτσι και αποφασίστηκε! Τα δυτικά γεωπολιτικά κέντρα εξουσίας ξεκίνησαν μια αποφασιστική αναμέτρηση με την Ορθόδοξη Εκκλησία, με στόχο τη διάλυση και την πλήρη καταστροφή της. Από αυτή την άποψη, η αμερικανική υπηρεσία πληροφοριών επέλεξε το αρχαίο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως και τη επιβλαβή κεφαλή του, προκειμένου να διευκολύνει την υλοποίηση των σχεδίων των παγκοσμιοποιητικών δυνάμεων του κόσμου. Με άλλα λόγια, η αμερικανική διοίκηση χρησιμοποίησε το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως και την επιρροή του στον ορθόδοξο κόσμο, την οποία απολάμβανε από την εποχή της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, για να πετύχει τους γεωπολιτικούς και γεωστρατηγικούς στόχους της. Πρέπει να παραδεχτούμε ότι έκριναν σωστά, γιατί μόνο η Ορθόδοξη Εκκλησία παρέμεινε το τελευταίο εμπόδιο των παραδοσιακών αξιών (πίστη, οικογένεια, πατρίδα και παράδοση, καθώς και σεβασμός στα χριστιανικά δόγματα των αγίων αποστόλων, των αγίων πατέρων και των Οικουμενικών Συνόδων). Επίσης, η Ορθόδοξη εκκλησία παρέμεινε η τελευταία άμυνα απέναντι σε όλα τα σατανικά, παθολογικά και αποκλίνοντα φαινόμενα στη σημερινή εποχή.

Αν αναλύσουμε τη σημερινή κατάσταση στην Ορθόδοξη Εκκλησία, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η κύρια αιτία των τεράστιων αναταραχών σε ολόκληρη την Ορθόδοξη Εκκλησία βρίσκεται στη μη κανονική απόφαση του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίου Α' να εισβάλει βάρβαρα στη δικαιοδοσία της κανονικής Ουκρανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, του Πατριαρχείου Μόσχας, και αλλού. Οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί παρακολουθούσαν με δυσπιστία και τρόμο καθώς ο επικεφαλής του αρχαίου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως έλαβε την απόφαση να προσαρτήσει τμήμα μιας άλλης Τοπικής Ορθόδοξης Εκκλησίας στην κανονική του επικράτεια, ενώ κήρυξε

εκείνες που όλες οι Τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες θεωρούσαν σχισματικές, ως μέρος της κανονικής εκκλησίας.

Ήταν ακριβώς αυτές οι ενέργειες του παραβάτη του κανόνα της Κωνσταντινούπολης που πυροδότησε τη σπίθα της σύγκρουσης στην Ουκρανία και ξεκίνησε ένα κύμα κρατικού τρόμου εναντίον μελών της κανονικής Ουκρανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, με τη μορφή σύλληψης και παρενόχλησης αρχιεπισκόπων, καθώς και τον διωγμό των μοναχών από τα μοναστήρια τους.

Η ουκρανική κυβέρνηση προχώρησε ένα βήμα παραπέρα, υιοθετώντας τον νόμο 8371 που απαγορεύει τη δραστηριότητα της κανονικής Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ουκρανίας! Θέλουμε να υπογραμμίσουμε ότι στη μακρά ιστορία της Ορθόδοξης Εκκλησίας δεν έχει συμβεί ποτέ να απαγορεύσει κανείς το έργο μιας κανονικής Ορθόδοξης Εκκλησίας! Αναμφίβολα, είναι ένας νόμος που εισάγει διακρίσεις, ο οποίος παραβιάζει βασικά δικαιώματα, πρώτα απ' όλα, το δικαίωμα στην ελεύθερη έκφραση της θρησκείας, καθώς και το δικαίωμα επιλογής του τρόπου άσκησης της πίστης. Στο πλαίσιο αυτό, η γνωστή Βουλγάρα δικηγόρος Rumjana Chelakova (πρώην εισαγγελέας και δικαστής) εκτίμησε ότι σε σχέση με αυτή τη σκανδαλώδη πράξη θα πρέπει να απευθυνθεί σε διεθνείς οργανισμούς (ΟΗΕ και Συμβούλιο της Ευρώπης), δίνοντας έμφαση στην παραβίαση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων που απαριθμούνται στο Διεθνές Σύμφωνο για την Προστασία των Αστικών και Πολιτικών Ελευθεριών• στην ειδική οδηγία της ΕΕ για την αναστολή της θρησκευτικής μισαλλοδοξίας• καθώς και αναφορά στα άρθρα 9 και 10 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων».

Αμέσως μετά από αυτή την πράξη, ο πρόεδρος της Ουκρανίας Β. Ζελένσκι ανέφερε στον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως ότι το ουκρανικό κοινοβούλιο ψήφισε νόμο για την κατάργηση της κανονικής Ουκρανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, επειδή βρίσκεται σε κανονική ενότητα με το Πατριαρχείο Μόσχας. Ιστορικά μιλώντας, η πρώτη έδρα της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας βρίσκεται ακριβώς στο Κίεβο, όπου ιδρύθηκε το πρώτο ρωσικό κράτος. Πνευματικό κέντρο της Ρωσίας του Κιέβου και της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας είναι το μοναστήρι του Κιέβου-Πετσέρσκ Λαύρας, το οποίο ιδρύθηκε το 1015 από τον Άγιο Αντώνιο, ο οποίος ασκήτεψε στο μοναστήρι των Εσφυγμένων, όπου υπάρχει ακόμη ένα ερημητήριο του, το οποίο τιμάται ως άγιο.

Όσον αφορά τη μη κανονική απόφαση για την παραχώρηση αυτοκεφαλίας στη σχισματική Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας, πρέπει να σημειωθεί ότι μεταξύ των μητροπολιτών της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας υπήρξαν και εκείνοι που εναντιώθηκαν σθεναρά σε αυτήν την απόφαση. Ανάμεσά τους είναι και ο Μητροπολίτης Πειραιώς Σεραφείμ, γνωστός ειδικός

του εκκλησιαστικού και του κανονικού δικαίου, ο οποίος έφερε υπόψη της Συνέλευσης όχι μόνο μια εξαντλητική μελέτη στην οποία διέψευσε πειστικά τα επιχειρήματα που παρουσιάστηκαν στην έκθεση του Αρχηγού της Ελλαδικής Εκκλησίας, αλλά και στις προφορικές του εισηγήσεις άσκησε δριμεία κριτική στη λεγόμενη «συνελευτική ενοποίηση» των σχισματικών. Ο Μητροπολίτης Σεραφείμ υπογράμμισε ότι το λεγόμενο «ενωτικό συμβούλιο» δεν ήταν έγκυρο, γιατί αποτελούνταν από λαϊκούς, άρα και η χορήγηση αυτοκέφαλου καθεστώτος σε αυτή την ανύπαρκτη «εκκλησιαστική» δομή ήταν επίσης άκυρη (μεταξύ άλλων, ήταν παρών και ο Πέταρ Ποροσένκο - παρατήρηση του συγγραφέα). Επισημαίνει περαιτέρω ότι όλες οι προσπάθειες να δικαιολογηθεί ότι η «κανονική ανομία» αντιπροσωπεύει μια ανώμαλη κανονική πρακτική, η οποία «μπορεί να συγκριθεί μόνο με την οθωμανική σκλαβιά της Εκκλησίας» καθώς και τη δύσκολη περίοδο κατά την οποία πολλών τοπικών εκκλησιών εξαρτιόνταν άμεσα από τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, όταν «αμφισβητήθηκε η κανονική εκκλησιαστική τάξη των Ιερών Οικουμενικών Συνόδων».

Παρόλα αυτά, ήταν η σειρά της Λετονίας, όταν για πρώτη φορά στην ιστορία της Ορθόδοξης Εκκλησίας συνέβη ο πρόεδρος μιας χώρας (Eglis Levits) να υποβάλει στο εθνικό κοινοβούλιο (Sejm) σχέδιο νόμου για την αλλαγή του καθεστώτος της Λετονίας. Ορθόδοξη Εκκλησία, η οποία είχε το καθεστώς της αυτονομίας εντός της δικαιοδοσίας του Πατριαρχείου Μόσχας, με επικεφαλής τον Μητροπολίτη Κουρδιάσοφ. Για να γίνει ακόμη μεγαλύτερος ο παραλογισμός, είναι απαραίτητο να τονιστεί ότι το αίτημα απευθύνθηκε στο εθνικό κοινοβούλιο, στο οποίο η συντριπτική πλειοψηφία ήταν Ρωμαιοκαθολικοί και Λουθηρανοί, ενώ τα μέλη της Ορθόδοξης πίστης εκπροσωπούσαν μόνο κατά ένα ποσοστό.

Είναι σημαντικό να θυμόμαστε όταν πρόκειται για τη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία, κατά τον 20ο αιώνα έδωσε αυτονομία και ανεξαρτησία στις εκκλησίες της στα κράτη που χωρίστηκαν από τη Ρωσία. Σε αντίθεση με αυτή τη στάση, από το 1918, όταν η Λετονία κέρδισε την ανεξαρτησία της, άρχισε να διώκει τους Ορθοδόξους και να απαιτεί χωρισμό από τη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία - ως μητέρα Εκκλησία. Κατά τη δεύτερη δεκαετία του 20 του περασμένου αιώνα, οι αρχές της Λετονίας κατέσχεσαν 28 εκκλησίες, έκλεισαν εκκλησιαστικά εκπαιδευτικά ιδρύματα, ενώ το ένα τέταρτο της ακίνητης περιουσίας της Ορθόδοξης Εκκλησίας κατασχέθηκε.

Προφανώς, δεν είναι τυχαίο ότι οι επιθέσεις στην κανονική Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία και στο Μοναστήρι των Εσφυγμένων έγιναν σχεδόν ταυτόχρονα. Επιπλέον, είμαστε πεπεισμένοι ότι αυτή η ιστορία δεν θα τελειώσει μόνο εκεί! Εν σχέση προς αυτό, ο Δρ Veljko Đurić Mišina, προειδοποιεί ότι όταν

πρόκειται για τον Άθω, τα επόμενα που θα «πειθαρχηθούν» θα είναι τα σλαβικά μοναστήρια.

Με άλλα λόγια, οι γεωπολιτικοί δημιουργοί και οι βοηθοί τους από τους κύκλους ορισμένων τοπικών αυτοκέφαλων εκκλησιών, που έχουν την ίδια αποστολή να καταστρέψουν την Ορθόδοξη Εκκλησία, σκοπεύουν να αρπάξουν την περιουσία και τους πιστούς της σε όλες τις χώρες όπου υπάρχει διασπορά της Ρώσικης Ορθοδόξης Εκκλησίας, ιδρύοντας νέες «εκκλησίες» τις οποίες «νομιμότητα», όπως στην περίπτωση της Ουκρανίας, θα έδινε ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

Όταν πρόκειται για μεμονωμένες τοπικές αυτοκέφαλες εκκλησίες, εδώ εννοούμε πρώτα από όλα εκείνες τις εκκλησίες και τους αξιωματούχους τους, που έπεσαν στον πειρασμό των αιρέσεων του οικουμενισμού, του παπισμού, του φιλελευθερισμού και του μοντερνισμού και συνέβαλαν στο να είναι οι εκκλησίες τους σε σχέση υποτελείας μέσω τις δουλοπρεπείς ενέργειές τους σύμφωνα με τις κρατικές αρχές των χωρών στις οποίες δραστηριοποιούνται.

Σχετικά με την παραχώρηση «νομιμότητας» στις νεοϊδρυθείσες «εκκλησίες» από τον αρχηγό της Κωνσταντινούπολης, είναι απαραίτητο να υπενθυμίσουμε στους δημιουργούς του αγγλοσαξονικού γεωπολιτικού χάρτη του κόσμου ότι θα πρέπει να συμβιβαστούν με το γεγονός ότι η αυτοκρατορική περίοδος του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου είναι πολύ πίσω μας, όταν η αυτοκρατορική εξουσία μπορούσε να πάρει παρόμοιες αποφάσεις. Τότε η έδρα του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, όπως είναι και σήμερα, ήταν στην Κωνσταντινούπολη, όπου καθόταν και ο Βυζαντινός Αυτοκράτορας και όπου βρισκόταν η έδρα του Αυτοκρατορικού Συγκλήτου (Αυτοκρατορικού Συμβουλίου). Ωστόσο, εκείνη η περίοδος έληξε οριστικά, την Τρίτη 29 Μαΐου 1453!

Το γεγονός αυτό είναι ιδιαίτερα οδυνηρό για τον συγγραφέα αυτών των γραμμών, του οποίου η καταγωγή είναι από τη Μικρά Ασία, την Καισάρεια, την Καππαδοκία, ωστόσο η αφοσίωσή του στην υπεράσπιση της Εκκλησίας του Χριστού και της πίστης του Χριστού είναι πολύ μεγαλύτερη, πιο σημαντική και πιο πολύτιμη από την πρωτοκαθεδρία του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως και την ιδιότητα του επικεφαλής του!

Επόμενο βήμα προς την κατεύθυνση της σύσφιξης του περιδεσμού γύρω από την Ορθόδοξη Εκκλησία, και με στόχο τον διαμελισμό της, είναι οι προσπάθειες εκδίωξης της αδελφότητας της Μονής Εσφυγμένων του Αγίου Όρους, την οποία ενεργεί ο νέος περιφερειάρχης Άθω, πρώην Υπουργός Άμυνας, απόστρατος στρατηγός, Αλκιβιάδης Στεφάνης. Ούτος υποσχέθηκε να επιτύχει τούτο πριν από τον Νοέμβριο του 2024 όταν είναι η προγραμματισμένη συνάντηση του Πατριάρχη Βαρθολομαίου Α' με τον Πάπα Φραγκίσκο. Ο νέος

κυβερνήτης του Άθω έλαβε εντολή να αδειάσει το μοναστήρι μέχρι τα τέλη Νοεμβρίου, οπότε έχει προγραμματιστεί να επισκεφθεί το Φανάρ μεγάλη αντιπροσωπεία του Βατικανού, για να γιορτάσει την επέτειο της ενθρόνισης του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως.

Με την ευκαιρία αυτή, ο θεολόγος Αλέξανδρος Στεφανόπουλος, ειδικός στις εκκλησιαστικές σχέσεις είπε ότι ο προηγούμενος κυβερνήτης του Άθω, Αναστάσιος Μυσιάλης, παραιτήθηκε επειδή δεν ήθελε να εμπλακεί στη «στρατιωτική επιχείρηση» κατά των Εσφυγμένων μοναχών. Παρεμπιπτόντως, οι μοναχοί των Εσφυγμένων έχουν μεγάλη υποστήριξη, γιατί αυτό που συμβαίνει είναι η κατάργηση του *αβάτου* - η απαγόρευση εισόδου ορισμένων κατηγοριών ανθρώπων στη μοναστική δημοκρατία. Η έννοια του αβάτου είναι - όχι μόνο η απαγόρευση εισόδου γυναικών στο Άγιο Όρος, αλλά και ένοπλων προσώπων. Τα περισσότερα μοναστήρια το καταλαβαίνουν και γι' αυτό ύψωσαν τις φωνές τους για την υπεράσπιση των Εσφυγμένων.

Όλοι οι αντίπαλοι Μιας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, που σημαίνει της Ορθόδοξης Εκκλησίας, που ενσαρκώνονται στο φίδι *Anaconda* που σφίγγει τον περίδεσμο γύρω από την Ορθόδοξη Εκκλησία με τη θανατηφόρα αγκαλιά του, πασχίζουν να καθιερώσουν την έδρα του «Ανατολικού Πάπα» που θα ήταν μόνο μια μεταβατική μορφή προς την ενότητα με τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Συγκεκριμένα, το Βατικανό βιάζεται να δημιουργήσει μια ένωση μεταξύ Ρώμης και Κωνσταντινούπολης, για την οποία έχουν ήδη δηλώσει οι Φαναριώτες αξιωματούχοι, ενόψει της 1700ης επετείου της Α' Οικουμενικής Συνόδου (2025). Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι ο προϊστάμενος της αρχιεπισκοπής Φαναράς στις ΗΠΑ, Αρχιεπίσκοπος Ελπιδοφόρος (Λαμπρινιάδης), πραγματοποίησε διάλεξη με θέμα: «Το μέλλον των σχέσεων Ορθοδόξων-Ρωμαιοκαθολικών στις Ηνωμένες Πολιτείες», στο Πανεπιστήμιο Fordham στο New York, όπου δήλωσε αποφασιστικά την ένωση με τη Ρώμη. Στο πλαίσιο αυτό, ο Πάπας Φραγκίσκος και ο ομοϊδεάτης του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίος Α' σχεδιάζουν να τιμήσουν την 1700η επέτειο της Α' Οικουμενικής Συνόδου το 2025. Πρόθεσή τους είναι να το κάνουν ακριβώς στη Νίκαια της Μικράς Ασίας, στη σημερινή Τουρκία, όπου έγινε η Α' Οικουμενική Σύνοδος (325).

Στην ουσία, ο παπισμός αντιπροσωπεύει την κύρια ψευδή διδασκαλία των παπικών δηλ. Ρωμαιοκαθολικών, της οποίας το βασικό μήνυμα είναι ότι ο Ρωμαίος Πάπας δεν είναι μόνο ο πρώτος μεταξύ ίσων σε τιμή (*Primus inter pares*), όπως πάντα αποδέχεται ολόκληρη η Εκκλησία του Χριστού, αλλά ότι είναι και ο πρώτος στην εξουσία, δηλ. χωρίς ίσο (*Primus sine paribus*). Με άλλα λόγια, «είναι πάνω από όλους τους άλλους πατριάρχες και ο μόνος εκπρόσωπος του Ιησού Χριστού στη γη»! Αυτή η ψευδή δαιμονική διδασκαλία, που είναι

συνέπεια της υπερηφάνειας των Ρωμαίων παπών, προήλθε πριν από τον 11ο αιώνα και το μεγάλο σχίσμα μεταξύ της Ανατολικής και της Δυτικής Εκκλησίας, δηλ. ο διαχωρισμός της Ρωμαϊκής Εκκλησίας από τη Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία - την Ορθόδοξη Εκκλησία.

Αυτό αποδεικνύεται από το έγγραφο μελέτης που παρουσιάστηκε στις 13 Ιουνίου 2024 στη Ρώμη από τον καρδινάλιο Kurt Koch, υπεύθυνο για τα οικουμενικά θέματα, και τον Mario Grech, Γενικό Γραμματέα της Παγκόσμιας Συνόδου των Επισκόπων. Σε εκείνο το έγγραφο «προτείνεται» στις χριστιανικές Εκκλησίες να δεχτούν στο μέλλον τον Πάπα ως «επίτιμο ανώτερο». Κοιτάξτε τι σκέφτηκαν - τη φανταστική αξιοπρέπεια του «Πάπα ως Επίτιμου Ανωτέρου», μόνο και μόνο για να συσκοτιστεί ο πραγματικός λόγος, που είναι η αιωνόβια επιδίωξη της παπικής πρωτοκαθεδρίας έναντι όλων των Χριστιανών.

Είναι περισσότερο από προφανές ο λόγος που σήμερα η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία χρησιμοποιεί το γνωστό λατινικό τέχνασμα και προωθεί την ιδέα, όπως λένε - «μιας νέας κατανόησης και μιας διαφορετικής άσκησης παπικής πρωτοκαθεδρίας, που θα πρέπει να συμβάλει στην αποκατάσταση της χριστιανικής ενότητας». Προκειμένου να εξαπατηθούν οι Τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες και να συσκοτιστεί ο πραγματικός λόγος, προτείνεται ακόμη και η αλλαγή της ανάγνωσης του δόγματος της Α' Συνόδου του Βατικανού, η οποία Σύνοδος το 1870 διακήρυξε το αλάθητο του αρχηγού της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας σε δογματικά θέματα, και άρα αυτόν ως τον ανώτατο νομοθέτη και κριτή ολόκληρης της χριστιανικής οικουμένης.

Εν κατακλείδι, θα θέλαμε να επισημάνουμε ότι είναι περισσότερο από σαφές ότι με την υπογραφή της Ένωσης το 2025, η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία θέλει να επιτύχει την παπική πρωτοκαθεδρία με κάθε κόστος, την οποία αγωνίζεται εδώ και αιώνες

Στο πλαίσιο αυτό αναφέρουμε ότι την εποχή του Αγίου Γρηγορίου του Μεγάλου (+604), όταν δεν γινόταν λόγος για εισαγωγή τέτοιων δογμάτων και καινοτομιών στη χριστιανική θεολογική σκέψη όπως το λεγόμενο παπικό αλάθητο, ο ίδιος δηλαδή Αγ. Γρηγόριος ο Μέγας έγραψε στο Βιβλίο VII, Επιστολή 33:

«.....όποιος αποκαλεί τον εαυτό του, ή θέλει να λέγεται, Οικουμενικός Ποιμένας, στην υπερηφάνειά του είναι ο πρόδρομος του Αντίχριστου, γιατί υπερήφανα τοποθετεί τον εαυτό του πάνω από τους υπόλοιπους».

Στο τέλος, όπως δηλώνει ο Maksim Kostenko, θρησκευτικός αναλυτής, πρώην αναπληρωτής επικεφαλής του Συνοδικού Τμήματος της Ουκρανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας για Υποθέσεις Νεολαίας, η τρέχουσα δίωξη της κανονικής Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ουκρανίας δεν είναι συνέπεια της στρατιωτικής σύγκρουσης μεταξύ Ουκρανίας και Ρωσίας, αλλά έχει πολύ βαθύτερες ρίζες.

Αφετηρία του θα πρέπει να θεωρηθούν οι αιωνόβιες προσπάθειες των γεωπολιτικών αντιπάλων της Ρωσίας να αποσχιστούν από τα εδάφη της, μετατρέποντας τους κατοίκους αυτών των εδαφών σε μια δύναμη που είναι έτοιμη να πολεμήσει ιδεολογικά και επίμονα ενάντια στο ρωσικό κράτος. Ταυτόχρονα, είναι πολύ σημαντικό να επισημανθεί ότι ο βασικός ρόλος δόθηκε στην αναμόρφωση του πνευματικού κώδικα του ρωσικού λαού, αφού η Ορθόδοξη πίστη ήταν ανέκαθεν το πιο σημαντικό στοιχείο για τη διατήρηση της ενότητας του ρωσικού λαού.

Στο πλαίσιο αυτό, οι αντίπαλοι της Ρωσίας ενδιαφερόταν πάντα για τον καθολικισμό των εδαφών της και την εγκαθίδρυση της υπεροχής του καθολικού κόσμου σε αυτά. Γι' αυτό το σχέδιο είναι πολύ σαφές και συνίσταται στην προσπάθεια καταστροφής της κανονικής Ουκρανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, προκειμένου αργότερα να "χυθεί" τα λείψανά της στη σχισματική "Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας" και στη συνέχεια να την ενώσει με την Ουκρανική Ελληνοκαθολική Εκκλησία.

Αυτά είναι τα ουσιαστικά σχέδια και οι στόχοι του Φανάρ και του Βατικανού, να επιτύχουν τη «συγκρότηση μιας ένωσης» με οποιονδήποτε τρόπο, έστω και με τόσο αφύσικο τρόπο, που θα έδειχνε ότι είναι δυνατή, στην πραγματικότητα, εφικτή και ρεαλιστική η επανένωση των Ορθοδόξων και Καθολικών, να το πετύχουν χωρίς να αλλάξουν τις αρχές της διδασκαλίας τους (δογματικά).

Δυστυχώς, το γεγονός είναι ότι οι σημερινοί χριστιανοί δεν είναι μαχητές, αλλά ουδέτεροι και αδιάφοροι παρατηρητές. Αν δούμε ότι κάποιες τοπικές ορθόδοξες εκκλησίες σιωπούν για να μην αντιταχθούν στις κρατικές αρχές, αν σιωπούν οι μητροπολίτες, αν οι μοναχοί σιωπούν, τότε ποιος θα μιλήσει, αγαπητέ αναγνώστη. Ποιος θα υπερασπισεί τον Κύριο Θεό και την Αγία Του Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, δηλαδή τη μοναδική - Ορθόδοξη. Ποιος είναι αυτός που θα μιλήσει!

Αν δεν σηκωθούμε όρθιοι, οι πρόγονοί μας θα σηκωθούν από τους τάφους τους. Ούτοι τόσα υπέφεραν για την πίστη μας, για την Πατρίδα μας, και τι κάνουμε εμείς;

Καθήκον μας είναι να υπερασπισούμε την πίστη μας, την Εκκλησία μας και τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Διότι γεννηθήκαμε Ορθόδοξοι, και ως Ορθόδοξοι θα τελειώσουμε τη ζωή μας. Και δεν θα γίνουμε ποτέ παπικοί, οικουμενιστές, μοντερνιστές ή φιλελεύθεροι, ούτε υποστηρικτές κανενός σατανικού, παθολογικού και παρεκκλίνοντος φαινομένου στην εποχή μας.

Γι' αυτό είναι απαραίτητο να εκδοθεί δημόσια έκκληση σε όλες τις Τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες για απομόνωση όλων των πνευματικών ασθενών επισκόπων (πατριάρχες, αρχιεπίσκοποι, μητροπολίται, επίσκοποι

κλπ) για χάρη της επιβίωσης Μιας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας – μόνης μας Ορθόδοξης Εκκλησίας, η οποία απειλείται υπαρξιακά στη σημερινή εποχή, περισσότερο από ποτέ άλλοτε στη μακραίωνη ιστορία της.

ВАСКРС 2025.

У данашњим коренито измењеним социјалним и политичким околностима на геополитичком плану, када се води отворени рат против нашег Творца Господа Исуса Христа и Његове цркве; када Цариградски патријарх чини све да се наметне као источни папа и то; у моменту када се човечанство налази на граници суноврата а људски род у моралном и духовном дубоком паду, нико нема право на инертност и спокој; на мир и одмор; на неутралност и незаинтересованост, јер се данас брани суштина и смисао нашег битисања на овом свету. Свако ћутање и затварање у ледену таму своје самодовољности ће бити сматрано за ГРЕХ.

Управо из тог разлога и пишем ове редове, јер постаје више него јасно да Фанар покушава да уједини све православне хришћане у Украјини, са циљем да се касније уједине са унијатима, и на тај начин, преко ноћи, цела Украјина да буде покатоличена. Оваква прљава игра је смишљена у циљу задавања одлучујућег удараца Руској православној цркви и православљу уопште, од кога би се тешко опоравили. Пројекат је створен још 2013. године у синергији ЦИА и Цариградског патријарха, када је планиран државни удар у Украјини. Питамо се, није ли логично да је у овој работи учествовао и Ватикан с обзиром на вишевековну тежњу „Свете Столице“ ка остваривању папског примата.

Заправо, одмах после државног удара 2014. године, представници Цариградске патријаршије су позвали представнике канонских, расколничких и унијатских црквених заједница из Украјине на симпозијум у Канади, у циљу разматрања могућности стварања „једне јединствене цркве украјинске“. Још тада је иза кулиса одлучено да је неопходно да се канонска Украјинска православна црква отргне од Руске православне цркве, и на тај начин буде нанесен одлучујући ударац најмногољуднијој православној држави света, од којег би се тешко опоравила. Потом, долази до реализације наредног чина овог пакленог плана, тј. усвајања антицивизацијског, криминалног и дискриминаторског акта, којим је Скупштина Украјине (Верховна Рада) усвојила Закон 8371, на основу којег се забрањује деловање канонске Украјинске православне цркве (УПЦ), што се никада пре није догодило у дугој историји Православне цркве. Несумњиво, реч је о плану екуменистичко – либерално – глобалистичких снага, које су у функцији уништења целе Православне цркве. У том контексту, иницијативна група „Pasqua Together 2025“ – „Васкрс Заједно 2025“ је 14. септембра 2024. године посетила Фанар када се састала са патријархом Вартоломејом, да би

већ после пет дана, 19. септембра о.г. била у Ватикану, и сусрела се са папом Франциском.

Како наводи пензионисани митрополит клински Руске православне цркве и бивши Патријарашки егзарх Африке г. Леонид Горбачев, током обе посете су покренута питања међухришћанског јединства и заједничког прослављања Васкрса као и обележавања 1700-те годишњице од одржавања Првог васељенског сабора у Никеји (325). Након састанка, Ватикан је дао укупну оцену о посетиоцима, рекавши да је реч о „представницима различитих хришћанских конфесија, лаичких удружења, црквених покрета и друштвено-политичких организација“, док је Фанар именовао оне које сматра „иницијаторима“, и то, представнике Интерпарламентарне скупштине православља, „Заједно за Европу“, „Исус Христ 2033“ и покрет Фоколар. С тим у вези, митрополит Леонид се упитао: „Уколико су последње три организације само проводнице дубоког екуменизма и уједињења са Ватиканом под било којим условима, шта онда ту ради ИСП (Интерпарламентарна скупштина православља)“?

Значајно је указати на то, да све док Русија није била под санкцијама, сабор Руске православне цркве се редовно састајао и решавао проблеме у корист светског православља и верника, и на тај начин покушавао да одржи равнотежу у односима са другим конфесијама. Несумњиво да делегација „Васкрс Заједно 2025“ пружа симболичну подршку патријарху Вартоломеју, којом потврђује своју „посвећеност промовисању јединства хришћана кроз планиране слављеничке догађаје“. Уједно, ова иницијатива наглашава важну улогу коју ове организације имају у изградњи мостова међу хришћанима широм света.

Посматрајући површно, стиче се утисак да ове организације „граде мостове“ између хришћана широм света, што указује на нешто веома добро и исправно, то јест, да треба да живимо у миру, слози и љубави у Христу. Међутим, пажљивом читаоцу упада у очи, да организације које намећу такве иницијативе, не служе нашем Господу. Свима је одавно познато да постоје несугласице које су данас непремостиве по основним догматским и канонским питањима. Заправо, Ватикан и Фанар праве илузорне планове за остваривање јединства, али без укључивања и отварања дискусије о многим сложеним и историјски важним питањима, са другим помесним православним црквама.

Другим речима, Ватикан и Фанар праве „рачун без крчмара“, поготово ако се узме у обзир чињеница да неодговорно прихватају: концепте „благослова истополних заједница“, као и бројне новотарије које је Римокатоличка црква одавно увела, као и друге антихришћанске планове, те с

тога, сматрам да се на овај начин све више удаљавају од Истине, и воде милионе људи за собом у пропаст.

На крају сусрета у Ватикану, папа Франциско се обратио делегацијама следећим речима: „Морамо ићи заједно, а за то ће нам помоћи пут апостола из Јерусалима, места одакле се вест о Васкрсењу проширила по целом свету. Тако ћемо се поново обратити у молитви Кнезу мира, да нам подари Свој мир“.

Када би били у прилици, на овом месту би било неопходно подсетити понтифика на постојање још једног пута, а то је Апијев пут, када је апостол Петар срео Господа Исуса Христа, и упитао:

- Domine, quo vadis? Куда идеш Господе?

- Eo Romam iterum crucifigi. Идем тамо где ћу поново бити разапет.

Све то наводи на закључак да је немогуће доћи до јединства без јединствене Истине, а не као сада када свако има своју „истину“ која често зависи од локалних или светских моћника, личних амбиција али и партикуларних интереса. Због тога митрополит Леонид упозорава да је пре свега неопходно ујединити свој народ, своју паству, како би људи осетили црквено јединство, највишу правду и заступништво. У супротном, покушаји зашивања старог хитона новим нитима, довели би до страшних и несагледивих последица.

Насупрот томе, Цариградски патријарх Вартоломеј је наставио свој екуменистичко-папистички деструктивни ход, о чему сведочи и монах Епифаније Капсалиотис са Свете Горе, поготово када је реч о планираном заједничком прослављању Васкрса Римокатоличке цркве и Цариградске патријаршије 2025. године, као и о планираном уједињењу цркава. Монах Епифаније је за сајт Свештене епископије Горњокарловачке рекао, да је патријарх Вартоломеј доласком на Свету Гору узнемирио монашки живот, његов поредак и мир. У исто време, патријарх Вартоломеј је нагласио да монаси нису изнад цркве већ су само њени чланови, док је Црква он сам. Монах Епифаније је додао да је током боравка у манастиру Каракалу, Цариградски поглавар нагласио да се „јединство вере и Цркве налази у помињању његовог имена“. Укратко, то значи да тајна вере није Христос који се отелотворио, који је страдао и био разапет, који је Васкрсао и који се Вазнео, већ је тајна вере и спасења у помињању његовог имена као Цариградског патријарха. Насупрот томе, уколико неко од монаха не буде спомињао његово име, тиме руши Цркву. Једном речју, дошао је на Свету Гору да одржи предавање монасима да су у обавези да током Божје службе помињу његово име, у смислу да је божанство.

У наставку, монах Епифаније додаје: „То што га целокупна Московска Патријаршија не помиње на службама, то не игра никакву улогу, али ако га један светогорац не спомене за време службе, онда се тиме све урушава. И наравно, сви знамо да Руси чине две трећине православног света, али њега не интересује то што га Руска црква не помиње на литургијама. То што га не помиње пар стотина милиона православца, ни то га не интересује, али ако се усуди један светогорски монах да не помене ту ‘пресвету’ главу, онда је то катастрофа“.

Пошто је таквим ставом Вартоломеј све скандализовао, наставио је да говори о Украјини, у вези са којом је нагласио да је реч о великој и праведној борби коју треба сви да помогну (на шта је монах Епифаније додао – „украјински нацисти су у ствари сатанисти“).

После тога, патријарх Вартоломеј се осврнуо и на скопску цркву, за коју је рекао да је у реду што је овим чином ушла у шизму са Српском црквом, јер се у шизми ионако налазила још од 1967. године! После презривог тона којим је говорио о Србима који су Охридску архиепископију имали у оквиру своје патријаршије, као и омаловажавања српске патријаршије, Вартоломеј је извадио свој „ферман“ и рекао: „Пошто ја то говорим, сада сте ви (Македонска црква) у реду, прихватам вас и признајем!“ Иако се припадници такозване Македонске цркве нису покајали нити тражили опроштај, или било какву молбу поднели.

С тим у вези, монах Епифаније се упитао, због чега се све то десило? То се десило због тога што су му „газде“ са друге стране океана издале наредбу: „Види, мора да се реши питање Скопља, јер треба да видимо шта ће бити са Србијом, јер Србија квари ‘супу’ на Балкану и остаје везана за Русију“. У ствари, Вартоломеј се ангажује на задатку који од самог почетка покушава да испуни, а то је да потпуно разједини православље и да га стави под папски примат, што је коначно и била вишевековна тежња „Свете Столице“.

Подсећања ради, такви покушаји су били и у прошлости, као нпр. 1274. године у Лиону и 1439. у Фиренци (Флорентинска унија). Другим речима, у суштини реч је о сједињењу цркава које подразумева покорност православне цркве папи, поготово сада када се Цариградска патријаршија са тим сагласила. То видимо и кроз бројне богословске текстове који имају заједничку теологију и еклесиологију, док носиоци екуменистичко-папистичке провенијенције сматрају да је тема „филиокве“ још 1995. године завршена, када је најистакнутији теолог Цариградске патријаршије новијег времена Јован Зизијулас рекао да „начин на који западна црква сада пише ‘Филиокве’, ми православни са тим више немамо проблем“. Оцењује се да

би свака црква за себе наставила да поштује своје традиције које су у складу са њеним учењем. То значи да би православни наставили да поштују своје догмате, док би католици поштовали своја застрањивања. То се канонски назива УНИЈОМ. Другим речима, православље би на тај начин постало једна велика УНИЈА, јер од оног момента када суштински признамо све јереси Ватикана, а у исто време задржимо своје спољашње карактеристике, тог момента постајемо унијатска црква.

У очекивању непријатних питања од стране верника, већ су спремљени одговори, у првом реду они, који се односе на причешће. Православци се неће причешћивати хостијом, већ ће то чинити као и до сада, само што ће бити сједињени са римском црквом. У ствари, причешћивање ће бити као што се данас причешћује један унијат, и то ће бити пуно црквено заједништво.

Сва крв Светих православних исповедника вере која је проливена против папске јереси, анатеме патријараха, синоди и наши велики светиље који су осудили папизам, биће одбачени и проглашени за јеретике. То из разлога што по екуменистима, они сnose кривицу јер су уништили заједништво са папском црквом, тиме што су тврдили да је Православље једина Истина.

Ако буде оних који се томе буду супротстављали, то ће бити разједињена мањина и биће проглашени не само шизматичима него и јеретичима, а постоји могућност да буду и гоњени у правном и сваком другом смислу. То ће се чинити из разлога што ће се сједињење сматрати великим историјским достигнућем, тако да ће они који поново буду реализовали уједињење цркве након хиљаду година, бити сматрани светим и равноапостолним. Уједно, такав чин ће бити употребљен у сврху пропаганде ради политичког уједињења, тј. биће употребљено као идеолошко оружје за стварање будуће глобалне супер државе. Очекује се да ће многи рећи: „Ако је постојао раскол између Источне и Западне цркве више од хиљаду година, зар и ми европски народи не можемо да се ујединимо? Зар и ми који смо толико напредни и имамо тако високу културу, зар и ми не можемо да се ујединимо“?

То је управо иста она Европа која преко уједињења хришћанске Цркве тежи остварењу геополитичких циљева, док у свом Статуту не спомиње хришћанство и Господа Исуса Христа, иако знамо да Европа своје битисање заснива на трију стубова: хришћанство, грчка философија и римско право.

Оцењује се да би црквено сједињење подстакло друго, тј. политичко. Такође, разматрано је и питање оних који би се овоме противили, и дошло

се до закључка да би били у знатној мањини као и да већина обичног света недељом иде у цркву на Свету литургију, коју прати као позориште. Након литургије одлазе кући на ручак са породицама, где се завршава њихов црквени живот, јер их не занима шта се дешава унутар Цркве, шта каже папа или било који епископ, да ли је у питању јерес или не! Обичан свет мисли – „Шта год да буде, ја ћу да идем у цркву“, а тамо му се, на жалост, све своди на обичај што ће рећи, Свето причешће му је исто као кад испија чашу вина или воде. Сада не постоји као некада лаос (народ), који је реаговао чим је приметио било каква одступање од православља међу духовним вођама, од којих се одмах дистанцирао. Њима је била важна ортодоксија која их је интересовала исто колико и вера. Данас, велика већина одлази у цркву само због тога што се тако „ваља“ – да би послови добро ишли, да би се деца венчавала, ћерка нашла доброг мужа, син добру снају...

Понашају се као да је наша Црква некаква кафана у којој треба само добро да пролазиш и уживаш, према томе, неће ту бити никаквих реакција од стране верујућег народа, што значи да је екуменистима терен потпуно отворен.

Овде има и симболике са Првим васељенским сабором који је 325. године одржан у Малоазијској Никеји, а коју паписти и екуменисти желе да злоупотребе. Заправо, на Првом васељенском сабору је осуђен Арије и његова јерес, на којем су присуствовали Свети Оци попут Св. Николаја, Св. Спиридона, Св. Ахилија и други.

Пошто се сада приближава 2025. година што је 1700 година од Првог васељенског сабора, Ватикан и Цариград желе да ту годишњицу прогласе годишњицом сједињења цркава, а што значи, потпуно игнорисање постојања раскола и јереси Римокатоличке цркве. Насупрот томе, као што је 325. године Црква осудила раскол и јерес, сутра ће се благосиљати раскол и јерес Латина, и на неистини засновати лажно уједињење. Такав чин превазилази свако лицемерје и лукавство.

Актери оваквог плана, сматрају да би то јединство „обновило“ цркву, коју ће признати свих пет патријаршија – Пентархије (Римска, Цариградска, Александријска, Антиохијска и Јерусалимска), које ће Римском епископу дати примат и признати папу као врховног поглавар. Већ је договорено да сви западни унијати припадну Цариградској патријаршији, где има пуно богатих људи нарочито у Америци и Канади. Очигледно је да се иза свега крије новац, за шта је нарочито заинтересован похлепни цариградски поглавар.

На жалост, морамо да констатујемо да су се екуменизам и папизам данас проширили као заразна болест, од које су оболели многи велико-

достојници помесних православних цркава. Како малих тако и највећих. Међутим, већина православних патријаршија то прикрива, покушавајући да се сами излече од јереси у коју су запали, док је мали број оних које то не скривају.

Једна од њих је и Српска православна црква, коју је најбоље представио проф. др Миодраг Петровић, највећи историчар канонолога у историји СПЦ и научни саветник Историјског института Српске академије наука и уметности, у чланку под насловом: *„Аутокефалија 'Македонске православне цркве – Охридске архиепископије' као неканонски производ црквено-државне сарадње“*, који је објављен на сајту Стање ствари 12. фебруара 2024. године. У тексту пише:

„Епископ бачки др Иринеј помоћу патријарха Порфирија поступа слично патријарху Вартоломеју. Они томосима о аутокефалији разбијају јединство и саборност Православне цркве“.

Такође, један од највећих теолога, мислилаца и философа Српске православне цркве, Св. Владика Николај Жички је рекао:

„Македонску народност“ може да призна само неки суновраћени свештеник“.

Завршићу речима највећег духовника Српске православне цркве аве Јустина Поповића, који је рекао:

„Причешће од јеретика отуђује од Бога и предаје ђаволу... хлеб јеретички није тело Христово. Каква је разлика између светлости и таме, таква је и између Православног Причешћа и јеретичког. Православно просвећује, јеретичко помрачује; једно сједињује са Христом, друго – са ђаволом; једно оживљује душу, а друго – убија. Причешће из јеретичких руку јесте отров, а не прост хлеб“.

ПАСХА 2025

В сегодняшних изменившихся социальных и политических обстоятельствах на геополитическом фронте, когда идёт открытая война против нашего Создателя Господа Иисуса Христа и его церкви; когда Константинопольский патриарх делает всё, чтобы навязать себя восточным папой; в тот момент, когда человечество находится на грани снов, а человеческая раса находится в нравственном и духовном глубоком упадке, никто не имеет права на инертность и спокойствие; на мир и покой; на нейтралитет и бескорыстие, потому что сегодня защищается сущность и смысл нашего бытия в этом мире. Любое молчание и заключение в ледяную тьму своей самодостаточности будет считаться грехом.

Именно по этой причине я пишу эти строки, потому что становится более чем ясно, что Фанар пытается объединить всех православных христиан на Украине с целью объединения позже с униатами и, таким образом, в одночасье вся Украина будет католической. Такая грязная игра была задумана с целью нанести решающий удар по Русской Православной Церкви и православию в целом, от которого было бы трудно оправиться. Проект был создан еще в 2013 году по сговору и в синергии ЦРУ и Константинопольского патриарха, когда был запланирован государственный переворот на Украине. Интересно, не логично ли, что в этой работе участвовал Ватикан, учитывая многовековое стремление Святого Престола к достижению папского первенства?

Фактически, на Украине, сразу после государственного переворота 2014 года в том же году представители Константинопольского патриархата пригласили представителей канонических, раскольнических и униатских церковных общин Украины на симпозиум в Канаде, чтобы обсудить возможность создания „единой Украинской церкви“. Уже тогда за кулисами было решено, что каноническая Украинская православная церковь должна оторваться от Русской Православной Церкви и тем самым нанести решающий удар по самой густонаселенной православной стране мира, от которой ей будет трудно оправиться. Затем происходит реализация следующего акта этого адского плана, то есть - принятие антицивилизационного, преступного и дискриминирующего акта, которым парламент Украины (Верховная Рада) приняла Закон 8371, на основании которого запрещалась деятельность канонической Украинской православной церкви, чего никогда раньше не

было в долгой истории Православной Церкви. Несомненно, что это план экуменико – либеральных и глобалистских сил, который направлен на уничтожение всей Православной Церкви. В этом контексте инициативная группа „Pasqua Together 2025“ („Пасха Вместе 2025“) 14-го сентября 2024 г. посетила Фанар, где встретила с патриархом Варфоломеем, чтобы через пять дней, уже 19-го сентября прибыть в Ватикан и встретиться с папой Франциском.

Как отмечает экс митрополит Клинский Русской Православной Церкви и бывший патриарший экзарх Африки Леонид Горбачев, в ходе обоих визитов были подняты вопросы межхристианского единства и совместного празднования Пасхи, а также празднования 1700-летия со дня проведения Первого Вселенского Собора в Никее (325 г.). После встречи Ватикан дал общую оценку посетителей, заявив, что это „представители различных христианских конфессий, мирян, церковных движений и социально-политических организаций“, в то время как Фанар назвал тех, кого он считает „инициаторами“, а именно представителей Межпарламентской Ассамблеи Православия „Вместе за Европу“, „Иисус Христос 2033“ и движение Фокс-олар. В связи с этим митрополит Леонид спросил: „Если последние три организации являются лишь проводниками глубокого экуменизма и объединения с Ватиканом при каких-либо условиях, то что там делает Межпарламентская Ассамблея Православия (МАП)“?

Примечательно, что до тех пор, пока Россия не находилась под санкциями, Собор Русской православной церкви регулярно собирался и решал проблемы в пользу мирового православия и верующих, и таким образом пытался сохранить баланс в отношениях с другими конфессиями. Несомненно, делегация „Пасха Вместе 2025“ оказывает символическую поддержку патриарху Варфоломею, подтверждая свою „приверженность содействию единству христиан посредством запланированных праздничных мероприятий“. В то же время эта инициатива подчеркивает важную роль, которую эти организации играют в наведении мостов среди христиан во всем мире.

Глядя поверхностно, создается впечатление, что эти организации „наводят мосты“ между христианами по всему миру, что указывает на нечто очень хорошее и правильное, то есть на то, что мы должны жить в мире, согласии и любви во Христе. Однако внимательный взгляд читателя поражает, что организации, которые навязывают такие инициативы, осознавая это или нет, не служат нашему Господу. Всем давно известно, что существуют непреодолимые сегодня разногласия по основным догматическим и

каноническим вопросам. Фактически, Ватикан и Фанар строят иллюзорные планы по достижению единства, но без включения и открытия обсуждения многих сложных и исторически важных вопросов с другими Поместными Православными Церквями.

Другими словами, Ватикан и Фанар делают „законопроект без трактирщика“ (или как говоря по-русски „Без меня – меня женили“), особенно если учесть тот факт, что они снова и снова принимают безответственные концепции „благословения однополых союзов“, а также многочисленные нововведения, давно принятые Римско-Католической церковью, а также другие антихристианские планы, и поэтому я считаю, что таким образом они все больше отходят от истины и ведут за собой молебны людей.

В конце встречи в Ватикане папа Франциск обратился к делегациям со следующими словами: „Мы должны идти вместе, и для этого нам поможет путь апостолов из Иерусалима, места, откуда весть о Воскресении распространилась по всему миру. Итак, мы снова обратимся в молитве к князю мира, чтобы он даровал нам свой мир“.

Если бы у них была возможность, в этом месте было бы необходимо напомнить понтифику о существовании другого пути, а именно пути Аппия, где апостол Петр встретил Господа Иисуса Христа. И напомнить ему об их диалоге:

- Domine, quo vadis? - Куда ты идешь, Господи?

- Eo Romam iterum crucifigi. - Я пойду туда, где снова буду распят.

Все это приводит к выводу, что невозможно достичь единства без единой истины, а не так, как сейчас, когда у каждого есть своя „истина“, которая часто зависит от местных или мировых держав, личных амбиций, а также конкретных интересов. Поэтому митрополит Леонид предупреждает, что прежде всего необходимо объединить свой народ, свою паству, чтобы люди почувствовали церковное единство, высшую справедливость и заступничество. В противном случае попытки зашить старый Хитон новой нитью привели бы к ужасным и неисчислимым последствиям.

Напротив, Константинопольский патриарх Варфоломей продолжил свою экуменико-папистскую деструктивную прогулку, о чем свидетельствует монах Епифаний Капсалиотис со Святой Горы, особенно когда речь идет о запланированном совместном праздновании Пасхи Римско-католической церкви и Константинопольского патриархата в 2025 году, а также запланированное объединение церквей. Монах Епифаний рассказал сайту Священного епископства Горнокарловац, что патриарх Варфоломей, придя на Святую Гору, нарушил монашескую жизнь, ее порядок и мир. В то же время патриарх Варфоломей подчеркнул, что монахи не выше церкви, а только ее

члены, а Церковь — это он сам. Монах Епифаний добавил, что во время пребывания в каракалловском монастыре Константинопольский предстоятель подчеркивал, что „единство веры и Церкви заключается в упоминании его имени“. Короче говоря, это означает, что тайна веры — это не Христос, который воплотился, который пострадал и был распят, кто воскрес и вознесся, а тайна веры и спасения в упоминании его имени, как Константинопольского патриарха. И наоборот, если один из монахов не упоминает его имя, он тем самым разрушает Церковь. Одним словом, он пришел на Святую Гору, чтобы прочитать лекцию монахам о том, что они обязаны упоминать его имя во время богослужения.

Далее монах Епифаний добавляет: „...то, что весь Московский патриархат не упоминает его на службах, не играет никакой роли, но если один Святогорец не упоминает его во время службы, то этим все рушится“.

И, конечно, все мы знаем, что русские составляют две трети православного мира, но его не интересует, что Русская Церковь не упоминает его на литургиях. Поэтому то, что о нём не упоминает пара сотен миллионов православных, его это тоже не интересует, но если один афонский монах осмелится не упомянуть эту „святую“ голову, то это катастрофа.

Возмущив всех таким отношением, он продолжил говорить об Украине, в связи с чем подчеркнул, что это великая и справедливая борьба, которой должны помочь все (на что монах Епифаний добавил: „Украинские нацисты на самом деле — сатанисты“). Впоследствии патриарх Варфоломей также сослался на скопскую (город Скопье) церковь, которая, по его словам, была в порядке, что этим поступком она вступила в раскол с Сербской Церковью, потому что она все равно находилась в расколе с 1967 года!

После презрительного тона, которым он говорил о сербах, которые имели архиепископство Охрида в своем патриархате, а также пренебрежительного отношения к сербскому патриархату, Варфоломей вынул свой „ферман“ и сказал: „...Поскольку я говорю это, теперь вы (Македонская церковь) в порядке, я принимаю вас и признаю вас!“ Хотя члены так называемой Македонской церкви не раскаялись и не просили прощения, ни каких-либо ходатайств.

В связи с этим монах Епифаний спросил себя, из-за чего всё это произошло? Это произошло потому, что „хозяева“ на другой стороне океана отдали ему приказ: „Послушайте, вопрос Скопье должен быть решен, потому что нам нужно посмотреть, что будет с Сербией, потому что Сербия „портитсуп“ на Балканах и остается привязанной к России“. Фактически, Варфоломей занимается задачей, которую он пытается выполнить с самого начала, а именно полностью разобрать православие и поставить его под

папское первенство, что, наконец, было многовековым стремлением Святого Престола (Ватикана).

Напомним, такие попытки были и в прошлом, например в 1274 г. в Лионе, в 1439 г. во Флоренции (Флорентийский Союз). Другими словами, по сути, это объединение церквей, которое подразумевает подчинение православной церкви папе, особенно сейчас, когда Константинопольский патриархат согласился с этим. Мы также видим это через многочисленные богословские тексты, которые имеют общую теологию и экклезиологию, в то время как носители экуменико-папистского происхождения считают, что тема „филиокве“ восходит к 1995 году. Тот год закончился, когда самый выдающийся богослов Константинопольского патриархата последнего времени Иоанн Зизиулас сказал, что „у нас, православных, больше нет проблем с тем, как западная церковь сейчас пишет „Филиокве“. Считается, что каждая церковь для себя будет продолжать соблюдать свои традиции, соответствующие ее учению. Это означает, что православные будут продолжать уважать свой типик, в то время как католики будут уважать свой типик. Канонически это называется Союзом. Другими словами, православие таким образом стало бы одним великим союзом, потому что с того момента, как мы по существу признаём все ереси Ватикана и в то же время сохраняем свои внешние характеристики, мы становимся униатской церковью в этот момент.

В ожидании неприятных вопросов со стороны верующего уже приготовлены ответы, в первую очередь те, которые относятся к причащению. Православные не будут причащаться воинством, но будут делать это, как и прежде, только соединятся с Римской церковью. На самом деле причащение будет таким, как сегодня причащается один униат, и это будет полное церковное общение.

Вся кровь святых православных исповедников веры, пролитая против папской ереси, анафемы патриархов, синоды и наши великие святые, осудившие папизм, будут отвергнуты и объявлены еретиками. Это по той причине, что, по мнению экуменистов, они несут вину за то, что разрушили общение с папской церковью, утверждая, что православие-единственная Истина.

Если будут те, кто будет противостоять этому, это будет разобщенное меньшинство, и они будут объявлены не только шизматиками, но и еретиками, и есть вероятность, что их будут преследовать в юридическом и любом другом смысле. Это будет сделано по той причине, что объединение будет считаться великим историческим достижением, так что те, кто снова осуществит объединение церкви через тысячу лет, будут считаться святыми

и равноапостольными. В то же время такой акт будет использоваться в целях пропаганды для политического объединения, то есть он будет использоваться как идеологическое оружие для создания будущего глобального супергосударства. Ожидается, что многие скажут: „...если раскол между Восточной и Западной церквями существовал более тысячи лет, разве мы, европейские народы, не можем объединиться? Разве мы, такие продвинутые и обладающие такой высокой культурой, не можем ли мы объединиться?“

Это та самая Европа, которая через объединение христианской церкви стремится к достижению геополитических целей, не упоминая в своём Уставе христианство и Господа Иисуса Христа, хотя мы знаем, что Европа основывает свое бытие на трех столпах: греческой философии, римском праве и христианстве.

Считается, что церковный союз будет поощрять другое, то есть политическое. Также был рассмотрен вопрос о тех, кто будет против этого, и был сделан вывод, что они будут в значительном меньшинстве, как и большая часть обычного мира, по воскресеньям ходят в церковь на Святую литургию, которую он сопровождает как театр. После литургии они идут домой на обед со своими семьями, где заканчивается их богослужебная жизнь, потому что им всё равно, что происходит внутри церкви, что говорит папа или какой-либо епископ, ересь это или нет! Обычный мир думает – «что бы ни случилось, я пойду в церковь», и там, к сожалению, всё сводится к обычаю, который он скажет, святое причастие для него такое же, как когда он пьет бокал вина или воды. Сейчас он не существует, как когда-то лаос-народ, который отреагировал, как только заметил какое-либо отклонение от православия среди духовных лидеров, от которых он немедленно дистанцировался. Для них была важна ортодоксальность, которая интересовала их так же, как и вера. Сегодня подавляющее большинство ходит в церковь только потому, что она так «катится» - чтобы дела шли хорошо, чтобы дети выходили замуж, дочь находила хорошего мужа, сын-хорошую невестку...

Они ведут себя так, как будто наша Церковь — это своего рода таверна, в которой нужно только хорошо проходить и наслаждаться, поэтому со стороны людей не будет никакой реакции, а это значит, что для экуменистов поле полностью открыто.

Здесь также есть символизм с Первым Вселенским Собором, который состоялся в 325 году и проходил в Никее, в Малой Азии, и значением которого паписты и экуменисты хотят злоупотребить. Фактически, на Первом

Вселенском соборе, где присутствовали такие святые отцы, как св. Николай, св. Спиридон, св. Ахилл и другие, был осужден Арий и его ересь.

Поскольку сейчас приближается 2025 год, который представляет из себя 1700 летнюю годовщину со Дня Первого Вселенского Собора, Ватикан и Константинополь хотят объявить эту дату годовщиной объединения церквей, что означает полное игнорирование раскола и ереси Римско-католической церкви. Напротив, в 325 году церковь осудила раскол и ересь, а завтра будет благословлен раскол и ересь латинян, и на лжи будет основано ложное объединение. Такой поступок превосходит любое лицемерие и лукавство.

Субъекты такого плана считают, что это единство „восстановит“ церковь, которую признают все пять патриархатов – Пентархии (Римская, Константинопольская, Александрийская, Антиохийская и Иерусалимская), которые дадут римскому епископу первенство и призовут папу в качестве верховного главы. Уже согласовано, что все западные союзы принадлежат Константинопольскому патриархату, где много богатых людей, особенно в Америке и Канаде. Очевидно, что за всем скрываются деньги, которыми особенно интересуется жадный Константинопольский вождь.

К сожалению, мы должны констатировать, что экуменизм и папизм сегодня распространились как инфекционное заболевание и злокачественная опухоль, которым заболели многие сановники Поместных Православных Церквей, от мала до велика. Однако большинство православных патриархатов скрывают это, пытаясь излечиться от ереси, в которую они впали, в то время как некоторые не скрывают этого.

Одним из них является Сербская православная церковь, которую лучше всего описал профессор доктор Миодраг Петрович, каноник и научный советник исторического института Сербской академии наук и искусств, в статье, озаглавленной: *„Автокефалия Македонской православной церкви Охридской архиепископии — как ‘неканонический продукт церковно государственного сотрудничества’“*, которая была опубликована на сайте с положением дел 12 февраля 2024 г. В тексте говорится:

„Епископ Иринеј с помощью патриарха Порфирия действует аналогично патриарху Варфоломею. Они томосом об автокефалии разрушают единство и соборность Православной Церкви“.

Также один из величайших богословов, мыслителей и философов Сербской православной церкви св. епископ Николай Жички сказал:

„Македонскую народность» может признать только какой-нибудь вернувшийся священник“.

И закончить, позвольте, эту статью словами величайшего духовника Сербской Православной Церкви Авы Юстина Поповича, который сказал:

„Причащение от еретиков отчуждает от Бога и предает дьяволу... Хлеб еретический — это не тело Христово. Какая разница между светом и тьмой, так же и между православным причащением и еретическим. Православное просвещает, еретическое затмевает; одно соединяет со Христом, другое – с дьяволом; одно оживляет душу, а другое – убивает. Причащение от еретических рук есть яд, а не простой хлеб“.

ΠΑΣΧΑ 2025

Στις σημερινές μεταβαλλόμενες κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες στο γεωπολιτικό επίπεδο, όταν διεξάγεται ανοιχτός πόλεμος ενάντια στον Δημιουργό μας, τον Κύριο Ιησού Χριστό και την εκκλησία Του, όταν ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κάνει τα πάντα για να επιβληθεί ως Ανατολικός Πάπας, και η ανθρωπότητα βρίσκεται στα πρόθυρα της κατάρρευσης και η ανθρώπινη φυλή βρίσκεται σε βαθιά ηθική και πνευματική παρακμή, κανείς δεν έχει δικαίωμα στην αδράνεια και την ηρεμία, στην ειρήνη και την ανάπαυση, στην ουδετερότητα και την αδιαφορία, γιατί σήμερα υπερασπίζεται η ουσία και το νόημα της ύπαρξής μας σε αυτόν τον κόσμο. Οποιαδήποτε σιωπή και κλείσιμο στο παγωμένο σκοτάδι της αυτάρκειας θα θεωρείται ΑΜΑΡΤΙΑ.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο γράφω αυτές τις γραμμές, γιατί γίνεται περισσότερο από σαφές ότι ο Φανάρ προσπαθεί να ενώσει όλους τους Ορθόδοξους Χριστιανούς στην Ουκρανία, με στόχο να ενωθεί αργότερα με τους Ουνίτες, και έτσι, εν μία νυκτί, ολόκληρη η Ουκρανία θα καθολικοποιηθεί. Ένα τέτοιο βρώμικο παιχνίδι επινοήθηκε για να επιφέρει ένα αποφασιστικό πλήγμα στη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία και στην Ορθοδοξία γενικότερα, από το οποίο θα ήταν δύσκολο να συνέλθει. Το έργο δημιουργήθηκε το 2013 σε συνέργεια μεταξύ της CIA και του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, όταν σχεδιάστηκε πραξικόπημα στην Ουκρανία. Αναρωτιόμαστε, μήπως δεν είναι λογικό ότι σε αυτό το έργο συμμετείχε και το Βατικανό, δεδομένη της μακραιώνης φιλοδοξίας την Ιερά Καθέδρα προς την πραγματοποίηση της παπικής πρωτοκαθεδρίας.

Μάλιστα, αμέσως μετά το πραξικόπημα του 2014, εκπρόσωποι του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κάλεσαν εκπροσώπους κανονικών, σχισματικών και ουνιατικών εκκλησιαστικών κοινοτήτων από την Ουκρανία σε συμπόσιο στον Καναδά, με στόχο να εξεταστεί το ενδεχόμενο δημιουργίας «μίας μοναδικής ουκρανικής εκκλησίας». Τότε, αποφασίστηκε παρασκηνιακά ότι ήταν απαραίτητο η κανονική Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία να αποχωριστεί από τη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία, και με αυτόν τον τρόπο θα δεχόταν ένα αποφασιστικό πλήγμα στην πολυπληθέστερη ορθόδοξη χώρα στον κόσμο, από τον οποίο πλήγμα θα ήταν δύσκολο να ανακάμψει. Μετά από αυτό, η επόμενη πράξη αυτού του κολασμένου σχεδίου έρχεται σε εφαρμογή, δηλ. υιοθέτηση της αντιπολιτιστικής, εγκληματικής και μεροληπτικής πράξης, με την οποία το Κοινοβούλιο της Ουκρανίας (Verkhovna Rada) υιοθέτησε τον νόμο 8371, βάσει του οποίου απαγορεύεται η δραστηριότητα της κανονικής Ουκρανικής

Ορθόδοξης Εκκλησίας, κάτι που δεν έχει συμβεί ποτέ στο παρελθόν στην μακρά ιστορία της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Αναμφίβολα είναι ένα σχέδιο των οικουμενιστικών – φιλελεύθερων – παγκοσμιοποιητικών δυνάμεων, που εξυπηρετεί τον σκοπό της καταστροφής ολόκληρης της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Στο πλαίσιο αυτό, η ομάδα πρωτοβουλίας «Pasqua Together 2025» - «Πάσχα Μαζί 2025» επισκέφθηκε το Φανάρι στις 14 Σεπτεμβρίου 2024, όταν συναντήθηκε με τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο και μετά από πέντε ημέρες, στις 19 Σεπτεμβρίου του τρέχοντος έτους, βρέθηκε στο Βατικανό, και συναντήθηκε με τον Πάπα Φραγκίσκο.

Σύμφωνα με τον συνταξιούχο Μητροπολίτη Κλινσκ της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας και πρώην Πατριαρχικό Έξαρχο Αφρικής κ.κ. Λεονίντ Γκορμπατσέφ, κατά τις δύο επισκέψεις – στο Βατικανό και το Φανάρι, τέθηκαν τα θέματα της διαχριστιανικής ενότητας και του κοινού εορτασμού του Πάσχα καθώς και του εορτασμού της 1700ης επετείου της Α' Οικουμενικής Συνόδου στη Νίκαια (325). Μετά τη συνάντηση, το Βατικανό έκανε μια συνολική αξιολόγηση των επισκεπτών, λέγοντας ότι ήταν «εκπρόσωποι διάφορων χριστιανικών ομολογιών, λαϊκών συλλόγων, εκκλησιαστικών κινημάτων και κοινωνικοπολιτικών οργανώσεων», ενώ το Φανάρι κατονόμασε αυτούς που θεωρούσε «εμπνευστές», δηλαδή εκπροσώπους των Διακοινοβουλευτικών Συνελεύσεων της Ορθοδοξίας, «Μαζί για την Ευρώπη», «Ιησούς Χριστός 2033» και του κινήματος Focolare. Ως προς αυτό, ο Μητροπολίτης Λεωνίντ αναρωτήθηκε: «Αν οι τρεις τελευταίες οργανώσεις είναι μόνο αγωγοί βαθύ οικουμενισμού και ενοποίησης με το Βατικανό υπό οποιεσδήποτε συνθήκες, τότε τι κάνει εκεί η ΔΣΟ (Διακοινοβουλευτική Συνέλευση της Ορθοδοξίας);

Είναι σημαντικό να επισημανθεί ότι έως ότου η Ρωσία βρισκόταν υπό κυρώσεις, το συμβούλιο της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας συνεδρίαζε τακτικά και έλυνε προβλήματα υπέρ της παγκόσμιας Ορθοδοξίας και των πιστών, και έτσι προσπάθησε να διατηρήσει μια ισορροπία στις σχέσεις με άλλες ομολογίες. Αναμφίβολα, η αντιπροσωπεία «Πάσχα Μαζί 2025» παρέχει συμβολική υποστήριξη στον Πατριάρχη Βαρθολομαίο, επιβεβαιώνοντας τη «δέσμευσή της για προώθηση της χριστιανικής ενότητας μέσω προγραμματισμένων εορταστικών εκδηλώσεων». Ταυτόχρονα, αυτή η πρωτοβουλία αναδεικνύει τον σημαντικό ρόλο που διαδραματίζουν αυτές οι οργανώσεις στην οικοδόμηση γεφυρών μεταξύ των Χριστιανών σε όλο τον κόσμο».

Παρατηρώντας κανείς επιφανειακά, δημιουργείται η εντύπωση ότι οι οργανώσεις αυτές «χτίζουν γέφυρες» μεταξύ των Χριστιανών σε όλο τον κόσμο, κάτι που υποδηλώνει κάτι πολύ καλό και σωστό, ότι δηλαδή πρέπει να ζούμε με ειρήνη, αρμονία και αγάπη εν Χριστώ. Ωστόσο, στο προσεκτικό μάτι του αναγνώστη, γίνεται φανερό ότι οι οργανώσεις που επιβάλλουν τέτοιες

πρωτοβουλίες, συνειδητοποιώντας το ή όχι, δεν υπηρετούν τον Κύριό μας. Όλοι γνωρίζουν ότι εδώ και καιρό υπάρχουν διαφωνίες που σήμερα είναι ανυπέρβλητες σε βασικά δογματικά και κανονικά ζητήματα. Στην πραγματικότητα, το Βατικανό και το Φανάρι κάνουν απατηλά σχέδια για την επίτευξη της ενότητας, αλλά χωρίς να περιλαμβάνουν και να ανοίξουν συζήτηση για πολλά περίπλοκα και ιστορικά σημαντικά ζητήματα με άλλες τοπικές ορθόδοξες εκκλησίες.

Με άλλα λόγια, το Βατικανό και το Φανάρι κάνουν έναν «υπολογισμό χωρίς ξενοδόχο», ειδικά αν ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι αποδέχονται για άλλη μια φορά τις ανεύθυνες έννοιες του «ευλογούν τις ομόφυλες ενώσεις», καθώς και πολυάριθμες καινοτομίες που η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία έχει αποδεχθεί εδώ και καιρό, όπως και άλλα αντιχριστιανικά σχέδια, και με αυτό νομίζω ότι με αυτόν τον τρόπο απομακρύνονται όλο και περισσότερο από την Αλήθεια και οδηγούν μυριάδες ανθρώπων πίσω τους.

Στο τέλος της συνάντησης στο Βατικανό, ο Πάπας Φραγκίσκος απευθύνθηκε στις αντιπροσωπείες με τα εξής λόγια: «Πρέπει να πάμε μαζί, και γι' αυτό θα μας βοηθήσει το ταξίδι των αποστόλων από την Ιερουσαλήμ, τον τόπο απ' όπου η ευαγγελία Ανάστασης εξαπλώθηκε σε όλο τον κόσμο. Έτσι θα στραφούμε και πάλι με προσευχή στον Πρίγκιπα της Ειρήνης, για να μας χαρίσει την ειρήνη Του».

Αν είχαν την ευκαιρία, σε αυτό το σημείο θα ήταν απαραίτητο να υπενθυμίσουν στον ποντίφικα την ύπαρξη ενός άλλου δρόμου, δηλαδή της Απίας Οδού, όπου ο Απόστολος Πέτρος συνάντησε τον Κύριο Ιησού Χριστό, και τον ερώτησε:

- Domine, quo vadis; Πού πας Κύριε;
- Eo Romam iterum crucifigi. Πάω να σταυρωθώ ξανά.

Όλα αυτά οδηγούν στο συμπέρασμα ότι είναι αδύνατο να επιτευχθεί ενότητα χωρίς μια μοναδική Αλήθεια, σε αντίθεση με τώρα που ο καθένας έχει τη δική του «αλήθεια» που συχνά εξαρτάται από τοπικές ή παγκόσμιες δυνάμεις, προσωπικές φιλοδοξίες και ιδιαίτερα συμφέροντα. Γι' αυτό ο Μητροπολίτης Λεωνίδ προειδοποιεί ότι είναι πρώτα απ' όλα απαραίτητο να ενώσει κανείς τον λαό του, το ποίμνιό του, ώστε οι άνθρωποι να αισθάνονται την ενότητα της εκκλησίας, την ύψιστη δικαιοσύνη και μεσιτεία. Διαφορετικά, απόπειρες ραφής του παλιού χιτώνα με νέες κλωστές θα οδηγούσαν σε τρομερές και απρόβλεπτες συνέπειες.

Αντίθετα, ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίος συνέχισε την οικουμενική-παπική καταστροφική του πορεία, όπως μαρτυρεί ο μοναχός Επιφάνιος Καψαλιώτης από το Άγιο Όρος, ειδικά όταν πρόκειται για τον προγραμματισμένο κοινό εορτασμό του Πάσχα μεταξύ της Ρωμαιοκαθολικής

Εκκλησίας και του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως το 2025, καθώς και η σχεδιαζόμενη ενοποίηση των εκκλησιών. Ο μοναχός Επιφάνεια είπε στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Άνω Καρλόβατς ότι ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος διατάραξε τη μοναστική ζωή, την τάξη και την ειρήνη με τον ερχομόν στο Άγιο Όρος. Παράλληλα, ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος τόνισε ότι οι μοναχοί δεν είναι πάνω από την εκκλησία αλλά μόνο τα μέλη της, ενώ η Εκκλησία είναι ο ίδιος. Ο μοναχός Επιφάνιος πρόσθεσε ότι κατά τη διάρκεια της παραμονής του στη μονή Καρακάλλα, ο επικεφαλής της Κωνσταντινούπολης τόνισε ότι «η ενότητα της πίστεως και της Εκκλησίας βρίσκεται στην αναφορά του ονόματός του». Εν ολίγοις, αυτό σημαίνει ότι το μυστικό της πίστης δεν είναι ο Χριστός που σαρκώθηκε, που έπαθε και σταυρώθηκε, που ανέστη και που ανήλθε, αλλά το μυστικό της πίστης και της σωτηρίας είναι στην αναφορά του ονόματός του ως Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως. Από την άλλη, αν κάποιος από τους μοναχούς δεν αναφέρει το όνομά του, καταστρέφει την Εκκλησία. Με μια λέξη, ήρθε στο Άγιο Όρος για να δώσει μια διάλεξη στους μοναχούς ότι είναι υποχρεωμένοι να αναφέρουν το όνομά του κατά τη Θεία λειτουργία.

Στη συνέχεια, ο μοναχός Επιφάνιος προσθέτει: «Το ότι ολόκληρο το Πατριαρχείο Μόσχας δεν τον μνημονεύει στις ακολουθίες δεν παίζει κανένα ρόλο, αλλά αν ένας ιερέας δεν τον αναφέρει κατά τη λειτουργία, τότε όλα καταρρέουν». Και φυσικά, όλοι γνωρίζουμε ότι οι Ρώσοι αποτελούν τα δύο τρίτα του ορθόδοξου κόσμου, αλλά δεν τον ενδιαφέρει το γεγονός ότι η Ρωσική Εκκλησία δεν τον αναφέρει στις λειτουργίες. Δεν τον ενδιαφέρει το γεγονός ότι αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια Ορθόδοξοι Χριστιανοί δεν τον αναφέρουν, αλλά αν ένας μοναχός από το Άγιο Όρος τολμήσει να μην αναφέρει εκείνη την «αγία» κεφαλή, τότε είναι χαμός.

Έχοντας σκανδαλίσει τους πάντες με μια τέτοια στάση, συνέχισε να μιλά για την Ουκρανία, στην οποία τόνισε ότι είναι ένας μεγάλος και δίκαιος αγώνας που πρέπει να βοηθήσουν όλοι (στον οποίο πρόσθεσε ο μοναχός Επιφάνιος - «Οι Ουκρανοί Ναζί είναι στην πραγματικότητα σατανιστές»).

Μετά από αυτό, ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος αναφέρθηκε και στην Εκκλησία των Σκοπίων, για την οποία είπε καλά που μπήκε σε σχίσμα με τη Σερβική Εκκλησία με αυτή την πράξη, γιατί ούτως ή άλλως βρισκόταν σε σχίσμα με τη Σερβική Εκκλησία από το 1967. Μετά τον περιφρονητικό τόνο με τον οποίο μίλησε για τους Σέρβους που είχαν την αρχιεπισκοπή της Αχρίδας στο πατριαρχείο τους, καθώς και υποτιμώντας το σερβικό πατριαρχείο, ο Βαρθολομαίος έβγαλε το «φερμάνι» του και είπε: «Αφού το λέω, τώρα εσείς («Μακεδονική» εκκλησία) είστε στη κανονικότητα, σας δέχομαι και ομολογώ!»

Αν και η λεγόμενη Μακεδονική Εκκλησία ούτε μετάνιωσαν ούτε ζήτησαν συγχώρεση.

Ως προς αυτό, ο μοναχός Επιφάνιος αναρωτήθηκε, γιατί έγιναν όλα αυτά; Αυτό συνέβη γιατί τα «αφεντικά» στην άλλη άκρη του ωκεανού του έδωσαν εντολή: «Κοίτα, πρέπει να λυθεί το θέμα των Σκοπίων, γιατί πρέπει να δούμε τι θα γίνει με τη Σερβία, γιατί η Σερβία χαλάει τη «σούπα» στα Βαλκάνια και παραμένει δεμένη με τη Ρωσία». Στην πραγματικότητα, ο Βαρθολομαίος επιδίδεται στο έργο που προσπαθούσε να εκπληρώσει από την αρχή, το οποίο είναι-να ενοποιήσει πλήρως την Ορθοδοξία και να την βάλει στην παπική πρωτοκαθεδρία, που τελικά ήταν η μακραίωνη φιλοδοξία της Αγίας Έδρας.

Υπενθυμίζουμε ότι τέτοιες προσπάθειες έγιναν και στο παρελθόν, όπως π.χ. 1274 στη Λυών και 1439 στη Φλωρεντία (Ένωση Φλωρεντίας). Πρόκειται δηλαδή κατά βάση για ένωση των εκκλησιών, που συνεπάγεται την υποταγή της Ορθόδοξης Εκκλησίας στον Πάπα, ειδικά τώρα που το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως συμφώνησε. Αυτό μπορούμε να το δούμε μέσα από πολλά θεολογικά κείμενα που έχουν κοινή θεολογία και εκκλησιολογία, ενώ οι κάτοχοι οικουμενικής-παπικής προέλευσης πιστεύουν ότι το θέμα του "Φίλιοκβε" ολοκληρώθηκε το 1995, όταν ο πρόσφατος θεολόγος του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, Jovan Ziziulas (Γιοβάν Ζιζιούλας), είπε, ότι «με τον τρόπο που λέει τώρα η Δυτική Εκκλησία «Φίλιοκβε», εμείς οι Ορθόδοξοι δεν έχουμε πια πρόβλημα με αυτό». Εκτιμάται ότι κάθε εκκλησία θα συνέχιζε να σέβεται τις δικές της παραδόσεις που είναι σύμφωνες με τις διδασκαλίες της. Αυτό σημαίνει ότι οι Ορθόδοξοι θα συνέχιζαν να σέβονται τα δόγματα τους, ενώ οι Καθολικοί θα σέβονταν τα δόγματα τους. Αυτό ονομάζεται κανονικά - ΕΝΩΣΗ. Με άλλα λόγια, έτσι η Ορθοδοξία θα γινόταν μια μεγάλη ένωση, γιατί από τη στιγμή που θα αναγνωρίσουμε θεμελιωδώς όλες τις αιρέσεις του Βατικανού, διατηρώντας ταυτόχρονα τα εξωτερικά μας χαρακτηριστικά, από εκείνη τη στιγμή γινόμαστε ενωτική εκκλησία.

Εν αναμονή δυσάρεστων ερωτήσεων από πιστούς, έχουν ήδη ετοιμαστεί απαντήσεις, πρωτίστως εκείνες που σχετίζονται με την κοινωνία. Οι Ορθόδοξοι δεν θα κοινωνούν με τα χόστια, αλλά θα το κάνουν όπως πριν, εκτός από το ότι θα ενωθούν με τη Ρωμαϊκή Εκκλησία. Στην πραγματικότητα, η κοινωνία θα είναι σαν μια ενωτική κοινωνία σήμερα, και θα είναι μια πλήρης εκκλησιαστική κοινωνία, άυριον.

Όλο το αίμα των Αγίων Πατέρων που χύθηκε ενάντια στην παπική αίρεση, τα αναθέματα των πατριαρχών, των συνόδων και των μεγάλων αγίων πατέρων μας που καταδίκασαν τον παπισμό, θα απορριφθούν και θα κηρυχθεί αίρεση. Κι αυτό γιατί, σύμφωνα με τους οικουμενιστές, φέρουν την ευθύνη για

την καταστροφή της κοινωνίας με την παπική εκκλησία, υποστηρίζοντας ότι η Ορθοδοξία είναι η μόνη Αλήθεια.

Αν υπάρξουν αντίθετοι θα είναι διασπασμένη μειοψηφία και θα κηρυχθούν όχι μόνον σχιματικοί αλλά και αιρετικοί, και υπάρχει πιθανότητα να διωχθούν με νομική και κάθε άλλη έννοια. Αυτό θα γίνει για τον λόγο ότι η ενοποίηση θα θεωρηθεί μεγάλο ιστορικό επίτευγμα, ώστε όσοι θα επαναλάβουν την ενοποίηση της εκκλησίας μετά από χίλια χρόνια να θεωρούνται άγιοι και ισαπόστολοι. Ταυτόχρονα, μια τέτοια πράξη θα χρησιμοποιηθεί με σκοπό την προπαγάνδα χάριν της πολιτικής ενοποίησης, δηλ. θα χρησιμοποιηθεί ως ιδεολογικό όπλο για τη δημιουργία ενός μελλοντικού παγκόσμιου υπερκράτους. Πολλοί αναμένεται να πουν: "Εάν υπήρχε σχίσμα μεταξύ της Ανατολικής και της Δυτικής Εκκλησίας για περισσότερα από χίλια χρόνια, γιατί και εμείς τα ευρωπαϊκά έθνη δεν μπορούμε να ενωθούμε. Εμείς που είμαστε τόσο προχωρημένοι και έχουμε τόσο υψηλό πολιτισμό".

Είναι ακριβώς η ίδια Ευρώπη που προσπαθεί να επιτύχει γεωπολιτικούς στόχους μέσω της ενοποίησης της Χριστιανικής Εκκλησίας, ενώ στο Καταστατικό της δεν αναφέρει τον Χριστιανισμό και τον Κύριο Ιησού Χριστό, παρόλο που γνωρίζουμε ότι η Ευρώπη στηρίζει την ύπαρξή της σε τρεις πυλώνες: την Ελληνική φιλοσοφία, Ρωμαϊκό Δίκαιο και Χριστιανισμός.

Εκτιμάται ότι η εκκλησιαστική ένωση θα μπορούσε να ενθάρρυνε άλλη, δηλ. πολιτική ένωση. Επίσης, εξετάστηκε το ερώτημα: όσοι θα είναι εκείνοι που θα εναντιωθούν σε αυτό, και συμπεραίνεται ότι θα αποτελούν σημαντική μειοψηφία, καθώς και ότι η πλειοψηφία του απλού κόσμου πηγαίνει στην εκκλησία τις Κυριακές για τη Θεία Λειτουργία, την οποία ακολουθεί ως ένα θέατρο. Μετά τη Λειτουργία πάνε σπίτι για φαγητό με τις οικογένειές τους, όπου τελειώνει η εκκλησιαστική τους ζωή, γιατί δεν τους ενδιαφέρει τι γίνεται μέσα στην εκκλησία, τι λέει ο πάπας ή κάποιος επίσκοπος, είτε είναι αίρεση είτε όχι! Ο απλός κόσμος σκέφτεται - «Ότι και να γίνει, θα πάω στην εκκλησία, και εκεί, δυστυχώς, όλα καταλήγουν στο έθιμο, δηλαδή η Θεία Κοινωνία είναι για αυτόν ίδια όπως όταν πίνει ένα ποτήρι κρασί ή νερό.

Τώρα δεν υπάρχει λαός όπως παλιά, που αντέδρασε μόλις παρατήρησε οποιαδήποτε απόκλιση από την Ορθοδοξία στους πνευματικούς ηγέτες». Αμέσως απομακρύνθηκαν. Η Ορθοδοξία ήταν σημαντική για αυτούς, που τους ενδιέφερε όσο και η θρησκεία. Σήμερα η συντριπτική πλειοψηφία πηγαίνει στην εκκλησία μόνο και μόνο επειδή «είναι καλό». Για να πάνε καλά οι επιχειρήσεις, να παντρευτούν τα παιδιά, να βρει η κόρη καλό σύζυγο, να βρει ο γιος μια καλή νύφη...

Συμπεριφέρονται σαν η εκκλησία μας να είναι ένα καφενείο όπου απλά πρέπει να περάσεις καλά και να διασκεδάσεις, επομένως δεν θα υπάρξουν

αντιδράσεις από τον λαό, πράγμα που σημαίνει ότι το πεδίο είναι εντελώς ανοιχτό στους οικουμενιστές.

Εδώ υπάρχει και συμβολισμός με την Α' Οικουμενική Σύνοδο, που έγινε στη Νίκαια της Μικράς Ασίας το 325, και την οποία παπικοί και οικουμενιστές θέλουν να καταχραστούν. Μάλιστα, ο Άρειος και η Άρια αίρεση καταδικάστηκαν στην Α' Οικουμενική Σύνοδο, στην οποία συμμετείχαν Άγιοι Πατέρες όπως ο Αγ. Νικόλαος, Αγ. Σπυρίδωνα, Αγ. Αχιλλέας και άλλοι.

Δεδομένου ότι πλησιάζει τώρα το έτος 2025, δηλαδή 1700 χρόνια από την Α' Οικουμενική Σύνοδο, το Βατικανό και η Κωνσταντινούπολη θέλουν να κηρύξουν την επέτειο ως επέτειο της ένωσης των εκκλησιών, πράγμα που σημαίνει ότι αγνοούν πλήρως την ύπαρξη σχισμάτων και αιρέσεων των Ρωμαιοκαθολικών. Αντίθετα, όπως το 325 η εκκλησία καταδίκασε το σχίσμα και την αίρεση, αύριο θα ευλογηθεί το σχίσμα και η αίρεση των Λατίνων και η ψευδής ενοποίηση θα βασιζεται στην αναλήθεια. Μια τέτοια πράξη ξεπερνά κάθε υποκρισία και πονηριά.

Οι συντελεστές αυτού του σχεδίου πιστεύουν ότι αυτή η ενότητα θα «ανανεώσει» την εκκλησία, η οποία θα αναγνωριστεί και από τα πέντε πατριαρχεία - την Πενταρχία (Ρώμη, Κωνσταντινούπολη, Αλεξάνδρεια, Αντιόχεια, Ιερουσαλήμ), η οποία θα δώσει την πρωτοκαθεδρία στον Επίσκοπο Ρώμης και θα αναγνωρίσει τον Πάπα ως υπέρτατο κεφάλι. Έχει ήδη συμφωνηθεί ότι όλοι οι Δυτικοί Ουνίτες ανήκουν στο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, όπου υπάρχουν πολλοί πλούσιοι, ειδικά στην Αμερική και τον Καναδά. Είναι φανερό ότι πίσω από όλα κρύβονται χρήματα, για τα οποία ενδιαφέρεται ιδιαίτερα ο άπληστος πατριάρχης της Κωνσταντινούπολης.

Δυστυχώς, οφείλουμε να δηλώσουμε ότι σήμερα ο οικουμενισμός και ο παπισμός έχουν εξαπλωθεί σαν μολυσματική ασθένεια, από την οποία αρρώστησαν πολλοί αξιωματούχοι των τοπικών ορθοδόξων εκκλησιών. Τόσο μικρές όσο και μεγάλες εκκλησίες. Ωστόσο, τα περισσότερα Ορθόδοξα Πατριαρχεία το κρύβουν, προσπαθώντας να θεραπεύσουν τον εαυτό τους από την αίρεση στην οποία έχουν περιπέσει, ενώ λίγοι είναι αυτοί που δεν το κρύβουν.

Ένα από αυτά είναι η Σερβική Ορθόδοξη Εκκλησία, την οποία περιέγραψε καλύτερα ο καθ. Δρ. Miodrag Petrović, ιστορικός κανονολόγος και επιστημονικός σύμβουλος του Ιστορικού Ινστιτούτου της Σερβικής Ακαδημίας Επιστημών και Τεχνών, στο άρθρο με τίτλο: «Αυτοκεφαλία της Έκκλησιας της Μακεδονικής Ορθόδοξης Εκκλησίας - Αρχιεπισκοπή Αχρίδας» ως μη κανονικό προϊόν συνεργασίας εκκλησίας-κράτους», το οποίο δημοσιεύτηκε στον ιστότοπο Stanje Stvari στις 12 Φεβρουαρίου 2024. Στο κείμενο γράφεται:

«Ο επίσκοπος Δρ. Irinej της Βαčka, με τη βοήθεια του Πατριάρχη Πορφυρίου, ενεργεί παρόμοια με τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο. Καταστρέφουν την ενότητα και τη συλλογικότητα της Ορθόδοξης Εκκλησίας με τον τόμο τους περί αυτοκεφαλίας».

Επίσης, ένας από τους μεγαλύτερους θεολόγους, στοχαστές και φιλοσόφους της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, ο Αγ. Επίσκοπος Νικολάι Βελιμίροβιτς είπε:

«Μακεδονική εθνικότητα» μπορεί να αναγνωριστεί μόνο από άφρονω ιερέα».

Θα τελειώσω με τα λόγια του μεγαλύτερου ιερέα της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, αββά Ιουστίν Πόποβιτς, ο οποίος είπε:

«Η κοινωνία από αιρετικό αποξενώνει από τον Θεό και παραδίδει στον διάβολο... ο αιρετικός άρτος δεν είναι το σώμα του Χριστού. Όπως υπάρχει διαφορά φωτός και σκότους, υπάρχει επίσης διαφορά μεταξύ της Ορθόδοξης Κοινωνίας και της αιρετικής. Ορθόδοξος φωτίζει, αιρετικός σκοτεινιάζει. Ο ένας ενώνεται με τον Χριστό, ο άλλος με τον διάβολο. Ο ένας αναζωογονεί την ψυχή και ο άλλος σκοτώνει. Η κοινωνία από τα χέρια των αιρετικών είναι δηλητήριο, όχι απλό ψωμί».

ПОНОВНИ ЈАВНИ АПЕЛ ПАТРИЈАРХУ ВАРТОЛОМЕЈУ I ЗА СПАС ЈЕДИНСТВА ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Ваша Светости,

„Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда са жаљењем констатује да смо сведоци трагичних последица раскола у Православној цркви, које су настале као резултат бројних неканонских одлука донетих на штету јединства Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве.

Свесни смо чињенице да су одређени политички центри моћи утицали на доношење штетних одлука по нашу Цркву, који су увек и нескривено истицали да Православље мора бити избачено из светских комуникација као религија, јер је то једини хомогенизујући елемент православних земаља, који има политичке димензије, што значи да би глобализација уз Православље веома тешко успела. Другим речима, Православље и православни народи су једини прави противници глобализма. То значи да други народи немају алтернативу глобализацији, па тако ни Кина нити земље муслиманског света нису у могућности да понуде нови светски морални пројект.

Реализација таквих планова је и почела са атаком на канонску Украјинску православну цркву, за коју је Украјински парламент касније изгласао закон о забрани деловања, што у ствари и јесте последица Томоса о аутокефалности расколничке Православне цркве Украјине.

На жалост, вирус неканонског деловања у оквиру Православне цркве проширио се и на Летонију, када се први пут у историји Православне цркве догодило да је председник једне државе (Еглис Левитс), поднео националном парламенту (Сејму) нацрт Закона о промени статуса Летонске православне цркве, која је до тада имала аутономију у оквиру јурисдикције Московске патријаршије.

Наредни кораци у правцу стезања обруча око Православне цркве, а у циљу њеног распарчавања, јесу покушаји избацивања братства светогорског манастира Есфигмена, и мењања древног Аватона, којим се забрањује особама женског пола да ступе на тло Свете Горе, као и наоружаним лицима.

Јасно је да се у позадини многих незаконитих поступака Цариградске патријаршије налази стварање паралелних црквених структура, као што су примери Естоније и Украјине, али и ширење Румунске патријаршије према Молдавији под плаштом стварања пројекта „Бесарабске митрополије“. Овакви поступци су веома опасни и штетни, јер могу довести до прекида

евхаристијског општења између Руске и Румунске Православне Цркве, као и проширења поља јурисдикције Румунске цркве на територије других суседних аутокефалних Помесних Цркава.

Такође, и истакнути натпис који се и данас налази на сајту Цариградске патријаршије (<https://www.patriarchateofconstantinople.com/index.html>) – *Primus sine paribus* – Први без премца – делује веома обесхрабрујуће, имајући у виду да се тиме нарушава принцип саборности као основног начела Православне цркве, а то је – *Primus inter pares* – Први међу једнакима. Питамо се, зар и сам Господ Исус Христос своје апостоле није поучавао смирењу, пресецајући у њима сваку тежњу ка првенству, због чега им је више пута рекао: „Који хоће да буде први међу вама, нека вам буде служитељ“ (Мт 20,26).

Све до сада наведено, у функцији је стварања општег хаоса у Православној цркви, који иде наруку само њеним непријатељима.

Ваша Светости,

И сам сам васпитаван у духу безрезервне оданости према Христовој цркви, породици и отаџбини, и припадам Грцима из Мале Азије (Кесарије, Кападокије) који презиру издају и страх, а високо цене дигнитет и моралне квалитете, због чега нам је Господ Бог дао чврстину и посебност, јер смо народ „изгубљеног завичаја“, али изузетне храбрости, одлучности, моралних врлина, као и чврсте вере у Господа Исуса Христа.

С тога Вам се обраћам као Хелен Хелену, који је у најранијој младости научио од свога оца да „Крв није вода“, и који сматра да би једини излаз из ове изузетно тешке ситуације, у којој се налази Православна црква Христова, био у поништењу свих штетно донетих Томоса и одлука, као и у поновном успостављању евхаристијског општења између Цариградске и Руске православне цркве.

Ваша Светости,

Молимо се Господу Богу да Вам подари храбрости и мудрости да донесете исправне одлуке у овом критичном и одлучујућем тренутку по опстанак Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве. Сматрамо да је наступио последњи тренутак када је неопходно дистанцирати се од утицаја свих политичких и геополитичких центара моћи, и донети одлуке у духу Свештених канона, одлука Светих Васељенских и Помесних Сабора и учења свих Светих Отаца Православне Цркве.

Ваша Светости,

Ове редове пишем са великим болом у души и срцу, јер се Цариградска патријаршија налази у непријатељском окружењу, али одлучна да ту остане заувек, и вечно чува живи пламен Хеленизма! У противном, измена Цариградске патријаршије из Константинопоља, значило би постављање последње надгробне плоче на Хеленско-Ромејско-Византијско царство.

На крају, потпуно сам сигуран да Христову Цркву не смемо делити по националним шавовима (на Хеленску и Словенску), јер би тиме противречили учењима нашег Спаситеља који је говорио: „Идите, дакле, и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа“ (Матејево Јевађеље 28,19); „Идите по свему свијету и проповедајте Јеванђеље сваком створењу“ – Марково Јеванђеље 16,15.

РЕКОХ И ДУШУ СПАСОХ!

РЕКОХ ДА БИ МОЈА РЕЧ ОСТАЛА ЗАПИСАНА ЗА ИСТОРИЈУ!

**ПОВТОРНОЕ ПУБЛИЧНОЕ ОБРАЩЕНИЕ К ПАТРИАРХУ
ВАРФОЛОМЕЮ I ЗА СПАСЕНИЕ ЕДИНСТВА ПРАВОСЛАВНОЙ
ЦЕРКВИ**

Ваше Святейшество,

„Центр защиты христианской идентичности“ из Белграда с сожалением заявляет, что мы являемся свидетелями трагических последствий раскола в Православной Церкви, возникшего в результате многочисленных неканонических решений, принятых в ущерб единству Святой, Соборной и Апостольской Церкви.

Мы осознаем тот факт, что определенные политические центры силы повлияли на принятие вредных решений для нашей Церкви, которые всегда и беззастенчиво подчеркивали, что Православие должно быть исключено из употребления как религия, потому что это – единственный гомогенизирующий элемент православных стран, имеющий политические размеры, а это значит, что глобализация с Православием будет очень трудной. Другими словами, Православие и православные народы-единственные истинные противники глобализма. Это означает, что у других стран нет альтернативы глобализации, и поэтому ни Китай, ни страны мусульманского мира не могут предложить новый мировой морально-этический проект.

Реализация таких планов началась с нападения на каноническую Украинскую Православную Церковь, за закон о запрете действий которой украинский парламент проголосовал позже, что на самом деле является следствием томоса об автокефалии раскольнической Православной Церкви Украины. Это – истинный пример неканонической деятельности Константинопольского патриархата на Украине.

К сожалению, вирус неканонической деятельности в Православной Церкви распространился на Латвию, когда впервые в истории Православной Церкви случилось так, что президент государства (Эглис Левиц) представил в национальный парламент (Сейм) законопроект об изменении статуса Латвийской Православной Церкви, которая до этого имела автономию в пределах юрисдикции Московского патриархата.

Следующие шаги в направлении затягивания удавки вокруг православной церкви и с целью ее расчленения— это попытки изгнать братство Афонского монастыря Эсфигменов и изменить древний Аватон, запре-

щающий женским лицам ступать на землю Святой Горы, а также лицам с оружием.

Понятно, что на фоне многих незаконных действий Константинопольского патриархата лежит создание параллельных церковных структур, можно привести примеры оных в Эстонии и на Украине, а также расширение Румынского Патриархата в сторону Молдовы под предлогом создания проекта „Бессарабская митрополия“. Подобные действия очень опасны и вредны, поскольку могут привести к разрыву евхаристического общения между Русской и Румынской православными церквями, а также к расширению юрисдикции Румынской церкви на территории других соседних автокефальных поместных церквей.

Также видная надпись, которая до сих пор находится на сайте Константинопольского патриархата – „*Primus sine paribus*“ – первый непревзойденный (<https://www.patriarchateofconstantinople.com/index.html>) – это очень обескураживающе, учитывая, что это нарушает принцип соборности, как основного принципа Православной Церкви, а именно – *Primus inter pares* – первый среди равных. Спрашиваем себя, не учил ли сам Господь Иисус Христос своих апостолов смирению, отсекая в них всякое стремление к первенству, за что неоднократно говорил им: «кто хочет быть первым среди вас, да будет Вам служителем» (МФ 20: 26).

Все вышесказанное находится в функции создания общего хаоса в Православной Церкви, который идет на порядок только ее врагам.

Ваше Святейшество,

Я сам был воспитан в духе безоговорочной преданности Христовой Церкви, семье и Отечеству, и принадлежу к грекам Малой Азии (Кесарии, Каппадокии), которые презирают предательство и страх и высоко ценят достоинство и нравственные качества, за что Господь Бог дал нам твердость и самобытность, потому что мы-народ „затерянной Родины“, но исключительного мужества, решительности, нравственных добродетелей, а также твердой веры в Господа Иисуса Христа.

Именно поэтому я обращаюсь к вам, как Хелен Хелену, которая в юности училась у своего отца, что „кровь-не вода“, и которая считает, что единственный выход из этой чрезвычайно сложной ситуации, в которой находится православная Церковь Христова, будет в аннулировании всех пагубно принятых томосов и решений, а также в восстановлении евхаристического общения между Константинопольской и Русской православными церквями.

Ваше Святейшество,

Мы молимся Господу Богу, чтобы он даровал вам мужество и мудрость, чтобы принимать правильные решения в этот критический и решающий момент после выживания Святой, Соборной и Апостольской Церкви. Мы считаем, что наступил последний момент, когда необходимо дистанцироваться от влияния всех политических и геополитических центров силы и принимать решения в духе священных канонов, решений святых Вселенских и Поместных Соборов и учений Всех Святых Отцов Православной Церкви.

Ваше Святейшество,

Я пишу эти строки с большой болью в душе и сердце, потому что Константинопольский патриархат находится во враждебной среде, но полон решимости остаться там навсегда и вечно охранять живое пламя эллинизма! В противном случае смещение Константинопольского патриархата из Константинополя означало бы размещение последнего надгробия на эллинско-римско-византийской империи.

В конце концов, я совершенно уверен, что мы не должны делить Церковь Христову по национальным швам (на эллинскую и славянскую), потому что это противоречило бы учению нашего Спасителя, который говорил: „Итак, Идите и научите все народы, крестя их во имя Отца и Сына и Святого Духа“ (Мтф. 28:19); „Идите по всему миру и проповедуйте Евангелие всякому творению“ (Мрк. 16:15).

Я СКАЗАЛ И ДУШУ СПАС!

Я СКАЗАЛ, ЧТО МОЕ СЛОВО ОСТАНЕТСЯ ЗАПИСАННЫМ ДЛЯ ИСТОРИИ!

**ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΚΛΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ
ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟ Α΄ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**

Παναγιώτατε,

Το «Κέντρο Προστασίας της Χριστιανικής Ταυτότητας» από το Βελιγράδι σημειώνει με λύπη του ότι γινόμαστε μάρτυρες των τραγικών συνεπειών του σχίσματος στην Ορθόδοξη Εκκλησία, το οποίο προέκυψε ως αποτέλεσμα πολυάριθμων αντικανονικών αποφάσεων που ελήφθησαν εις βλάβη της ενότητας της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας.

Γνωρίζουμε το γεγονός ότι ορισμένα πολιτικά κέντρα εξουσίας έχουν επηρεάσει τη λήψη αποφάσεων επιβλαβών για την Εκκλησία μας, τα οποία πάντα και ανοιχτά τόνιζαν ότι η Ορθοδοξία πρέπει να αποβληθεί από τις παγκόσμιες επικοινωνίες ως θρησκεία, επειδή είναι το μόνο ομογενοποιητικό στοιχείο των ορθόδοξων χωρών που έχει πολιτικές διαστάσεις, πράγμα που σημαίνει ότι η παγκοσμιοποίηση με την Ορθοδοξία θα ήταν πολύ δύσκολο να επιτύχει. Με άλλα λόγια, η Ορθοδοξία και οι Ορθόδοξοι λαοί είναι οι μόνοι αληθινοί αντίπαλοι της παγκοσμιοποίησης. Αυτό σημαίνει ότι άλλα έθνη δεν έχουν εναλλακτική λύση στην παγκοσμιοποίηση και, ως εκ τούτου, ούτε η Κίνα ούτε οι χώρες του μουςουλμανικού κόσμου είναι σε θέση να προσφέρουν ένα νέο παγκόσμιο ηθικό σχέδιο.

Η υλοποίηση τέτοιων σχεδίων ξεκίνησε με μια επίθεση κατά της κανονικής Ουκρανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, για την οποία το Ουκρανικό Κοινοβούλιο αργότερα ψήφισε νόμο που απαγόρευε τις δραστηριότητές της, κάτι που στην πραγματικότητα αποτελεί συνέπεια του Τόμου περί Αυτοκεφαλίας της σχισματικής Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ουκρανίας.

Δυστυχώς, ο ιός των αντικανονικών ενεργειών εντός της Ορθόδοξης Εκκλησίας εξαπλώθηκε και στη Λετονία, όταν για πρώτη φορά στην ιστορία της Ορθόδοξης Εκκλησίας, ο πρόεδρος ενός κράτους (Έγκλις Λέβιτς) υπέβαλε στο εθνικό κοινοβούλιο (Σέιμας) σχέδιο νόμου για την αλλαγή του καθεστώτος της Λετονικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, η οποία μέχρι τότε είχε αυτονομία εντός της δικαιοδοσίας του Πατριαρχείου Μόσχας.

Τα επόμενα βήματα προς την κατεύθυνση σύσφιξης του κρίκου γύρω από την Ορθόδοξη Εκκλησία, και με στόχο τη διάλυσή της, είναι οι προσπάθειες εκδίωξης της αδελφότητας της Μονής Εσφιγμένου του Άθω, και αλλαγής του

αρχαίου Άβατον, το οποίο απαγορεύει την είσοδο γυναικών στο έδαφος του Αγίου Όρους, καθώς και ενόπλων προσώπων.

Είναι σαφές ότι πίσω από πολλές από τις παράνομες ενέργειες του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως βρίσκεται η δημιουργία παράλληλων εκκλησιαστικών δομών, όπως τα παραδείγματα της Εσθονίας και της Ουκρανίας, αλλά και η επέκταση του Ρουμανικού Πατριαρχείου προς τη Μολδαβία με το πρόσχημα της πραγματοποίησης του σχεδίου της «Μητροπόλεως της Βεσσαραβίας». Τέτοιες ενέργειες είναι πολύ επικίνδυνες και επιβλαβείς, καθώς μπορούν να οδηγήσουν στη διακοπή της ευχαριστιακής κοινωνίας μεταξύ των Ορθοδόξων Εκκλησιών της Ρωσίας και της Ρουμανίας, καθώς και στην επέκταση του πεδίου δικαιοδοσίας της Ρουμανικής Εκκλησίας στα εδάφη άλλων γειτονικών αυτοκεφάλων Τοπικών Εκκλησιών.

Επίσης, η περίοπτη επιγραφή που βρίσκεται ακόμη στην ιστοσελίδα του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως (<https://www.patriarchateofconstantinople.com/index.html>) – *Primus sine paribus* – Πρώτος χωρίς ίσο – φαίνεται πολύ αποθαρρυντική, δεδομένου ότι παραβιάζει την αρχή της καθολικότητας ως βασικής αρχής της Ορθόδοξης Εκκλησίας, η οποία είναι – *Primus inter pares* – Πρώτος μεταξύ ίσων. Αναρωτιόμαστε, μήπως ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς Χριστός δεν δίδαξε στους αποστόλους του την ταπεινοφροσύνη, αποκόπτοντας από μέσα τους κάθε επιθυμία για πρωτεία, γι' αυτό και τους είπε αρκετές φορές: «Ὁς ἐάν θέλει ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δούλος» (Ματθ. 20,27).

Όλα όσα αναφέρθηκαν μέχρι στιγμής χρησιμεύουν στη σύγχυση γενικώς στην Ορθόδοξη Εκκλησία, κάτι που ωφελεί μόνο τους εχθρούς της.

Παναγιώτατε,

Εγώ ο ίδιος ανατράφηκα με πνεύμα ανεπιφύλακτης αφοσίωσης στην Εκκλησία του Χριστού, την οικογένεια και την πατρίδα, και ανήκω στους Έλληνες της Μικράς Ασίας (Καισάρεια, Καππαδοκία) που περιφρονούν την προδοσία και τον φόβο και εκτιμούν ιδιαίτερα την αξιοπρέπεια και τις ηθικές ιδιότητες, γι' αυτό και ο Κύριος Θεός μας έδωσε δύναμη και μοναδικότητα, επειδή είμαστε λαός μιας «χαμένης πατρίδας», αλλά με εξαιρετικό θάρρος, μας έδωσε αποφασιστικότητα, ηθικές αρετές, καθώς και σταθερή πίστη στον Κύριο Ιησού Χριστό.

Ως εκ τούτου, απευθύνομαι σε εσάς σαν Έλληνας προς Έλληνα, ο οποίος έμαθε από τον πατέρα του στα πρώτα του νεανικά χρόνια ότι «το αίμα δεν είναι νερό» και ο οποίος πιστεύει ότι η μόνη διέξοδος από αυτή την εξαιρετικά δύσκολη κατάσταση στην οποία βρίσκεται η Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού, θα ήταν η ακύρωση όλων των επιζήμιων Τόμων και αποφάσεων, καθώς και η

αποκατάσταση της ευχαριστιακής κοινωνίας μεταξύ των Ορθοδόξων Εκκλησιών της Κωνσταντινούπολης και της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Παναγιώτατε,

Προσευχόμαστε στον Κύριο Θεό να σας χαρίσει το θάρρος και τη σοφία για να λάβετε τις σωστές αποφάσεις σε αυτή την κρίσιμη και αποφασιστική στιγμή για την επιβίωση της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας. Πιστεύουμε ότι έχει έρθει η τελική στιγμή, κατά την οποία είναι απαραίτητο να απομακρυνθούμε από την επιρροή όλων των πολιτικών και γεωπολιτικών κέντρων εξουσίας και να λάβουμε αποφάσεις σύμφωνα με το πνεύμα των Ιερών Κανόνων, των αποφάσεων των Αγίων Οικουμενικών και Τοπικών Συνόδων και των διδασκαλιών όλων των Αγίων Πατέρων της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Παναγιώτατε,

Γράφω αυτές τις γραμμές με μεγάλο πόνο στην ψυχή και την καρδιά μου, επειδή το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως βρίσκεται σε ένα εχθρικό περιβάλλον, αλλά αποφασισμένο να παραμείνει εκεί για πάντα, και να κρατήσει αιώνια ζωντανή τη φλόγα του Ελληνισμού! Διαφορετικά, η μεταφορά του Πατριαρχείου από την Κωνσταντινούπολη θα σήμαινε την τοποθέτηση της τελευταίας ταφόπλακας στην Ελληνο-Ρωμαϊκή-Βυζαντινή Αυτοκρατορία!

Τέλος, είμαι απόλυτα βέβαιος ότι δεν πρέπει να διαιρούμε την Εκκλησία του Χριστού με βάση εθνικά κριτήρια (σε ελληνική και σλαβική), διότι αυτό θα ερχόταν σε αντίθεση με τις διδασκαλίες του Σωτήρα μας που είπε: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» (κατά Μαθαίον 28,19), «Πορευθέντες εις τον κόσμον άπαντα, κηρύξατε το Ευαγγέλιον πάση τη κτίσει» (Κατά Μάρκον 16,15).

**ΤΟ ΕΙΠΑ ΚΑΙ ΕΣΩΣΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ!
ΕΙΠΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΜΟΥ ΓΡΑΜΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ!**

ПОГЛАВАРИМА СВИХ ПРАВОСЛАВНИХ АУТОКЕФАЛНИХ ЦРКАВА - БОРБА ЗА ОПСТАНАК ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ -

Не треба бити велики познавалац еклисиолошких и геополитичких прилика, да би се извео закључак да се Православна црква у данашњем времену нашла у вртлогу бројних политичких комбинација и геополитичких прерасподела. Овакав след догађаја је предвидео мудри Андре Малро (Andre Malraux 1901-1976) познати француски политичар, интелектуалац и министар културе у влади чувеног француског државника Шарла де Гола (Charles André Joseph Marie de Gaulle) од 1959. до 1969. године, који је рекао да ће „црква и вера имати значајно место у креирању геополитике XXI века“.

Шта се догодило са Православном црквом која почива на канонима светих апостола, светих отаца и Васељенских сабора, да се после 1000 година од велике шизме (1054. год), бори за опстанак тј. очување јединства Православне вере?

Одговор се може открити у геополитичким плановима западних политичких и обавештајних центара моћи. Када то кажемо, у првом реду мислим на чињеницу да се главни проблем налази у томе што је Запад изгубио своје звезде водиље и традиционални хришћански идентитет, који се задржао још само у неким од најтрадиционалнијих православних земаља. Несумњиво да је Русија на првом месту од свих православних земаља у којима се традиционалне вредности налазе на најчвршћим основама. Зато се она и налази на врху листе напада западних центара моћи и глобалиста у целини. Запад је са правом препознао да је РПЦ главни ослонац за опстанак Православне цркве, због чега је оштрица главног удара усмерена управо према Москви. Како у политичком, тако и верском смислу.

Размишљајући о начину на који би најлакше реализовали своје планове, западни политички и обавештајни аналитичари су дошли до закључка да би најефикасије било извршити удар на Православље изнутра, а не споља. Данас су многе строго чуване тајне испливале на видело, с обзиром да је од тада прошло доста времена, па је тако и дневни српски лист „Политика“ 20. фебруара 2020. године објавила чланак под насловом „ЦИА открила документе о сарадњи са Васељенском патријаршијом“. Тиме је само потврђено да је америчка обавештајна агенција изабрала древну Васељенску патријаршију и њеног поглавара, оценивши да на тај начин може лакше да реализује своје планове у корист светских глобалистичких сила. Када је ЦИА у питању, прислушкивање, подмићивање и уцене – нарочито у периоду Хладног рата, али и други видови тајних борби су се одвијали и на

црквеном плану, из разлога што су се суперсиле бориле за вернике. Још пре много година, документи из архива ЦИА показују да су САД биле уплетене у избор цариградског патријарха, што је довело до раскола и религиозно-политичких афера у православном свету.

Те активности су забележене још у време патријарха Атинагоре, па и пре њега. Када је реч о избору патријарха Атинагоре, ЦИА и Анкара су договорили све детаље, изузев једног услова који Атинагора није задовољавао, тј. није био грађанин Турске. Тако је будући патријарх допутовао из САД у Константинополис авионом председника Трумана, и 26. јануара 1949. године му је приликом слетања на Истанбулски аеродром, уручен нови турски пасош.

На сличан начин је на трон Васељенске патријаршије дошао и митрополит Вартоломеј (Аргондонис), пензионисани официр турске војске. Запад је управо овог патријарха видео као лидера православног света, а био је погодна фигура и за Анкару.

Поред тога, Вартоломеј је још 1990. године почео да се сукобљава са Руском православном црквом, Прво у Естонији, за коју је рекао да је његова територија, а затим 2018. године у Украјини где је на потпуно неканонски начин легализовао локалне расколнике.

На утицај избора Васељенског патријарха, и то из епицентра муслиманског света (Анкаре), као и центара у којима се агресивно афирмише сатанистички покрет и хомосексуализам (Западни свет), православне аутокефалне цркве су остале неме! Та тишина је била заглушујућа! На жалост, висока цена таквог става је кад тад морала да се плати.

Због тога се данас суочавамо са ситуацијом да Цариградски патријарх Вартоломеј Први, доноси одлуке по свом нахођењу (или туђем утицају), тј. једнострано или унилатерално а не на Свеправославним саборима што је била вековна пракса у Православној цркви. Да парадокс буде још већи, одлуке које доноси Цариградски патријарх у потпуној су супротности са канонима светих апостола, светих отаца и Васељенских сабора. Као пример може да нам послужи „давање“ аутокефалности тзв. Православној цркви Украјине, против чега је свог глас подигао и Митрополит пирејски Серафим који је рекао да сви покушаји да се оправда то, **цитирам:** „канонско безакоње представљају аномалну канонску праксу, која се једино може упоредити са отоманским ропством Цркве као и тешким периодом када је низ помесних цркава директно зависио од Цариградског Патријарха, и када се потирао канонски црквени поредак Светих Васељенских Сабора“. **Крај цитата.**

Блаженопочивши Митрополит Црногорско-приморски Амфилохије је после Критског сабора рекао, **цитирам**: “Да је Српска православна црква у вези с тим у мају упутила изјаву Архијерејског сабора, у којој скреће пажњу Константинопољске патријаршије на то да ће пружање аутокефалности од стране Константинопоља угрозити не само јединство православне цркве, већ и положај Константинопољске патријаршије, а да не говоримо о јединству православља. То се потврдило када је Московска патријаршија донијела одлуку, која се и могла очекивати послије директног мијешања у унутрашњи живот Руске цркве. Истовремено, то је изазвало велику забринутост и међу другим помјесним црквама. Многи православни архијереји изразили су своје огорчење због тог чина Константинопољске патријаршије”. **Крај цитата.**

У том контексту, блаженопочивши Митрополит Црногорско-приморски Амфилохије је додао, **цитирам**: „Сви православци, а посебно Константинопољска патријаршија, треба да знају да је завршен империјални, константиновски период у историји Цркве. Док је трајао империјални период, који је почео император Константин, Константинопољ је заузимао важно мјесто у историји, а послије пада Константинопоља 1453. године, Московско царство је преузело на себе обавезе да помаже свим православним црквама, спасило је Јерусалимску цркву, Антиохијску патријаршију, максимално је помагало Константинопољу, царска Русија је помагала и нама у Црној Гори, како држави, тако и Митрополији. Црногорска теократија не би могла преживјети без помоћи из Русије. Године 1920. из Турске је протјерано више милиона православних Грка, послије Другог свјетског рата истјерали су и Грке из Константинопоља, тако да данас у Константинопољу нема ни 2-3 хиљаде православних вјерника. Имајући то у виду, како може Константинопољ да игра исту улогу коју је играо у империјалном периоду?” **Крај цитата.**

Управо из тог разлога и са том аргументацијом, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда износи став да је од егзистенцијалне важности за Православну цркву да постави питање легитимитета, легалитета и кредибилитета останка Цариградског патријарха Вартоломеја Првог на месту Првог међу једнакима по части (*Primus inter pares*) у Православној цркви. Горев наведени документи из Вашингтона и ЦИА, у потпуности дискредитују његов морални кредибилитет Првог међу једнакима, тј. Поглавара Цариградске патријаршије.

Преведено у једноречје, Цариградски патријарх је преузео надлежности које му по канонима Православне цркве не припадају, а то је да без сазивања Свеправославних сабора, сам доноси одлуке о једном од најделикатнијих питања за опстанак Православне цркве, права пресуђивања при

доношењу одлука о питању аутокефалности. Уколико би се оваква неканонска пракса наставила, то би по принципу домино ефекта озбиљно угрозило опстанак јединства Православне цркве.

Због свега наведеног, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда, сматра да је због горе изнетих чињеница којима је озбиљно нарушен морални кредибилитет Цариградског патријарха, неопходно хитно сазивање Свеправославног сабора (уз учешће поглавара свих аутокефалних православних цркава), где би се приступило избору новог Цариградског патријарха који треба да буде поглавар највеће и најбројније православне цркве, и која представља најчвршћи стуб традиционалних вредности и поштовања светих канона, чиме би учврстила неопходан ауторитет и кредибилитет међу свим православним црквама, а тиме и повратила нарушени углед Цариградске патријаршије. То би несумњиво било у најбољем интересу опстанка и заштите Православља и Христове цркве у целини.

НЕ БОЈ СЕ МАЛО СТАДО

Грчки сајт „Фос Фанариу“ (у преводу: Светлост Фанара) је 6.12.2024. г. пренео чланак под насловом: „Васељенски Патријарх: Неприхватљиво је данас, на почетку 21. века, да наставимо да живимо са фанатизмом, маломумљем и предрасудама“. У тексту се наводи да је поглавар Цариградске патријаршије рекао: „... Као што већина православних цркава слави велики празник Божић 25. децембра, истог датума сваке године као и Римокатоличка црква; као што и Римокатоличке заједнице у Грчкој поштују православни канон за одређивање датума Ускрса како би га славиле заједно са својом православном браћом; као што је и у Финској већ дуги низ година датум Ускрса заједнички за све хришћане, предлагемо да се то установи на свехришћанском нивоу, а посебно на основу начина одређивања датума Васкрса под православном црквом“.

Ради истине, на овом месту желимо да истакнемо да одређивање празновања дана Васкрса у Православној цркви, не може да се тумачи произвољно и по нечијем личном нахођењу без обзира да ли је реч о екуменистичким, папистичким, политичким или геополитичким мотивима, већ је оно устаљено и проистиче из одлуке Првог васељенског сабора (325); седмог апостолског канона и многих светоотачких тумачења, по којима: Пасха се празнује у прву недељу иза првог пуног месеца који дође после пролећне равнодневице. На основу тог правила, све помесне православне цркве се равнају (видети: Лазар Мирковић, Хеортологија, Београд 1961, с. 207).

Цариградски патријарх Вартоломеј I, уместо да делује на смиривању потреса који се дешавају у Православној цркви и прете да угрозе њен опстанак, првенствено између најмногољудније Московске, и Цариградске патријаршије, међу којима је дошло до прекида евхаристијског општења, он делује супротно томе, и долива „уље на ватру“. У прилог томе, наводимо да је у одвојеном тексту који је 7.12.2024. објављен на истом сајту „Фос Фанариу“, патријарх Вартоломеј I је говорио о „Путиновој ‘нехуманој политици’ и ‘антихришћанској проповеди’ Московског патријарха“.

Уверени смо, да Ватикан и Фанар праве „рачун без крчмара“, покушавајући да под окриљем обележавања 1700-те годишњице Првог васељенског сабора и заједничке прославе Васкра који 2025. године пада истог дана за православне и римокатолике, успоставе јединство на нездравим основама. То кажемо из више разлога, поготово ако се узме у обзир чињеница да два црквена поглавара неодговорно и антихришћански прихватају: концепте „благослова истополних брачних заједница“; занемарују бројне

новотарије које је Римокатоличка црква одавно увела, као и друга анти-јеванђелска решења, те с тога, сматрамо да се на тај начин све више удаљавају од ИСТИНЕ, и воде милионе људи за собом у пропаст.

На овом месту желимо да укажемо на цинизам Цариградске патријаршије и Ватикана у обележавању 1700-те годишњице Првог васељенског сабора (325) на којем су присуствовали Свети Оци попут Св. Николаја, Св. Спиридона, Св. Ахилија и других, а коју годишњицу паписти и екуменисти желе да злоупотребе. Заправо, овим чином упадају у контрадикцију, јер је повод сазивања Првог васељенског сабора на иницијативу цара Константина Великог (305-337) на којем је учествовало 318 епископа, била, углавном, ОСУДА Аријеве ЈЕРЕСИ, док се овим чином желе ЗАМАГЛИТИ све ЈЕРЕСИ Римокатоличке цркве, и на неприродан и неканонски начин прикаже „јединство“ са Православном црквом!

Такође, чудимо се чињеници да данашња два црквена поглаварара нису извукла адекватне поуке из догађаја када су још 1965. године цариградски патријарх Атинагора I и римски папа Павле VI желели да укину узајамно бачене анатеме, које су декретом написаним на латинском језику 16. јула 1054. године папски легати оставили на светој трпези у храму Свете Софије, на шта је цариградски патријарх Михаило Керуларије реаговао и сазвао сабор који је одлучио да се анатема о екскомуникацији врати на оне који су је изrekli. Идеја о узајамном укидању анатема је иницирана од стране Цариградске патријаршије, након чега је издат „Томос Љубави“ који је прочитан у базилици Светог Петра у Риму на II Ватиканском концилу. Током церемоније којој је присуствовало 2399 римокатоличких учесника, представници цариградске патријаршије су имали почасно место.

У складу са тадашњим настојањима за успостављање црквеног јединства, појавила се идеја о поређењу две цркве са „два плућна крила“, и то од стране поримокатоличеног Руса Власочљава Иванова. Римокатоличка црква је оберучке прихватила ову идеју, ценећи да она помаже процесу глобализације. Значајно је истаћи да су две цркве игнорисале суштинске узроке раскола и анатема, другим речима, заобишле су ИСТИНУ која представља основни предуслов, са којом ЉУБАВ чини целину.

С тим у вези, значајно је истаћи, на жалост, да су све новотарије које је усвојила римокатоличка црква, и тиме се трајно одвојила од Христове цркве Првог миленијума, потпуно занемарене и игнорисане. Како тада, тако и данас! У питању су крупна еклисиолошка неслагања, као што су Филиокве, Папски примат, Непогрешивост, Безгрешно зачеће Богородице, Чистилиште, Света Евхаристија, Индулгенције, Крштење, Свето миропомазање и др.

Када је реч о поређењу две цркве са „два плућна крила“, од којих је једно оболело од бројних јереси, насупрот логичним медицинским саветима које би сваки лекар – пулмолог предложио, тј. отпочињање примене терапијских метода у циљу излечења оболелог плућног крила, двојица црквених поглавара и данас настављају са покушајима сједињавања „два плућна крила“, игноришући реалну опасност да би здраво плућно крило могло од оног оболелог да оболи, и на тај начин, да Православна црква упадне у замку јереси. Уједно, такви покушаји представљају напад на учење о постојању само једне Цркве, онакве какву нам је Исус Христос основао, апостоли проширили а свети Оци учврстили. Коначно, у 9. члану Символа вере је записано: „Верујем у једну, свету, саборну и апостолску цркву“. Не у две или више цркава.

Некада је Српска православна црква могла да послужи као светао пример, када се једнодушно бранила од римокатоличких јереси и унијатских напада. Непосредно пред одржавање сабора у Ферари и Фиренци (1438-1439), Византија је била угрожена од Османлија, због чега је затражена помоћ од западних Хришћана. Међутим, Ватикан је апел за помоћ Источних хришћана дочекао са уценом, другим речима, обећана им је помоћ од земаља Западне римокатоличке Европе под условом да потпишу унију са Римокатоличком црквом, тј. да православна црква призна врховну власт Ватикана. Тада је српски владар деспот Ђурађ Бранковић (1427-1456), за разлику од владара других православних земаља, који су наговарали и чак подстицали своје црквене великодостојнике да учествују и прихвате одлуке унијатског Фераро-Флорентинског сабора, одолео бројним притисцима и у договору са српским патријархом Теодосијем (1439-1449) донео одлуку да Српска православна црква не пошаље делегацију на тај унијатски сабор, како открива највећи историчар канонолог у историји СПЦ и научни саветник Историјског института Српске академије наука и уметности, проф. др Миодраг М. Петровић, у књизи „Србија на размеђи Истока и Запада“, Београд 2013, с. 147. По његовим речима патријарх Теодосије је српски Марко Ефески.

И поред свих упозорења и очигледних опасности по опстанак Православне цркве у целини, шта може да се каже о данашњим православним екуменистима који прихватају сапричешћивање православних и римокатолика (intercommunion)?

Одговор на ово питање је најпрецизније дао поменути проф. др. Миодраг М. Петровић, у напред наведеној његовој књизи, с. 148-149:

„А како појединци из православних цркава служе ‘папоцентризму’, речит пример је беседа бачког епископа Иринеја (Буловића), коју је изрекао

у Београдској надбискупији, октобра месеца 2003. године, поводом обележавања 25. годишњице понтификата папе Јована Павла II: 'Верујући, дакле, пре свега сви римокатолички верници у сваког епископа, а посебно у првога међу својим епископима, онога који је током низа векова, читавих 1000 година и био први епископ читаве хришћанске васељене или екумене, док је постојала јединствена и једина хришћанска екумена, надамо се и молимо Духу светом да ће поново, кад-тад, ако се то у историји оствари, као што се надамо и молимо, поново, по древном канонском поретку епископ града Рима бити први епископ хришћанске васељене'.

„Епископ бачки Иринеј је најзаслужнији за одржани у Београду, септембра месеца 2006. године, скуп Мешовите комисије за дијалог. Помагача саепископа и професора богословља за такву мисију има довољно. И као да није задовољан оним што је за протеклих 30 година постигла Мешовита комисија за дијалог, додатно настоји да убрза ход ка унији. Као да су недовољни постојећи 'повјесни мостови', па додатно прибегава некаквим новим премошћавањима. Тако је, недавно, у туђој епархији – Сремској, не обазирјући се на строга канонска начела о неповредивости права сваког архијереја у границама области којом управља, организовао на Фрушкој гори, 'Међународни теолошко-педагошки скуп катихета (наставника веронауке)'. Скуп је одржан на Иришком венцу, у хотелу Норцев чији је власник Хрват, 'од 2. До 7. септембра 2008. године, у организацији православне Епархије бачке и римокатоличке Надбискупије београдске, а у сарадњи са Евангелистичком Црквом Немачке и традиционалним Црквама Репформације у Србији, уз подршку Фондације Конрад Аденауер'“.

На жалост, као што видимо из горњег примера, морамо да констатујемо да су се екуменизам и папизам данас проширили као заразна болест, од које су оболели многи црквени великодостојници помесних православних цркава. Како малих тако и великих! Због тога је неопходно да се у свим Помесним православним црквама упуту јавни позив на изоловање свих духовно оболелих архијереја (патријараха, архиепископа, митрополита, епископа и др) ради опстанка једне Свете, Саборне и Апостолске цркве – наше једине Православне цркве, која је егзистенцијално угрожена у данашњем времену, више него икада пре у својој дугој историји.

Закључујући, неопходно је истаћи да када је реч о Цариградском предстојатељу патријарху Вартоломеју I, сви његови кораци и активности усмерене у правцу папистичке идеологије, не доносе никакво добро јачању јединства међу помесним православним црквама и Православљу у целини. Напротив, тиме се наноси неизмерна штета првенствено Цариградској патријаршији као установи, чија би мисија у православном свету требало да

буде усредсређена на заштиту црквеноканонског поретка. Свака одлука или активност патријарха Вартоломеја I, уколико не одражава саборност тј. једногласје свих поглавара помесних православних цркава, дискредитује његово достојанство и лишава га права да наступа у име целе Православне цркве. Упркос томе, уколико се Цариградски поглавар ипак одлучи да једнострано потпише било какав документ или чак „унију“ са Римокатоличком црквом, то никако неће значити да је цела православна црква постала унијатска, већ ће таквим поступком Цариградска патријаршија и њен поглавар да изгубе углед, поштовање и улогу коју су вековима уживали у православном свету.

Што се тиче помесних православних цркава, чак и оних најмањих које не буду следиле папистичку идеологију, имаће у себи пуноћу ЈЕДНЕ, СВЕТЕ, САБОРНЕ И АПОСТОЛСКЕ ЦРКВЕ са васељенском мисијом, макар и ако буду сведене на „мало стадо“, којем **Спаситељ поручује: „Не бој се“! (Лука 12,32).**

НЕ БОЙСЯ МАЛОГО СТАДА!

Греческий сайт „Свет Фанара“ 6 декабря 2024 г. выложил материал под названием: „Вселенский Патриарх: сегодня, в начале XXI-го века, недопустимо продолжать жить с фанатизмом, малодушием и предрассудками“.

В тексте приводятся слова Главы Константинопольского патриархата: „...Как и большинство православных церквей каждый год отмечают великий праздник Рождества - 25-го декабря, также как и Римско-Католическая церковь. Так же, как римско-католические общины в Греции соблюдают православный канон определения даты Пасхи, чтобы праздновать её вместе со своими православными братьями; так же, как в Финляндии в течение многих лет дата Пасхи была общей для всех христиан, мы предлагаем установить её на всехристианском уровне и, в частности, на основе способа определения даты Пасхи при православной церкви“.

По правде говоря и с точки зрения истины, мы хотим здесь отметить, что определение празднования дня Пасхи в Православной Церкви не может быть истолковано произвольно и по личному усмотрению, будь то экуменические, папские, политические или геополитические мотивы. Оно установлено и вытекает из решения Первого Вселенского Собора (325 г.); седьмого апостольского канона и многих толкований святых отцов, согласно которым Пасха празднуется в первое воскресенье после первого воскресенья полнолуния, которое наступает после весеннего равноденствия. На основании этого правила все поместные православные церкви равны (см.: *Лазар Миркович, Хеортология, Белград 1961, с. 207*).

Константинопольский патриарх Варфоломей I, вместо того, чтобы своими действиями успокоить происходящие в Православной Церкви землетрясения, которые угрожают её выживанию (а это – прежде всего потрясения между самыми густонаселенными анклавами Московским и Константинопольским патриархатами, где произошёл разрыв евхаристического общения), действует наоборот и только подливает „масла в огонь“ своими словами. В подтверждение наших слов мы заявляем, что подобное проявилось в отдельном тексте отдельной статьи, который опубликован 7 декабря 2024 г. на том же сайте „Фос Фанариу“ („Свет Фанара“). Патриарх Варфоломей I „рассказывает“ о „бесчеловечной политике Путина“ и „антихристианской проповеди“ патриарха Московского.

Мы убеждены, что Ватикан и Фанар творят „законопроект без трактирщика“, пытаясь под эгидой празднования 1700-й годовщины Первого Вселенского собора и совместного празднования Пасхи в грядущем 2025 году, которая выпадает на один и тот же день для православных и католиков. Они хотят или уже устанавливают единство на нездоровых основаниях. Мы говорим, громко заявляя об этом, по ряду причин. Особенно, если учесть тот факт, что два церковных главы безответственно и по-антихристиански принимают: концепции „благословения однополых брачных союзов“; игнорируют многочисленные новшества, давно введенные Римско-Католической церковью, а также другие антиевангельские решения. И мы считаем, что, следовательно, таким образом они всё больше и больше отходят от истины и ведут за собой миллионы людей к гибели.

В этом месте мы хотели бы особо указать на цинизм Константинопольского патриархата и Ватикана в ознаменовании 1700-й годовщины Первого Вселенского Собора (325 г.), на котором присутствовали такие святые отцы, как св. Николай, св. Спиридон, св. Ахилл и другие, и как паписты и екуменисты хотят злоупотребить празднованием будущей годовщины. Фактически, этим актом и действием они впадают в противоречие, так как причиной созыва Первого Вселенского собора по инициативе императора Константина Великого (305-337 гг.) с участием 318 епископов было, именно и во главе, осуждение ереси Ария; в то время, как этим грядущим объединённым мероприятием хотят размыть все ереси Римско-католической церкви, неестественным и неканоническим образом изобразить «единство» с православной церковью!

Мы также удивляемся тому факту, что сегодняшние два церковных главы не извлекли адекватных и правильных уроков из событий их бытности 1965 года. Патриарх Константинопольский Афинагор I и папа Римский Павел VI хотели отменить взаимно наложенные анафемы, которые были написаны на латыни указом 16 июля 1054 г. Папские легаты оставили его на священной трапезе в храме Святой Софии, на что патриарх Константинопольский Михаил Керуларий отреагировал и созвал собор, который решил, что анафема об отлучении должна быть возвращена тем, кто ее произнес. Идея взаимной отмены анафемы была инициирована Константинопольским патриархатом, после чего был издан „Томос любви“, прочитанный в базилике Святого Петра в Риме на II Ватиканском соборе. Во время церемонии, в которой приняли участие 2399 римско-католических представителей, где делегаты Константинопольского патриархата заняли почетное место.

В соответствии с усилиями того времени по установлению церковного единства возникла идея сравнения двух церквей с „двумя легкими“,

сделанная чуть ранее проримокатолическим русским Вячеславом Ивановым. Римско-католическая церковь горячо приняла эту идею, понимая, что она помогает процессу глобализации. Примечательно отметить, что две церкви проигнорировали основные причины раскола и анафемы, другими словами, они обошли ИСТИНУ, которая представляет собой основную предпосылку, с которой любовь составляет целое.

В связи с этим, к сожалению, важно отметить, что все нововведения, принятые Римско-католической церковью и, таким образом, навсегда отделившиеся от Церкви Христа первого тысячелетия, были полностью проигнорированы. Как тогда, так и сегодня! Речь идёт о серьёзных экклезиологических разногласиях, таких как Филиокве, папское первенство, непогрешимость, непорочное зачатие Богородицы, Чистилище, Святая Евхаристия, индульгенции, Крещение, святое помазание и др.

Когда дело доходит до сравнения двух церквей с „двумя легкими“, одна из которых страдает от многочисленных ересей, в отличие от логических медицинских советов, которые предложил бы любой врач – пульмонолог, т. е. начав применять терапевтические методы, направленные на излечение больного легочного крыла, два церковных предстоятеля и сегодня продолжают попытки объединить „два легких“, игнорируя реальную опасность того, что здоровое легкое может заболеть от больного, и тем самым Православная Церковь попадет в ловушку ереси. В то же время такие попытки представляют собой нападение на учение о существовании только одной церкви, той, что основал для нас Иисус Христос, апостолы расширили, а святые отцы укрепили. Наконец, в 9 статье Символа веры написано: „Верую в Единую, Святую, Соборную и Апостольскую Церковь“. Заметим: не в две или более церкви, а Единую!

Когда-то Сербская православная церковь могла служить ярким примером, когда она сама, в одиночку защищалась от римско-католических ересей и униатских нападков. Незадолго до проведения соборов в Ферраре и Флоренции (1438-1439 гг.) Византия находилась под угрозой со стороны османов, в результате чего восточные христиане обратились к западным за помощью. Однако Ватикан ответил на это обращение от своих братьев за помощью шантажом. Другими словами, им обещали помощь со стороны стран Западной Римско-католической Европы при условии, что они подпишут союз с Римско-Католической Церковью, то есть с Римско-католической церковью, что православная церковь признает верховную власть Ватикана.

Как отмечает один из самых выдающихся историков-канонистов и научный советник исторического института Сербской академии наук и

искусств профессор, доктор Миодраг М. Петрович в книге „Сербия на перекрестке Востока и Запада“ (Белград, 2013, с. 147.):

„В то время сербский правитель Джурадж Бранкович (1427-1456 гг.), в отличие от правителей других православных стран, которые убеждали и даже поощряли своих церковных сановников участвовать и принимать решения униатского Ферраро-Флорентийского собора, сопротивлялся многочисленным давлениям и по согласованию с Сербским патриархом Феодосием (1439-1449 г) принял решение, чтобы Сербская православная церковь не отправляла делегацию на этот униатский собор“. *Согласно М. Петровичу, патриархом Феодосия и был сербский Марк Эфесский.*

А что можно сказать, несмотря на все предупреждения и очевидные опасности для выживания Православной Церкви в целом, о сегодняшних православных экуменистах, которые принимают причастие православных и католиков (intercommunion)?

Ответ на этот вопрос был наиболее точно дан упомянутым профессором доктором Миодрагом М. Петровичем в его книге (стр. 148-149):

„Люди из православных церквей постольку-поскольку служат «папоцентризму». Ярким примером является проповедь епископа из Бачки Иринея (Буловича), которую он произнес в белградской архиепископии в октябре 2003 г., по случаю празднования 25-й годовщины понтификата папы Иоанна Павла II: ‘...таким образом, веруя, прежде всего; во всех римско-католических приходах в каждого епископа, и особенно - в первого из своих епископов, того, кто на протяжении многих веков, целых 1000 лет был первым епископом всей христианской Вселенной или эйкумены. Пока существует единая и единственная христианская эйкумена, мынадеемся и молимся Святому Духу, чтобы он снова когда-нибудь снизошёл. И если это произойдет в истории, опять же, по древнему каноническому порядку, епископ города Рима сталбы первым епископом христианской Вселенной’“.

Ещё: „...Епископ района Бачки Иринея наиболее достоин состоявшегося в Белграде в сентябре 2006 г., собрания Смешанной комиссии по диалогу. Помощников со-епископа и профессора богословия для такой миссии достаточно. И какбудто он не удовлетворен тем, чего достигла смешанная комиссия по диалогу за последние 30 лет, он ещё больше стремится ускорить движение к союзу. Как будто существующих «исторических мостов» недостаточно, поэтому он дополнительно прибегает к каким-то новым мостам. Так, недавно в чужой епархии-Сремской, не обращая внимания на строгие канонические принципы неприкосновенности

прав каждого архиерея в границах управляемой им области, он организовал в национальном парке «Фрушка гора» международную богословско-педагогическую встречу – собрание катехизаторов (учителей религиоведения). Это мероприятие состоялось в гостинице «Норцев» (что принадлежит хорватскому акционеру) с 2 по 7 сентября 2008 г. В нём приняли участие не только учителя религиоведения, но и Римско-католической Архиепископии Белграда. Всё было организовано при участии и сотрудничестве с Евангелической церковью Германии, традиционными церквями Реформации в Сербии при поддержке Фонда Конрада Аденауэра“.

К сожалению, мы видим из приведенного выше примера, констатацию факта, что экуменизм и папизм распространились сегодня как инфекционное заболевание, которым заболели многие церковные сановники Поместных Православных Церквей. Как маленькие, так и большие! Поэтому необходимо, чтобы во всех Поместных Православных Церквях прозвучал публичный призыв изолировать всех духовно больных архиереев (патриархов, архиепископов, митрополитов, епископов и др.) ради выживания Единой, Святой, Соборной и Апостольской Церкви – нашей единственной православной церкви, которая в настоящее время находится под угрозой экзистенциальной опасности больше, чем когда-либо прежде за свою долгую историю.

В заключение необходимо отметить, что когда речь идёт о Константинопольском предстоятеле патриархе Варфоломее I, все его шаги и действия, направленные в сторону папской идеологии, не приносят никакой пользы по укреплению единства между Поместными Православными Церквями и православием в целом. Напротив, это наносит огромный ущерб прежде всего Константинопольскому патриархату, как учреждению, миссия которого в православном мире должна быть сосредоточена на защите церковно-канонического порядка.

Любое решение или деятельность патриарха Варфоломея I, если оно не отражает соборность, единодушие всех предстоятелей поместных православных церквей дискредитирует его достоинство и лишает его права выступать от имени всей Православной Церкви. Несмотря на это, если Константинопольский предстоятель всё-таки решит в одностороннем порядке подписать какой-либо документ или даже некий „союз“ с Римско-Католической церковью, это ни в коем случае не будет означать, что вся Православная церковь стала униатской, но таким поступком Константинопольский патриархат и его предстоятель потеряют репутацию, уважение и роль, которыми они веками пользовались в православном мире.

Что касается Поместных Православных Церквей, даже самых маленьких, которые не будут следовать папской идеологии, они будут иметь в себе полноту Единой, Святой, Соборной и Апостольской Церкви с вселенской миссией, даже если они будут сведены к „малому стаду“, которому **Спаситель говорит: „Не бойся“!** (Луки 12: 32).

АПЕЛ ЗА СПАС ПРАВОСЛАВНИХ ХРИШЋАНА У СИРИЈИ

„Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда снажно подржава јавни апел Атинског архиепископа Јеронимоса за спас православних хришћана у Сирији, који су изложени егзистенцијалном опстанку.

Апел упућујемо Уједињеним нацијама, Европској Унији, Влади Републике Грчке – са посебним акцентом на Министарство спољних послова, као и свим предстојатељима Православних помесних цркава на свету, са вапајем за хитну реакцију ради заустављања све бржег напредовања екстремистичких војних формација и одбране града Алепа, јер се, у противном, доводи у опасност постојање религијске структуре региона, у којем је одувек постојала хеленска – грчка православна заједница под јурисдикцијом Грчке православне антиохијске патријаршије.

„Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, више пута је упозоравао на драстично погоршање ситуације, посебно када је реч о безбедности хришћанских заједница на многим местима широм света. Примера ради, према најновијем извештају невладине организације за људска права, Праћење нетолеранције и дискриминације према хришћанима у Европи (Observatory on Intolerance and Discrimination Against Christians in Europe - OIDAC), само током 2023. године је почињено 2.444 злочина из мржње према хришћанима, и то у 35 европских земаља.

Имајући у виду да је пажња светске јавности овога тренутка усмерена на догађаје у Сирији, као најосетљивију и најболнију тачку на свету, где смо сведоци драматичног погоршања положаја православних хришћана, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, пружа пуну подршку и солидарност патријарху антиохијском и свег Истока Јовану X и митрополиту алепском Јефрему, као и свим прогоњеним православним верницима Грчке у Сирији.

У том смислу, позивамо све политичке и верске ауторитете света да изађу из сфере komodитета или летаргије, и конкретним делима докажу солидарност са цивилизацијским традицијама народа у XXI веку, традицијама које су у потпуној супротности са нељудским и нехуманим угрожавањем живота и прогоном православних хришћана због вере, на било којој тачци земаљског шара.

ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ

Το «Κέντρο Προστασίας της Χριστιανικής Ταυτότητας» από το Βελιγράδι υποστηρίζει σθεναρά τη δημόσια έκκληση του Αρχιεπισκόπου Αθηνών Ιερώνυμου για τη σωτηρία των Ορθοδόξων Χριστιανών στη Συρία, οι οποίοι είναι εκτεθειμένοι στην υπαρξιακή επιβίωση.

Απευθύνουμε έκκληση στα Ηνωμένα Έθνη, την Ευρωπαϊκή Ένωση, την Κυβέρνηση της Δημοκρατίας της Ελλάδας - με ιδιαίτερη έμφαση στο Υπουργείο Εξωτερικών, καθώς και σε όλους τους προκαθημένους των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών του κόσμου, με αίτημα άμεσης αντίδρασης προκειμένου να σταματήσει η ολοένα και ταχύτερη προέλαση των εξτρεμιστικών στρατιωτικών σχηματισμών και η κατάληψη της πόλης του Χαλεπίου, που οδηγεί στον κίνδυνο αλλαγής της θρησκευτικής δομής της περιοχής, στην οποία υπήρχε ανέκαθεν Ελληνορθόδοξη κοινότητα υπό τη δικαιοδοσία του Ελληνορθόδοξου Πατριαρχείου Αντιοχείας.

Το «Κέντρο Προστασίας της Χριστιανικής Ταυτότητας» από το Βελιγράδι έχει επανειλημμένα προειδοποιήσει για δραστική επιδείνωση της κατάστασης, ειδικά όταν πρόκειται για την ασφάλεια των χριστιανικών κοινοτήτων πολλά μέρη σε όλου του κόσμου. Για παράδειγμα, σύμφωνα με την τελευταία έκθεση της μη κυβερνητικής οργάνωσης για τα ανθρώπινα δικαιώματα, Παρακολούθησης της Μισαλλοδοξίας και της Διακρίσεως προς Χριστιανούς στην Ευρώπη (Observatory on Intolerance and Discrimination Against Christians in Europe - OIAC), μόνο κατά το έτος 2023 διαπράχθηκαν 2.444 εγκλήματα μίσους κατά χριστιανών και τούτο σε 35 ευρωπαϊκές χώρες.

Έχοντας κατά νου ότι η προσοχή του παγκόσμιου κοινού εστιάζεται αυτή τη στιγμή στα γεγονότα στη Συρία, ως το πιο ευαίσθητο και οδυνηρό σημείο στον κόσμο, όπου παρατηρούμε τη δραματική επιδείνωση της θέσης των Ορθοδόξων Χριστιανών, το «Κέντρο Προστασίας της Χριστιανικής Ταυτότητας» από το Βελιγράδι παρέχει πλήρη υποστήριξη και αλληλεγγύη στον Πατριάρχη Αντιοχείας και όλης της Ανατολής στον Ιωάννη Ι' και τον Μητροπολίτη Χαλεπίου Εφραίμ, καθώς και σε όλους τους διωκόμενους ορθόδοξους πιστούς της Ελλάδας στη Συρία.

Με αυτή την έννοια, καλούμε όλες τις πολιτικές και θρησκευτικές αρχές του κόσμου να βγούν απο τη σφαίρα του εφησυχασμού ή του λήθαργου, και με συγκεκριμένες ενέργειες να αποδείξουν την αλληλεγγύη τους στις πολιτισμικές παραδόσεις των ανθρώπων του 21ου αιώνα, που

έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τον απάνθρωπο κίνδυνο της ζωής και διώξεις Ορθοδόξων Χριστιανών για θρησκευτικούς λόγους, σε οποιοδήποτε σημείο της επιφάνειας της γης.

ДОЛАЗАК ПАПЕ У СРБИЈУ – ДОБРОДОШЛИЦА НЕЖЕЉЕНОМ ГОСТУ

Патријарх Српске православне цркве Порфирије:

„Рекао сам и поновићу, Загреб и ја се волимо јавно; а сада ћу додати, Хрватска и ја се волимо јавно; ма колико то некоме сметало, његов је проблем”!

Под сводовима Српске патријаршије, Православно-богословског факултета, као и међу верницима Српске православне цркве, кружи вест да српски високодостојници (читај владика бачки Иринеј Каранушић-Буловић и његов духовни син патријарх Порфирије) активно раде на припремама за долазак папе у Србију. Истине ради, неопходно је напоменути да се од Светог Саве, првог поглавара аутокефалне српске Цркве, ниједан наш прво-свештеник није сусрео са римским папом.

Упркос томе, и сам врх српске политичке елите изражава сагласност да папа посети Србију, у првом реду у знак захвалности што Ватикан није признао самопроглашену „државу Косово“, која је на варварски начин и уз помоћ НАТО пакта, отргнута из државно правног система и Устава Републике Србије.

Констатација о непризнавању тзв. државе Косово од стране Ватикана, сама по себи, изазива чуђење и подсмех, поготово ако се узме у обзир неколико чињеница. Као прво, када је у питању разбијање државности Републике Србије на КиМ, најилустративније нам говори чињеница да иако Ватикан званично није признао тзв. независност јужне српске покрајине, у исто време, захваљујући Викиликсу сазнајемо да је 30. априла 2008. године, недуго пошто је „Скупштина Косова“ 17.02.2008. год. усвојила акламацијом Декларацију о „независности Косова“, из Америчке амбасаде из Рима је послата поверљива депеша број 0971, у којој пише да је Монсињор Мигел Маури рекао америчким званичницима да је „Света столица 'de facto' признала независност Косова, али то није званично објављено, искључиво ради остављања отворених врата за вођење екуменског дијалога са СПЦ“.

Други еклатантан пример, представља одлука Свете столице о цепању Београдске надбискупије Римокатоличке цркве на два дела, и то: Београдску и Косовску надбискупију, што је учињено непосредно после проглашења тзв. независности Косова 2008. године. Готово је невероватно како су ове чињенице остале непознате српској црквеној и политичкој елити?

Такође, искреност односа Римокатоличке цркве према СПЦ најбоље се види из примера који се догодио пре скоро 80 година, тачније 4. марта

1945. године. Тада је комунистички режим вршио велики притисак на СПЦ да призна аутокефалност МПЦ, што је један од највећих патријараха у историји СПЦ Герман, енергично одбио, истичући „да би на тај начин СПЦ извршила самоубиство“. И онда је, тог датума, по налогу и уз пуну подршку комунистичког режима, тзв. „Иницијативни одбор“ сазвао Македонски црквено-народни сабор коме је присуствовало око 300 делегата из целе Македоније, док је у име Римокатоличке цркве био присутан Алојз Турк, потоњи надбискуп београдски? На тај начин је очигледно демонстрирана жеља Ватикана да се изврши дезинтеграција СПЦ.

Када су у питању односи Ватикана и СПЦ, као и српског народа, треба додати да је на округлом столу који је организован од стране Покрета за Србију, поводом заседања европске групе Трилатералне комисије у Београду од 31. октобра до 2. новембра 2014. године, једна од највећих професорки у историји правног факултета у Београду, проф. др Смиља Аврамов говорила о тајном споразуму и уништењу православља од стране Ватикана, САД и Немачке. Др Аврамов је рекла да је „Између ове три земље склопљен тајни споразум још 1976. године у 11 тачака“, од којих се једна експлицитно односила на „тотално уништење Православља“. Учесници тајног споразума су били кристално јасни када су рекли да Православље мора бити избачено из светских комуникација као религија, јер је то једини хомогенизујући моменат православних земаља који има политичке димензије, што значи да би глобализација уз Православље веома тешко успела.

Потписници документа су констатовали да би се уништила срж православне теологије, неопходно је уништити Православље у целини, што је једино могуће остварити продором у Православну Цркву, *и то путем подмићивања црквених великодостојника великим свотама новца*. На крају су додали да је реализација овог плана неопходна, јер је православна теолошка мисао једина која се може повезати са оним што они називају глобализација.

У том контексту, јасно се види лицемерност и улога Римокатоличке цркве у нарушавању и разбијању српске, а нешто раније и југословенске државности. У то време је Ватикан са спољним агресорима и домаћим помагачима, ковао планове о разбијању како државности Краљевине Србије и Краљевине Црне Горе, државности Краљевине СХС, социјалистичке Југославије и Савезне Републике Југославије тако и државности Републике Србије на КиМ.

После свега наведеног, са жаљењем можемо да констатујемо да је од стране високодостојника СПЦ било врло озбиљних и тешких пропуста поготово у односу са представницима Римокатоличке цркве. У том кон-

тексту, наводимо изводе из дела проф. др Миодрага М. Петровића - „Долазак папе у Србију – да или не? и латинско богомилство“, 25. септембар 2018. године, стр. 4:

„...Ако се уз напред речено има у виду и чињеница да су сви чланови Светог архијерејског синода, први пут у историји Српске цркве, гостовали у Загребу, где су са хрватским кардиналом и бискупима седели у сали са окаченом изнад њих сликом Алојзија Степинца, онда је јасно какву ће корист извући Хрвати од учешћа српских архијереја у 'Мешовитој комисији'. Не треба сумњати да ће Ватикан Степинца свакако прогласити за 'свеца' и независно од тога што ће се измислити да је учинио неко исцелитељско чудо ...“.

„...За Хрвате је важно да остане записано да је у том чину, преко католичко-православне комисије, учествовала и Српска православна црква. Онај ко са њима вади мед, тај прсте лиже, тј. на истом је послу ради 'зближавања'“.

Шта је требало да у том случају уради Српска православна црква? Да одбије папин предлог, а да образује посебан одбор уистину стручних чланова, чија би студиозна истраживања објавила у посебном зборнику. Њено учествовање у 'Мешовитој комисији' ничим не може да се правда. Апсолутно је у супротности са канонским учењем и читавом православном црквеном праксом...“.

Када је у питању евентуална посета папе Србији, навешћемо став блаженопочившег српског патријарха Гаврила V, (*Мемоари патријарха српског Гаврила, I, Париз 1974, стр. 593–594*), из разговора са Михом Креком, потпредседником Словеначке радничке партије и потпредседником Министарства савета Краљевине Југославије у емиграцији. Том приликом, Миха Крек је рекао патријарху Гаврилу V:

„Све што се вама догодило, културном свијету је познато, и он одаје своје признање вашем ставу пред непријатељима цијелог свијета. То мишљење дијели се и овдје у Риму, при Светој Столици. Сам Папа Пије XII добро је упознат са околностима под којима сте живјели до краја рата. Цијенећи вашу жртву за наш народ, Свети отац папа искрено се заинтересовао за Вашу Светост. Он би желио, кад се већ налазите у Риму у његовој близини, да вас лично у свему помогне и пружи вам прилику да се увјерите у његову добронамјерност и жељу да вам омогући нормалан живот, који вам као српском патријарху доликује. Ви треба да имате пристојну вилу са свим удобностима, како бисте се могли несметано посветити дужностима према нашим вјернима, према многобројним избјеглицама и болесницима. Света Столица има средстава да мате-

ријално омогући вашу опсежну мисију међу паством. Свети отац вољан је да вас у свему помогне, а преко вас он жели да помогне српске избјеглице, да се заузме за њихов смјештај и пристојан живот. Због свега овога добро би било да се Ваша Светост састане са Светим оцем Пијем XII“.

Патријарх је одбио предлог, а то значи и сваки контакт и сусрет. Свој став је образложио следећим речима:

„После свега овога што сам укратко изложио, да ли има начина и могућности да српски Патријарх пређе преко свега овога? Ви сте ми сами, господине Министре, рекли да имате информације из савезничких извора да је побијено између 700 до 800 хиљада Срба. Молим вас, како ја сада могу да пређем преко свега тога, и да одем у Ватикан на ноге Папи? То би било подворење, што ја као српски патријарх не бих никада могао себи да дозволим, а још мање да о тој могућности дискутујем, па макар да ми је стављено да бирам између смрти и живота. Ја бих се сто пута определио за смрт, у уверењу да нисам издао свој пут и Српску православну цркву и српски народ као целину, који наставља и даље своје мучеништво.“ (Мемоари..., I, стр. 601).

Уместо коментара о српским страдалницима током Другог светског рата, навео би кратак цитат из дела Миодрага М. Петровића – „Долазак папе у Србију – да или не? и латинско богомилство“, 25. септембар 2018. године, стр. 6:

„...Када су 1987. године новинари питали Херцога – који је у име Владе Израела дошао био у званичну посету Немачкој (тада сам био на студијском боравку у Франкфурту на Мајни) – да ли Јевреји могу да опросте Немцима за Холокауст, одговорио је: 'За то морате да питате жртве'“.

На крају, говорећи о евентуалној посети папе Србији, 46. поглавар Српске православне цркве који се налази на престолу Светога Саве, патријарх Порфирије (Првослав Перић), је рекао:

„Лично сам имао прилику да више пута сретнем садашњег папу, у разним поводима. Морам да кажем да сам из сваког од тих сусрета бивао обогашћен и понео најлепша могућа духовна искуства. Да сам, пре свега, у њему видео огромну јеванђелску ширину, ширину на коју нас Христос позива, ширину у којој има места за све, независно од тога ком народу припада, којој држави, којој вери, или пак ако себе осећа и декларише као неверник. Што се тиче папине посете Србији, сматрам да би то било обострано исправно и у духу Христове речи која позива на јединство“.

Такође, одавно су нам познати јавно изражени сентименти патријарха Порфирија које гаји према Загребу, Хрватској, Римокатоличкој цркви а

посебно римском папи, што представља његов лични став за који смо сигурни да га дели само занемарљив број верника СПЦ. Његове речи смо навели на почетку овог текста, а оне гласе:

„Рекао сам и поновићу, Загреб и ја се волимо јавно; а сада ћу додати, Хрватска и ја се волимо јавно; ма колико то некоме сметало, његов је проблем”!

Ваша светости, наш проблем је што сте Ви патријарх Српске православне цркве и налазите се на престолу Светога Саве, а нисте Загребачки надбискуп или неки високодостојник Римокатоличке цркве!

Што се нас тиче, ми смо рођени као православци и као православци ћемо и окончати своје животе. Али нисмо, нити ћемо икада бити, паписти, екуменисти, модернисти или либерали као ни глумци! Ми смо верници једне Свете, Саборне и Апостолске Цркве, што ће рећи једине Православне, која почива на апостолским правилима, одлукама Васељенских и Помесних сабора и на учењима свих Светих Отаца Православне цркве.

НАСИЉЕ НАД ПАРТЕНОНОМ И КИЈЕВО-ПЕЧЕРСКОМ ЛАВРОМ

Када је 1997. године министарство културе Републике Грчке у сарадњи са грчком Амбасадом у Београду, организовало изложбу под називом Дан повратка (ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΗΜΑΡ) у Галерији културног центра Београда, догађај је наишао на одушевљење српских културних и интелектуалних кругова. Изложбу је водила др Елена Корка, представник Министарства културе Републике Грчке. Инспирисан овим чином, писац ових редова, је објавио књигу о судбини парthenонских фризова, и то под истим називом – Дан повратка (ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΗΜΑΡ, THE DAY OF RETURN). У оквиру књиге су публиковани текстови на српском, грчком и енглеском језику, као и фотографије свих делова античког споменика који се налазе у Британском музеју, а које су аутору уступљене као поклон Фондације „Мелина Меркури“.

Исте године, писац ових редова је основао српски Комитет за репатријацију парthenонских скулптура и постао његов председник, који је тада имао два почасна потпредседника (кнегињу Јелисавету Карађорђевић и ондашњег потпредседника САНУ академика Николу Тасића), као и два активна потпредседника, кустоса Народног музеја у Београду Николу Кусовца и ондашњег председника адвокатске Коморе Србије Милана Вујина, као и бројне чланове који су били угледне личности јавног, културног и научног живота.

Нешто касније, 25. новембра 2005. године је основана Међународна организација за репатријацију парthenонских скулптура (International Association for the Repatriation of the Parthenon Sculptures - IARPS) у Атини, и то од националних комитета Велике Британије, Новог Зеланда, САД, Аустралије, Белгије, Шведске, Италије, Србије, Кипра, Русије и Немачке. Данас, IARPS броји скоро двоструко више националних комитета (23). Такође, са поносом истичемо да је српски Комитет у оквиру Међународне организације јединствен по томе, што у званичном називу носи име једне од највећих гркиња 20-ог века, Мелине Меркури, првенствено захваљујући сагласности њеног супруга, Jules Dassin-а, француског филмског и позоришног редитеља, продуцента, писца и глумца, са којим је г. Валаванидис имао веома блиске и пријатељске односе.

Који је то догађај који је узбуркао целокупну светску културну али и политичку јавност и окупио велики број јавних личности, тако да су неки од почасних чланова Фондације „Мелина Меркури“ постали и Марио Соареш, сер Шон Конери, Мстислав Растропович, Пол Њумен, Џоан Вудворд, Костас

Гаврас, Џули Кристи, Нана Мускури, сер Питер Устинов, принцеза Садрудин Ага Кан и бројни други?

То је прича о најпознатијем светском споменику са Акропоља – Партенону, који је посвећен грчкој богињи Атине – заштитници града, који је подигнут у 5 веку п.н.е. Реч је о најзначајнијој сачуваној грађевини класичног стила, чије се декоративне скулптуре сматрају врхунцем дорског стила и убрајају у најважнија дела старогрчке уметности. Због огромне уметничке вредности, Партенон је уврштен у ред најважнијих споменика светске културне баштине, који је претрпео многе ударце у историји, али му је највећи нанео амбасадор Британског краљевства у Константинопољу, Томас Брус, седми гроф од Елгина и једанаести од Кинкардина, у периоду од 1799. до 1803. године. То је било време када се Грчка налазила под отоманском окупацијом, што је британски амбасадор злоупотребивши положај и историјске околности и користећи се нечасним средствима као што су мито и корупција, на најгрубљи начин оскрнавио споменик насрнувши на њега физичком силом. Металним тестерама је исекао најлепше његове фризове, мермерне плоче, па чак и једну каријатиду, и све то пренео у Енглеску, како би украсио свој дворца који је градио у Шкотској. У овим поступцима се на најбољи начин може уочити основна карактеристика колонијалног менталитета, а то је грамзивост и незајажљивост у стицању богатства.

Чак су и Турци према Партенону осећали страхопоштовање и богобојажљиви страх што се, уосталом, може закључити и из имена које су му дали – „Храм идола“. Турци су храм чували као највећу светињу и никоме са стране нису дозвољавали да му се приближи, а камоли да га разгради. Осећање турске оданости према грађевини је Елгину наговештавало само још веће проблеме. Додуше, он је био истрајан у својој намери, тако да је турске властодршце у Атини стално засипао раскошним и богатим поклонима. **Била је то најтрагичнија корупција у историји уметности!**

Све је то трајало до тренутка док се војна ситуација у тадашњој Европи није битно променила, и то баш у оном делу који је највише погодовао управо Елгину. Султан је, стицајем политичких околности, морао да постане благонаклонији према британском амбасадору у Константинопољу, поготово после енглеске победе над Наполеоном. Такав развој догађаја много је значио за стабилност Отоманске империје, па је политичка трговина овог пута била добродошла да би се учврстиле политичке, интересне британско-турске везе, и учинила услуга амбасадору савезничке силе. Лорд Томас Брус је тада муњенито решио да искористи „благонаклоност“ судбине и затражи од Порте слободан улаз његових људи на Акропољ.

Тада је учињена једна од највећих пљачки културног блага у историји човечанства. Стотине тона најлепших фризова са Партенона, који су настајали под будним оком Фидије, дивљачки су исечени металним тестерама и пренети у Енглеску. Када је 1816. године Лорд Елгин банкротирао, целокупну колекцију античког блага је продао британској влади за 35,000 фунти стерлинга, коју је она проследила Британском музеју. Од тог времена до данас, делови једног истог споменика се налазе удаљени хиљадама километара.

Грчка влада је одлучила да читав проблем представи међународној јавности и да решење потражи под окриљем УН. Тако се званичан захтев нашао пред највишим међународним институцијама 1974. године. Већ 1982. године Мелина Меркури, тадашња министарка културе Републике Грчке, у интервјуу за британски ВВС, поново и уз велики публицитет је тражила да се мермери врате Грчкој. На састанку УНЕСКО-а одржаном исте године у Мексику, понудила је да се јавно гласа о овом захтеву. То је унело велико узнемирење код тадашњих светских државника и експерата за ову област и читав догађај је, хтео то неко или не, имао значајну политичку позадину а самим тим и снажну дипломатску активност за његово разрешење. Овај захтев, изгласан на пленарној седници УНЕСКО-а, означио је почетак борбе грчког народа преко свих међународних организација и институција које желе и могу да подрже његову пожртвовану и праведну борбу. Тада је уследио још један догађај који је додатно скренуо пажњу светске јавности на важност Партенона. УНЕСКО је споменик са Акропоља усвојио као свој заштитни знак. На крајње симболичан и важан начин, храму богиње Атине је дат примат над другим важним светским споменицима, и тако је постао синоним за културну баштину планете. Партеон је прерастао у симбол цивилизације, односно њене лепше стране. Ипак то није било довољно, да храм буде враћен у првобитно стање. Неколико година касније, тачније у два наврата, 1984. и 1985. године, Велика Британија је као држава и чланица УНЕСКО-а, одбила да врати мермере у Грчку!?

Четворочлана делегација Међународне организације за репатријацију партеонских скулптура је 17. јула 2006. године (председници Комитета Аустралије, САД, Шведске и Србије и Црне Горе) су примљени у Британском парламенту од стране британског министра културе Дејвида Лемџа, који нам је изнео ригидан став своје владе „да куцамо на погрешна врата, јер је требало да се обратимо Управном одбору Британског музеја“? И поред објашњења да су партеонске скулптуре исечене на најгрубљи начин скрнављењем споменика, и на нелегалан начин изнете из земље, које је касније британска влада откупила од Томаса Бруса као од приватног лица, што

није било легално, јер је британски лорд то недело учинио у својству највишег дипломатског представника Британског краљевства, што апсолутно дискредитује чин стицања власништва над партенонским скулптурама!!!

На овом месту можемо да наведемо и пример покушаја крађе светиња Кијево-печерске лавре од стране незајажљивог и морално палог англосаксонског Запада. Заправо, са згражавањем смо примили вест о могућности вођења било каквих преговора између Кијева и УНЕСКА, о преузимању и премештању на Запад православних светиња из Кијево-печерске лавре, укључујући и мошти светаца? Тим поводом је шеф руске Спољно-обавештајне службе Сергеј Наришкин рекао, да је планирано да се светиње из Кијево-печерске лавре пренесу у музеје Италије, Француске, Немачке и Ватикана, и то под изговором „спасавања од руских ракетних удара“, и подвукао, да одбрана Кијево-печерске лавре има дубоко духовну димензију за Русију, „што значи да то само појачава нашу одлучност да завршимо специјалну војну операцију“.

Такође, намеће се питање, шта уопште могу да значе мошти светаца Кијево-печерске лавре једном дехристијанизованом западном свету, у коме је породица као основна ћелија друштва разорена, а истополни бракови и сатанистички покрет у успону?

Аналогно томе, индикативно је да су два толико велика злодела, крађа партенонских скулптура и покушај крађе светиња кијево-печерске лавре, учињена од стране истог починиоца и са истим објашњењем – „бриге о заштити од ратних сукоба“, на временској дистанци већој од 200 година, говори да је колонијални и хегемонистички Запад увек поседавао безосећајни однос према вери, традицији, култури и историји.

Још је Достојевски са својих пророчких висина јасно сагледао трагедију Запада и открио њен узрок. Разлог је у томе што је Запад изгубио лик Богочовека Христа, као једину вечну вредност ради које постоје сви светови. И због тога се у земљама Западне хемисфере све „замутило и кренуло у хаос“. Другим речима, западни човек хоће братство, али не може да га оствари, јер је изграђен на начелу егоистичке самосталности, која га све више и више усамљује и одваја од људи, тако да он живи као у пустињи.

Управо нам ове чињенице откривају суштину сукоба у Украјини. Реч је о судару два света, две цивилизације, о сукобу добра и зла, хришћанства и сатанизма. Зато је и неопходно о свему говорити јавно и обелодањивати њихове сатанистичке намере. То се каже и у посланици апостола Павла Ефесцима (5,8-21): „Истражујте шта је Господу угодно и не будите саучесници у јаловим мрачним делима, него их радије изобличавајте. А све што се изобличава обелодањује се“.

Коначно, и Џорџ Орвел, енглески романописац, есејиста, новинар и критичар је рекао: **„У свету где је све обмана и лаж, причати истину представља револуционарни чин“.**

**ПРЕЗЕНТАЦИЈА КЊИГЕ ДИОГЕНИСА Д. ВАЛАВАНИДИСА
„ОДБРАНА ЈЕДИНСТВА ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ“
УНИВЕРЗИТЕТ ХУМАНИСТИЧКИХ НАУКА СВЕТОГ ТИХОНА У
МОСКВИ, октобар 2022. године**

Поштоване даме и господо, драги пријатељи,

Књига коју данас представљамо, ОДБРАНА ЈЕДИНСТВА ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ, представља болни вапај у правцу очувања изворних вредности Православне цркве првог миленијума, и вапај, који указује на приближавање смртне опасности по опстанак наше Православне цркве, јер би „успостава катедре источног папе“ била само прелазна форма ка јединству са Римокатоличком црквом. Наиме, Ватикану се жури, због чега се обележавање 1700-те годишњице Првог васељенског сабора 2025. године, као и заједничко обележавање Васкрса који Православна и Римокатоличка црква прослављају истог датума 2025. године, само користи као параван, како би се прикрио прави циљ и намера, а то је успостава уније између Рима и Константинопоља, за шта су се фанариотски великодостојници већ изјаснили. Исто тако, Света столица и Цариградска патријаршија су се нескривено изјасниле за обнављање молитвеног и евхаристијског јединства.

У данашњим измењеним социјалним и политичким околностима на геополитичком плану, када се води отворени рат против нашег Творца Господа Исуса Христа; када Цариградски патријарх чини све да се наметне као источни папа; у тренутку када папа Франциско 13. маја 2023. године током посете Француској, јавно прима сатанистичке симболе од стране председника Украјине Зеленског, тј. икону Мајке Божје са затамњеним ликом Исуса Христа; у моменту када се човечанство налази на граници суноврата а људски род у моралном и духовном дубоком паду, нико нема право на инертност и спокој; на мир и одмор; на неутралност и незаинтересованост, јер се данас брани суштина и смисао нашег битисања на овом свету. Свако ћутање и затварање у ледену таму своје самодовољности ће бити сматрано за ГРЕХ.

Желим да нагласим да данас није потребно бити велики познавалац еклисиолошких и геополитичких прилика, да би се извео закључак да се Православна црква нашла у вртлогу бројних политичких комбинација и геополитичких прерасподела. Желим посебно да нагласим да су јереси савременог доба, као што су екуменизам, модернизам, либерализам, и ново лажно учење о ИСТОЧНОМ ПАПИЗМУ, највеће опасности које у данашњем времену представљају претњу по опстанак Православне цркве.

Као пример тога, наводимо да је поглавар архиепископије Фанара у САД, архиепископ Елпидофорос (Ламбриниадис) одржао предавање на тему: „Будућност православно-римокатоличких односа у Сједињеним Државама“, на универзитету Фордхам у Њујорку, на којем се децидно изјаснио за унију са Римом. У том контексту, папа Франциско и његов истомишљеник Цариградски патријарх Вартоломеј I, планирају да 2025. године обележе 1700-ту годишњицу од одржавања Првог Васељенског сабора. Намера им је да то учине баш у Никеји, у Малој Азији, у данашњој Турској, где је одржан Први Васељенски сабор (325).

У суштини, папизам представља главно лажно учење паписта тј. римокатолика, чија је основна порука да римски папа није само први међу једнакима по части (*Primus inter pares*), како је увек веровала цела Христова Црква, већ да је и први по власти, тј. без себи равних (*Primus sine paribus*). Другим речима, „он је изнад свих осталих патријараха и једини заменик Исуса Христа на земљи“? Ово лажно демонско учење које представља последицу гордости римских папа, настало је пре 11. века и великог раскола Источне и Западне Цркве, тј. отпадања Римске цркве од Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве – Православне Цркве.

У прилог томе, у време светог Григорија Великог (+604) када није било ни помена о увођењу у Хришћанску теолошку мисао таквих догми и новотарија као што је тзв. папска непогрешивост, Св. Григорије Велики је у Књизи VII, Посланице 33, записао:

„.....ко год себе назива, или жели да буде назван, Васељенским Пастиром, у својој је гордости претеча Антихристу, јер себе гордо поставља изнад осталих“.

Ако анализирамо данашњу ситуацију у Православној цркви, долазимо да закључка да главни узрок огромних потреса у целокупној Православној цркви, лежи у неканонској одлуци константинопољског патријарха Вартоломеја I да на варварски начин изврши упад у поље јурисдикције канонске Украјинске православне цркве, Московске патријаршије. Православни хришћани су са неверицом и ужасом посматрали како предстојатељ древне Цариградске патријаршије, доноси одлуку да део друге Помесне православне цркве припоји својој канонској територији, док оне, које су све Помесне православне цркве сматрале расколницима, проглашава делом канонске цркве.

Управо су такви поступци цариградског канонопрекршитеља, упалили искру сукоба у Украјини, и покренули талас државног терора над припадницима канонске Украјинске православне цркве (УПЦ), у виду хап-

шења и малтретирања архијереја, као и прогона монаха из својих манастира.

Такође, сведоци смо до сада незабележеног политичког притиска англосаксонског Запада у правцу фрагментације Православне цркве, који су подстицани неканонским поступцима највиших црквених ауторитета древне Цариградске цркве. Другим речима, то нас уверава да је на Западу већ почела „Апокалипса савременог човека“.

Такође, у прилог томе сведочи и студијски документ који је представљен 13. јуна 2024. године у Риму, од стране кардинала Курта Коха, надлежног за екуменска питања, и Марија Греча, генералног секретара Светског бискупског синода. У том документу се «сугерише» хришћанским Црквама да би у будућности требало да прихвате папу као «почасног предстојатеља». Пазите чега су се досетили – измишљеног достојанства *„папе као почасног предстојатеља“*, само да би замаглили прави разлог, а то је вишевековна тежња ка остваривању папског примата.

Више је него очигледан разлог због чега се данас Римокатоличка црква служи познатим латинским лукавством и промовише идеју, како они кажу – „новог схватања и другачијег вршења папског примата, који би требало да допринесе обнављању хришћанског јединства“. У циљу обмане Помесних православних цркава, и замагљивања правога разлога, чак се предлаже и промена читања доктрине Првог ватиканског концила, који је 1870. године прогласио непогрешивост поглавара Римокатоличке цркве по догматским питањима, а тиме и њега као врховног законодавца и судију читаве хришћанске Цркве.

Даме и Господо, поштовани пријатељи, више је него јасно, да потписивањем Уније 2025. године, Римокатоличка црква жели да оствари папски примат по сваку цену, чему је вековима тежила.

И поред тежњи Цариградског патријарха да се наметне као православног папа, износимо пример који нам много говори, а то је ледена тишина којом је пропратио варварско отимање православне светиње, цркве Свете Софије у Константинопољу од стране званичне Анкаре, што у потпуности дискредитује покушај такве његове намере, тј. да буде источни папа. Другим речима, ћутање цариградског поглавара у потпуности осветљава, неутемељеност тежњи да влада православним светом. На конкретном примеру је показао да није способан да брани ни цркву Свете Софије која се налази само неколико стотина метара од његових одаја, а како би тек могао да представља цело Православље?

Лично сам, у својству председника „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, упутио отворено писмо председнику Републике

Турске, Реџеп Тајип Ердогану 13. јула 2020. године, са захтевом да се преиспита одлука којом је православна црква Свете Софије претворена у исламску богомољу, а коју је подизао цар Јустинијан од 532-537. године. Писмо сам лично предао у Амбасади Републике Турске, у Београду.

Такође, у одвојеном писму је умољен цариградски патријарх Вартоломеј I да уложи свој ауторитет, и учини све да нам се врати црква Свете Софије, у којој су се генерације наших предака са миром Божјим молиле јединоме Господу.

Одговор цариградског патријарха на ово писмо, није никада стигао!

Такође, на крају, желим да подвучем да оштро протестујемо против недавно усвојеног антицивизацијског, криминалног и дискриминаторског акта, којим је Скупштина Украјине (Верховна Рада) усвојила Закон 8371, на основу кога се забрањује деловање канонске Православне Цркве Украјине. Сличан вандалски чин се никада пре није догодио у дугој историји Православне Цркве. Несумњиво, да је реч о плану екуменистичко-либерално-глобалистичких снага, који је у функцији уништења Православне Цркве у целини.

Данас су све стреле и ватре усмерене према Руској православној цркви која је једина остала имуна на бројне изопачености данашњег света, поготово на појаву највећег зла – сатанизма. Иако се чини да је Руска православна црква остала сама, у овом тренутку је најважније да је постојана на трагу учења светих апостола, светих отаца и Васељенских сабора. С тога сматрамо да је РПЦ једина која може да сачува Православну цркву од демонских сила и искушења којима је изложена.

Нажалост, чињеница је да данашњи хришћани нису борци, већ неутрални и незаинтересовани посматрачи. Ако видимо да неке помесне Православне цркве ћуте како се не би супротстављале државним ауторитетима; ако митрополити ћуте; ако и монаси ћуте, па ко ће говорити драга браћо, сестре и драги пријатељи. Ко ће да брани Господа Бога и Његову Свету, Саборну и Апостолску Цркву, што ће рећи једину Православну. Ко је тај који ће да говори?

Ако се ми не будемо супротставили, из гробова ће да устану наши преци. Они су толико страдали за нашу веру, за нашу Отаџбину, а шта ми радимо?

Наша дужност је да бранимо нашу веру, нашу Цркву, и нашег Господа Исуса Христа. Јер смо рођени као православци, и као православци ћемо и окончати своје животе. И никада нећемо бити, нити паписти, нити екуменисти, модернисти или либерали, као ни подржаваоци било каквих сатанистичких, патолошких и девијантних појава у данашњем времену.

Завршићу, речима које сам исписао у неколико својих књига, а које су постале део мог бића, моје душе и мог аманета. Оне гласе:

**Када би ми на крају живота, пред своје последње издиханије,
остао само један једини атом снаге и моћи,
и њега бих, Оче и Господе мој, Исусе Христе сине Божји,
дао за одбрану Твоје Свете Вере и одбрану Твоје Свете Цркве.
Свемогући Боже и Господару живота мога,
који си мучен на Крсту због мојих греха,
молим Ти се, буди увек са мном!**

ГЕОПОЛИТИКА И ПРАВОСЛАВЉЕ

Када је реч о садашњој геополитичкој ситуацији, несумњиво је да смо сведоци тектонских промена, и то највећих у последњих неколико стотина година. Потпуно је очигледно да је огромна количина моћи тзв. колективног запада или боље рећи америчкоцентричног света (око 14% укупног човечанства) концентрисана на северно-америчком континенту, која пружа пуну војну и политичку подршку Израелу. Непобитна чињеница је да је над јеврејским народом извршен терористички напад и злочин од стране Хамаса, док смо у исто време сведоци застрашујућих слика покоља са елементима геноцида над палестинским цивилима, и децом, до сада незабележеног у историји људског рода. Несумњиво је да ће савременог човека до краја његовог постојања, пратити плач, сузе и крв невинне палестинске деце из Газе.

Такво стање је довело до правог бунта осталог дела света (око 86%) који је резултирао стварањем нове геополитичке ситуације – оснивањем покрета БРИКС, који представља алтернативу монополарној архитектури света. Главна карактеристика БРИКС-а је у томе, да су све земље чланице равноправно заступљене, тако да се међусобна сарадња одвија без постављања услова или уцена.

У прилог томе, један од највећих куриозитета представља чињеница да је и Турска, као чланица НАТО пакта, поднела званичан захтев за пријем у ову новоформирану међународну организацију. Међутим, елите дубоке државе америчкоцентричног света се понашају као да се ништа не дешава, мада будно прате све што се догађа, и стиче се утисак да су изненађене брзином развоја догађаја, тако да се још увек не сналазе како да реагују. За то време, на хоризонту БРИКС-а се појављују обриси стварања Развојне банке као и планови за увођење нове валуте, чије би појављивање ишло укорак са већ започетим процесом дедоларизације (почетак губитка финансијске моћи западног хегемона).

Период перманентног слабљења позиције светског хегемона и дежурног полицајца је, очигледно веома болан, што се манифестује кроз бесомучно и убрзано наоружавање режима Зеленског у Украјини, чак и америчким ракетама MGM-140 ATACMS као и британским Storm Shadow, не би ли се испровоцирала реакција Москве и на тај начин окривио председник Владимир Путин за изазивање глобалног сукоба. Упркос томе, чињеница је да је режим В. Зеленског на издисају, као и да постоје шпекулације да се овакви потези повлаче са намером како би се новоизабраном

председнику САД Доналду Трампу што више отежао посао када после инаугурације ступи на дужност у Белу кућу.

Са друге стране, чињеница је да је Доналд Трамп непредвидив политичар, као и то да се налази под снажним утицајем ултранационалистичко-милитаристичког израелског лобија. У прилог томе, само летимичан поглед на именовања новопостављених чланова његовог Кабинета, оставља утисак да је реч о „ратном Кабинету“, што улива додатну зебњу и опрезност према новоизабраном председнику САД.

За то време, Европа се понаша као уцењена и дезорјентисана стара дама, која чак ни не примећује тако крупне догађаје у својој кући, као што су деиндустријализација Немачке и нарастајућа политичка криза у Француској.

Када је реч о Русији, она наставља са вођењем Специјалне војне операције у Украјини, и паралелно са тим повлачи значајне стратешке потезе, као што је отварање Северног морског пута који је најкраћи морски пут између европског дела Русије и Далеког истока (од Мурманска преко Карских врата, кроз Северни ледени океан до залива Провиђења на Чукотском полуострву у Беринговом мору), што је од великог значаја за позиционирање њеног геостратешког положаја.

Упркос неповољној геополитичкој ситуацији, англосаксонски Запад не напушта хегемонистичку политику и покушава да се укључивањем питања религије приближи што више границама Руске Федерације, као што је то чинио ширењем НАТО пакта. Подсећања ради, преносимо писање српског издања „Le Monde diplomatique“ од октобра 2018. године, у коме је прецизирано да је амерички Државни секретар Џејмс Бејкер 9. фебруара 1990. године, изнео бројна обећања у Москви пред Едуардом Шеварнадзеом, совјетским министром спољних послова, и Горбачовим који је рекао, да би улазак Немачке у НАТО пореметио војну и стратешку равнотежу у Европи. Тим поводом је изнео предлог да Немачка остане војно неутрална или да буде чланица оба савеза, НАТО-а и Варшавског пакта, који би постали више политичке него војне структуре.

У циљу дезавуисања руске стране, Џејмс Бејкер је говорио о бауку Немачке уколико би била препуштена самој себи и на тај начин постала способна да набави атомско оружје, инсистирајући на предлогу да преговори две Немачке и четири окупационе снаге (САД, УК, Француске и СССР-а) буду гарант да се НАТО неће ширити на исток.

У том контексту, амерички Државни секретар Џејмс Бејкер је три пута поновио исту реченицу: „Војна надлежност НАТО-а се неће ширити ни за педаљ ка истоку“.

По истом шаблону лажи и преваре, учињено је и приликом потписивања мировног споразума Минск-1, 5. септембра 2014. године, у вези кога је осам година касније, канцеларка Немачке Ангела Меркел признала (2022. године), да им није падало на памет да испуне одредбе из тог уговора, јер је у питању била само куповина времена како би се украјинској војсци пружила могућност да ојача војне капацитете.

После очигледног губитка моћи и утицаја на геополитичком плану, западни хегемон је одлучио, као што је већ наглашено, да се поред војне, економске, информативно-хибридне компоненте, активно укључи и питање религије као један од најзначајних елемената у покушају покоравања Руске Федерације, чија је Православна црква најмнољуднија на свету. Заправо, ради се о координисаном плану ЦИА, Ватикана и Цариградске патријаршије, да се активно ангажују на покатоличавању руских земаља и успостављању римокатоличког света у њима. У том контексту, акценат је стављен на кључни фактор овог плана, а то је преобликовање духовног кода руског народа, јер је православна вера увек била и остала најважнији елемент у очувању јединства Руског националног бића.

Изненађује чињеница, да у недостатку маштовитости, англосаксонски Запад по трећи пут користи исти принцип ангажовања на стезању обруча око Руске федерације, користећи религију, овога пута као средство за остваривање својих циљева. Наиме, обележавање 1700-те годишњице Првог васељенског сабора 2025. године, као и заједничко обележавање Васкрса који Православна и Римокатоличка црква прослављају истог датума наредне године, користи се као параван, како би се прикрио прави и крајњи циљ и намера, а то је успостава уније између Рима и Константинопоља, за шта су се фанариотски великодостојници већ изјаснили. Исто тако, Света столица и Цариградска патријаршија су се нескривено изјасниле за обнављање молитвеног и евхаристијског јединства, игноришући јереси и новотарије за које се определила Римокатоличка црква.

На овом месту можемо да констатујемо, да је надбискуп Карло Марио Вигано, бивши нунције Свете столице у САД, био у праву када је крајем јуна 2024. г. папу Франциска и његове истомишљенике јавно оптужио за јерес, и назвао их „сабором јеретика који служе новом светском поретку“.

Без обзира на наведено, римски и цариградски епископ настављају са реализацијом плана да се у вези са унијом и празновањем Пасхе истог дана овај догађај уприличи баш у Никеји, у Малој Азији, данашњој Турској, где је 325. године одржан Први васељенски сабор.

Све се чини само да би се замаглио прави разлог, а то је вишевековна тежња Римокатоличке цркве ка остваривању папског примата над свим

хришћанима, а тиме и Руском православном црквом. Зато је овај план врло јасан, и почиње од покушаја уништења канонске Украјинске православне цркве, како би касније њене остатке само „преточили“ у расколничку „Православну цркву Украјине“, а потом ујединили са Украјинском гркокатоличком црквом. То су суштински планови и циљеви Фанара, Ватикана и ЦИА, да дође до „формирања уније“ на било какав начин, па чак и овако неправедан и неприродан, чиме би показали да је могуће, односно, оствариво и реално, поновно уједињење православних и римокатолика, и то без промене начела њиховог учења (догматике).

Све наведено представља класичан пример секуларизације која потиче од новолатинске речи *saecularistatio*, што значи посветовњачење или претварање светог у световно, другим речима, служење више свету и сатани, него Христу и Цркви Његовој.

На жалост, има доста драстичних примера црквено-државне сарадње којом се нарушава црквено канонски поредак. Неки од најмаркантнијих примера су дешавања у Летонији као и Српској православној цркви.

Када је реч о Летонији, први пут у историји Православне цркве се догодило да је председник једне државе (Еглис Левитс), поднео националном парламенту (Сејму), као једној од највиших државних институција, нацрт Закона о промени статуса Летонске православне цркве која је имала статус аутономије у оквиру јурисдикције Московске патријаршије, на чијем челу се налазио митрополит Курдјашов. Да апсурд буде већи, неопходно је нагласити да је захтев упућен националном парламенту у којем су огромну већину чинили римокатолици и лутеранци, док су припадници православне вероисповести били заступљени само са неколико процената!!!

Други еклатантан пример је тренутак када је 2023. године поглавар Српске православне цркве, патријарх Порфирије постао члан државне институције, тј. Савета Регулаторног тела за електронске медије (РЕМ), и на запрепашћење многих, ставио потпис на сагласност да се ријалити програми у Србији емитују 24 сата дневно!!! На то је реаговала чланица РЕМ-а Јудита Поповић, која је одбила да гласа за такву одлуку, и том приликом рекла: „Тада сам остала усамљена у РЕМ-у. Покушала сам изласком у јавност да спречим доношење оваквих лоших одлука. Медијска сцена се урушава и постала је продужена рука власти“ (дневни лист Данас, 04.07.2023).

Оваква црквено државна сарадња представља најгрубљи начин којим се нарушава поредак Црквених канона, који најоштрије санкционишу такве поступке. У том смислу наводимо два Апостолска правила, и то:

Апостолско правило 6. гласи: „Епископ или презвитер или ђакон нека не узмиље на себе свјетовних послова; иначе нека се свргне“.

Апостолско правило 81. гласи: „Рекли смо, да епископ или презвитер не треба да се даје на јавне управе, него да се бави само црквеним потребама. Нека се, дакле, склони или да тога не чини или нека буде свргнут, јер по заповједи Господњој: нико не може два господара служити (Матеј 6,24)», као и други црквени канони.

Такође, значајан елеменат у реализацији стезања обруча око православне Русије, могу бити и пастирске посете папе Франциска државама у окружењу РФ, са посебним акцентом на православне земље. Имајући у виду гласове који се чују из кругова блиских српској патријаршији, као и јавним афирмативним наступима српског патријарха у вези папе Франциска, прва посета Римског епископа у историји Српске православне цркве би могла да се реализује у блиској будућности. У прилог томе може да се тумачи и недавно уздизање београдског надбискупа у достојанство кардинала, што је први пут у историји Свете столице да је постављен кардинал у једној православној земљи.

Уколико би дошло до реализације ове посете са којом се огромна већина верника СПЦ не би сложила, то би био значајан напредак у приближавању римокатоличког утицаја према најмногољуднијој православној цркви на свету. Несумњиво да Римска курија рачуна на историјску блискост СПЦ и РПЦ као и верујућег српског и руског народа, што би свакако покушала да каналише у корист својих историјских циљева, папске доминације над целим хришћанским светом. Уједно, то би представљао и значајан продор у правцу реализације геополитичких интереса англосаксонског запада, злоупотребом питања религије. Такође, уверени смо да римокатоличка црква рачуна и на утицај одређеног броја високодостојника у помесним православним црквама који су инфицирани папистичко-екуменистичким вирусом!

На крају, стиче се утисак да иза тако скованих деструктивних планова англосаксонске спољне и обавештајне политике у које је инволвирано и питање деструкције Православне цркве, постоји нешто више и нешто веће! Такво зло, двоструки стандарди, иронија и сарказам, као да нису са овога света! У њиховом неискреном погледу, осмеху, говору и очигледној жељи да се другоме нанесу бол и туга – назиремо обресе сатанизма.

Због тога је наша обавеза да свим расположивим хришћанским средствима бранимо нашу Једну, Свету, Саборну и Апостолску цркву, Православну цркву, која почива на Апостолским правилима, предањима свих светих отаца Православне вере и одлукама Васељенских и помесних сабора.

После свега наведеног, нема сумње да смо у данашњим геополитичким околностима сведоци одлучујуће борбе за опстанак Православне цркве, јер присуствујемо судару два света, две цивилизације, једном речју, сукобу добра и зла, хришћанства и сатанизма.

КОРУПЦИЈА У ВРХУ ЦАРИГРАДСКЕ ПАТРИЈАРШИЈЕ

Одавно је позната „Доктрина борбе против Истока“, коју је креирао први цивилни директор ЦИА, Ален Далс, у којој су наведене смернице како да се разоре традиционалне вредности које постоје у православним земљама, тј. да се угаси национална свест њихових грађана и сломи војна моћ словенских држава. Један од главних метода за реализацију овог плана, односи се на подмићивање највиших црквених високодостојника огромним количинама новца.

У том контексту, осврнули смо се на писање грчког сајта <https://www.helleniscope.com/> који је још 1. септембра 2023. године пренео важан чланак у којем се наводе невероватни подаци о Цариградском поглавару. У вези са тим, аутор чланка се упитао: шта би рекао амерички протојереј Александар Карлуцос на чињеницу да наводно, држава Грчка годишње издваја 10 милиона долара у готовини за потребе Цариградске патријаршије? Такође, с тим у вези, српски сајт „borbazaveru“ је пренео писање поменутог грчког сајта који поставља још једно фрапантно питање, а то је, колико је пута митрополит Емануил (Адамакис) виђен са кофером пуним долара како из Украјине одлази у Швајцарску и новац полаже на личне рачуне који су у тој земљи отворени на име протојереја Карлуцоса и патријарха Вартоломеја!

Напомињемо да је Емануил Адамакис био митрополит у Француској одакле га је Цариградска патријаршија повукла, и дала му ново задужење да прати и помаже у вођењу расколничке Православне цркве Украјине.

Новинар грчког сајта је себи поставио следеће, рекли бисмо логично питање: колико ли је тек новца добила Цариградска патријаршија од „дубоке државе“ и Ватикана, и да ли ико може да поверује да се патријарх Вартоломеј упустио у рискантну авантуру у Украјини, изазивајући „шизму“ у светском Православљу, а да за то није био богато награђен? Констатује се да је немогуће да му заузврат ништа није обећано, поготово што у међувремену, поглавар Цариградске патријаршије, и Цариградски архиепископ у САД Елпидофорос љубе руку папи Франциску, и планирају заједничко прослављање Васкрса Римокатоличке цркве и Цариградске патријаршије 2025. године?

Ако се присетимо да су пре осам година припреме за одржавање Критског сабора (2016), поготово када је дневни ред у питању, трајале неколико деценија, само зато што је главна тачка спорења била стављање питања аутокефалије на дневни ред тог Сабора. Веома је проблематично, и поставља се логично питање, због чега тема аутокефалије, која је требало да

буде уврштена у дневни ред сабора на Криту, што је између осталих помесних православних цркава тражила и Српска православна црква, уз образложење да је ова тема довољно припремљена и обрађена на предсаборским конференцијама, ипак, она није била прихваћена и није се нашла на дневном реду. Ко је избегао или ко се уплашио, да се о питању аутокефалије расправља на Критском сабору јуна 2016. године?

Овде је неопходно навести да је Цариградски патријарх Вартоломеј Први, јануара 2016, само шест месеци пред почетак Критског сабора, изјавио пред настојатељима свих православних цркава, да Цариградска патријаршија нема намеру да питање аутокефалије, поготово украјинске цркве, ставља на дневни ред Сабора и да се тиме бави. Тек после те изјаве, Руска православна црква се сагласила да се ово суштински важно питање уклони са дневног реда Критског Сабора, поверовавши у речи настојатеља Цариградске патријаршије.

Касније се испоставило да је све била превара и неистина, онога момента када је Цариградски патријарх на основу етнофилетизма дао аутокефалност расколничкој Православној цркви Украјине. Подсећања ради, етнофилетизам је с правом осуђен од Православне цркве, не само на Цариградском сабору (1872. године), већ и на Сабору на Криту 2016. године, који је потврдио одлуке, и осудио етнофилетизам, цитирам: „као јерес и змијски отров који разара јединство Православне цркве“. Да се Црква кроз историју у својим одлукама није држала тих основа, од ње до данас не би остао ни камен на камену.

Међутим, упркос томе, Цариградски патријарх је, не поштујући потписани документ, прибегао давању аутокефалности расколничкој Православној цркви Украјине. Изненађење је утолико веће што су управо Цариград и његови великодостојници, својим потписима потврдили одлуку великог Сабора на Криту, да би само пар година касније, на основу тог истог етнофилетизма, који су осудили као јерес, дали аутокефалност тзв. Православној цркви Украјине, чиме су озбиљно угрозили и довели у питање јединство Православне цркве. Другим речима, Васељенски патријарх није спровео у дело оно што је потписао на Критском Сабору.

Рад „Свеправославног сабора“ на Криту је био све, само не Свеправославни, првенствено због одсуства четири аутокефалне цркве, и то: Антиохијске, Грузијске, Бугарске и најмногољудније – Руске.

Ове Цркве су се раније обратиле Константинопољској патријаршији са молбом да се одржавање сабора одложи. Сајт „Цариград ТВ“ (<http://tsargrad.tv>), пренео је да је молба Руске Православне Цркве о померању датума игнорисана. Треба напоменути да је свештеник Америчке

архиепископије о. Александар Карлуцос био члан организационог комитета „Свеправославног сабора“.

У директном преносу под насловом „Руски Атон“, који је био емитован на ТВ „Цариград“, атонски старци су позвали представнике Руске Православне Цркве да не учествују на Сабору. Старац Гаврило, коме се обратио дописник „ТВ Цариграда“, је изјавио: „Свеправославни сабор је нелегитиман. Руски архијереји нису добро информисани“. Остаје недоумица због чега је организациони комитет „Свеправославног сабора“ остао категоричан у одбијању да промени датум одржавања сабора, о којем неки утицајни атонски старци говоре скоро као о „сабору Антихриста“?

Међутим, уколико пажљиво размотримо ко су све били чланови организационог комитета „Свеправославног сабора“, многе ствари постају јасније. Довољно је указати на присуство америчког протојереја Александра Карлуцоса, кога је утицајни грчки лист „То Вима“ назвао „очима“ константинопољског патријарха јер ужива његово „безгранично поверење“. Исти лист наводи да је протојереј Александар носилац Ордена Архоната (орден Андреја Првозваног) Константинопољске патријаршије, да се налази у затвореном клубу Leadership 100 и обавља дужност извршног саветника фонда: Faith An Endowment for Orthodoxy and Hellenism. Овај фонд је званично задужен за финансирање Грчке православне архиепископије у Америци, док је незванично спроводио америчког утицаја у Грчкој.

И сада долазимо до најинтересантнијих детаља, а то је да је о. Карлуцос дубоко интегрисан у глобалистичку елиту, чији је задатак успостављање Новог светског поретка, што се нипошто не може сматрати циљем васељенског Православља. Зна се, такође, да он има добре односе са Џозефом Бајденом и Хилари Клинтон (преко блиског пријатеља милијардера Џона Кациматидиса).

Популарни грчки лист „Прото Тема“, је описао Карлуцоса као човека који има добре контакте са Белом кућом и америчким естаблишментом. Наводи се да у његовој парохији постоји специјална школа, центар за културу и центар за младе са буџетом од око 15 милиона долара, што сведочи не само о издашности грчког лобија у САД, већ и о благонаклоности глобалиста према Карлуцосу и његовим пројектима.

"Прото Тема" открива да је реч о сивој еминенцији константинопољског патријарха који је одиграо кључну улогу у свргавању енергичног и утицајног предстојатеља Америчке архиепископије Јакова, који је у периоду 1995-1996. године покушавао да своју архиепископију изведе из јурисдикције Константинопољске патријаршије, бојеће се, још тада, екуменистичких и глобалистичких иницијатива Фанара.

Међутим, лист „Епикера“ констатује да је о. Карлуцос на време обавестио Вартоломеја о припреманом изласку архиепископије из јурисдикције Фанара, због чега је архиепископ Јаков својевремено био медијски дискредитован, а Вартоломеј сачувао важан извор финансирања и утицаја – Америчку архиепископију. У сваком случају, о. Карлуцос је остао сива еминенција Цариградске патријаршије и чврста везивна карика између америчког естаблишмента и Константинопољске патријаршије.

Наравно, такве приче се на територији САД, чије власти посебну пажњу посвећују верској политици, не дешавају без директног учешћа специјалних служби.

Занимљиво је да је о. Карлуцос као сива еминенција, имао учешће и у повезивању грчких милијардера и политичара са америчким политичким елитама. На пример, он је повезао бившег грчког председника владе Константина Мицотакиса (1990-1993) са породицом Буш.

Значајну улогу је имао и у успостављању Ципрасових контаката са САД. Иако је у почетку Алексис Ципрас наступао као опонент САД, и организовао антиамеричке протесте, на крају је пристао на промену своје политичке оријентације у замену за обећане инвестиције.

Грчки народ је скоро једнодушно подржао Ципраса на референдуму, рекавши чврсто „Не“ диктатури „Тројке“, али је потом, под утицајем америчке агентуре, Ципрас кренуо на уступке, издавши глас народа.

Турска штампа је констатовала да је о. Карлуцос добро познавао и Фетулаху Гулена, лидера турске исламистичке секте, који је у међувремену преминуо, а који је живео у САД и био сарадник америчких специјалних служби. Другим речима то значи, да две скоро отворено непријатељске земље – Турска и Грчка – у сфери верске политике, су тајно контролисане из једног центра – САД. Као што видимо, православне Грке потчињене Фанару, надгледао је Карлуцос, а турске исламисте – Гулен.

Све наведене чињенице из биографије једног од водећих чланова организационог комитета „Васељенског сабора“, наводе на основане претпоставке да иза критског сабора стоје америчке геополитичке структуре, док је о. Александар Карлуцос у тој шеми – преко Константинопољске патријаршије – био само проводник и лобиста интереса САД.

Страховања многих стараца, међу којима су и дубоко поштовани у православном свету старци Свете Горе Атонске, нису била случајна. Проповедници црквене ортодоксије, знајући за либерално-новотарску позицију знатног дела клира Константинопољске патријаршије, оправдано су сматрали да би сабор на Криту могао да постане аналог римокатоличког Другог ватиканског концила, који је Римокатоличку „цркву“ реформисао у

либералном духу овог века. Главна страховања су проистицала из могућности да би на критском сабору били усвојени документи који би садржали екуменистичке поставке, према којима би Православна Црква требало да тежи компромисном зближавању с јеретичким заједницама.

Потоњи развој догађаја нас је уверио у исправност одлуке четири православне аутокефалне цркве о неприсуствовању таквом „Свеправославном сабору“, поготово после писма које је украјински парламент упутио константинопољском патријарху о ревизији Томоса из друге половине 17. века, по коме су православне епархије на територији савремене Украјине биле под јурисдикцијом Московске Патријаршије.

Циљ ове иницијативе је био да се продуби црквени раскол у Украјини и на њеној територији створи тзв. нова аутокефална Помесна Црква – расколничка Православна црква Украјине – што је касније и учињено, односно, да се створи националистичка секта, која би своју русофобну политичку активност само прикривала иза православних обреда.

Такође, и недавни масовни протести у Перистерију, у Атини, показали су нерасположење грчког православног народа када је реч о патријарху Вартоломеју, кога су дочекали повицима: „Ми желимо васељенског, а не пропагандистичког патријарха, као и НЕ ВАСКРСУ СА ЈЕРЕТИЦИМА“!

КОРУПЦИЈА В ВЕРХАХ КОНСТАНТИНОПОЛЬСКОГО ПАТРИАРХАТА

Давно известна „доктрина борьбы с Востоком“ (так называемый „План Даллеса“), созданная первым штатским директором ЦРУ Алленом Даллесом, в которой изложены главные принципы о том, как разрушить традиционные ценности, существующие в православных странах, т. е. чтобы погасить национальное сознание своих граждан и сломить военную мощь славянских государств. Одним из основных методов реализации этого плана является подкуп высших церковных высокопоставленных лиц огромными суммами денег.

В этом контексте мы смотрим на информацию в статье, размещённую на греческом сайте <https://www.helleniscope.com>, где еще 1-го сентября 2023 г. цитируется и отмечается невероятная информация о Константинопольском предстоятеле. В связи с этим автор статьи задаётся вопросом: „Что бы сказал американский протоиерей Александр Карлуцос о том, что якобы государство Греция ежегодно выделяет 10 миллионов долларов наличными на нужды Константинопольского патриархата?“ Также в связи с этим сербский сайт "Борьба за веру", который также разместил ту же статью выше упомянутого греческого сайта, задается еще одним вопиющим вопросом, а именно, сколько раз митрополита Эммануила (Адамакиса) видели с чемоданом, полным долларов, направляющимся с Украины в Швейцарию и депонирующим деньги на личные счета, открытые в этой стране на имя протоиерея Карлуцоса и патриарха Варфоломея!

Отметим, что Эммануил Адамакис был митрополитом во Франции, откуда Константинопольский патриархат отозвал его и дал ему новую задачу сопровождать и помогать руководить раскольнической Православной Церковью Украины.

Журналист греческого сайта задает себе следующий, логичный вопрос: сколько денег получил Константинопольский патриархат от „глубинного государства“ и Ватикана, и может ли кто-нибудь поверить, что патриарх Варфоломей предпринял рискованное приключение на Украине, вызвав истинный „раскол“ в мировом православии, не получив за это щедро вознаграждения? Отмечается, что невозможно, чтобы ему ничего не обещали взамен, тем более, что тем временем глава Константинопольского патриархата и архиепископ Константинопольский в США Эльпидофор целуют руку

папы Франциска и планируют совместное празднование Пасхи Римско-католической церкви и Константинопольского патриархата в 2025 году!

Если вспомнить (особенно, если мы говорим о повестке дня), восемь лет назад в 2016 г., подготовка к проведению Критского Собора длилась несколько десятилетий только потому, что основным предметом споров было включение вопроса об автокефалии в повестку одного события. Это было весьма и даже очень проблематично. Тема автокефалии должна была быть включена в повестку дня Собора на Крите, так как Сербская православная церковь требовала этого от других Поместных Православных Церквей (согласиться), на том основании, что тема автокефалии была достаточно подготовлена и освещена на предсоборных конференциях. Однако, несмотря ни на что, тема автокефалии не была принята и не вошла в повестку дня. Кто боялся вопроса об автокефалии, чтобы тот обсуждается на Критском соборе в июне 2016 года?

Здесь необходимо указать, что Константинопольский патриарх Варфоломей Первый в январе 2016 года, всего за полгода до начала Критского собора, заявил перед настоятелями всех православных церквей, что Константинопольский патриархат не намерен ставить вопрос об автокефалии, особенно украинской церкви, и не собирается включать его в повестку дня Собора. Только после этого заявления Русская Православная Церковь согласилась убрать этот принципиально важный вопрос из повестки Критского Собора, поверив словам настоятеля Константинопольского патриархата.

Позже выяснилось, что все это было обманом и ложью с того момента, как Константинопольский патриарх на основе этнофилетизма дал автокефалию раскольнической Православной Церкви Украины. Напомним, этнофилетизм был справедливо осужден Православной Церковью не только на Константинопольском соборе 1872 г., но и на Соборе на Крите в 2016 г., который подтвердил решения и осудил этнофилетизм, цитирую: „как ересь и змеиный яд, разрушающий единство Православной Церкви“. Если бы Церковь на протяжении всей истории не придерживалась этих основ и постулатов в своих решениях, от нее на сей день не осталось бы камня на камне.

Однако, несмотря на это, Константинопольский патриарх, не соблюдая подписанный документ, прибегнул к предоставлению автокефалии раскольнической Православной Церкви Украины. Удивление (мягко скажем) тем более велико, что именно Константинополь и его сановники своими поставленными подписями подтвердили решение Великого Собора на Крите, а всего пару лет спустя, основываясь на том же этнофилетизме, который они осудили как ересь, дали автокефалию так называемой Право-

славной церкви Украины, что серьезно поставило под угрозу и поставило под сомнение единство Православной Церкви. Другими словами, Вселенский патриарх не претворил в жизнь, не исполнил то, что подписал на Критском Соборе.

Работа „Всеpravославного собора“ на Крите была совсем не всеpravославной, в первую очередь из – за отсутствия четырех автокефальных Церквей, а именно: Антиохийской, Грузинской, Болгарской и самой густонаселенной-Русской.

Эти церкви ранее обращались в Константинопольский патриархат с просьбой отложить проведение Собора. Православный телевизионный канал „Царьград ТВ“ (<http://tsargrad.tv>), сообщил, что просьба Русской Православной Церкви о переносе даты была проигнорирована. Следует отметить, что священник Американской архиепископии о. Александр Карлуцос был членом оргкомитета „Всеpravославного собора“.

В прямом эфире под названием „Русский Афон“, который транслировался по телеканалу „Царьград ТВ“, афонские старцы призвали представителей Русской Православной Церкви не участвовать в соборе. Старец Гавриил, к которому обратился корреспондент „Царьград ТВ“, заявил: „Всеpravославный собор незаконен. Русские архиереи не очень хорошо информированы...“ Остается сомнение, почему оргкомитет „Всеpravославного собора“ оставался категоричным в своем отказе изменить дату собора (некоторые влиятельные афонские старцы говорят об этом соборе почти, как о „соборе Антихриста“)?

Однако, если мы внимательно рассмотрим, кем были все члены оргкомитета „Всеpravославного собора“, многое становится ясным. Достаточно указать на присутствие американского протоиерея Александра Карлуцоса, которого влиятельная греческая газета „То Вима“ назвала „очами“ Константинопольского патриарха, потому что он пользуется его „безграничным доверием“. В том же документе говорится, что протоиерей Александр является носителем ордена Архонтов Константинопольского патриархата, находится в закрытом клубе „Лидерство 100“ и является исполнительным советником фонда Веры – „Фонд поддержки православия и эллинизма“. Этот фонд официально отвечает за финансирование Греческого православного архиепископства в Америке, будучи неофициальным проводником американского влияния в Греции.

И теперь мы подошли к самому интересному месту. Дело в том, что о. Карлуцос глубоко интегрирован в глобалистскую элиту, задачей которой является установление нового мирового порядка, что ни в коем случае нельзя считать целью Вселенского Православия. Также известно, что у него

хорошие отношения с Джозефом Байденом и Хиллари Клинтон (через близкого друга миллиардера Джона Кациматидиса).

Популярная греческая газета „Прото Тема“, описал Карлуцоса, как человека, который имеет хорошие контакты с Белым домом и американским истеблишментом. Утверждается, что в его приходе есть специальная школа, культурный центр и молодежный центр с бюджетом около 15 миллионов долларов, что свидетельствует не только о щедрости греческого лобби в США, но и о доброжелательности глобалистов к Карлуцосу и его проектам.

„Прото-Тема“ показывает, что речь идет о сером возвышении Константинопольского патриарха, сыгравшего ключевую роль в свержении энергичного и влиятельного предстоятеля Американской архиепископии Иакова, который в 1995-1996 гг. пытался вывести свое архиепископство из-под юрисдикции Константинопольского патриархата, чтобы не опасаться экуменических и глобалистских инициатив Фанара.

Однако газета „Эпикера“ отмечает, что о. Карлуцос вовремя проинформировал Варфоломея о готовящемся выходе архиепископства из – под юрисдикции Фанара, в результате чего архиепископ Иаков в свое время был дискредитирован СМИ, а Варфоломей сохранил важный источник финансирования и влияния-американское архиепископство. В любом случае о. Карлуцос оставался серым „кардиналом“ Константинопольского патриархата и прочным связующим звеном между американским истеблишментом и Константинопольским патриархатом.

Конечно, такие истории на территории США, власти которых уделяют особое внимание религиозной политике, не происходят без непосредственного участия спецслужб.

Интересно, что о. Карлуцос, как серый «кардинал», также участвовал в соединении греческих миллиардеров и политиков с политическими элитами США. Например, он связал бывшего премьер-министра Греции Константина Мицотакиса (1990-1993 гг.) с семьей Бушей.

Он также сыграл значительную роль в установлении контактов А. Ципраса с США. Хотя первоначально Алексис Ципрас выступал в качестве оппонента США и организовывал антиамериканские протесты, в конце концов он согласился изменить свою политическую ориентацию в обмен на обещанные инвестиции.

Греческий народ почти единодушно поддержал А. Ципраса на референдуме, твердо сказав „нет“ диктатуре „Тройки“, но затем, под влиянием американского агентства, А. Ципрас пошел на уступки, отдав голос народа.

Турецкая пресса отметила, что о. Карлуцос хорошо знал Фетуллаха Гюлена, жившего в США лидера турецкой исламистской секты, который недавно скончался, и бывшего сотрудником американских спецслужб. Другими словами, это означает, что две почти открыто враждебные страны – Турция и Греция – в сфере религиозной политики тайно контролируются из одного центра – США. Как видим, православных греков, подчиненных Фанару, курировал Карлуцос, а турецких исламистов – Гюлен.

Все приведенные факты из биографии одного из ведущих членов оргкомитета „Вселенского Собора“ приводят к обоснованным предположениям о том, что за Критским Собором стоят американские геополитические структуры, а о. Александр Карлуцос в этой схеме – через Константинопольский Патриархат – был лишь проводником и лоббистом интересов США.

Опасения многих старцев, в том числе глубоко почитаемых в православном мире старцев Святой Горы Афонской, не были случайными. Проповедники церковной ортодоксии, зная о либерально-неотарской позиции значительной части духовенства Константинопольского патриархата, обоснованно считали, что собор на Крите может стать аналогом римско-католического Второго Ватиканского собора, реформировавшего Римско-Католическую церковь в либеральном духе этого века. Основные опасения исходили из возможности того, что на критском Соборе будут приняты документы, содержащие экуменические принципы, согласно которым Православная Церковь должна стремиться к компромиссному сближению с еретическими общинами.

Последнее развитие событий убедило нас в правильности решения четырех православных автокефальных Церквей о непричастности к такому „Всеправославному собору“, особенно после письма, адресованного украинским парламентом Константинопольскому патриарху о пересмотре Томоса со второй половины 17-го века, по которому православные епархии на территории современной Украины подчинялись Московскому Патриархату.

Целью данной инициативы было углубление церковного раскола на Украине и создание на ее территории так называемого „раскола“ или новой автокефальной поместной церкви -раскольнической Православной Церкви Украины, что впоследствии было сделано, то есть для создания националистической секты, которая лишь бы скрывала свою русофобскую политическую деятельность за православными обрядами.

Также недавние массовые протесты в Перистерии (Афины), показали неприязнь греческого православного народа к патриарху Варфо-

ломею, которого встретили криками: „Мы хотим Вселенского, а не пропапистского патриарха, а также не хотим Пасху с еретиками“.

ОПШТЕ ИСТЕРИВАЊЕ ЗЛИХ ДУХОВА (ГЛОБАЛНИ ЕГЗОРЦИЗАМ)

Много пута до сада смо спомињали „Доктрину америчке борбе против Истока“, чији је креатор био директор ЦИА Ален Далс, и која је имала за циљ да угаси националну свест њихових грађана и сломи војну моћ и дух православних народа и њихових држава. Коначно, на то је упозоравала једна од најистакнутијих професора Правног факултета у Београду, др Смиља Аврамов, када је 2014. године, први пут обелоданила да су САД, Ватикан и Немачка још 1976. године, пре 49 година, склопиле тајни споразум у 11 тачака од којих се једна односила на „тотално уништење Православља“. Учесници тајног споразума су били кристално јасни, када су рекли да „Православље мора бити избачено из светских комуникација као религија, јер је то једини хомогенизујући моменат православних земаља који има политичке димензије“, што значи да би глобализација уз Православље веома тешко успела“.

Другим речима, православље и православни народи су једини прави противници глобализма. Други народи немају алтернативу глобализацији, па тако ни Кина нити земље муслиманског света нису у могућности да понуде нови светски морални пројекат.

У том контексту, познати амерички геополитичар Збигњев Бжежински је рекао: „Комунизам је готов, на реду је да уништимо православље“. Реализација овог плана је замишљена из више праваца: први и основни ниво разарања Православне цркве представља процес фрагментације, тј. уситњавања помесних православних аутокефалних цркава; потом следе бројни примери црквенодржавне сарадње који представљају најгрубљи начин нарушавања поретка Црквених канона који најоштрије санкционишу такве поступке; и, на крају, све наведене активности су синхронизоване и у потпуном сагласју са англосаксонским креирањем геополитичке мапе света.

Када је реч о директном удару на јединство Православне цркве, примери се ређају као на покретној траци: неканонско проглашење расколничке тзв. Православне цркве Украјине (ПЦУ), од стране канонопрекршитеља Цариградског патријарха Вартоломеја I; потом Летонија, у којој се први пут у историји православне цркве догодило да је председник једне државе (Еглис Левитс) поднео националном парламенту (Сејму) нацрт Закона о промени статуса Летонске православне цркве, која је до тада била аутономна у оквиру јурисдикције Московске патријаршије на чијем челу се налазио митрополит Курдјашов; покушај избацивања братства светогорског

манастира Есфигмена, због њиховог енергичног супротстављања утицају екуменистичко папистичких снага из кругова Фанара; догађаји у Српској православној цркви, *где епископ бачки др Иринеј помоћу патријарха Порфирија поступа слично цариградском патријарху Вартоломеју, и томо-сима о аутокефалији разбија јединство и саборност Православне цркве (дајући Томос о аутокефалији тзв. Македонској православној цркви – Охридској архиепископији, злоупотребивши име грчке Македоније, што је довело до негодовања помесних гркофонских православних цркава);*

Недавна одлука Врховног касационог суда Бугарске о могућности регистрације паралелне православне цркве, тзв. „Бугарске старокалендарске цркве“ (БСЦ), у потпуном је складу са екуменистичко-папистичко-либерално-сатанистичким тенденцијама англосаксонског Запада у правцу уништења Православне цркве, као једине снаге која је способна да се одупре глобалистичким, сатанистичким, патолошким и девијантним појавама у данашњем времену.

Потврда такве премисе нам је убрзо стигла, ни мање ни више, већ из Атлантског савета Бугарске, који је на поменућу регистрацију одговорио поруком на свом Фејсбук профилу: „Данило није наш Патријарх, и с тим у вези, позвао на спасавање православља од, наводно, руских узурпатора“.

У том контексту, неопходно је нагласити да је више него јасно да паралелним вршењем јурисдикционих овлашћења у оквиру исте Помесне православне цркве, неминовно долази до преклапања јурисдикција два или више епископа, што је у супротности са 2. каноном Другог Васељенског сабора (381) који гласи: „Епископи нека не прелазе границе својих области да би тамо обављали неке послове, изузев ако их позове тамошњи епископ. Пословима сваке епархије нека управља епархијски сабор“.

У складу са тим, дозвола Врховног касационог суда Бугарске да се региструје још једна, паралелна, „православна црква“ у државно правним границама Републике Бугарске, у директној је супротности са светим канонима Православне цркве.

На овом месту преносимо део из саопштење Светог синода Бугарске православне цркве у вези са одлуком Врховног касационог суда, о могућности регистрације паралелне „православне цркве“.

У Саопштењу се истиче: „...**да се након потпуно превазиђеног, политички инспирисаног раскола (1991-1998-2009), Бугарска православна црква поново суочила са опасношћу поделе због судског преседана, отварајући могућност за појаву многих организација које тврде да су тзв. ‘Православне цркве’.** Према члану 13. Устава Бугарске, традиционална вера у земљи је православна, а према члану 10. Закона о верама, наводи се да је

представник традиционалног православља искључиво – Бугарска православна црква – бугарска патријаршија“.

Одговор на питање, који су разлози довели до оваквог стања у Православној цркви данас, потражили смо од Фјодора Михајловича Достојевског. Он сматра, да је у замену за Христа, европски човек измислио себи безброј теорија, идеја, хипотеза, илузија и утеха. Међу њима су и материјализам, атеизам и социјализам. Достојевски тврди да је Западна црква „одавно продала Христа за земаљско господство“, и на тај начин принудила људе да се окрену од Христа. Социјализам је имао задатак да реши судбину човечанства али не са Христом, већ мимо Бога Христа; социјализам се, значи, природно зачео управо у Европи, и то као замена за хришћанство.

У истом тону Достојевски образлаже да је Западна црква објавила да се хришћанство и његова идеја не могу остварити без владавине над свим земљама и народима, бар не у духовном смислу, већ државном.

Са друге стране, двадесети век је век у којем је атеизам узео неслућене и неоправдане размере, и гледано историјски то је век бесмислености и очајања, век греха и насиља, гасних комора и концентрационих логора, масовних убиства идеолошких противника.

Модерни људи су дезоријентисани, заплашени, несигурни у себе и друге, постали су „номади духа“. Модеран човек живи пре у агонији духа него у благостању и задовољству. Треба схватити да човек не живи само од знања нити благостања, већ од смисла живота и вере у тај смисао. Веровати у Бога значи борити се без повлачења, за сваку вредност живота, јер живот има смисла све дотле док човек има веру у своје духовно-моралне вредности. Вера у Бога нам говори да је живот дар Божји и уједно задатак човечји, да се приликом рођења добијени таленти умноже и врате своме Творцу.

Бог најбоље зна зашто су страдања потребна и није наше да о томе размишљамо, већ да своје страдање претворимо у тријумф добра. Нико нема право да чини неправду па ни онај који је од ње страдао. Бог нам је потребан да бисмо спасли себе и свет око себе. Достојевски је помоћу идеје о Богу и вере у Бога изашао из таме „мртваг дома“, окренуо се животу и његовим вредностима и пронашао смисао живота. У историји се често догађа да су беспомоћне жртве биле победници над окрутним мучитељима (Исус Христос над Пилатом, Сократ над тиранима, Сенека над Нероном).

Смисао живота вуче човека напред, поспешује стваралаштво и успех, омогућује срећу, решава проблеме животне ситуације, даје озбиљност нашем животу и достојанство човековом бићу и осујећује мишљење да је човек безначајно и случајно биће. Без Бога и вере у Бога, човеков живот је

бизарна епизода у животу Земље, случајни догађај на њеној кори, јер човек без Бога нема неко дубље значење и виши смисао.

Међутим, ако анализирамо данашњи тренутак, намеће се недвосмислен закључак да „Цариградски патријарх Вартоломеј I жели да подигне сопствени култ у цркви и постане својеврсни папа Истока“. Такође, Џим Џатрас, амерички политички аналитичар, бивши дипломата, саветник за спољну политику и лобиста фирме „Venebl“, констатовао је да у овом случају постоје и неки други фактори, од којих су најважнији Цариградска патријаршија и геополитички интереси Стејт Департмента, као и ширење „културног марксизма на цео владајући апарат Америке, који жели да сломи кичму православне цркве“. Закључујући, Џим Џатрас је дословце рекао: „Имамо интегрисану идеолошку структуру као и пословање, новац, специјалне службе, које комбинују идеологију усмерену против хришћанског морала и Православне цркве“.

У вези са истим питањем, реаговао је и министар спољних послова Русије Сергеј Лавров, који је рекао да се у последње време на иницијативу Америке „манипулише цариградским патријархом ради уништења православља“. Шеф руске дипломатије је додао да је „познато какве су рушилачке активности биле предузете у Украјини у вези са питањем Украјинске православне цркве. Створена је квази структура под називом ‘Православна црква Украјине’. План је очигледан и тешко га је прикрити јер сада покушавају да поцепају Сиријску и Српску православну цркву. То је део садашњег курса Запада, који је усмерен на поткопавање свега што је повезано са Русијом, Словенима и православљем“.

Креатори геополитичке мапе света, било да је реч о Америци или „дубокој држави“ коју представља крупни капитал у виду представника Ротшилда и Рокфелера, Голден Сакса, Блек Рока, Вол Стрита, највећих мултинационалних корпорација и светских банкарских конзорцијума и др, чији се портпарол огледа у лику дипломца са Харварда Клауса Шваба који је оснивач Економског Самита у Давосу 1971. г, схватили су да данас од Западне цркве није остало готово ништа.

Другим речима, поглавар Римокатоличке цркве је гласно и јасно рекао да та црквена заједница нема ништа против истополних парова, чак их и благосиља. Католичка новинска агенција Аустрије kathpress.at, је 2023. године пренела да је и Енглеска црква увела пробно благосиљање хомосексуалних веза, и предузела конкретне кораке како би увела церемонију благосиљања хомосексуалних парова. Чак је и Генерални синод Англиканске државне цркве гласао са 227 гласова за и 203 против овог експерименталног пројекта. Стивен Крофт, бискуп Оксфорда и покретач пројекта,

нагласио је да ниједан припадник свештенства није у обавези да пружа такве услуге. После темељног испитивања, у наредних неколико година биће донета одлука да ли би благослови за хомосексуалце могли да постану и формални део канонског права те Цркве. С друге стране, предложено је да се развије „свеобухватна пастирска понуда“ за добродошлицу LGBTQ+ особама, односно лезбејкама, гејевима, бисексуалцима, транссексуалцима, интерсексуалцима, квејерима и особама других родних идентитета. У ту сврху требало би увести посебне молитве, црквене службе и благослове – на добровољној основи.

Потпуно је јасно да је после овакве и сличних одлука у Цркви Енглеске, обесмишљен сваки англиканско-православни богословски дијалог, који се води почев од 70-их година прошлог века.

Ако се томе дода и евидентно благонаклон однос према највећем злу и јереси која може да се замисли у православном свету, а то је сатанизам, његова афирмација и успон у Западној цркви, онда је потпуно разумљива намера геополитичких креатора ка уништењу јединог здравог ткива у екклисиолошком смислу, а то је Православна црква и њена теолошка мисао. Зато су се и одлучили да делују преко „најважније карике“, тј. Цариградског канонопрекршитеља – патријарха Вартоломеја I. Ту им је и онако био прокрчен пут од стране обавештајних служби САД, и то у последњих 100-ак година, преко патријараха Мелентија, Атинагоре па све до најгорег данашњег Вартоломеја I.

Како се никада више не би поновио спољни утицај геополитичких и црквених ауторитета на институције једне независне и суверене земље, као што је у овом случају Бугарска, мора се деловати одважно и у духу са канонима наше Свете Цркве. То се посебно односи на помесне православне аутокефалне цркве које се не супротстављају деструктивним ставовима цариградског поглавара, и чији су високодостојници пали у искушење јереси екуменизма, папизма, либерализма, модернизма и сатанизма, и које су поданичким деловањем, или пак неделовањем, допринеле да се нађу у вазалном односу према државним ауторитетима својих земаља.

На жалост, данас морамо да констатујемо да су се екуменизам и папизам, као и индиферентност према сатанизму проширили као заразна болест, од које су оболели многи црквени великодостојници помесних православних цркава. Како малих, тако и великих!

Због тога је неопходно да се у свим Помесним православним црквама упуту јавни позив на изоловање свих духовно оболелих архијереја (патријараха, архиепископа, митрополита, епископа и др) ради опстанка једне Свете, Саборне и Апостолске цркве – наше једине Православне

цркве, која је егзистенцијално угрожена у данашњем времену, више него икада пре у својој дугој историји.

Имајући у виду да Цариградски поглавар Вартоломеј I као и многи његови претходници, има амбицију да буде „први без себи равних“ – (*Primus sine paribus*), значајно је подсетити се да још у време светог Григорија Великог (+604) када није било ни помена о увођењу у Хришћанску теолошку мисао таквих догми и новотарија као што је тзв. папска непогрешивост, Св. Григорије Велики је у Књизи VII, Посланице 33, записао:

„.....ко год себе назива, или жели да буде назван, Васељенским Пастиром, у својој је гордости претеча Антихристу, јер себе гордо поставља изнад осталих“.

Такође, Свети Јустин Ћелијски је рекао да су три највећа пада у историји Цркве: пад Адамов, пад Јудин, пад папин, а томе се може додати и пад Цариградског патријарха. **„Ко признаје папу било западног или источног Хришћанства, тај се одриче Христа, и његов духовни отац је демон“**, говорио је Свети Јустин.

Имајући у виду да духовни токови мисли Западног човека, од Дарвинизма до Новог доба изазивају праву пустош у њиховим животима, као и сазнање да једино оно што нас издваја као праве људе, јесте то што радимо и како се понашамо када „олуја дође“, као сада, када је Христова Црква угрожена више него икада пре у својој дугој историји.

Како не би подлегли искушењу да морално паднемо толико ниско, да нас се постиди и сам ђаво, чиме би постали робови зла и греха, НЕОПХОДНО ЈЕ ДА СЕ ДИГНЕМО НА НОГЕ, УСПРАВИМО, И БУДЕМО ПРВИ НА ЛИНИЈИ ИЗГОНА НЕЧАСТИВИХ СИЛА ИЗ СВИХ ОНИХ КОЈИ ВОЈУЈУ ПРОТИВ ХРИСТОВЕ ЦРКВЕ.

ОБЩЕЕ ИЗГНАНИЕ ЗЛЫХ ДУХОВ (ГЛОБАЛЬНЫЙ ЭКЗОРЦИЗМ)

Давно известна „Доктрина американской борьбы с Востоком“, создателем которой является директор ЦРУ Аллен Даллес, где точно изложены указания о том, как разрушить традиционные ценности, присутствующие в православных странах, то есть, чтобы погасить национальное сознание своих граждан и сломить военную мощь и дух православных народов и их государств. Об этом предупреждал один из ведущих профессоров юридического факультета Белграда, доктор Смиля Аврамовв 2014 году, когда впервые выяснилось, что США, Ватикан и Германия договорились об этом в 1976 г, заключив тайное соглашение 49 лет назад по 11 пунктам, один из которых касается „полного уничтожения Православия“. Участники тайного соглашения были предельно ясны, когда заявили, что „Православие должно быть исключено из мировых коммуникаций, как религия, потому что это единственный гомогенизирующий момент православных стран, имеющий политические аспекты, а это значит, что глобализация с Православием будет очень трудной“. Другими словами, православие и православные народы-единственные истинные противники глобализма. У других стран нет альтернативы глобализации, поэтому ни Китай, ни страны мусульманского мира не могут предложить новый мировой моральный проект.

В этом контексте известный американский геополитик Збигнев Бжезинский сказал: „Коммунизм окончен, пора уничтожить православие“. Реализация этого плана задумана с нескольких сторон: первый и основной уровень разрушения православной церкви – это процесс раздробленности, т. е. фрагментации поместных православных автокефальных Церквей; за этим следуют многочисленные примеры церковногосударственного сотрудничества, которые представляют собой наиболее вопиющий способ нарушения порядка церковных канонов, наиболее строго разрешающих, позволяющих и санкционирующих такие действия; и, наконец, все перечисленные действия синхронизированы и полностью согласуются с англосаксонским созданием геополитической карты мира.

Когда дело доходит до прямого удара по единству Православной Церкви, примеры выстраиваются как на конвейере: неканоническое провозглашение раскольнической, так называемой церкви, Православной

церкви Украины (ПЦУ) канонопреступником Константинопольского патриарха Варфоломеем I; затем Латвия, в которой впервые в истории Православной Церкви произошло то, что президент государства (Эглис Левиц) представил в национальный парламент (Сейм) законопроект об изменении статуса Латвийской Православной Церкви, которая до этого была автономной в пределах юрисдикции Московского патриархата, возглавляемого митрополитом Курдюшовым; попытка изгнать братство Афонского монастыря Эсфигменов из-за их энергичного противодействия влиянию экуменических папистских сил из кругов Фанара; события в Сербской православной церкви, где епископ бачки доктор Ириней с помощью патриарха Порфирия действует аналогично Константинопольскому патриарху Варфоломею, и томосы об автокефалии разрушают единство и соборность Православной Церкви, давая Томос об автокефалии, так называемый Македонской православной церкви-Охридской архиепископии, злоупотребляющей названием греческой Македонии, что вызвало возмущение поместных грекоязычных православных церквей.

Недавнее решение Верховного кассационного суда Болгарии о возможности регистрации параллельной православной церкви, т.н. **„Болгарская старостильная церковь“ (БСЦ) полностью соответствует экуменико – папистско – либерально – сатанинским тенденциям англосаксонского Запада в направлении уничтожения Православной Церкви, как единственной силы, способной противостоять глобалистским, сатанинским, патологическим и девиантным явлениям в настоящее время“.**

Подтверждение такой предпосылки пришло к нам вскоре, не меньше, чем от Атлантического совета Болгарии, который ответил на указанную регистрацию сообщением в своем профиле в Facebook: „Даниил не наш Патриарх, и в связи с этим призвал к спасению православия от якобы русских узурпаторов“.

В этом контексте необходимо подчеркнуть, что более чем ясно, что при параллельном осуществлении юрисдикционных полномочий в рамках одной и той же поместной православной церкви неизбежно происходит совпадение юрисдикций двух или более епископов, что противоречит 2-м канонам Второго Вселенского Собора (381 г.), который гласит: „Пусть епископы не пересекают границы своих территорий, чтобы выполнять там какую-то работу, за исключением случаев, когда епископ приглашает их туда. Делами каждой епархии пусть управляет епархиальный собор“.

В соответствии с этим разрешение Верховного кассационного суда Болгарии зарегистрировать еще одну, параллельную „православную церковь“ в государственно-правовых границах Республики Болгария прямо

противоречит священным канонам Православной Церкви. На этом сайте мы передаем часть из коммюнике Священного синода Болгарской Православной Церкви в связи с решением Верховного кассационного суда о возможности регистрации параллельной „православной церкви“.

В заявлении подчеркивается: „...что после полностью преодоленного, политически вдохновленного раскола (1991-1998-2009) Болгарская Православная Церковь снова столкнулась с опасностью раскола из-за судебного прецедента, открыв возможность для появления многих организаций, претендующих на так называемые расколы и „Православные церкви“. Согласно статье 13 Конституция Болгарии, традиционная вера в стране православная, и согласно статье 10 в Законе о вере говорится, что представителем традиционного православия является исключительно Болгарская Православная Церковь – болгарского патриархата“.

Ответ на вопрос, какие причины привели к такому положению дел в Православной Церкви сегодня, мы искали у Федора Михайловича Достоевского. Он считает, что в обмен на Христа европейский человек изобрел для себя бесчисленные теории, идеи, гипотезы, иллюзии и утешения.

Среди них материализм, атеизм и социализм. Достоевский утверждает, что западная церковь „давно продала Христа за земное господство“ и тем самым заставила людей отвернуться от Христа. Социализму было поручено решить судьбу человечества, но не со Христом, а за пределами Бога Христа; социализм, значит, зародился естественным образом именно в Европе, как замена христианству.

В том же тоне Достоевский рассуждает, что западная церковь провозгласила, что христианство и его идея не могут быть реализованы без господства над всеми странами и народами, по крайней мере, не в духовном смысле, а в государственном.

С другой стороны, двадцатый век — это век, в котором атеизм принял беспрецедентные и необоснованные масштабы, и исторически — это век бессмысленности и отчаяния, век греха и насилия, газовых камер и концентрационных лагерей, массовых убийств идеологических противников.

Современные люди дезориентированы, напуганы, не уверены в себе и других, они стали „кочевниками духа“. Современный человек живет скорее в агонии духа, чем в благополучии и удовольствии. Следует понимать, что человек живет не только знанием или благополучием, но и смыслом жизни и верой в этот смысл. Верить в Бога — значит бороться, не отступая, за любую ценность жизни, потому что жизнь имеет смысл до тех пор, пока человек верит в свои духовно-нравственные ценности. Вера в Бога говорит нам, что жизнь — это дар Божий, а также задача человеческая, что

при рождении полученные таланты умножаются и возвращаются своему Создателю.

Бог лучше всех знает, зачем нужны страдания, и мы не должны думать об этом, а превращать наши страдания в торжество добра. Никто не имеет права совершать несправедливость, даже тот, кто от нее пострадал. Нам нужен Бог, чтобы спасти себя и мир вокруг нас. С помощью идеи Бога и веры в Бога Достоевский вышел из тьмы „мертвого дома“, обратился к жизни и ее ценностям и нашел смысл жизни. В истории часто случается, что беспомощные жертвы побеждали жестоких мучителей (Иисус Христос над Пилатом, Сократ над тиранами, Сенека над Нероном).

Смысл жизни тянет человека вперед, способствует творчеству и успеху, позволяет счастье, решает проблемы жизненных ситуаций, придает серьезность нашей жизни и достоинство человеческому существу и мешает думать, что человек-незначительное и случайное существо. Без Бога и веры в Бога жизнь человека являет собой странный эпизод в жизни Земли, случайное событие на ее коре, потому что человек без Бога не имеет какого-то более глубокого смысла и более высокого смысла.

Однако если проанализировать сегодняшний момент, то будет сделан однозначный вывод о том, что „Константинопольский патриарх Варфоломей I хочет поднять свой культ в церкви и стать своего рода папой Востока“. Также Джим Джатрас, американский политолог, бывший дипломат, советник по внешней политике и лоббист VenepI, отметил, что в данном случае есть и другие факторы, наиболее важными из которых являются Константинопольский патриархат и геополитические интересы Госдепартамента, а также распространение „культурного марксизма на весь правящий аппарат Америки, стремящийся сломать хребет православной церкви“. В заключение Джим Джатрас буквально сказал: „У нас интегрированная идеологическая структура, а также бизнес, деньги, спецслужбы, сочетающие в себе идеологию, направленную против христианской морали и Православной Церкви“.

На этот же вопрос отреагировал и министр иностранных дел России Сергей Лавров, который заявил, что в последнее время по инициативе Америки „манипулируют Константинопольским Патриархом с целью уничтожения православия“. Глава МИД России добавил, что „известно, какие разрушительные действия были предприняты на Украине в связи с вопросом Украинской православной церкви. Была создана квази-структура под названием «Православная Церковь Украины». План очевиден, и его трудно скрыть, потому что сейчас они пытаются разорвать Сирийскую и Сербскую

православные церкви. Это часть нынешнего курса Запада, который направлен на подрыв всего, что связано с Россией, славянами и православием”.

Создатели геополитической карты мира, будь то Америка или „глубинное государство“, представленное крупным капиталом в лице представителей Ротшильдов и Рокфеллеров, Голден Сакс, Блэк Рок, Уолл-Стрит, крупнейших транснациональных корпораций и мировых банковских консорциумов и др, чей представитель отражен в образе выпускника Гарварда Клауса Шваба, основателя экономического саммита в Давосе в 1971 г, они поняли, что сегодня от западной церкви почти ничего не осталось.

Другими словами, глава Римско-католической церкви громко и ясно сказал, что эта церковная община не имеет ничего против однополых пар, даже благословляя их. Католическое информационное агентство Австрии kathpress.at в 2023 г. сообщило, что англиканская церковь также ввела предварительное благословение гомосексуальных отношений, и предприняла конкретные шаги, чтобы ввести церемонию благословения гомосексуальных пар. Даже Генеральный синод Англиканской государственной церкви проголосовал 227 голосами против 203 против этого экспериментального проекта. Стивен Крофт, епископ Оксфорда и инициатор проекта, подчеркнул, что ни один член духовенства не обязан оказывать такие услуги. После тщательного изучения в ближайшие несколько лет будет принято решение о том, могут ли благословения для гомосексуалистов стать формальной частью канонического права этой церкви. С другой стороны, было предложено разработать „комплексное пастырское предложение“, чтобы приветствовать ЛГБТ+ людей, то есть лесбиянок, геев, бисексуалов, транссексуалов, интерсексуалов, квиоров и лиц других гендерных идентичностей. С этой целью следует вводить специальные молитвы, церковные службы и благословения – на добровольной основе.

Совершенно очевидно, что после такого и подобных решений в Англиканской церкви бессмысленен любой англиканско-православный богословский диалог, который ведется начиная с 70-х годов прошлого века.

Если добавить к этому явно доброжелательное отношение к величайшему злу и ереси, которые можно себе представить в православном мире, а именно сатанизму, его утверждению и возвышению в Западной Церкви, то вполне понятно намерение геополитических создателей уничтожить единственную здоровую ткань в экклезиологическом смысле-Православную Церковь и ее богословскую мысль. Вот почему они решили действовать через „самое слабое звено“, то есть Константинопольский канонопрехрея-патриарха Варфоломей I. Там же был проложен путь раз-

ведывательными службами США, и за последние 100 лет, через патриарха Мелентия, Афинагора и вплоть до худшего сегодняшнего Варфоломея I.

Чтобы никогда больше не повторилось внешнее влияние геополитической и церковной власти на институты независимой и суверенной страны, такой как в данном случае Болгария, нужно действовать смело и в духе с канонами нашей Святой Церкви. Особенно это касается поместных православных автокефальных церквей, которые не выступают против деструктивных взглядов Константинопольского предстоятеля и чьи высокопоставленные лица впали в искушение ересей экуменизма, папизма, либерализма, модернизма и сатанизма, и которые подчиненными действиями или бездействием способствовали оказанию вассального отношения к государственной власти своих стран.

К сожалению, сегодня мы должны констатировать, что экуменизм и папизм, а также безразличие к сатанизму распространились, как инфекционное заболевание, которым болели многие церковные сановники Поместных Православных Церквей. Как малых поместных православных автокефальных церквей, так и больших!

Поэтому необходимо, чтобы во всех Поместных Православных Церквях прозвучал публичный призыв изолировать всех духовно больных архиереев (патриархов, архиепископов, митрополитов, епископов и др) ради выживания Единой, Святой, Соборной и Апостольской Церкви – нашей единственной православной церкви, которая в настоящее время находится под угрозой экзистенциальной опасности больше, чем когда-либо прежде за свою долгую историю.

Принимая во внимание, что Константинопольский предстоятель Варфоломей I, как и многие его предшественники, имеет стремление быть „первым без равных себе“ (*Primus sine paribus*), стоит напомнить, что еще во времена святого Григория Великого (+604), когда не было упоминания о введении в христианскую богословскую мысль таких догматов и нововведений, как так называемый „первородство“, папская непогрешимость, св. Григорий Великий в книге VII, послания 33, записал:

„...тот, кто называет себя или хочет называться Вселенским пастырем, в своей гордости является предшественником Антихриста, потому что гордо ставит себя выше остальных“.

Кроме того, святой Иустин клеточный сказал, что три величайших падения в истории Церкви есть падение Адама, падение Иуды, падение папы, и к этому можно добавить падение Константинопольского патриарха. „Кто признает папу западного или восточного христианства, тот

отрекается от Христа, а его духовный отец-демон“ – говорил святой Иустин.

Принимая во внимание, что духовные потоки мысли западного человека, от дарвинизма до Нового века, вызывают настоящий хаос в их жизни, а также знание того, что единственное, что отличает нас как настоящих людей – это то, что мы делаем и как мы действуем, когда „надвигается буря“, как сейчас, когда Церковь Христа находится под угрозой больше, чем когда-либо прежде за свою долгую историю.

Чтобы не поддаться искушению нравственно опуститься так низко, позориться самому дьяволу, тем самым стать рабами зла и греха, необходимо встать на ноги, встать и быть первыми на линии изгнания нечестивых сил из всех воинствующих против Церкви Христовой.

ПРЕЋУТКУЈУЋИ ЋУТАЊЕ НА ПУТУ СМО КА ГРОБНОЈ ТИШИНИ!

Основ свих проблема очувања јединства целокупне Православне цркве, која представља носећи стуб хришћанског идентитета, који је суштински услов за опстанак сваког хришћанског народа а тиме и државе у целини, лежи у директиви упућеној америчким службама безбедности под насловом „ДОКТРИНА АМЕРИЧКЕ БОРБЕ ПРОТИВ ИСТОКА“, чији је аутор Ален Далс (Allen Welsh Dulles), први цивилни директор ЦИА. Циљ америчке доктрине је да се угаси национална свест грађана православних земаља и сломи војна моћ словенских држава. Исти циљ је био дефинисан и у тајном споразуму од 11 тачака, који су потписали Ватикан, САД и Немачка 1976. године, од којих се једна децидно односи на неопходност „уништења православља“! Ово је обелоданила једна од најугледнијих професора Правног факултета у Београду, проф. др Смиља Аврамов, на конференцији за штампу 2014. године.

Један од примарних циљева „уништења православља“ је био и остао, фрагментација тј. распарчавање Православне цркве, који се реализује путем давања Томоса о признавању аутокефалности цркава у новонасталим државама које су створене као последица дезинтеграције СССР-а и СФРЈ. Осим тога, појаве јереси и неканонског деловања у неким помесним аутокефалним православним црквама, представљају убачене токсичне клице од стране истих инспиратора – у циљу елиминације изворних вредности Православне цркве првог миленијума, заснованих на апостолским правилима, предању светих отаца и одлукама Васељенских сабора. Све се то чини из разлога, што по њиховом мишљењу, Православље мора бити избачено из светских комуникација као религија, јер представља једини хомогенизујући чинилац православних земаља, који има политичке димензије, што значи да би глобализација уз Православље веома тешко успела.

Према проценама верских и политичких аналитичара, најсигурнији и најефикаснији начин јесте, да се искористи Цариградска патријаршија и њен утицај у православном свету који је уживала још од времена Византијског царства, а ради остваривања западних геополитичких и геостратешких циљева.

У том контексту, портал председника Црне Горе је пренео вест да је председник Јаков Милатовић 11. 09. 2025. године учинио званичну посету Цариградском патријарху Вартоломеју I, током које је истакао „историјски значај и поштовање које ужива Цариградска патријаршија“. Председник Милатовић је упознао Цариградског патријарха са чињеницом да је „До-

ношењем Закона о слободи вероисповести и темељним уговорима са верским заједницама, Црна Гора на савремен начин уредила питање верских права и слобода“. Том приликом је додао да је „Црна Гора грађанска и секуларна држава, утемељена на принципу одвојености цркве и државе. Са верским заједницама градимо партнерство кроз очување културних добара, као и заштиту и представљање богатог духовног и културног наслеђа које смо стварали вековима“.

Током разговора је истакнуто и дугогодишње пријатељство које је патријарх Вартоломеј неговао са блаженопочившим митрополитом црногорско-приморским Амфилохијем.

Такође, и портал „ИН4С“ је пренео исту вест, која је изазвала бурне реакције у руској штампи. Наиме, медиј Рускаја линија („Русская линия” - rusk.ru) истиче да посета председника Црне Горе Цариградском патријарху има прикривени циљ, а то је да се „изврши притисак на Српску православну цркву (СПЦ) како би се постигао уступак у вези признавања украјинских расколника“. У прилог томе, портал указује да „Фанар кује заверу против СПЦ у Црној Гори“, и наводи чињеницу да је састанку са председником Милатовићем присуствовао и главни фанариотски идеолог инвазије на Украјину и признавања украјинских расколника, митрополит Емануил Халкидонски.

Са своје стране, ми постављамо питање, да ли би овај сусрет могао да буде „увертира“ давању аутокефалности тзв. Црногорској православној цркви и наставку даљег распарчавања СПЦ, пошто нас развој догађаја неодољиво подсећа на „предигру“ давања аутокефалности тзв. Македонској православној цркви – Охридској Архиепископији (МПЦ-ОА).

Да ли челници, али и верници СПЦ и даље не виде шта се пред њиховим очима догађа, или стављају главу у песак, бавећи се прећуткивањем ћутања које нас сигурно води ка гробној тишини!!!

Одговоре на бројна питања везана за неканонско деловање Цариградске патријаршије – тј. неканонско давање аутокефалности расколницима у Украјини (тзв. „Православној цркви Украјине“); неканонско упадање у поље јурисдикције канонске Украјинске православне цркве Московске патријаршије; мешање у унутрашње послове епархија друге помесне аутокефалне православне цркве – Руске православне цркве (РПЦ) - у Литванији; директно утицање на одлуку Српске православне цркве да се самовољно одрекне своје јурисдикције и тиме уступи аутокефалност, једном од својих најзначајнијих духовних и административних делова – Вардарској бановини, коју су следбеници комунистичке идеологије после Другог светског рата преименовали у новоформирану републику, тзв. „Македонију“

(злоупотребивши име грчке Македоније) и др. – добили смо из опширног интервјуа који је патријарх Вартоломеј дао француској телевизији а који је 10. 09. 2025. г. Orthodox Times пренео под насловом: Патријарх Вартоломеј: „Неће бити одустајања од давања украјинске аутокефалности“!

У интервјуу француској телевизији патријарх Вартоломеј је био децидан да достојанство Цариградског патријарха има „одређене привилегије које ниједан други примат не поседује“. **Цитирам:** „У том погледу, то је *sine paribus* (први без премца, прим. аут) – као и да ове привилегије припадају искључиво Васељенском патријарху. Па ипак, ни моји претходници ни ја никада нисмо користили те привилегије да бисмо наметнули своју вољу или своје мишљење другим Црквама. Уместо тога, користили смо ове прерогативе Цариградског престола да бисмо помогли другим Црквама у њиховом свакодневном животу, посебно када су се суочавале са пастирским изазовима – не у духу ауторитета, већ служења“. **Крај цитата.**

Цариградски поглавар је био веома јасан и прецизан када је рекао да „Према Васељенској патријаршији, Украјина има право да добије аутокефалију, као и свака друга суверена држава која има право на своју независну помесну Цркву. Са друге стране, само Васељенска патријаршија – и нико други – не поседује овлашћење да додели аутокефалију....“.

Грчки православни медији су скренули пажњу на оно што описују као најновији покушај Цариградске патријаршије да створи поделу унутар Православне цркве, овог пута у Летонији, пратећи сличне обрасце виђене у Украјини, Литванији и другде.

Потом, грчки сајт „Ромфеа“, преноси да је недавна посета патријарха Вартоломеја Летонији од 11. до 13. септембра 2025. године званично била најављена да ће се бавити искључиво еколошким питањим, док је „дневни ред јасно укључивао црквено-политичка питања“. Грчки сајт указује да се патријарх састао са политичким руководством земље, иако су се ови састанци догодили „са одлазећом владом, непосредно пре избора за нови Парламент Летоније“. Наглашава се да то осветљава историјски контекст, наводећи да „до данас, Васељенска патријаршија није успела да стекне значајно упориште у Летонији“, посебно после 2019. године и неуспелог покушаја стварања такозване „Летонске православне аутономне цркве“ под Васељенском патријаршијом од стране игумана Виктора Контузорова, када је полагала право на 10 парохија које су „пропале након његовог упокојења“!

На жалост, из поменутог интервјуа за француску телевизију, уверили смо се да Цариградски поглавар ни најмање не одступа од својих ставова, на које је потписник ових редова упозоравао, у својој књизи под насловом

„ИСТОЧНИ ПАПИЗАМ РАЗАРА ЈЕДИНСТВО ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ“, Београд 2024.

Уместо коментара на овакав став Цариградског патријарха, којим присваја неканонско и недогматско право на статус – *primus sine paribus* (први без премца) – и на тај начин негира принцип саборности који је засновао Господ Исус Христос, уместо успостављеног канонског статуса – *primus inter pares* (први међу једнакима), подсетићемо на речи блаженопочившег митрополита црногорско-приморског Амфилохија, које је изрекао после Критског сабора 2016. године.

Његове речи су: “Српска православна црква је у вези с тим у мају упутила изјаву Архијерејског сабора, у којој скреће пажњу Константинопољској патријаршији на то, да ће пружање аутокефалности од стране Константинопоља угрозити не само јединство православне цркве, већ и положај Константинопољске патријаршије, а да не говоримо о јединству православља. То се потврдило када је Московска патријаршија донијела одлуку, која се и могла очекивати послје директног мијешања у унутрашњи живот Руске цркве. Истовремено, то је изазвало велику забринутост и међу другим помјесним црквама. Многи православни архијереји изразили су своје огорчење због тог чина Константинопољске патријаршије.

Сви православци, а посебно Константинопољска патријаршија, треба да знају да је завршен империјални, константиновски период у историји Цркве. Док је трајао империјални период, који је почео император Константин, Константинопољ је заузимао важно мјесто у историји, а послје пада Константинопоља 1453. године, Московско царство је преузело на себе обавезе да помаже свим православним црквама, спасило је Јерусалимску цркву, Антиохијску патријаршију, максимално је помагало Константинопољу, царска Русија је помагала и нама у Црној Гори, како држави, тако и Митрополији. Црногорска теократија не би могла преживјети без помоћи из Русије. Године 1922. из Турске је протјерано више милиона православних Грка, послје Другог свјетског рата истјерали су и Грке из Константинопоља, тако да данас у Константинопољу нема ни 2-3 хиљаде православних вјерника. Имајући то у виду, како може Константинопољ да игра исту улогу коју је играо у империјалном периоду?”

Изnoseћи лични став по овом питању, желим да нагласим, да ако сам ја као поносити православни Грк, пореклом из Мале Азије (Кесарије, Кападокије), знајући ову чињеницу коју је изрекао блаженопочивши митрополит Амфилохије, смогао снаге да савладам бол у своме срцу и души, бол коју сам описао у својој књизи „КРВ МАЛЕ АЗИЈЕ“ која је изашла из штампе 2007. године у Београду, онда би и данашњи паписти, екуменисти, либе-

рали, модернисти и Авнојевски атеисти морали да се помире са том чињеницом, без обзира на бедан и ситан ћар и корист коју имају у овом пролазном и прекратном животу!

Нажалост, поступци насилничног и папистичког отимања парохија Помесних аутокефалних цркава од стране Цариградске патријаршије у циљу ширења своје јурисдикције, нису се односили само на Руску православну цркву. Током двадесетих година прошлог века Константинопољска патријаршија је од Грчке Цркве успела да укине њено црквено присуство у САД и Аустралији, да би 1986. године угасила постојање егзархата Александријске Цркве и ставила га под своју јурисдикцију. Коначно, 2008. године патријарх Вартоломеј I је издејствовао одрицање Јерусалимске цркве од њених парохија у САД, које је ставио под своју јурисдикцију.

На срећу, нису сви покушаји Цариградске патријаршије били успешни. Као пример може да послужи неуспешни покушај константинопољског патријарха Фотија II, који је 1931. године безуспешно покушавао да под своју јурисдикцију стави парохије Српске цркве у расејању. Он је патријарху Варнави писао: „Све црквене заједнице које се налазе у дијаспори и ван граница Православних аутокефалних Цркава, које год националности биле, морају у црквеном односу да буду потчињене нашем Најсветијем патријаршијском Престолу“. Међутим, у то време Српска Црква се није повукла пред овим захтевима, баш као ни Румунска.

Поступак патријарха Варнаве из 1931. године, требало би да послужи као светао пример који би морали да следе данашњи високо-достојници СПЦ (у првом реду, идеолог и главнокомандујући у СПЦ, владика Иринеј Каранушић-Буловић а потом и патријарх Порфирије), а не да затварају очи и да се крију од јавности пред очигледном могућношћу трагичних последица дезинтеграције СПЦ, која је започела управо њиховом одлуком од 5. јула 2022. године давањем Томоса у Саборној цркви у Београду, о аутокефалности тзв. Македонској православној цркви – Охридској Архиепископији.

Потпуно је наивно и неприхватљиво на брзину састављено објашњење, које кружи под сводовима српске Патријаршије и Православно богословског факултета, да је СПЦ била приморана на овакав чин, како би предупредила „Цариградску патријаршију која се припремала да прогласи аутокефалност Охридске архиепископије, по истом рецепту како је учињено са расколничком Православном црквом Украјине, што би довело до прекида евхаристијског општења СПЦ са Цариградском патријаршијом и малобројним црквама које њу подржавају“.

Да ли се ико у СПЦ упитао по ком канону би то могао да учини патријарх Вартоломеј Први? И коначно, после оваквог непромишљеног и брзоплетог поступка давања аутокефалности аутономној Македонској православној цркви – Охридској архиепископији, сличан поступак би, вођен сличном логиком, могао, не дај Боже, да се односи и на Црногорско-приморску митрополију или новоосновану Православну хрватску цркву? Поготово после недавне посете председника Црне Горе Цариградском поглавару, када је и даље остала енигма, о чему су насамом разговарала двојица саговорника у Кабинету патријарха Вартоломеја I?

После свега реченог, остаје нам да упитамо патријарха Порфирија Перића и његовог духовног оца владика Бачког Иринеја Каранушић-Буловића, да ли су до сада наведене скандалозне поступке самовољно и свесно предузимали против интереса Српске православне цркве, или им је неко диктирао шта и како да чине?

Исто тако, остаје отворено питање, како је могуће да упркос саопштењу Светог архијерејског синода од 13. септембра 2023. године поводом ревизионистичке кампање о броју жртава концентрационог логора у Јасеновцу, у којем се поред осталог каже: *„У овом контексту се мора истаћи да је Свети архијерејски синод – чим је епископ славонски Јован пре више година изнео своју приватну, по нама произвољну, историјски неутемељену – процену о броју јасеновачких жртава, Свети архијерејски синод му је званично, својом одлуком, одузео право да се у јавности оглашава по том питању“*.

Упркос томе, на недавно одржаном, 11. по реду симпозијуму уприличеном у Српској православној општој гимназији у Загребу, у оквиру централне прославе Светих новомученика јасеновачких, који су уз Епархију, организовали Музеј жртава геноцида из Београда и Одбор за Јасеновац Светог архијерејског сабора СПЦ, у расправи која се повела након излагања Иве Голдштајна са Филозофског факултета у Загребу, о мучењу, умирању и смрти у Јасеновцу, владика Јован Ђулибрк, епископ славонско-пакрачки, нагласио је да су све тврдње о 700.000 жртава тог логора „неутемељене и увредљиве за жртве“!

Да није реч о усамљеном ставу већ о синхронизованим активностима, доказ је и црквени календар за 2025. годину, у којем се више не помиње децидно да је реч о 700.000 Јасеновачких мученика!!!

Такође, питамо се, да ли је ико у Српској православној цркви (СПЦ) приметио да патријарх Вартоломеј I у свом обраћању јавности више не користи израз Српска православна црква, већ «Православна црква Србије»,

што говори да Цариградска патријаршија признаје СПЦ само у оквиру државно-правних граница Републике Србије?

Да ли су српски Патријарх Порфирије, његов духовни отац и порт-парол СПЦ владика бачки Иринеј Каранушић-Буловић, као и остали великодостојници и чланови Светог ахијерејског сабора, приметили да је давањем аутокефалности тзв. Македонској православној цркви – Охридској Архиепископији (МПЦ-ОА) и то од стране Мајке-цркве, СПЦ послала сигнал Фанару о својој слабости и неодлучности, тако да он наступа даље, и целокупну дијаспору СПЦ (која се налази ван званично признатих државних граница Републике Србије) намерава да „стави под јурисдикцију Цариградске патријаршије“!

Зар поступак признавања расколничке Православне цркве Украјине, затим, варварско понашање према светињи руског Православља – Кијево печерској лаври као и секуларно отимање митрополије Руске Православне цркве у Летонији, нису били довољан разлог како би се извео закључак да би евентуално исти принцип могао да се примени и према СПЦ? Зар нико није приметио да на делу имамо примену јеретичког учења Источног папизма које шири лажну догматику, литургику и канонику, што утиче на духовно тровање великог броја душа, помоћу јеретичког учења о смртности душе, потирању подвига и етике, признавању содомита, епископоцентричности Цркве и других јереси.

Коначно, СПЦ је оваквим поступком довела и до подела у оквиру саме Православне цркве. То се најбоље види из чињенице што су неке помесне аутокефалне цркве одбиле да новопризнату аутокефалну цркву признају са одредницом МПЦ, друге су је признале с обзиром да се Мајка-црква добровољно одрекла свог великог административног дела – Вардарске бановине - Јужне Србије, док трећи број цркава још увек није изнео став по овом питању. Тиме је СПЦ додатно урушила свој углед у Православној цркви, која се данас суочава са много већим изазовима него икада пре у својој дугој историји.

Нажалост, нисмо дуго морали да чекамо како би се уверили у сву трагичност оваквог поступка високодостојника СПЦ. Већ 19. 12. 2022. године је стигла вест да је српско културно благо и задужбинарство краљице Драге и краља Александра Обреновића заувек нестало, тј. иконостас који је красио олтар цркве Св. Тројице у Куманову трајно је уклоњен, на чије је место постављен нови – мермерни. На тај начин је трајно измењена слика ентеријера цркве у Куманову? На иконостасу српског краљевског брачног пара су биле представљене иконе Св. Саве српског, Св. Богородице са Христом на престолу, Исуса Христа Пантократора, Св. Јоаникија српског (првог српског

патријарха), српске кнегиње Милице, српског кнеза Лазара, Рађање и Васкрсење Христово, четири фигуре високих српских црквених достојанственика, Св. Николе и Св. Стефана Првовенчаног (Немањића), Св. Симеона Мироточивог (Немањића) са круном итд. Данас је остало само сећање на задужбинарство, борбу и жртву наших предака како би о(п)стали и поносно сачували сећање на славне српске светитеље и владаре.

Нажалост, тзв. МПЦ-ОА је наставила са скрнављењем српских светиња, тако да као последње бележимо преименовање српских светитеља на фрескама у манастиру Светог Јоакима Осоговског код Криве Паланке, где су Свети Никодим и Стефан Првовенчани постали Константин Кавасил и Јустинијан Први.

Исто тако, намеће се логично питање, због чега **ОДЛУКА** Светог архијерејског синода СПЦ о признавању аутокефалности МПЦ-ОА није објављена у **ГЛАСНИКУ СПЦ**, већ је објављена само **ИНФОРМАЦИЈА**. И сами знамо да било која информација има само информативни карактер, док ОДЛУКА има знатно већу тежину, јер је правно обавезујућа, и заведена под одређеним бројем. Уколико је све учињено у складу са канонима наше свете Цркве, чему овакав маневар који не може донети ништа друго, већ само сумњу у њену исправност? Због тога се и питамо, да ли је о овом питању уопште било расправе на Сабору? Кључно питање је због чега се у Гласнику, не наводи АС број и датум, као и број записника и датум. Није објављено ни ко је гласао на Сабору, нити како је донета одлука.

Ми добро знамо, да када се доносе одлуке Светог архијерејског сабора, које су канонског или догматског карактера, оне морају бити објављене у Гласнику па макар то било у виду извода из записника. Овако, како је ова информација представљена у Гласнику, стиче се утисак да је учињен покушај да се неке чињенице прикрију?

С обзиром на драматичност тренутка у коме се нашао цео српски народ, догодило се нешто неочекивано и запрепашћујуће, а то је да је о овако великом и суштински важном верском и националном питању – целокупна српска јавност заћутала, готово занемела?

На то је упозоравао и бивши министар културе и информисања г. Владан Вукосављевић, који је у отвореном писму упућеном Светом архијерејском синоду рекао да *„већ пословично глувонеме на све догађаје изван својих на најужи начин схваћених надлежности, у леденој тами своје удаљености од скоро свих горућих проблема државе и народа, тихују некада*

значајне институције, установе и појединци, САНУ, Матица српска, универзитети, академије, институти за важна и мање важна питања, владе и невладине организације различитих профила и надлежности, историчари, књижевници, песници, социолози, филозофи, антрополози, архитекте, рестауратори, као и већина културних уметника и посленика и уметника свих профила који су етаблиране звезде јутарњих и других ТВ програма. Углавном, традиционално брбљива и логореична Србија ћути. И то гласно ћути.“

Никаквог трага, нити шума нисмо чули као реакцију на описане догађаје, како од црквених тако ни од државних институција или појединаца.

Као председник „Центра за заштиту хришћанског идентитета“, имам потребу и обавезу да укажем да у моменту када се човечанство налази на граници суноврата а људски род у дубоком моралном и духовном паду, нико нема право на инертност и спокој, на мир и одмор, на неутралност и незаинтересованост, јер се данас брани суштина нашег битисања на овом свету. Свако ћутање и тиховање у леденој тами своје самодовољности биће ход по путу који води у неизбежну пропаст.

У том контексту, на овом месту ћу да парафразирам речи Светог Владике Николаја Велимировића, који је рекао да у борби истине и лажи и правде, бити неутралан значи помагати злу. Христос је као оштрим мачем поделио људе у две групе, рекавши: „Ко није са мном, против мене је“. Другим речима то значи да они који нису ни врући ни хладни, дакле, неутрални, Њему су одвратни. Тешко је замислити хришћанина који се у оваквим околностима понаша неутрално, а два пута теже је замислити православног Србина, да може стајати по страни и безчасно посматрати борбу између крстоносаца и крстоломаца. Бити неутралан, није одлика српског народа.

Свети Владика Николај Велимировић сведочи да Срби од пре око 100 година нису ни приближно били тако образовани као што су данашње генерације. И поред те чињенице, они се нису жалили на зло, већ су се борили против зла. Свети Владика истиче да данашњим генерацијама недостаје јунаштва. У том контексту подвлачи да су данас људи велико ватриште без ватре, и констатује да је бољи и један угарак који гори, него хрпа дрва у снегу, која је исто тако хладна, као снег. Јунаштво је огањ који пали наше срце и греје нашу душу.

Закључујући, сматрам да СПЦ и држава Србија морају бити стално будни и опрезни, јер се пред српским народом налази период великих изазова. Готово је сигурно да ће бити све теже а не све лакше народима да

опстају у историји. То се посебно односи на народе који су бројчано мањи као и они који живе у антагонизованом окружењу.

Због тога и позивам на опрез, јер Србија испуњава оба услова!

То је неопходно, јер прећуткујући ћутање, на путу смо ка гробној тишини!

ЛИТУРГИЈА ПОД АНАТЕМОМ

Дипломатија је једна од најстаријих вештина у историји људског рода, а поготово црквена дипломатија која је још у доба византијске цивилизације била фокусирана на дешавања у Васељенској патријаршији као и помесним аутокефалним црквеним заједницама, и сматрана је нарочито моћним и ефикасним оруђем превасходно на црквенодуховном пољу. Црквена дипломатија Константинопољске патријаршије је после Другог светског рата па све до данашњих дана, пратила ток геополитичких кретања, и у том смислу била усредсређена на дистанцирање Русије од суседних земаља, превасходно Украјине, као и региона са којима има пријатељске односе, у првом реду регион балканског полуострва.

Све у свему, примарни геополитички циљ англосаксонског Запада је био и остао, атак на Христову Цркву првог миленијума, која је једина остала изворна и оригинална, то јест, Црква која је заснована на апостолским правилима, предањима светих отаца Православне вере као и свим одлукама васељенских и помесних сабора.

И поред свега, остала је вековна тежња Римокатоличке цркве да оствари папски примат по сваку цену, као и геополитички циљ САД да утиче на промену правоверја Православне цркве. То потврђује и недавна посета Цариградског патријарха Вартоломеја I Букурешту 24. 10. 2025. г. где је стигао у званичну посету Румунској православној цркви. Формални повод посете била су два јубилеја: 140. годишњица аутокефалности Румунске цркве и 100. годишњица њеног уздизања на ранг патријаршије. Међутим, већ током првог говора у патријаршијској Катедрали у Букурешту, Вартоломеј I је обелоданио праве циљеве своје посете. Посебно је истакао своје славољубиво првенство у православном свету, које као што је познато он не види као првенство части, већ као првенство власти. Рекао је: „Једна, Света, Саборна и Апостолска Црква, поверила је Цариградском архиепископу одговорност за очување и хармонизацију црквеног живота“. Свој папоцентризам и наводну зависност помесних цркава од Константинопољске патријаршије, описао је следећом изјавом: „Радујемо се што је ћерка Црква Румуније током протеклог периода испунила очекивања Мајке Цркве, испуњавајући и чувајући услове под којима су ови благослови дати. Опасно је аутокефалију представити као самодовољност и порећи јединствену одговорност Мајке Цркве.“

Рекавши да је ћерка црква Румуније испунила очекивања Мајке Цркве, патријарх Вартоломеј I је мислио на њену подршку аутокефалији

такозване „Православне цркве Украјине“, што се потврдило 27. 10. 2025. године на Литургији коју су служили Вартоломеј I и румунски патријарх Данило. Служба је уприличена у патријаршијској Националној катедрали румунске цркве у Букурешту поводом празника светог Димитрија новог (Димитар Басарбовски), који је проглашен за заштитника Букурешта 1792. године.

Током Великог Входа патријарх Вартоломеј I је помињући имена поглавара помесних православних цркава, изговорио и име Епифанија Сергија Думенка, вође украјинских расколника, поменувши га као митрополита кијевског!

Одмах након што је Думенково име изговорено, из народа су се чули гласни повици – АНАТЕМА, АНАТЕМА!

Нажалост, православни архијереји су се правили да ово нису чули. Због тога, већина верских коментатора сматра, да се Румунска православна црква овим чином примакла корак ближе ка признавању расколничке „Православне цркве Украјине“!

Такође, на сву погубност папистичких тежњи Цариградског поглавара Вартоломеја I, указао је и потписник ових редова у својој књизи „ИСТОЧНИ ПАПИЗАМ РАЗАРА ЈЕДИНСТВО ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ“, Београд, 2024. године, у којој провејавају бројна питања: колико је реална бојазан да „други Рим“ корача стопама првог Рима?; коме је потребан православни папа на Босфору?; да ли би на овај начин ми принели православну веру у Богочовека Христа и Његову изворну Цркву, као жртву јереси екуменизма, или „дијалога љубави“ без дијалога Истине, идолима западне плутократије?

Атак англосаксонског Запада на Православну веру, у првом реду најмоћније протестантске земље света – САД, усмерен је на давање безрезервне подршке неканонском схватању примата Цариградске патријаршије и њеног поглавара Вартоломеја I, то јест, афирмацији статуса *primus sine paribus* (први без премца, прим. аут), као и „екуменизма“ којим се покушава сјединити Источна хришћанска црква која представља аутентично учење Христове цркве првог миленијума, и римокатоличке (протестантске, англиканске и других деноминација Западне хришћанске цркве), које су у међувремену примиле бројне новотарије, чиме су се трајно удаљиле од могућности заједничарења у молитви цариградског и римског прво-епископа!

Подсећања ради, неке од непремостивих новотарија које је прихватила Западна црква су: филиокве, папски примат, непогрешивост, безгрешно зачеће Богородице, чистилиште, света евхаристија, индулгенције, крштење, свето миропомазање и др. Такође, Западна црква је показала веома бла-

гонаклон став према појави највећег зла у историји људског рода – сатанизма, склапању бракова истополних особа као и осталих патолошких и девијантних појава у данашњем времену!

Без обзира на непремостиве разлике између Источне и Западне Цркве, АГРЕСИВНИ ЕКУМЕНИЗАМ наступа самоуверено, јер моћни економски фактори са огромним утицајем на светску политику, екуменистима пружају пуну подршку кроз неограничено финансирање!

Тако су, осим Константинопоља, створени моћни екуменски центри унутар помесних аутокефалних православних цркава, како малих тако и највећих, чији су протагонисти највиши црквени високодостојници!

Спознаја оваквих чињеница ствара тугу и горак укус у устима сваком искреном вернику Једне, Свете, Саборне и Апостолске цркве, уз неизбежно питање: „До које границе у духовном и моралном смислу може човек да падне, да би злоупотребио добијено архијерејско достојанство“?

Због свега реченог, неопходно је да наведемо да је општепозната истина, да уколико би се помешало нешто што је изворно, чисто, непатворено, као што је Источна православна црква, са нечим што је упрљано бројним новотаријама, патолошким и девијантним појавама, као што је Западна хришћанска црква, непобитна истина је да би у том случају, једино чиста страна могла да се упрља, а никако прљава да се очисти!

Исто тако, када је папа Јован Павле Други, лансирао доктрину по којој „Европа дише на два плућна крила – крило источног и крило западног хришћанства“, којој је посветио добар део свог понтификата, није ни слутио да ће та плућна крила бити озбиљно угрожена и пре него што буду профункционисала.

Због тога је неопходно да укажемо на непобитну чињеницу, да је плућно крило западног хришћанства тешко оболело ради прихватања бројних новотарија и благонаклоног става према појави сатанизма, тако да би спајањем са здравим плућним крилом – изворне и чисте Православне цркве, консултујући медицинску науку али и здраву логику, једино здраво плућно крило би могло да оболи, док болесно никако не би могло да оздрави.

У осврту на напоре Цариградског патријарха Вартоломеја I, којим жели да присвоји неканонско и недогматско право на статус – *primus sine paribus* (први без премца) – и на тај начин негира принцип саборности који је засновао Господ Исус Христос, успостављањем канонског статуса – *primus inter pares* (први међу једнакима), очигледно је да се папски примат жели остварити по сваку цену.

У том контексту, наводимо да још у време светог Григорија Великог (+604) када није било ни помена о увођењу у Хришћанску теолошку мисао таквих догми и новотарија као што је тзв. папска непогрешивост, Св. Григорије Велики је у Књизи VII, Посланице 33, записао:

„.....ко год себе назива, или жели да буде назван, Васељенским Пастиром, у својој је гордости претеча Антихристу, јер себе гордо поставља изнад осталих“.

Закључујући, у данашњем тешком и турбулентном геополитичком тренутку, када је хришћанска вера угрожена више него икада пре у својој дугој историји; када пролазимо кроз период застрашујуће дехристијанизације готово свих земаља колективног Запада; у моменту када се суочавамо са процесом разарања породичних вредности; а поготово када смо сведоци агресивне афирмације највећег зла у историји људског рода – САТАНИЗМА, значајно је истаћи да је 23. 10. 2025. године, „Euronews“ пренео, да је познати исламски теолог, писац и филозоф специјализован за исламску есхатологију, Шеик Имран Хосеин, један од 500 најутицајнијих људи у исламском свету, одржао предавање на Правном факултету у Београду о потреби пријатељских односа између муслимана и православних хришћана. Предавање је одржано у организацији Центра за међурелигијски и међукултурни дијалог, а поводом изласка из штампе његове књиге "Кур'ан и судбина Русије".

Шеик Имран Хосеин је истакао да Истина коју је донео Исус и Истина коју је донео Мухамед нису две различите Истине, већ једна Истина која мора да превлада, првенствено на простору Балкана.

На крају излагања, рекао је да верује да ће се Аја Софија поново наћи у рукама хришћана.

„Аја Софију су претворили у џамију, на вечну срамоту и бруку следбеника пророка Мухамеда, нешто што је очигледно било погрешно, јер је муслиманима било заповеђено да штите хришћанске цркве", подвукао је Шеик Имран Хосеин.

Закључујући, оценио је да се свет налази на прагу великог рата, у којем ће, како наводи, православни хришћани и већина исламског света бити на истој страни, у сукобу против антихриста!

ЋУТАЊЕМ СЕ ИЗДАЈЕ БОГ

Непобитно и општеприхваћено схватање је да је дипломатија увек била незаменљива делатност која је човеку свакодневно била потребна, како у породици и на послу, тако и у међународним али и црквеним односима. Општепозната чињеница је да рат представља наставак политике другим средствима, док дипломатија дејствује како у мирнодопским тако и ратним временима. Зараћене стране кроз историју никада нису прекидале дипломатску комуникацију, чак и уколико би се десило да званично прекину дипломатске односе. Другим речима, дипломатија је увек била главни канал општења тако да је њена функција трајно била актуелна.

Ако анализирамо тренутна геополитичка кретања, у којима религија има једну од значајнијих улога, можемо констатовати да је њено увлачење у геополитичке токове од стране западних либералних кругова, негативно утицало на канонски поредак и међуцрквене односе! Другим речима, у многим помесним православним црквама, запажамо неканонско давање Томоса о аутокефалности новонасталим црквеним заједницама (тзв. Православна црква Украјине и тзв. Македонска православна црква-Охридска Архиепископија), присуство бројних јереси као и кршења црквених канона.

Једна од најозбиљнијих последица таквог стања, представља прекид евхаристијског општења између Константинопољске и Московске патријаршије!

У том контексту, указујемо на недавни интервју Цариградског патријарха Вартоломеја I који је дао француској телевизији (10.09.2025), а који је Orthodox Times пренео под насловом: Патријарх Вартоломеј: „Неће бити одустајања од давања украјинске аутокефалности“! Заправо, патријарх Вартоломеј је био децидан у изношењу свог ригидног става, рекавши да достојанство Цариградског патријарха има „одређене привилегије које ниједан други примат не поседује“. Тим поводом је додао: „У том погледу, то је *sine paribus* (први без премца, прим. аут) – као и да ове привилегије припадају искључиво Васељенском патријарху...» Цариградски поглавар је био веома јасан и прецизан када је додао да „Према Васељенској патријаршији, *Украјина има право да добије аутокефалију, као и свака друга суверена држава која има право на своју независну помесну Цркву*. Са друге стране, само Васељенска патријаршија – и нико други – не поседује овлашћење да додели аутокефалију....“!!!

Овим је угашена и последња нада у могућност постизања иоле прихватљивог компромиса, деловањем црквене дипломатије у циљу очувања јединства Православне цркве.

Поготово ако узмемо у обзир податак, као што наводи проф. Владимир Димитријевић у свом чланку под насловом „ВАСЕЉЕНСКИ АНТИНАЦИОНАЛНИ САБОР“, да су се крајем 1993. године на дневном реду конференције Међуправославне комисије за припрему Васељенског сабора у Шамбезију, нашла три крупна црквеноправна питања: православна дијаспора, аутокефалија и начин њеног проглашења, и црквена аутономија и начин њеног стицања.

Куриозитет представља и чињеница, да су оба документа потписали и чланови делегације Српске православне цркве (СПЦ): епископ бачки Иринеј Каранушић-Буловић, као вођа делегације, и професор Богословског факултета у Београду, и тада јеромонах Игнатије Мидић, данас епископ пожаревачко-браничевски, као стручни саветник. Готово невероватна чињеница је да Сабор Српске православне цркве (СПЦ) уопште није расправљао о том „стратешком питању“. Документи су врло брзо објављени у листу „Епискепис“ (бр. 498, од 30. новембра 1993), који издаје Православни центар Цариградске патријаршије у Шамбезију.

На то су реаговале Руска, Румунска, Пољска и Антиохијска црква, истакавши да питање дијаспоре прети „јединству православља“, као и да свака аутокефална црква има право да брине о сопственој дијаспори, без обзира на њену величину, древност или место у диптисима.

Међутим, Цариградска црква је остала доследна израженим „папистичким“ тежњама у документу који је потписан у Шамбезију, чему су допринела и двојица наведених представника СПЦ.

Упркос томе, руски емигрант и угледни професор Правног факултета у Суботици, Сергије Троицки, указивао је да Цариграду ниједан васељенски сабор није дао право управљања и суда над другим Помесним Црквама, већ је Четврти васељенски сабор овај патријаршијски трон изједначио с троном римског епископа, папе (који је у то време био православан) – по части, и то из политичких а не „мистичких“ разлога (тада је у Цариграду било седиште Византијског цара и његовог сената). Троицки је, на основу канонског предања Цркве, доказао да Цариград нема право ни на једну од дијаспора других аутокефалних Цркава.

Исто тако, највећи историчар-канонолог у историји СПЦ и научни саветник Историјског института САНУ, др Миодраг М. Петровић, у свом чланку о дијаспори, објављеном у часопису „Држава“ 1994. године подвукао је узајамну једнакост свих епископа, истичући да „није случајно да је Св.

Теофан Исповедник (+817), све патријаршије назвао васељенским као и то што се ни у канонима нико од епископа не назива васељенским“. Апостоли, који су власт предали епископима, нису имали једног представника, гласноговорника или координатора, него су, сви скупа, били „учитељи васељене“.

Такође, на сву погубност папистичких тежњи Цариградског поглавара Вартоломеја I, указао је и потписник ових редова у својој књизи „ИСТОЧНИ ПАПИЗАМ РАЗАРА ЈЕДИНСТВО ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ“, Београд, 2024. године.

По богомудрим речима великог руског подвижника и писца, учитеља православно-хришћанског благочешћа, светитеља Игњатија (Брјанчанинова), које би применили на данашње време, гласе: жалосни „прогрес“ који се данас одвија пред нашим очима, јасно сведочи о приближавању краја! Логично је упитати се: куда ћемо поћи даље, уколико и они којима су поверене људске душе да би руководили њима на путу спасења, воде НЕ ка спасењу, већ ка вечној пропасти? Зато нам је неопходна велика опрезност како не би лакомислено поклонили поверење онима који могу да погубе нашу душу одводећи је лажним путем. Данас је време велике оскудице у духовним учитељима, као што су били мудри „старци-учитељи“ из раних векова хришћанства. У овако смутним временима, много је сигурније руководити се Светим Писмом и делима светих отаца.

Свети Тихон Задонски је приметио, да отпадници који су се намножили, око истинских хришћана плету многе интриге, и на различите начине их спутавају у њиховој доброј намери да се спасу и угоде Господу Богу. Свети Тихон пророчки указује, да ће прави монаси у последње време (то се односи на све истинске хришћане) са тешком муком да пронађу било какво удаљено и непознато уточиште, да би слободно могли да служе Богу, и избегну притиске Отпадништва и отпадника који воде у служење сатани.

До скоро је изгледала готово немогућа оволика бестидност у погледу духовног живота, којој данас сведочимо, као и овако јасно одрицање од Христа и одбацавање свих моралних принципа. Да ствар буде гора, све се ради јавно, и отворено спроводи гоњење и исмевање свих који исповедају истинску веру Христову. У доба раног хришћанства, хришћане су прогнали многобошци – они који нису знали истинитог Бога и познали Христа, док данас, разјарено и огорчено прогоне Христову веру они који добро знају Христа и Његово учење. Готово по правилу, реч је о отпадницима од вере, онима који су душу продали сатани, у замену за земаљска блага.

Драматично упозоравајуће делују речи светог Игњатија, посебно за оне који лакомислено гледају на савремено припремање света за дочек Антихриста, то јест оне који без обзира на све очигледности остају слепи, не желећи да виде недвосмислене доказе за зацарење његово које проводе његове слуге, које су већ продале душе своје сатани за земна блага: за слободно, необуздано задовољење похоте телесне, похоте очију и надменост живљења, то јест: сластољубље, среброљубље и славољубље!

Овај текст нека послужи као опомена за све, јер ћемо страшан одговор добити уколико лакомислено затворимо очи уверавајући себе и друге да се ништа нарочито не догађа. Поготово, ако покушамо да убедимо себе да је све нормално и са тим треба да се помиримо у души, не плашећи се ничега и ништа не предузимајући, већ да пловимо низ матицу и пратимо корак времена које нас силовито и сигурно носи ка Антихристу.

На крају, неопходно је сетити се речи једног од носећих стубова наше свете Цркве, светог Григорија Богослова, који је рекао: **„ЋУТАЊЕМ СЕ ИЗДАЈЕ БОГ“**. Не смемо ћутати када је у питању дело од највеће важности, какво је спасење људске душе.

Присетимо се речи Архиепископа Аверкија Џорданвилскиа у тексту под насловом: „Кад со обљутави“.

„Кад со обљутави Црква престаје да буде Црква, тада настаје лажна црква која ће примити Антихриста као свог ‘Месију’, осим малог остатка истински верујућих којих је сваким даном све мање“.

МОЛЧАНИЕМ ПРЕДАЕТСЯ БОГ

Неопровержимое и общепринятое понимание состоит в том, что дипломатия всегда была незаменимой в деятельности человека: точно также, как он нуждается в семье или в работе, точно также, каждый день, ему нужны международные и церковные отношения. Общеизвестным фактом является то, что война представляет собой продолжение политики другими способами, в то время как дипломатия действует, как в мирное, так и в военное время. Воюющие стороны на протяжении всей истории никогда не прерывали дипломатическое общение, даже если они разорвали все официальные отношения. Другими словами, дипломатия всегда была основным каналом общения, так что ее функция постоянно действовала.

Если проанализировать текущие геополитические движения, в которых религия играет одну из наиболее значимых ролей, то можно констатировать, что ее вовлечение в геополитические потоки западными либеральными кругами негативно сказалось на каноническом порядке и межцерковных отношениях! Другими словами, во многих поместных православных церквях мы наблюдаем неканоническое предоставление Томоса об автокефалии новообразованным церковным организациям (т. н. „Православная церковь Украины“ и т. н. „Македонская православная церковь-Охридская архиепископия“), наличие многочисленных ересей, а также нарушения церковных канонов.

Одним из самых серьезных последствий такого положения дел является разрыв евхаристического общения между Константинопольским и Московским патриархатами!

В этом контексте мы указываем на недавнее интервью Константинопольского патриарха Варфоломея I, которое он дал французскому телевидению (10.09.2025) и которое газета „Orthodox Times“ передало под заголовком: „Патриарх Варфоломей: не будет отказа от предоставления украинской автокефалии“! Действительно, патриарх Варфоломей был решительным в своей жесткой позиции, заявив, что достоинство Константинопольского патриарха имеет «определенные привилегии, которыми не обладает ни один другой примат». По этому поводу он добавил: „...в этом отношении это *sine paribus*“ (первый непревзойденный, прим. автора), а также то, что эти привилегии принадлежат исключительно Вселенскому патриарху... Константинопольский предстоятель был очень ясен и точен,

когда добавил, что «согласно Вселенскому патриархату, Украина имеет право на автокефалию, как и любое другое суверенное государство, имеющее право на собственную независимую поместную церковь. С другой стороны, только Вселенский патриархат – и никто другой – не обладает полномочиями предоставлять автокефалию!..”.

Этим была погашена последняя надежда на возможность достижения приемлемого компромисса посредством действий церковной дипломатии с целью сохранения единства Православной Церкви.

Особенно, если мы примем во внимание информацию, как утверждает проф. Владимир Димитриевич в своей статье под названием „Вселенский антинациональный собор“, что в конце 1993 г. в повестке дня конференции Метельправославной комиссии по подготовке Вселенского Собора в Шамбези было выявлено три основных церковноправных вопроса: Православная диаспора, автокефалия и способ ее провозглашения, а также церковная автономия и способ ее приобретения.

Любопытным является тот факт, что оба документа были подписаны членами делегации Сербской Православной Церкви (СПЦ): епископом бачки Ириней Каранушич-Булович в качестве лидера делегации и профессором Богословского факультета в Белграде, а затем иеромонахом Игнатием Мидичем, ныне епископом пожаревачко-браничевским, в качестве профессионального советника. Почти невероятным фактом является то, что Собор Сербской Православной Церкви (СПЦ) вообще не обсуждал этот „стратегический вопрос“. Документы очень быстро были опубликованы в газете „Эпискепис“ (№1, 498, от 30-го ноября 1993 г.), издаваемый Православным центром Константинопольского патриархата в Шамбези.

Русская, Румынская, Польская и Антиохийская церкви отреагировали на это, указав, что проблема диаспоры угрожает „единству православия“, и что каждая автокефальная церковь имеет право заботиться о своей собственной диаспоре, независимо от ее размера, древности или места в диптихах.

Однако Константинопольская церковь оставалась последовательной выраженным „папистским“ устремлением в документе, подписанном в Шамбези, который внесли два упомянутых представителя Сербской Православной Церкви.

Несмотря на это, русский эмигрант и выдающийся профессор Суботицкого юридического факультета Сергей Троицкий указал, что ни один вселенский собор не дал Константинополю права управлять и судить другие Поместные Церкви, но четвертый Вселенский Собор приравнял

этот патриарший престол к престолу епископа Рима, папы (который в то время был православным) – по чести, и по политическим, а не „мистическим“ причинам (тогда Константинополь был резиденцией византийского императора и его сената). Троицкий, основываясь на канонических преданиях Церкви, доказал, что Константинополь не имеет права ни на одну из диаспор других автокефальных Церквей.

Точно так же один из величайших историков-канонологов и научный советник Исторического института САНУ, доктор Миодраг М. Петрович, в своей статье о диаспоре, опубликованной в журнале „Государство“ в 1994 г. он подчеркнул взаимное равенство всех епископов, подчеркнув „что не случайно св. Феофан Исповедник (+817) назвал все патриархаты вселенскими, а также то, что ни один из епископов не назван вселенскими в канонах“. Апостолы, которые передали власть епископам, не имели ни одного представителя, представителя или координатора, но все вместе были „учителями Вселенной“.

Также на всю пагубность папистских устремлений Константинопольского предстоятеля Варфоломея I указал написавший эти строки в своей книге „Восточный папизм разрушает единство православной церкви“, в Белграде, в 2024 г.

По богомудрым словам великого русского подвижника и писателя, учителя православно-христианского благочестия, святителя Игнатия (Брянчанинова), которые они применили бы к сегодняшнему дню, говорится: печальный „прогресс“, происходящий сегодня на наших глазах, ясно свидетельствует о приближении конца! Логично спросить себя: куда мы пойдем дальше, если те, кому доверены человеческие души, чтобы направлять их на пути спасения, ведут НЕ к спасению, а к вечной гибели? Вот почему нам нужна большая осторожность, чтобы безрассудно не доверять тем, кто может казнить нашу душу, взяв ее ложным путем. Сегодня время Великого дефицита духовных учителей, как и мудрые „старцы-учителя“ ранних веков христианства. В такие смутные времена гораздо безопаснее руководствоваться Священным Писанием и делами святых отцов.

Святой Тихон Задонский заметил, что Отступники, которые умножились вокруг истинных христиан, плетут много интриг и по-разному сдерживают их в их благом намерении спастись и угодить Господу Богу. Святитель Тихон пророчески указывает, что истинные монахи в последнее время (это относится ко всем истинным христианам) с тяжелым трудом найдут какое-либо отдаленное и неизвестное убежище, чтобы они могли свободно

служить Богу и избегать давления отступничества и отступников, ведущих к служению сатане.

До сих пор казалось почти невозможным такое бесстыдство в отношении духовной жизни, которое мы наблюдаем сегодня, а также такое явное отречение от Христа и отказ от всех нравственных принципов. Что еще хуже, все делается публично и открыто преследует и высмеивает всех, кто исповедует истинную веру Христову. В эпоху раннего христианства христиан преследовали политеисты – те, кто не знал истинного Бога и не знал Христа, а сегодня, в ярости и горечи, преследуют веру Христову те, кто хорошо знает Христа и его учение. Почти как правило, речь идет об Отступниках веры, тех, кто продал свою душу сатане в обмен на земные сокровища.

Резко предупреждают слова святого Игнатия, особенно для тех, кто легкомысленно смотрит на современную подготовку мира к приветствию Антихриста, то есть тех, кто, несмотря ни на что очевидное, остается слепым, не желая видеть однозначных доказательств его воцарения, совершаемого его слугами, которые уже продали души свои сатане за земные сокровища: за свободное, безудержное удовлетворение похоти плоти, похоти глаз и высокомерия жизни, то есть: сладострастие, алчность и славолубие!

Пусть этот текст послужит предостережением для всех, потому что мы получим ужасный ответ, если безрассудно закроем глаза, заверив себя и других, что ничего особенного не происходит. Особенно, если мы попытаемся убедить себя, что все нормально, и с этим мы должны смириться в душе, ничего не боясь и ничего не предпринимая, но плывя по родине и следуя шагу времени, которое насильственно и безопасно уносит нас к Антихристу.

Наконец, необходимо вспомнить слова одного из опорных столбов нашей Святой Церкви, святого Григория Богослова, который сказал: „молчанием предается БОГ“. Мы не должны молчать, когда речь идет о работе первостепенной важности, которая является спасением человеческой души.

Вспомним слова Архиепископа Аверки Джорданвильского в тексте, озаглавленном: „Когда так злится“.

„Когда церковь перестает быть Церковью, тогда возникает ложная церковь, которая примет Антихриста как своего «Мессию», за исключением небольшого остатка истинно верующих, которых с каждым днем становится все меньше“.

ΜΕ ΤΗ ΣΙΩΠΗΝ, Ο ΘΕΟΣ ΠΡΟΔΙΔΕΤΑΙ

Είναι μια αδιαμφισβήτητη και γενικά αποδεκτή κατανόηση ότι η διπλωματία ήταν πάντα μια απαραίτητη δραστηριότητα που χρειάζεται ένα άτομο καθημερινά, τόσο στην οικογένεια όσο και στην εργασία, καθώς και στις διεθνείς και εκκλησιαστικές σχέσεις. Είναι γνωστό γεγονός ότι ο πόλεμος είναι η συνέχεια της πολιτικής με άλλα μέσα, ενώ η διπλωματία λειτουργεί τόσο σε καιρό ειρήνης όσο και σε καιρό πολέμου. Σε όλη την ιστορία, τα εμπόλεμα μέρη δεν έχουν διακόψει ποτέ τη διπλωματική επικοινωνία, ακόμη και αν τύχει να διακόψουν επίσημα τις διπλωματικές σχέσεις. Με άλλα λόγια, η διπλωματία ήταν πάντα το κύριο κανάλι επικοινωνίας, επομένως η λειτουργία της ήταν πάντα σχετική.

Αν αναλύσουμε τις τρέχουσες γεωπολιτικές εξελίξεις, στις οποίες η θρησκεία παίζει έναν από τους σημαντικότερους ρόλους, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι η εμπλοκή της στις γεωπολιτικές τάσεις από τους δυτικούς φιλελεύθερους κύκλους έχει επηρεάσει αρνητικά την κανονική τάξη και τις διαεκκλησιαστικές σχέσεις! Με άλλα λόγια, σε πολλές τοπικές ορθόδοξες εκκλησίες παρατηρούμε την αντικανονική χορήγηση Τόμου Αυτοκεφαλίας σε νεοσύστατες εκκλησιαστικές οργανώσεις (την λεγόμενη «Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας» και την λεγόμενη «Μακεδονική Ορθόδοξη Εκκλησία-Αρχιεπισκοπή Αχρίδας»), την παρουσία πολυάριθμων αιρέσεων, καθώς και παραβιάσεις των εκκλησιαστικών κανόνων.

Μία από τις πιο σοβαρές συνέπειες μιας τέτοιας κατάστασης είναι η διακοπή της ευχαριστιακής κοινωνίας μεταξύ των Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως και Μόσχας!

Σε αυτό το πλαίσιο, επισημαίνουμε την πρόσφατη συνέντευξη του Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου Α΄ στη γαλλική τηλεόραση (10.09.2025), η οποία αναφέρθηκε από την Orthodox Times με τον τίτλο: Πατριάρχης Βαρθολομαίος: «Δεν θα υπάρξει υπαναχώρηση από τη χορήγηση της αυτοκεφαλίας στην Ουκρανία»! Στην πραγματικότητα, ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος ήταν αποφασιστικός στην έκφραση της άκαμπτης στάσης του, λέγοντας ότι η αξιοπρέπεια του Οικουμενικού Πατριάρχη έχει «ορισμένα προνόμια που δεν διαθέτει καμία άλλη πρωτείο». Με την ευκαιρία αυτή, πρόσθεσε: «Από αυτή την άποψη, είναι *sine paribus* (πρώτος χωρίς ίσο, σ.σ.) – σαν αυτά τα προνόμια να ανήκουν αποκλειστικά στον Οικουμενικό Πατριάρχη...». Ο Οικουμενικός Πατριάρχης ήταν πολύ σαφής και ακριβής όταν

πρόσθεσε ότι «Σύμφωνα με το Οικουμενικό Πατριαρχείο, η Ουκρανία έχει το δικαίωμα να αποκτήσει αυτοκεφαλία, όπως και κάθε άλλο κυρίαρχο κράτος που έχει το δικαίωμα να έχει τη δική του ανεξάρτητη τοπική Εκκλησία. Από την άλλη πλευρά, μόνο το Οικουμενικό Πατριαρχείο – και κανένας άλλος – έχει την εξουσία να χορηγήσει αυτοκεφαλία...»!!!

Αυτό έσβησε την τελευταία ελπίδα για την επίτευξη οποιουδήποτε αποδεκτού συμβιβασμού μέσω της εκκλησιαστικής διπλωματίας που αποσκοπεί στη διατήρηση της ενότητας της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Ιδιαίτερα αν λάβουμε υπόψη το γεγονός, όπως δηλώνει ο καθηγητής Βλαντιμίρ Ντιμιτρίεβιτς στο άρθρο του με τίτλο «Η Οικουμενική Αντιεθνική Σύνοδος», ότι στα τέλη του 1993, τρία σημαντικά κανονικά ζητήματα ήταν στην ημερήσια διάταξη της διάσκεψης της Διαορθόδοξης Επιτροπής για την Προετοιμασία της Πανορθόδοξης Συνόδου στο Chambesy: *ορθόδοξη διασπορά, η αυτοκεφαλία και ο τρόπος της διακήρυξής της, καθώς και η εκκλησιαστική αυτονομία και ο τρόπος της απόκτησής της.*

Είναι επίσης περίεργο το γεγονός ότι και τα δύο έγγραφα υπογράφηκαν από μέλη της αντιπροσωπείας της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας (ΣΟΕ): ο επίσκοπος Irinej Karanušić-Bulonjić της Bačka, ως επικεφαλής της αντιπροσωπείας και καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Βελιγραδίου, και ο ιερομόναχος Ignjatije Midić, σημερινός επίσκοπος της Požarevačko-Breničevski, ως ειδικός σύμβουλος. Το σχεδόν απίστευτο γεγονός είναι ότι η Συνέλευση της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας (ΣΟΕ) δεν συζήτησε καθόλου αυτό το «στρατηγικό ζήτημα».

Τα έγγραφα δημοσιεύθηκαν πολύ γρήγορα στο περιοδικό «Episkopsis» (αριθ. 498, 30 Νοεμβρίου 1993), το οποίο εκδίδεται από το Ορθόδοξο Κέντρο του Οικουμενικού Πατριαρχείου στο Chambesy.

Στην ενέργεια αυτή αντέδρασαν η Ρωσική, η Ρουμανική, Πολωνική και Αντιοχική Εκκλησία, επισημαίνοντας ότι το ζήτημα της διασποράς απειλεί «την ενότητα της Ορθοδοξίας», καθώς και ότι κάθε αυτοκέφαλη Εκκλησία έχει το δικαίωμα να φροντίζει τη δική της διασπορά, ανεξάρτητα από το μέγεθος, την αρχαιότητα ή τη θέση της στα δίπτυχα.

Οστόσο, η Εκκλησία της Κωνσταντινούπολης παρέμεινε συνεπής στις «παπιστικές» τάσεις που εξέφρασε στο έγγραφο που υπογράφηκε στο Chambesy, στο οποίο συνέβαλαν και οι δύο προαναφερθέντες εκπρόσωποι της Σερβικής Εκκλησίας.

Παρά ταύτα, ο Ρώσος μετανάστης και διακεκριμένος καθηγητής της Νομικής Σχολής της Σουμπότιτσα, ο Σεργκέι Τρόιτσκι, επισήμανε ότι καμία Οικουμενική Σύνοδος δεν είχε δώσει στην Κωνσταντινούπολη το δικαίωμα της δικαιοδοσίας και της κρίσης επί άλλων Τοπικών Εκκλησιών, αλλά ότι η Δ'

Οικουμενική Σύνοδος είχε εξισώσει αυτόν τον πατριαρχικό θρόνο με τον θρόνο του Ρωμαίου επισκόπου, του Πάπα (ο οποίος εκείνη την εποχή ήταν Ορθόδοξος) – για λόγους τιμής και για πολιτικούς και όχι «μυστικιστικούς» λόγους (εκείνη την εποχή, η Κωνσταντινούπολη ήταν η έδρα του Βυζαντινού αυτοκράτορα και της συγκλήτου του). Ο Τρόιτσκι, βασιζόμενος στην κανονική παράδοση της Εκκλησίας, απέδειξε ότι η Κωνσταντινούπολη δεν έχει κανένα δικαίωμα επί των διασπορών άλλων αυτοκέφαλων Εκκλησιών.

Ομοίως, ένας από τους μεγαλύτερους ιστοριογράφους και κανονιστές, και επιστημονικός σύμβουλος του Ιστορικού Ινστιτούτου της Σερβικής Ακαδημίας Επιστημών και Τεχνών, ο Δρ Μιόντραγκ Μ. Πέτροβιτς, στο άρθρο του για τη διασπορά, που δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Država» Το 1994, υπογράμμισε την αμοιβαία ισότητα όλων των επισκόπων, επισημαίνοντας ότι «δεν είναι τυχαίο ότι ο Άγιος Θεοφάνης ο Ομολογητής (+817) αποκαλούσε όλα τα πατριαρχεία οικουμενικά, ούτε ότι στους κανόνες κανένας επίσκοπος δεν αποκαλείται οικουμενικός». Οι Απόστολοι, που παρέδωσαν την εξουσία στους επισκόπους, δεν είχαν έναν μόνο εκπρόσωπο, ομιλητή ή συντονιστή, αλλά ήταν, όλοι μαζί, «δάσκαλοι του σύμπαντος».

Επίσης, ο υπογράφων αυτές τις γραμμές έχει επισημάνει την απόλυτη επιβλαβότητα των παπιστικών φιλοδοξιών του Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου Α΄ στο βιβλίο του «Ο ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ ΠΑΠΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ», Βελιγράδι, 2024.

Σύμφωνα με τα θεόπνευστα λόγια του μεγάλου Ρώσου ασκητή και συγγραφέα, δασκάλου της ορθόδοξης χριστιανικής ευσέβειας, Αγίου Ιγνατίου (Μπριαντσάνινοφ), τα οποία, αν εφαρμοστούν στην εποχή μας, έχουν ως εξής:

Η θλιβερή «πρόοδος» που εκτυλίσσεται σήμερα μπροστά στα μάτια μας μαρτυρά σαφώς την προσέγγιση του τέλους! Είναι λογικό να αναρωτηθούμε: πού θα πάμε από εδώ, αν ακόμη και εκείνοι στους οποίους έχουν ανατεθεί οι ανθρώπινες ψυχές για να τις καθοδηγήσουν στο μονοπάτι της σωτηρίας, τις οδηγούν ΟΧΙ στη σωτηρία, αλλά στην αιώνια καταστροφή; Επομένως, πρέπει να είμαστε εξαιρετικά προσεκτικοί ώστε να μην εμπιστευόμαστε απερίσκεπτα τις ψυχές μας σε εκείνους που θα μπορούσαν να τις παρασύρουν σε λάθος δρόμο και έτσι να τις καταστρέψουν. Σήμερα είναι μια εποχή μεγάλης έλλειψης πνευματικών δασκάλων, όπως οι σοφοί «γέροντες-δάσκαλοι» των πρώτων αιώνων του Χριστιανισμού. Σε τέτοιες ταραχώδεις εποχές, είναι πολύ πιο ασφαλές να καθοδηγούμαστε από την Αγία Γραφή και τα έργα των αγίων πατέρων.

Ο Άγιος Τύχων του Ζαντόνσκ σημείωσε ότι οι αποστάτες που έχουν πολλαπλασιαστεί υφαίνουν πολλές ίντριγκες γύρω από τους αληθινούς χριστιανούς και με διάφορους τρόπους τους εμποδίζουν στην καλή τους πρόθεση να σωθούν και να ευχαριστήσουν τον Κύριο Θεό. Ο Άγιος Τύχων προφητικά επισημαίνει ότι στις έσχατες ημέρες, οι αληθινοί μοναχοί (αυτό ισχύει για όλους τους αληθινούς χριστιανούς) θα βρουν με μεγάλη δυσκολία κάποιο απομακρυσμένο και άγνωστο καταφύγιο, ώστε να μπορούν να υπηρετούν ελεύθερα τον Θεό και να αποφεύγουν τις πιέσεις της Αποστασίας και των αποστατών, που οδηγούν στην υπηρεσία του Σατανά.

Μέχρι πρόσφατα, φαινόταν σχεδόν αδύνατο να υπάρχει τέτοια αναίδεια σχετικά με την πνευματική ζωή, την οποία τώρα βιώνουμε, καθώς και μια τόσο σαφής αποκήρυξη του Χριστού και απόρριψη όλων των ηθικών αρχών. Για να χειροτερέψει τα πράγματα, όλα αυτά γίνονται δημόσια, και πραγματοποιείται ανοιχτά μια κραυγαλέα δίωξη και χλευασμός όλων όσων ομολογούν την αληθινή χριστιανική πίστη. Στην εποχή του πρώιμου Χριστιανισμού, οι Χριστιανοί διώκονταν από τους ειδωλολάτρες – εκείνους που δεν γνώριζαν τον αληθινό Θεό και δεν είχαν γνωρίσει τον Χριστό, ενώ σήμερα, η χριστιανική πίστη διώκεται με μανία και πικρία από εκείνους που γνωρίζουν πολύ καλά τον Χριστό και τη διδασκαλία Του. Σχεδόν χωρίς εξαίρεση, αυτοί είναι αποστάτες από την πίστη, εκείνοι που έχουν πουλήσει την ψυχή τους στον Σατανά σε αντάλλαγμα για γήινα πλούτη.

Τα λόγια του Αγίου Ιγνατίου είναι μια δραματική προειδοποίηση, ειδικά για εκείνους που παρακολουθούν αδιάφορα την σύγχρονη προετοιμασία του κόσμου για να υποδεχτεί τον Αντίχριστο, δηλαδή εκείνους που, παρά όλες τις ενδείξεις, παραμένουν τυφλοί, Απρόθυμοι να δουν τις αδιαμφισβήτητες ενδείξεις της βασιλείας του, η οποία ασκείται από τους υπηρέτες του, που έχουν ήδη πουλήσει τις ψυχές τους στον Σατανά για γήινα πλούτη: για την ελεύθερη, ανεξέλεγκτη ικανοποίηση της σφοδρής επιθυμίας της σάρκας, της σφοδρής επιθυμίας των ματιών και της υπερηφάνειας της ζωής, δηλαδή: της λαιμαργίας, της απληστίας και της ματαιοδοξίας!

Ας χρησιμεύσει αυτό το κείμενο ως προειδοποίηση για όλους, γιατί θα λάβουμε μια φοβερή απάντηση αν κλείσουμε απερίσκεπτα τα μάτια μας, διαβεβαιώνοντας τους εαυτούς μας και τους άλλους ότι δεν συμβαίνει τίποτα ιδιαίτερα σημαντικό. Ειδικά αν προσπαθήσουμε να πείσουμε τους εαυτούς μας ότι όλα είναι φυσιολογικά και ότι πρέπει να συμφιλιωθούμε με αυτό στις ψυχές μας, χωρίς να φοβόμαστε τίποτα και χωρίς να κάνουμε τίποτα, αλλά μάλλον αφήνοντας τους εαυτούς μας να παρασυρθούν και να συμβαδίσουν με μια εποχή που μας οδηγεί βίαια και σίγουρα προς τον Αντίχριστο.

Τέλος, είναι απαραίτητο να θυμόμαστε τα λόγια ενός από τους κύριους πυλώνες της Αγίας Εκκλησίας μας, του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, ο οποίος είπε: «ΜΕ ΤΗ ΣΙΩΠΗ ΠΡΟΔΙΔΟΥΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ». Δεν πρέπει να σιωπούμε όταν πρόκειται για το έργο της μεγαλύτερης σημασίας, όπως η σωτηρία της ανθρώπινης ψυχής.

Ας θυμηθούμε τα λόγια του Αρχιεπισκόπου Αβέρκιου του Τζόρντανβιλ στο κείμενο με τίτλο: «Όταν το αλάτι γίνεται απλό αλάτι».

«Όταν το αλάτι χάσει τη γεύση του, η Εκκλησία παύει να είναι Εκκλησία• τότε αναδύεται μια ψεύτικη εκκλησία που θα δεχτεί τον Αντίχριστο ως «Μεσσία» της, εκτός από ένα μικρό υπόλοιπο αληθινών πιστών, που γίνονται όλο και λιγότεροι κάθε μέρα».

ИНТЕРВЈУ ЗА ЛИСТ РОСИЈСКАЈА ГАЗЕТА **– (Российская газета: Новости сегодня в России и мире)**

г. Александар Борисов, новинар

Датум: октобар 2024. године

Диогенис Д. Валаванидис, председник „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду

ПИТАЊЕ: Интересује нас Ваше мишљење о повезаности Фанара, Ватикана и ЦИА? Који су њихови заједнички циљеви које теже да реализују у Украјини и свету?

ОДГОВОР: Питање које сте поставили је веома комплексно, тако да ће и мој одговор бити нешто дужи. Заправо, данас не треба бити велики познавалац еклисиолошких и геополитичких прилика, да би се извео закључак да се у данашњем времену Православна црква нашла у вртлогу бројних политичких комбинација и геополитичких прерасподела. Овакав след догађаја, још пре много година, предвидео је мудри Андре Малро (1901-1976) познати француски политичар, интелектуалац и министар културе у влади чувеног француског државника Шарла де Гола (1959-1969), године, који је још тада рекао, цитирам: „Црква и вера ће имати значајно место у креирању геополитике XXI века“.

Видите, до истог закључка су дошли и аналитичари ЦИА, па је још почетком прошлог века настала позната „Доктрина америчке борбе против Истока“ чији је креатор директор ЦИА Ален Далс (Allen Welsh Dulles, први цивилни директор ЦИА). У овој доктрини су наведене прецизне смернице како да се разоре традиционалне вредности које су присутне у православним земљама, тј. да се угаси национална свест њихових грађана и сломи војна моћ и дух словенских народа и њихових држава.

Управо је на то упозоравала и једна од највећих професора Правног факултета у Београду, др Смиља Аврамов, када је на округлом столу који је организован од стране Покрета за Србију, поводом заседања европске групе Трилатералне комисије у Београду од 31. октобра до 2. новембра 2014. године, први пут обелоданила да су САД, Ватикан и Немачка још 1976. године склопиле тајни споразум у 11 тачака од којих се једна односи на „тотално уништење Православља“.

Учесници тајног споразума су били кристално јасни, када су рекли да Православље мора бити избачено из светских комуникација као религија, јер је то једини хомогенизујући моменат православних земаља који има политичке димензије, што значи да би глобализација уз Православље веома тешко успела. Другим речима, православље и православни народи су једини прави противници глобализма. Други народи немају алтернативу глобализацији, па тако ни Кина нити земље муслиманског света нису у могућности да понуде нови светски морални пројекат.

Чак је у том контексту, и познати амерички геополитичар Збигњев Бжежински рекао: „Комунизам је готов, на реду је да уништимо православље“ („Интермагазин“, 14.05.2014). Такође, ништа мање познати Самуел Хантингтон, амерички политиколог, саветник, академик и дугогодишњи директор Харвардовог Центра за међународне послове, записао је да су „Русија и њена православна цивилизација неприкладне за Нови светски поредак, због чега је неопходно ову цивилизацију променити“.

Ако се осврнемо на данашње време, главни узрок огромних потреса у целокупној Православној цркви, лежи у неканонској одлуци константинопољског патријарха Вартоломеја I да на варварски начин изврши упад у поље јурисдикције, канонске Украјинске православне цркве Московске патријаршије.

Управо су такви поступци цариградског канонопрекршитеља, упалили искру која је довела до оружаног сукоба два словенска православна народа. У исто време, украјинске власти су покренуле талас државног терора над припадницима канонске Украјинске православне цркве (УПЦ), у виду хапшења и малтретирања архијереја, као и прогона монаха из својих манастира.

Украјинска власт је отишла и корак даље, усвојивши закон број 8371, јуна 2024. г, којим се забрањује деловање канонске Украјинске православне цркве! Желим да подвучем, да се у дугој историји Православне цркве никада није догодило да се забрани рад неке канонске православне цркве! Несумњиво да је реч о дискриминаторском закону којим се крше основна права, пре свега, право на слободно исповедање вере, као и право на избор начина на који ће вера бити практикована.

На крају, нешто што је од круцијалне важности, јесте чињеница, да садашњи прогон канонске Украјинске православне цркве не представља само последицу војног сукоба Украјине и Русије, већ има знатно дубље корене. Његовом полазном тачком треба сматрати вишевековне покушаје геополитичких противника Русије да јој отцпе територије, претварајући становнике тих територија у снагу која је спремна да идеолошки и истрајно

ратује против Руске државе. При томе, веома је важно истаћи, да је кључна улога стављена на преобликовање духовног кода дела руског народа, пошто је православна вера увек била најважнији елемент у очувању јединства Руског народа.

У том смислу, желим да нагласим да су противници Русије увек били заинтересовани за покатоличавање њених територија и успостављање превласти римокатоличког света над њима. Зато је овај план врло јасан, и састоји се у покушају уништења канонске Украјинске православне цркве, како би доцније њене остатке само „прелили“ у расколничку „Православну цркву Украјине“, а потом и ујединили са Украјинском гркокатоличком црквом. То су суштински планови и циљеви Фанара, Ватикана и ЦИА.

ПИТАЊЕ: 2025. године се обележава 1700 година од Првог васељенског сабора. Ватикан и Фанар желе да искористе овај тренутак и да „уједине цркве“. Шта је суштина њиховог плана? Како ово угрожава Православље?

ОДГОВОР: Овај догађај се сматра једним од најкритичнијих за опстанак целе Православне цркве. Наиме, Ватикану се жури, због чега се обележавање 1700-те годишњице Првог васељенског сабора 2025. године, као и заједничко обележавање Васкрса који Православна и Римокатоличка црква прослављају истог датума наредне године, користи само као параван, како би се прикрио прави и крајњи циљ и намера, а то је успостава уније између Рима и Константинопоља, за шта су се фанариотски великодостојници већ изјаснили. Исто тако, Света столица и Цариградска патријаршија су се нескривено изјасниле за обнављање молитвеног и евхаристијског јединства.

Зато је и планирано да се овај догађај уприличи баш у Никеји, у Малој Азији, данашњој Турској, где је 325. године одржан Први васељенски сабор. Као пример подршке Фанариотских великодостојника, наводимо да је поглавар архиепископије Фанара у САД, архиепископ Елпидофорос (Ламбриниадис) одржао предавање на тему: 'Будућност православно-римокатоличких односа у Сједињеним Државама', на универзитету Фордхам у Њујорку, на којем се јасно и гласно изјаснио за унију са Римом“.

У прилог томе сведочи и студијски документ који је представљен 13. јуна 2024. године у Риму, од стране кардинала Курта Коха, надлежног за екуменска питања, и Марија Греча, генералног секретара Светског бискупског синода. У том документу се „сугерише“ хришћанским Црквама да би у будућности требало да прихвате папу као „почасног предстојатеља“.

Пазите чега су се досетили – измишљеног достојанства „папе као почасног предстојатеља“, што би представљало ново схватање и другачије вршење папског примата, који би наводно требало да „допринесе обнављању хришћанског јединства“.

Све је то учињено само да би се замаглио прави разлог, а то је вишевековна тежња Римокатоличке цркве ка остваривању папског примата над свим хришћанима.

У овим тежњама назиремо и трагове геополитичке игре. Другим речима, остајући у мисији очувања Православне вере, уверен сам да је у данашњем времену, Руска православна црква ЈЕДИНА која може да заштити и сачува Православну цркву од демонских сила и искушења којима је изложена.

Управо због тога је и крајњи циљ разарања Православне цркве, напад на државност и суверенитет Руске Федерације. Западним креаторима геополитичке карте света је потпуно јасно да је Руска православна црква носећи стуб опстанка руског националног идентитета, што представља суштински разлог жестоког напада на Православље.

С тим у вези сам и написао књигу „Источни папизам разара јединство Православне цркве“, која ће имати своје представљање крајем јануара следеће 2025. године у Руском дому у Београду.

Због свега реченог, све што се буде догађало на пролеће 2025. године у Никеји, треба посматрати крајње опрезно и аналитички јер су у питању добро испланирани догађаји од стране ЦИА, Ватикана и Цариградске патријаршије, који ће имати озбиљне импликације како на еклисиолошком, тако и геополитичком али и стратешком плану.

ИНТЕРВЬЮ ДЛЯ ИЗДАТЕЛЬСТВА „РОССИЙСКАЯ ГАЗЕТА“

Журналист - г-н Александр Борисов

Дата: октябрь 2024 года

Диогенис Д. Валаванидис, президент «Центра защиты христианской идентичности» в Белграде

ВОПРОС: Нас интересует Ваше мнение о связи Фанара, Ватикана и ЦРУ? Каковы их общие цели, которые они стремятся реализовать в Украине и мире?

ОТВЕТ: Вопрос, который вы задали, очень сложный, поэтому и мой ответ будет несколько длиннее. Собственно говоря, сегодня не нужно быть большим знатоком экклезиологических и геополитических обстоятельств, чтобы сделать вывод о том, что в наше время Православная церковь оказалась в водовороте многочисленных политических комбинаций и геополитических переделов. Такой ход событий еще много лет назад предвидел мудрый Андре Мальро (1901–1976), известный французский политик, интеллектуал и министр культуры в правительстве знаменитого французского государственного деятеля Шарля де Голля (1959–1969). Он еще тогда сказал, цитирую: „Церковь и вера будут занимать значительное место в формировании геополитики XXI века“.

Видите, к такому же выводу пришли и аналитики ЦРУ, поэтому еще в начале прошлого века возникла известная „Доктрина американской борьбы против Востока“, создателем которой является директор ЦРУ Аллен Даллес (Allen Welsh Dulles, первый гражданский директор ЦРУ). В этой доктрине приведены точные указания о том, как разрушить традиционные ценности, присутствующие в православных странах, то есть погасить национальное сознание их граждан и сломить военную мощь и дух славянских народов и их государств.

Именно об этом предупреждал и один из величайших профессоров Юридического факультета в Белграде, доктор Смиля Аврамов, когда на круглом столе, организованном „Движением за Сербию“ по случаю заседания европейской группы Трехсторонней комиссии в г. Белграде с 31 октября по 2 ноября 2014 г., впервые обнародовала, что США, Ватикан и

Германия еще в 1976 г. заключили тайное соглашение из 11 пунктов, один из которых касается „тотального уничтожения Православия“.

Позиция участников тайного соглашения была кристально чиста и понятна, когда те указали, что Православие должно быть исключено из мировых коммуникаций как религия, потому что это единственный гомогенизирующий момент православных стран, имеющий политические измерения, а это значит, что глобализация при наличии Православия прошла бы с огромным трудом. Другими словами, православие и православные народы — единственные настоящие противники глобализма. У других народов нет альтернативы глобализации, поэтому ни Китай, ни страны мусульманского мира не в состоянии предложить новый всемирный моральный проект.

Даже в этом контексте известный американский геополитик Збигнев Бжезинский сказал: „Коммунизм кончился, на очереди — уничтожить православие“ („Интермагазин“, 14 мая 2014 г.). Также не менее известный Сэмюэл Хантингтон, американский политолог, советник, академик и многолетний директор Гарвардского Центра международных отношений, записал, что „Россия и ее православная цивилизация непригодны для Нового мирового порядка, в связи с чем необходимо эту цивилизацию изменить“.

Если оглянуться на сегодняшнее время, главная причина огромных потрясений во всей Православной церкви кроется в неканоническом решении константинопольского патриарха Варфоломея I варварским способом осуществить вторжение в область юрисдикции канонической Украинской православной церкви Московского патриархата.

Именно такие поступки цареградского нарушителя канонов зажгли искру конфликта, которая привела к вооруженному столкновению двух славянских православных народов. В то же время украинские власти развязали волну государственного террора против представителей канонической Украинской православной церкви (УПЦ) в виде арестов и преследований архиереев, а также изгнания монахов из своих монастырей.

Украинская власть пошла и на шаг дальше, приняв закон № 8371 в июне 2024 г., положениями которого запрещается деятельность канонической Украинской православной церкви! Хочу подчеркнуть, что в долгой истории Православной церкви никогда не случалось такого, чтобы запрещалась деятельность какой-либо канонической православной церкви! Несомненно, речь идет о дискриминационном законе, которым нарушаются основные права, прежде всего, право на свободное исповедание веры, а также право на выбор способа, которым вера будет практиковаться.

Наконец, что-то, что имеет решающее значение, — тот факт, что нынешнее преследование канонической Украинской православной церкви представляет собой не только следствие военного конфликта Украины и России, но имеет значительно более глубокие корни. Его отправной точкой следует считать многовековые попытки геополитических противников России отторгнуть от нее территории, превращая жителей этих территорий в силу, готовую идеологически и стойко воевать против Российского государства. При этом очень важно подчеркнуть, что ключевая роль отводилась переформатированию духовного кода части русского народа, поскольку православная вера всегда была важнейшим элементом в сохранении единства русского народа.

В этой связи хочу подчеркнуть, что противники России всегда были заинтересованы в окатоличивании ее территорий и установлении главенства римско-католического мира над ними. Поэтому этот план весьма ясен и состоит в попытке уничтожения канонической Украинской православной церкви, чтобы затем ее остатки просто «перелить» в раскольническую „Православную церковь Украины“, а после этого объединить с Украинской греко-католической церковью. Таковы, по сути, планы и цели Фанара, Ватикана и ЦРУ.

ВОПРОС: В 2025 г. отмечается 1700-летие Первого Вселенского собора. Ватикан и Фанар хотят использовать этот момент и „объединить церкви“. В чем суть их плана? Чем это угрожает Православию?

ОТВЕТ: Это событие считается одним из самых критических для выживания всей Православной церкви. А именно, Ватикан торопится, поэтому празднование 1700-летия Первого Вселенского собора в 2025 г., а также совместное празднование Пасхи, которую Православная и Римско-католическая церкви отмечают в одну дату в следующем году, используется лишь как ширма, чтобы скрыть истинную и конечную цель и намерение, а именно — установление унии между Римом и Константинополем, о чем фанариотские сановники уже высказались. Также Святой престол и Константинопольская патриархия неприкрыто высказались за восстановление молитвенного и евхаристического единства.

Поэтому и запланировано устроить это событие именно в Никее, в Малой Азии, в сегодняшней Турции, где в 325 г. состоялся Первый Вселенский собор. В качестве примера поддержки со стороны фанариотских сановников приведем, что глава архиепископии Фанара в США, архиепископ Елпидофорос (Ламбриниадис) прочел лекцию на тему: „Будущее православно-римско-католических отношений в Соединенных Штатах“ в универси-

тете Фордхэм в Нью-Йорке, на которой ясно и громко высказался за унию с Римом“.

В пользу этого свидетельствует и исследовательский документ, представленный 13 июня 2024 года в Риме кардиналом Куртом Кохом, ответственным за экуменические вопросы, и Марио Греком, генеральным секретарем Всемирного синода епископов. В этом документе христианским Церквам „предлагается“, чтобы в будущем они приняли папу как «почетного предстоятеля».

Представьте, до чего додумались — выдуманного достоинства „папы как почетного предстоятеля“, что представляло бы собой новое понимание и иное осуществление папского примата, который якобы должен „способствовать восстановлению христианского единства“.

Все это сделано лишь для того, чтобы затемнить истинную причину, а именно — многовековое стремление Римско-католической церкви к осуществлению папского примата над всеми христианами.

В этих стремлениях просматриваются и следы геополитической игры. Другими словами, оставаясь в миссии сохранения Православной веры, я убежден, что в наше время Русская православная церковь является ЕДИНСТВЕННОЙ, которая может защитить и сохранить Православную церковь от демонических сил и искушений, которым она подвергается.

Именно поэтому конечная цель разрушения Православной церкви — это нападение на государственность и суверенитет Российской Федерации. Западным создателям геополитической карты мира совершенно ясно, что Русская православная церковь является несущей опорой выживания русской национальной идентичности, что представляет собой существенную причину яростной атаки на Православие.

В связи с этим я и написал книгу *„Восточный папизм разрушает единство Православной церкви“*, презентация которой состоится в конце января следующего 2025 года в Русском доме в г. Белграде.

В силу всего сказанного, всё, что будет происходить весной 2025 г. в Никее, следует рассматривать крайне осторожно и аналитически, потому что речь идет о хорошо спланированных событиях со стороны ЦРУ, Ватикана и Константинопольской патриархии, которые будут иметь серьезные последствия как на экклезиологическом, так и на геополитическом, а также стратегическом плане.

СА ВЕРОМ У ХРИСТА ПРОТИВ САТАНИСТА

Одавно нам је позната реченица америчког геополитичара Збигњева Бжежинског: „Завршили смо са комунизмом, на реду је Православље“. Пре извесног времена је портал borba.me пренео да је бивши амерички дипломата, политички саветник и аналитичар републиканског руководства у америчком Сенату, Џим Џатрас дословце казао да „САД намеравају да ‘сломе кичму’ православној цркви, користећи се папским амбицијама патријарха Вартоломеја I“.

С тим у вези је додао, да „Цариградски патријарх Вартоломеј I жели да подигне лични статус у цркви и постане својеврсни папа Истока“. Такође, Џим Џатрас је констатовао да у овом случају постоје и неки други фактори, од којих су најважнији Цариградска патријаршија и геополитички интереси Стејт Департмента, као и ширење „културног марксизма на цео владајући апарат Америке, који жели да ‘сломи кичму’ православне цркве“. Закључујући, Џим Џатрас је дословце рекао: „Имамо интегрисану идеолошку структуру као и пословање, новац, специјалне службе, које комбинују идеологију усмерену против хришћанског морала и Православне цркве“.

У вези са тим, више је него јасно да, нарочито током последњих десетак година, Западне политичко-обавештајне структуре манипулишу цариградским патријархом у циљу уништења православља. Као еклатантан пример наводимо рушилачке активности предузете у Украјини у вези са питањем канонске Украјинске православне цркве. Створена је квази структура под називом „Православна црква Украјине“. Наредни кораци ће се највероватније огледати у покушају цепања Сиријске, Српске и других православних цркава.

Креатори геополитичке мапе света, било да је реч о Америци или „дубокој држави“ коју представља крупни капитал у виду представника Ротшилда и Рокфелера, Голден Сакса, Блек Рока, Вол Стрита, највећих мултинационалних корпорација и светских банкарских конзорцијума и других, чији се портпарол огледа у лику дипломца са Харварда Клауса Шваба који је оснивач Економског Самита у Давосу 1971. г, схватили су да данас од Западне цркве није остало готово ништа.

Другим речима, Римокатоличка црква је гласно и јасно исказала свој став, рекавши да та црквена заједница нема ништа против истополних парова, чак их и благосиља. Аустријски сајт kathpress.at је 2024. године пренео да је и Енглеска црква увела пробно благосиљање хомосексуалних веза, и предузела конкретне кораке како би увела церемоније благосиљања

хомосексуалних парова. Чак је и Генерални синод Англиканске државне цркве гласао са 227 гласова за, и 203 против овог експерименталног пројекта. Стивен Крофт, бискуп Оксфорда и покретач пројекта, нагласио је да ниједан припадник свештенства није у обавези да пружа такве услуге. После темељног испитивања, у наредних неколико година биће донета одлука да ли би благослови за хомосексуалце могли да постану и формални део канонског права те Цркве. С друге стране, предложено је да се развије „свеобухватна пастирска понуда“ за добродошлицу LGBTQ+ особама, односно лезбејкама, гејевима, бисексуалцима, транссексуалцима, интерсексуалцима, кееерима и особама других родних идентитета. У ту сврху требало би увести посебне молитве, црквене службе и благослове – на добровољној основи.

Уколико би Православна црква и православне земље прихватиле овакво схватање породице, несумњиво је да би то представљало демографско и биолошко самоубиство нације. Насупрот томе, Свету тајну брака између мушкарца и жене је установио сам Господ Исус Христос, тако што је благословио младенце у Кани, Галилејској. На темељима брака мушкарца и жене, гради се породица, која представља малу Цркву и најважнију ћелију сваког здравог и нормалног друштва, државе.

Насупрот томе, потпуно је јасно да је после овакве и сличних одлука у Цркви Енглеске обесмишљен сваки англиканско-православни богословски дијалог, који се води почев од 70-их година прошлог века.

Ако се томе дода и евидентно благонаклон однос према највећем злу и јереси која може да се замисли у православном свету, а то је сатанизам, као и његова афирмација и успон у Западној цркви, онда је потпуно разумљива намера геополитичких креатора да се крене у правцу уништења јединог здравог ткива у еклисиолошком смислу, а то је Православна црква и њена теолошка мисао.

Тако је и дошло до ширења сатанистичког и бласфемичног деловања међу православним народима. У времену када смо сведоци необјављеног рата глобалног сатанизма против хришћанства, у обавези смо да се супротставимо свим скарадним појавама које нам нуди англосаксонски Запад, као што су сатанизам, LGBTQ+, бласфемија и други патолошки садржаји којима се разарају традиционалне вредности хришћанског света (вера, језик, породица, традиција и домовина). Тим више, јер бројни филмски, драмски и уметнички садржаји, прикривени иза формулације тзв. „уметничке слободе“, делују разарајуће на духовни амбијент у којем живе и развијају се генерације младих, што може да остави непоправљиве последице на њихов духовни и ментални развој.

Од најмаркантнијих примера таквог деловања, издвојили бисмо документарни филм „Слава Сатани“ који је у афирмативном тону приказан 18. фебруара 2022. године у ударном термину (19 часова и 51 минут) у програму јавног сервиса Радио телевизије Србије. Филм прати успон Сатанистичког храма и покрета у САД, тако да је постао један од најконтраверзнијих верских покрета у америчкој историји. У филму се Сатанистички храм и његов вођа Lukijan Grejves позивају на сатанску револуцију, да би наводно, „спасили душу нације“. Поред тога, у филму се у афирмативном тону представља сатанистички култ, који се труди да у рату победи хришћане?

Осим тога, у једној од најпознатијих биоскопских дворана Београда, која се налази у самом центру града (биоскоп „Одеон“), на репертоару се континуирано изводи представа под именом „Луцифер“! Сам назив асоцира православне вернике Српске православне цркве на Сатану, из разлога што се овим именом у хришћанству назива пали анђео који је желео да достигне Господа Бога (Исаија 14,14), а кога је са неба протерао арханђел Михаило.

Исто тако, грчки дневни лист „Прототема“ је пренео да је у Атини током прве половине 2025. године, у Националној галерији – Музеју Александра Суцоса, у најужем центру града уприличена бласфемична изложба грчког уметника. Изложени радови су недвосмислено вређали православну хришћанску веру и осећања православних верника, приказујући Мајку Божју – Пресвету Богородицу и Њеног Сина Господа Исуса Христа, у изопаченим, увредљивим изразима.

На то је реаговао посланик из странке „Ники“, Никос Пападопулос који је упутио допис Министарству културе као и протестно писмо Дирекцији Националне галерије у којима је тражио да се дела уклоне из Националне галерије, јер вређају верска осећања грчког православног народа. У вези са тим, Министарство културе Грчке је издало цинично саопштење, у којем се наглашава да „делујући у циљу заштите културног и уметничког наслеђа земље, Министарство културе се никада не бави цензуром“!!!

Такође, Одељење за спорт града Москве је 8. јуна 2025. г, на Духове, у част Дана Свете Педесетнице, организовало спортску манифестацију под називом „Шарени трк“, коју су злоупотребили поједини учесници појавивши се са сатанистичким и богохулним симболима (роговима и другим окултним обележјима).

Све наведено нам говори да је сатанизам после плодног тла које је нашао у САД, Канади, Великој Британији и већини земаља Европске Уније, кренуо у рушилачки ход и ка земљама православног Истока.

После свега наведеног, не чуди да је портал naukaikultura.com пренео да је Константинопољска патријаршија већ потписала унију са Римом, и само чека згодан тренутак да то и објави.

Како би ова вест добила и своју емотивну димензију, потрудио се Цариградски архиепископ из САД Елпидофорос, који је нагласио да је главни катализатор за обнављање „активне екуменске делатности“ била трансформација цариградске Аја Софије у џамију. Тим поводом је рекао да „Заједно стојимо као браћа у вери и солидарни смо са свим људима добре воље и савести, тако да Аја Софија остаје оно што јесте – симбол сусрета, историје, духовних тежњи и људских достигнућа на највишем нивоу, славећи Једног Бога који је створио све нас сестрама и браћом једне заједничке људске породице“.

Да би се разумео религиозни свет фанарских архијереја, треба обратити пажњу на чињеницу да се храм Аја Софија назива „симболом сусрета, историје, духовних тежњи и људских достигнућа највишег нивоа“, **али се не помиње да је у питању православна црква у којој је служена Божанска Литургија.**

„Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, на чијем се челу налазимо, промтно је реаговао на тај варварски чин отимања православне светиње - цркве „Свете Софије“ у Константинопољу, и 13. јула 2020. године дипломатским путем упутио отворено писмо председнику Републике Турске Реџеп Тајип Ердогану, у којем је тражено да се преиспита одлука о томе да се црква Свете Софије претвори у исламску богомољу.

Овај нецивилизацијски чин је посебно емотивно погодио потписника ових редова, имајући у виду да је његово порекло из Мале Азије, Кесарије, Кападокије, због чега је у писму турском председнику нагласио да се захтева враћање православне цркве Свете Софије, у којој су се «генерације Грка из Мале Азије са миром Божјим молиле јединоме Господу». Такође, у допису је наглашено да је цркву Свете Софије подигао Византијски цар Јустинијан од 532-537. године, док је ислам као религија настао неколико деценија касније, у седмом веку.

У наставку, архиепископ Елпидофорос је додао да „Екуменски дијалог и екуменски покрет пролазе кроз кризу идентитета. Неки више воле да говоре о „екуменској зими“. Указао је да се „жеља за јединством постепено помера у други план. Промене и реформе у неким Црквама и друштвеним заједницама створиле су нови осећај отуђености. Друге Цркве су усвојиле више националистички и/или фундаменталистички приступ“.

Није тешко погодити на које Цркве је мислио митрополит Цариградске патријаршије. У основи, то су оне помесне Цркве које нису биле

присутне на Критском сабору 2016. године у организацији Константинопољске патријаршије: Антиохијска, Грузијска, Бугарска и Руска православна црква коју чине више од 3/4 свих православних верника у свету.

Подсетимо се да су два најважнија приговора против Критског сабора била: *учвршћивање супериорности Константинопољске патријаршије у канонском праву; и стварање предуслова за екуменско зближавање са хетеродоксима.*

Од тада су Антиохијска, Грузијска, Бугарска и Руска православна црква све више излазиле са становиштем оданости Светом предању и учењу Цркве, које је митрополит Елпидофорос назвао „националистичким и/или фундаменталистичким приступом“.

Оданост православној вери и моралу у овим помесним Црквама почела је да превладава над тежњом ка јединству хришћанских конфесија. То се види и по реторици архијереја и по расположењу свештенства као и црквеног народа.

Када је реч о јазу између Руске православне цркве и Константинопоља услед неканонских поступака патријарха Вартоломеја I у Украјини, 2018. године је дошло до ситуације у којој се Фанар окренуо ка екуменизму, док је Руска православна црква (РПЦ) остала на путу конзервативизма и традиционализма у јеванђелском духу.

На тај начин је РПЦ преузела улогу носећег стуба целе Православне цркве, јер је остала привржена начелима Цркве првог миленијума, тј. Апостолским правилима, предањима светих отаца православне вере и одлукама Васељенских и помесних сабора, што се никако не уклапа у разарајући концепт дубоке државе и данашњих креатора геополитичке карте света.

Закључујући, наглашавамо да свети Оци нису задобили светитељске венце зато што су следили логику овога света, нити су се кретали за вољом светских моћника, као што то чине неки данашњи црквени високодостојници – екуменисти – паписти!

С ВЕРОЙ ВО ХРИСТА ПРОТИВ САТАНИСТОВ

Нам давно знакома фраза американского геополитика Збигнева Бжезинского: „Мы покончили с коммунизмом, на кону – Православие“. Некоторое время назад на портале www.borba.me бывший американский дипломат, политический советник и аналитик республиканского руководства в Сенате США Джим Джатрас буквально заявил, что „США намерены „сломать хребет“ православной церкви, используя папские амбиции патриарха Варфоломея I...“

В связи с этим он добавил, что „...Константинопольский патриарх Варфоломей I хочет поднять личный статус в церкви и стать своего рода папой Востока“. Также Джим Джатрас отметил, что в данном случае есть и другие факторы, наиболее важными из которых являются Константинопольский патриархат и геополитические интересы Госдепартамента, а также распространение „культурного марксизма на весь правящий аппарат Америки, стремящийся сломать хребет православной церкви“. В заключение Джим Джатрас буквально сказал буквально следующее: „...У нас интегрированная идеологическая структура, а также бизнес, деньги, спецслужбы, сочетающие в себе идеологию, направленную против христианской морали и Православной Церкви“.

В связи с этим более чем ясно, что, особенно в течение последних десяти лет, западные политико-разведывательные структуры манипулируют Константинопольским Патриархом с целью уничтожения Православия. В качестве вопиющего примера приведем подрывную деятельность, предпринятую на Украине в связи с вопросом канонической Украинской православной церкви. Создана квази-структура под названием „Православная Церковь Украины“. Следующие шаги, скорее всего, будут отражены в попытке разделить Сирийскую, Сербскую и другие православные церкви.

Создатели геополитической карты мира, будь то Америка или „глубинное государство“, представленное крупным капиталом в лице представителей Ротшильдов и Рокфеллеров, Голден Сакс, Блэк Рок, Уолл-Стрит, крупнейших транснациональных корпораций и мировых банковских консорциумов и других, чей представитель отражен в образе выпускника Гарварда Клауса Шваба, основателя экономического саммита в Давосе в 1971 г., поняли, что сегодня от западной церкви почти ничего не осталось.

Другими словами, Римско-Католическая церковь громко и ясно выразила свою позицию, заявив, что эта церковная община не имеет ничего против однополых пар, даже благословляя их. Австрийский сайт www.kathpress.at 2024 г. сообщил, что англиканская церковь также ввела предварительное благословение гомосексуальных отношений и предприняла конкретные шаги для введения церемоний благословения гомосексуальных пар. Даже Генеральный синод Англиканской государственной церкви проголосовал 227 голосами за и 203 против этого экспериментального проекта. Стивен Крофт, епископ Оксфорда и инициатор проекта, подчеркнул, что ни один член духовенства не обязан оказывать такие услуги. После тщательного изучения в ближайшие несколько лет будет принято решение о том, могут ли благословения для гомосексуалистов стать формальной частью канонического права этой церкви. С другой стороны, было предложено разработать „комплексное пастырское предложение“, чтобы приветствовать LGBTQ+ людей, то есть лесбиянок, геев, бисексуалов, транссексуалов, интерсексуалов, квиrow и лиц других гендерных идентичностей. С этой целью следует вводить специальные молитвы, церковные службы и благословения – на добровольной основе.

Если бы православная церковь и православные страны приняли такое понимание семьи, несомненно, это было бы демографическим и биологическим самоубийством нации. Напротив, священная тайна брака между мужчиной и женщиной была установлена самим Господом Иисусом Христом, благословив молодоженов в Кане, Галилейской. На основе брака мужчины и женщины строится семья, которая представляет собой маленькую церковь и важнейшую ячейку любого здорового и нормального общества, государства.

Напротив, совершенно очевидно, что после такого и подобных решений в Англиканской церкви бессмысленен любой англиканско-православный богословский диалог, который ведется начиная с 70-х годов прошлого века.

Если добавить к этому явно доброжелательное отношение к величайшему злу и ереси, которые можно себе представить в православном мире, а именно сатанизму, а также его утверждению и возвышению в Западной Церкви, то вполне понятно намерение геополитических создателей двигаться в направлении уничтожения единственной здоровой ткани в эkkлeзиoлoгичeскoм смысле-Православной Церкви и ее богословской мысли.

Так произошло распространение сатанинской и богохульной деятельности среди православных народов. В то время, когда мы становимся

свидетелями необъявленной войны глобального сатанизма против христианства, мы обязаны противостоять всем ужасным явлениям, которые предлагает нам англосаксонский Запад, таким как сатанизм, LGBTQ+, богохульство и другие патологические материалы, разрушающие традиционные ценности христианского мира (вера, язык, семья, традиции и Родина). Тем более, что многочисленные фильмы, драмы и художественное содержание, скрытое за формулировкой так называемых «художественных свобод» разрушительно влияют на духовную среду, в которой живут и развиваются поколения молодых людей, что может нанести непоправимый ущерб их духовному и умственному развитию.

Из наиболее ярких примеров такого действия мы бы выделили документальный фильм „Слава Сатане“, который был показан в утвердительно-мрачном тоне 18 февраля 2022 г. в прайм-тайм (в 19:51 по местному времени) по программе государственной службы Радио и телевидения Сербии. Фильм рассказывает о подъеме Сатанинского храма и движения в США, поэтому он стал одним из самых противоречивых религиозных движений в американской истории. В фильме сатанинский храм и его лидер Лукиан Грейвс ссылаются на сатанинскую революцию, чтобы якобы „спасти душу нации“. Кроме того, в фильме позитивным тоном представлен сатанинский культ, который стремится победить христиан на войне!

Кроме того, в одном из самых известных кинозалов г. Белграда, расположенном в самом центре города (кинотеатр „Одеон“), в репертуаре постоянно исполняется спектакль под названием „Люцифер“! Само название связывает православных верующих Сербской Православной Церкви с Сатаной по той причине, что этим именем в христианстве называют падшего ангела, который хотел стать самим Господом Богом (Исаия 14: 14), изгнанного с небес архангелом Михаилом.

Точно так же греческая ежедневная газета „Proto tema“ сообщила, что в находящейся в г. Афины Национальной галерее „Музей Александра Сутзоса“, в самом центре города, в первой половине 2025 г. прошла богохульная выставка греческого художника. Выставленные работы недвусмысленно оскорбляли православную христианскую веру и чувства православных верующих, изображая Богородицу – Пресвятую Богородицу и ее сына Господа Иисуса Христа в извращенных, оскорбительных выражениях.

На это отреагировал депутат от партии „Ники“ Никос Пападопулос, который направил ноту в Министерство культуры, а также письмо протеста в управление Музея с просьбой удалить работы из Национальной галереи, поскольку они оскорбляют религиозные чувства греческого православного народа.

В связи с этим Министерство культуры Греции выступило с циничным заявлением, в котором подчеркивалось, что „действуя в целях защиты культурного и художественного наследия страны, Министерство культуры никогда не занимается цензурой“!

Также департамент спорта „Москомспорт“ г. Москвы – 8 июня 2025 г., в День Святой Пятидесятницы, организовал спортивное мероприятие под названием „Красочный Забег“, в котором некоторые участники злоупотребили своим внешним видом, появившись с сатанинскими и кощунственными символами (рогами и другими оккультными знаками).

Все вышеперечисленные факты говорят нам о том, что после того, как сатанизм нашел плодородную почву в США, Канаде, Великобритании и большинстве стран Евросоюза, он пошел дальше разрушительным путем и направился в страны Православного Востока.

После всего вышесказанного неудивительно, что портал www.naukaikultura.com сообщил, что Константинопольский патриархат уже подписал союз с Римом и просто ждет удобного момента, чтобы объявить об этом.

Чтобы эта новость приобрела свою некую эмоциональную форму, архиепископ Константинопольский из США Эльпидифор, подчеркивает, что главным катализатором возобновления „активной экуменической деятельности“ стало превращение Константинопольской Святой Софии в мечеть. По этому поводу он сказал, что „мы стоим вместе, как братья по вере и солидарны со всеми людьми доброй воли и совести, так что Собор Святой Софии остается тем, чем он является – символом встречи, истории, духовных устремлений и человеческих достижений на высшем уровне, прославляя Единого Бога, Который создал всех нас сестрами и братьями одной общей человеческой семьи“.

Чтобы понять религиозный мир фанарских архиереев, следует обратить внимание на то, что храм Святой Софии называют „символом встреч, истории, духовных устремлений и человеческих достижений высшего уровня“, **но не упоминается, что это – православный храм, прежде всего, в котором совершалась Божественная литургия.**

Белградский „Центр защиты христианской идентичности“ быстро отреагировал на этот варварский акт похищения православной святыни - церкви Святой Софии в Константинополе, и 13 июля 2020 г. Дипломатическим путем было направлено открытое письмо – нота за моей подписью Президенту Турецкой Республики Реджепу Тайипу Эрдогану, в котором я просил пересмотреть решение о преобразовании церкви Святой Софии в исламское место поклонения. Этот нецивилизационный акт особенно

эмоционально повлиял на автора этих строк, имея в виду, что его происхождение происходит из Малой Азии, Кесарии, Каппадокии, поэтому в письме президенту Турции он подчеркнул, что требуется возвращение храма Святой Софии в лоно Православной Церкви, в которой „поколения греков Малой Азии молились Единому Господу с миром Божиим“. Также в этой ноте подчеркивалось, что Церковь Святой Софии была построена византийским императором Юстинианом в 532-537 годах в то время как ислам как религия возник несколько десятилетий спустя, в седьмом веке.

Далее архиепископ Эльпидофор добавил, что „экуменический диалог и экуменическое движение переживают кризис идентичности“. Некоторые предпочитают говорить об „экуменической зиме“. Он указывает, что „стремление к единству постепенно уходит на второй план. Изменения и реформы в некоторых церквях и общественных сообществах создали новое чувство отчуждения. Другие Церкви приняли более националистический и/или фундаменталистский подход“.

Нетрудно догадаться, какие церкви имеет в виду митрополит Константинопольского патриархата. Это прежде всего те Поместные Церкви, которых не было на Критском Соборе 2016 годы, организованном Константинопольским патриархатом: Антиохийской, Грузинской, Болгарской и Русской Православных Церквей, которые составляют более 3/4 всех православных верующих в мире.

Напомним, что двумя наиболее важными возражениями против Критского собора были: *1) укрепление превосходства Константинопольского патриархата в каноническом праве и 2) создание предпосылок для экуменического сближения с нео-ортодоксами.*

С тех пор Антиохийская, Грузинская, Болгарская и Русская Православные Церкви все чаще высказывались с точки зрения верности Священному Писанию и учению Церкви, которую митрополит Эльпидофор назвал «националистическим и/или фундаменталистским подходом».

Верность православной вере и нравственности в этих Поместных Церквях стала преобладать над стремлением к единству христианских конфессий. Это видно, как по риторике архиереев, так и по настроению духовенства, а также церковного народа.

Что касается разрыва между Русской Православной Церковью и Константинополем из-за неканонических действий патриарха Варфоломея I на Украине в 2018 г., произошла ситуация, когда Фанар повернулся к экуменизму, в то время как Русская Православная Церковь (РПЦ) осталась на пути консерватизма и традиционализма в евангельском духе.

Таким образом, РПЦ взяла на себя роль опорного столпа всей Православной Церкви, потому что она оставалась верной принципам Церкви первого тысячелетия, то есть – апостольским правилам, преданиям Апостолов и Святых Отцов Православной веры, решениям Вселенских и Поместных Соборов, что никак не вписывается в разрушительную концепцию „глубинного государства“ и сегодняшних создателей геополитической карты мира.

В заключение подчеркну, что святые отцы не получили святых венков, потому что они следовали логике мира сего и не двигались по воле мировых могущественных, как это делают некоторые нынешние церковные высокопоставленные лица – экуменисты – паписты!

ΜΕ ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΣΑΤΑΝΙΣΤΩΝ

Μας είναι γνωστή εδώ και καιρό η φράση του Αμερικανού γεωπολιτικού Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι: «Τελειώσαμε με τον κομμουνισμό, είναι η σειρά της Ορθοδοξίας». Πριν από λίγο καιρό, ο ιστότοπος borba.me ανέφερε ότι ο πρώην Αμερικανός διπλωμάτης, πολιτικός σύμβουλος και αναλυτής της ηγεσίας των Ρεπουμπλικανών στη Γερουσία των ΗΠΑ, Τζιμ Τζάτρας, είπε κυριολεκτικά ότι «οι ΗΠΑ σκοπεύουν να 'σπάσουν τη σπονδυλική στήλη' της Ορθόδοξης Εκκλησίας, χρησιμοποιώντας τις παπικές φιλοδοξίες του Πατριάρχη Βαρθολομαίου Α'».

Στο πλαίσιο αυτό, πρόσθεσε ότι «ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος Α' της Κωνσταντινούπολης θέλει να ανεβάσει την προσωπική του θέση στην εκκλησία και να γίνει ένα είδος πάπα της Ανατολής». Ο Τζιμ Τζάτρας σημείωσε επίσης ότι σε αυτή την περίπτωση υπάρχουν και κάποιοι άλλοι παράγοντες, οι σημαντικότεροι από τους οποίους είναι το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως και τα γεωπολιτικά συμφέροντα του Υπουργείου Εξωτερικών των ΗΠΑ, καθώς και η εξάπλωση του «πολιτιστικού μαρξισμού σε ολόκληρο τον κυβερνώντα μηχανισμό της Αμερικής, ο οποίος θέλει να σπάσει τη σπονδυλική στήλη της Ορθόδοξης Εκκλησίας». Συμπερασματικά, ο Τζιμ Τζάτρας είπε κυριολεκτικά: «Έχουμε μια ολοκληρωμένη ιδεολογική δομή καθώς και επιχειρήσεις, χρήματα, ειδικές υπηρεσίες, που συνδυάζουν μια ιδεολογία που στρέφεται κατά της χριστιανικής ηθικής και της Ορθόδοξης Εκκλησίας».

Από αυτή την άποψη, είναι κάτι παραπάνω από σαφές ότι, ειδικά την τελευταία δεκαετία περίπου, οι δυτικές πολιτικές και μυστικές δομές χειραγωγούν τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως με στόχο την καταστροφή της Ορθοδοξίας. Ως κραυγαλέο παράδειγμα, αναφέρουμε τις καταστροφικές δραστηριότητες που αναλήφθηκαν στην Ουκρανία σε σχέση με το ζήτημα της κανονικής Ουκρανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας. Έχει δημιουργηθεί μια οιονεί δομή που ονομάζεται «Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας». Τα επόμενα βήματα πιθανότατα θα αντικατοπτριστούν σε μια προσπάθεια διαίρεσης της Συριακής, Σερβικής και των άλλων Ορθόδοξων εκκλησιών.

Οι δημιουργοί του γεωπολιτικού χάρτη του κόσμου, είτε πρόκειται για την Αμερική είτε για το «βαθύ κράτος» που εκπροσωπείται από το μεγάλο κεφάλαιο με τη μορφή εκπροσώπων των Ρότσιλντ και Ροκφέλερ, της Golden Sachs, της Black Rock, της Wall Street, των μεγαλύτερων πολυεθνικών εταιρειών και παγκόσμιων τραπεζικών κοινοπραξιών, και άλλων, των οποίων ο εκπρόσωπος αντικατοπτρίζεται στη μορφή του απόφοιτου του Χάρβαρντ

Κλάους Σβαμπ, ιδρυτή της Οικονομικής Συνόδου Κορυφής στο Νταβός το 1971 - έχουν συνειδητοποιήσει ότι σήμερα δεν έχει απομείνει σχεδόν τίποτα από τη Δυτική Εκκλησία.

Με άλλα λόγια, η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία έχει καταστήσει φωναχτά και δυνατά τη θέση της, λέγοντας ότι η εκκλησία δεν έχει τίποτα εναντίον των ομόφυλων ζευγαριών, και μάλιστα τα ευλογεί. Το 2024, ο αυστριακός ιστότοπος kathpress.at ανέφερε ότι η Εκκλησία της Αγγλίας είχε επίσης εισαγάγει μια δοκιμαστική ευλογία των ομοφυλοφιλικών σχέσεων και είχε λάβει συγκεκριμένα μέτρα για την εισαγωγή τελετών ευλογίας ομοφυλοφιλικών ζευγαριών. Ακόμη και η Γενική Σύνοδος της Αγγλικανικής Εκκλησίας ψήφισε με 227 ψήφους υπέρ και 203 κατά αυτού του πειραματικού έργου. Ο Stephen Croft, Επίσκοπος της Οξφόρδης και εμπνευστής του έργου, τόνισε ότι κανένα μέλος του κλήρου δεν είναι υποχρεωμένο να παρέχει τέτοιες υπηρεσίες. Μετά από ενδελεχή εξέταση, θα ληφθεί απόφαση τα επόμενα χρόνια εάν οι ευλογίες για τους ομοφυλόφιλους θα μπορούσαν να γίνουν επίσημο μέρος του κανονικού δικαίου της Εκκλησίας αυτής. Από την άλλη πλευρά, προτάθηκε να αναπτυχθεί μια «ολοκληρωμένη ποιμαντική προσφορά» για την υποδοχή των LGBTQ+ ατόμων, δηλαδή λεσβιών, ομοφυλόφιλων, αμφιφυλόφιλων, τρανς, ίντερσεξ, κουήρ και ατόμων άλλων ταυτοτήτων φύλου. Για τον σκοπό αυτό, θα πρέπει να εισαχθούν ειδικές προσευχές, εκκλησιαστικές λειτουργίες και ευλογίες - σε εθελοντική βάση.

Αν η Ορθόδοξη Εκκλησία και οι ορθόδοξες χώρες αποδέχονταν αυτή την κατανόηση της οικογένειας, αναμφίβολα θα αντιπροσώπευε την δημογραφική και βιολογική αυτοκτονία του έθνους. Αντίθετα, το Ιερό Μυστήριο του γάμου μεταξύ ενός άνδρα και μιας γυναίκας καθιερώθηκε από τον ίδιο τον Κύριο Ιησού Χριστό, όταν ευλόγησε τους νεόνυμφους στην Κανά της Γαλιλαίας. Πάνω στα θεμέλια του γάμου ενός άνδρα και μιας γυναίκας, χτίζεται μια οικογένεια, η οποία αντιπροσωπεύει μια μικρή Εκκλησία και το πιο σημαντικό κύτταρο κάθε υγιούς και κανονικής κοινωνίας, κράτους.

Αντιθέτως, είναι απολύτως σαφές ότι μετά από αυτή και παρόμοιες αποφάσεις στην Εκκλησία της Αγγλίας, οποιοσδήποτε Αγγλικανικανός-Ορθόδοξος θεολογικός διάλογος, που διεξάγεται από τη δεκαετία του 1970, έχει καταστεί άνευ νοήματος.

Αν σε αυτό προσθέσουμε την προφανώς καλοπροαίρετη στάση απέναντι στο μεγαλύτερο κακό και αίρεση που μπορεί να φανταστεί κανείς στον Ορθόδοξο κόσμο, που είναι ο Σατανισμός, καθώς και την επιβεβαίωση και άνοδό του στη Δυτική Εκκλησία, τότε είναι απολύτως κατανοητό ότι οι γεωπολιτικοί δημιουργοί σκοπεύουν να κινηθούν προς την κατεύθυνση της

καταστροφής του μόνου υγιούς ιστού με την εκκλησιολογική έννοια, που είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία και η θεολογική της σκέψη.

Έτσι, έχει επέλθει η εξάπλωση της σατανικής και βλάσφημης δραστηριότητας μεταξύ των Ορθόδοξων λαών. Σε μια εποχή που είμαστε μάρτυρες του ακήρυχτου πολέμου του παγκόσμιου σατανισμού κατά του Χριστιανισμού, είμαστε υποχρεωμένοι να αντιταχθούμε σε όλα τα επαίσχυντα φαινόμενα που μας προσφέρει η Αγγλοσαξονική Δύση, όπως ο σατανισμός, η LGBTQ+ κοινότητα, η βλασφημία και άλλο παθολογικό περιεχόμενο που καταστρέφει τις παραδοσιακές αξίες του χριστιανικού κόσμου (πίστη, γλώσσα, οικογένεια, παράδοση και πατρίδα). Πόσο μάλλον επειδή πολυάριθμο κινηματογραφικό, θεατρικό και καλλιτεχνικό περιεχόμενο, κρυμμένο πίσω από τη διατύπωση της λεγόμενης «καλλιτεχνικής ελευθερίας», έχει καταστροφική επίδραση στο πνευματικό περιβάλλον στο οποίο ζουν και αναπτύσσονται γενιές νέων, γεγονός που μπορεί να αφήσει ανεπανόρθωτες συνέπειες για την πνευματική και ψυχική τους ανάπτυξη.

Μεταξύ των πιο εντυπωσιακών παραδειγμάτων τέτοιων ενεργειών, θα θέλαμε να επισημάνουμε το ντοκιμαντέρ «Δόξα στον Σατανά», το οποίο προβλήθηκε σε καταφατικό τόνο στις 18 Φεβρουαρίου 2022, σε prime time (7:51 μ.μ.) στο δημόσιο πρόγραμμα της Ραδιοτηλεόρασης της Σερβίας. Η ταινία παρακολουθεί την άνοδο του Σατανικού Ναού και το κίνημα στις ΗΠΑ, με αποτέλεσμα να γίνει ένα από τα πιο αμφιλεγόμενα θρησκευτικά κινήματα στην αμερικανική ιστορία. Στην ταινία, ο Σατανικός Ναός και ο ηγέτης του, Λούσιαν Γκρέιβς, καλούν σε μια σατανική επανάσταση, με σκοπό δήθεν να «σώσουν την ψυχή του έθνους». Επιπλέον, η ταινία παρουσιάζει σε καταφατικό τόνο μια σατανική αίρεση που προσπαθεί να νικήσει τους Χριστιανούς στον πόλεμο;

Επιπλέον, σε έναν από τους πιο διάσημους κινηματογράφους του Βελιγραδίου, ο οποίος βρίσκεται στο κέντρο της πόλης (ο κινηματογράφος «Odeon»), ένα έργο με τίτλο «Lucifer» παίζεται συνεχώς στο ρεπερτόριο! Το ίδιο το όνομα συνδέει τους Ορθόδοξους πιστούς της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας με τον Σατανά, επειδή αυτό το όνομα χρησιμοποιείται στον Χριστιανισμό για να αναφερθεί στον πεσμένο άγγελο που ήθελε να φτάσει στον Κύριο Θεό (Ησαΐας 14:14) και ο οποίος εκδιώχθηκε από τον ουρανό από τον αρχάγγελο Μιχαήλ.

Ομοίως, η ελληνική εφημερίδα «Πρωτόθεμα» ανέφερε ότι στην Αθήνα, κατά το πρώτο εξάμηνο του 2025, πραγματοποιήθηκε στην Εθνική Πινακοθήκη - Μουσείο Αλεξάνδρου Σούκου, στο κέντρο της πόλης, μια βλάσφημη έκθεση ενός Έλληνα καλλιτέχνη. Τα εκτεθειμένα έργα προσέβαλαν αναμφισβήτητα την ορθόδοξη χριστιανική πίστη και τα συναισθήματα των ορθόδοξων πιστών, απεικονίζοντας τη Μητέρα του Θεού - την Υπεραγία Θεοτόκο και τον Υιό της, τον Κύριο Ιησού Χριστό, με διεστραμμένες, προσβλητικές εκφράσεις.

Σε αυτό απάντησε ο Νίκος Παπαδόπουλος, βουλευτής του κόμματος Νίκη, ο οποίος απέστειλε επιστολή στο Υπουργείο Πολιτισμού καθώς και επιστολή διαμαρτυρίας στη Διεύθυνση της Εθνικής Πινακοθήκης, με την οποία ζήτησε την απομάκρυνση των έργων από την Εθνική Πινακοθήκη, επειδή προσβάλλουν τα θρησκευτικά συναισθήματα του ελληνορθόδοξου λαού.

Στο πλαίσιο αυτό, το Υπουργείο Πολιτισμού της Ελλάδας εξέδωσε μια κυνική δήλωση, τονίζοντας ότι «ενεργώντας με σκοπό την προστασία της πολιτιστικής και καλλιτεχνικής κληρονομιάς της χώρας, το Υπουργείο Πολιτισμού δεν προβαίνει ποτέ σε λογοκρισία»!!!

Επίσης, στις 8 Ιουνίου του τρέχοντος έτους 2025, την Πεντηκοστή, προς τιμήν της Ημέρας της Αγίας Πεντηκοστής, η Διεύθυνση Αθλητισμού της Μόσχας διοργάνωσε μια αθλητική εκδήλωση με τίτλο «Πολύχρωμος Αγώνας», η οποία καταχράστηκε από ορισμένους συμμετέχοντες που εμφανίστηκαν με σατανικά και βλάσφημα σύμβολα (κέρατα και άλλα απόκρυφα σύμβολα).

Όλα τα παραπάνω μας λένε ότι ο σατανισμός, αφού βρήκε πρόσφορο έδαφος στις ΗΠΑ, τον Καναδά, τη Μεγάλη Βρετανία και τις περισσότερες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχει ξεκινήσει μια καταστροφική πορεία προς τις χώρες της Ορθόδοξης Ανατολής.

Μετά από όλα τα παραπάνω, δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι ο ιστότοπος naukaikultura.com ανέφερε ότι το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως έχει ήδη υπογράψει ένωση με τη Ρώμη και απλώς περιμένει μια κατάλληλη στιγμή για να την ανακοινώσει.

Για να αποκτήσει αυτή η είδηση τη συναισθηματική της διάσταση, ο Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως από τις ΗΠΑ, Ελπιδοφόρος, κατέβαλε προσπάθεια, τονίζοντας ότι ο κύριος καταλύτης για την ανανέωση της «ενεργού οικουμενικής δραστηριότητας» ήταν η μετατροπή της Αγίας Σοφίας της Κωνσταντινούπολης σε τζαμί. Με την ευκαιρία αυτή, είπε ότι «Στεκόμαστε ενωμένοι ως αδελφοί στην πίστη και είμαστε αλληλέγγυοι με όλους τους ανθρώπους καλής θέλησης και συνείδησης, ώστε η Αγία Σοφία να παραμείνει αυτό που είναι - σύμβολο συνάντησης, ιστορίας, πνευματικών φιλοδοξιών και ανθρώπινων επιτευγμάτων στο υψηλότερο επίπεδο, δοξάζοντας τον Ένα Θεό που μας δημιούργησε όλους ως αδελφούς και αδερφούς μιας κοινής ανθρώπινης οικογένειας».

Για να κατανοήσει κανείς τον θρησκευτικό κόσμο των ιεραρχών του Φαναρίου, θα πρέπει να δώσει προσοχή στο γεγονός ότι η Αγία Σοφία ονομάζεται «σύμβολο συνάντησης, ιστορίας, πνευματικών φιλοδοξιών και ανθρώπινων επιτευγμάτων υψηλού επιπέδου», **αλλά δεν υπάρχει καμία αναφορά ότι πρόκειται για ορθόδοξη εκκλησία στην οποία τελούνταν η Θεία Λειτουργία.**

Το «Κέντρο Προστασίας της Χριστιανικής Ταυτότητας» από το Βελιγράδι, του οποίου ηγούμαι, αντέδρασε άμεσα σε αυτή τη βάρβαρη πράξη κατάληψης του ορθόδοξου ιερού - της εκκλησίας της «Αγίας Σοφίας» στην Κωνσταντινούπολη, και στις 13 Ιουλίου 2020 απέστειλε ανοιχτή επιστολή μέσω διπλωματικής οδού στον Πρόεδρο της Τουρκικής Δημοκρατίας, Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν, ζητώντας επανεξέταση της απόφασης μετατροπής της εκκλησίας της Αγίας Σοφίας σε ισλαμικό χώρο λατρείας. Αυτή η αγενής πράξη επηρέασε ιδιαίτερα συναισθηματικά τον υπογράφοντα αυτών των γραμμών, δεδομένου ότι καταγόταν από τη Μικρά Ασία, την Καισάρεια της Καππαδοκίας, γι' αυτό και τόνισε στην επιστολή του προς τον Τούρκο πρόεδρο ότι απαιτείται η επιστροφή της ορθόδοξης εκκλησίας της Αγίας Σοφίας, στην οποία «γενιές Ελλήνων από τη Μικρά Ασία προσεύχονταν στον ένα και μοναδικό Κύριο με ειρήνη Θεού». Η επιστολή τόνιζε επίσης ότι η εκκλησία της Αγίας Σοφίας χτίστηκε από τον Βυζαντινό Αυτοκράτορα Ιουστινιανό από το 527-565, ενώ το Ισλάμ ως θρησκεία εμφανίστηκε αρκετές δεκαετίες αργότερα, τον έβδομο αιώνα.

Ο Αρχιεπίσκοπος Ελπιδοφόρος συνέχισε λέγοντας ότι «ο οικουμενικός διάλογος και το οικουμενικό κίνημα περνούν μια κρίση ταυτότητας. Κάποιοι προτιμούν να μιλούν για έναν «οικουμενικό χειμώνα». Επεσήμανε ότι «η επιθυμία για ενότητα σταδιακά τίθεται σε δεύτερη μοίρα. Οι αλλαγές και οι μεταρρυθμίσεις σε ορισμένες Εκκλησίες και κοινωνικές κοινότητες έχουν δημιουργήσει μια νέα αίσθηση αποξένωσης. Άλλες Εκκλησίες έχουν υιοθετήσει μια πιο εθνικιστική ή/και φονταμενταλιστική προσέγγιση». Δεν είναι δύσκολο να μαντέψει κανείς σε ποιες Εκκλησίες αναφερόταν ο Μητροπολίτης του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Βασικά, αυτές είναι εκείνες οι τοπικές Εκκλησίες που δεν ήταν παρούσες στη Σύνοδο της Κρήτης του 2016 που διοργάνωσε το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως: οι Ορθόδοξες Εκκλησίες της Αντιοχείας, της Γεωργίας, της Βουλγαρίας και της Ρωσίας, οι οποίες αποτελούν περισσότερο από τα 3/4 όλων των Ορθόδοξων πιστών στον κόσμο.

Ας υπενθυμίσουμε ότι οι δύο σημαντικότερες αντιρρήσεις στη Σύνοδο της Κρήτης ήταν η *ενίσχυση της ανωτερότητας του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στο κανονικό δίκαιο και η δημιουργία των προϋποθέσεων για οικουμενική προσέγγιση με τους ετερόδοξους.*

Από τότε, οι Ορθόδοξες Εκκλησίες της Αντιόχειας, της Γεωργίας, της Βουλγαρίας και της Ρωσίας έχουν υιοθετήσει ολοένα και περισσότερο μια θέση πίστης στην Ιερά Παράδοση και τις διδασκαλίες της Εκκλησίας, την οποία ο Μητροπολίτης Ελπιδοφόρος ονόμασε «εθνικιστική ή/και φονταμενταλιστική προσέγγιση».

Η πίστη στην ορθόδοξη πίστη και ηθική σε αυτές τις τοπικές Εκκλησίες άρχισε να υπερισχύει της επιδίωξης για ενότητα των χριστιανικών ομολογιών.

Αυτό είναι εμφανές τόσο στη ρητορική των ιεραρχών όσο και στη διάθεση του κλήρου και του εκκλησιαστικού λαού.

Όσον αφορά το χάσμα μεταξύ της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας και της Κωνσταντινούπολης λόγω των αντικανονικών ενεργειών του Πατριάρχη Βαρθολομαίου Α΄ στην Ουκρανία, το 2018 προέκυψε μια κατάσταση στην οποία το Φανάρι στράφηκε προς τον οικουμενισμό, ενώ η Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία (ΡΟΕ) παρέμεινε στην πορεία του συντηρητισμού και της παραδοσιοκρατίας στο ευαγγελικό πνεύμα.

Με αυτόν τον τρόπο, η ΡΟΕ ανέλαβε τον ρόλο του υποστηρικτικού πυλώνα ολόκληρης της Ορθόδοξης Εκκλησίας, επειδή παρέμεινε προσηλωμένη στις αρχές της Εκκλησίας της πρώτης χιλιετίας, δηλαδή τους αποστολικούς κανόνες, τις παραδόσεις των αγίων πατέρων της ορθόδοξης πίστης και τις αποφάσεις των Οικουμενικών και Τοπικών Συνόδων, κάτι που σε καμία περίπτωση δεν εντάσσεται στην καταστροφική αντίληψη του βαθέος κράτους και των σημερινών δημιουργών του γεωπολιτικού χάρτη του κόσμου.

Συμπερασματικά, τονίζουμε ότι οι Άγιοι Πατέρες δεν έλαβαν τα στέφανα της αγιοσύνης τους επειδή ακολούθησαν τη λογική αυτού του κόσμου, ούτε ακολούθησαν τη θέληση των κοσμικών δυνάμεων, όπως κάνουν ορισμένοι από τους σημερινούς υψηλόβαθμους εκκλησιαστικούς αξιωματούχους - οικουμενιστές – παπικοί!

БОРБА ДОБРА И ЗЛА

Назив „ЦЕНТРА ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА“ из Београда, је многе наше пријатеље, пратиоце и подржаваоце навео на закључак да је реч о Центру који се бави искључиво црквеним (еклисиолошким), канонским и догматским питањима, чиме се донекле занемарује реалност у којој живимо. Међутим, мрачне силе, као и свеукупна геополитичка гибања у свету, дубоко задиру и угрожавају идентитет православних народа, због чега Центар неизбежно и незаобилазно мора да реагује на одговарајући начин.

Овом приликом желимо да подвучемо да ће „ЦЕНТАР ЗА ЗАШТИТУ ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА“ увек остати доследан и непоколебив у остваривању мисије коју спроводи: заштита хришћанског идентитета као носећег стуба националног идентитета сваког православног народа, без којег ниједан народ нити држава не би могли да опстану; одбрана јединства Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве; као и борбе за физички опстанак сваког хришћанина на свету, чија вера је у данашњем времену угрожена више него икада пре у својој дугој историји.

Имајући у виду да смо одавно констатовали и обнародовали да питање религије представља један од најважнијих елемената у креирању геополитичке мапе света, овом приликом бисмо указали на драматичност тренутка и опасност по физички опстанак хришћана у Европи, у којој нас председник ЕК (Европске комисије) Урсула фон дер Лајен, убеђује да се европска култура и цивилизација баштини на темељима *Талмуда*. Та књига представља најпознатије дело јеврејске литературе од првих векова хришћанске ере, у којој су и данас хришћани окарактерисани као „омрзнута секта“, док је опис лика Исуса Христа богохулно изопачен. Више пута смо констатовали, да се на тај начин покушава променити генетски код и лична карта народа Европе, која почива на хришћанским вредностима, хеленској философији и римском праву. Сматрамо да би председник ЕК ово морала да зна, или бар да научи, како би са највише политичке позиције ЕУ са које наступа, износила веродостојне чињенице у вези са овако важним идентитетским питањима!

Драматичност тренутка у којем живимо је достигла кулминацију, што потврђује и сведочење италијанског професора Vincenzo Koste у тексту од 30. 03. 2025. године за лист L'Anti Diplomatico, у којем недвосмислено оцењује да се европски народи налазе пред јасним и неумољивим избором: или да напусте Европску унију са свим оним што она данас представља, или,

у супротном, да се суоче са евидентно надоласећом катастрофом! Порука италијанског професора не оставља много места за компромис, с обзиром да указује да актуелна европска елита као и цела ЕУ, не представљају никакав инструмент за уједињење и напредак, већ силу која тежи разарању идентитета, традиције и суверенитета европских народа.

Шта је то што европске државе могу да понуде у циљу „постизања мира“: Да ли је то континуирано снабдевање Украјинске војске америчким наоружањем, које би било плаћено европским новцем; да ли је то европска формула мира?

Од самог почетка се знало да су ставови Русије и Запада дијаметрално супротни. Са једне стране, Русија је стално понављала да тражи стратешко решење које подразумева трајно елиминисање узрока који су довели до конфликта, док је колективни Запад од самог почетка тежио ка брзим (инстант) решењима, као што је нпр. замрзавање конфликта.

У том контексту, „Блумберг“, међународна новинска агенција са седиштем у Њујорку, пренела је да је суштина у заобилажењу руских захтева за ограничавање украјинских оружаних снага у оквиру будућег мировног споразума. Уместо тога, гаранције би се „фокусирале на јачање украјинских војних снага и капацитета без икаквих ограничења“, док би улога такозване „коалиције вољних“, предвођене Великом Британијом и Француском, била да се наведене гаранције осигурају.

У том циљу, фон дер Лајен је рекла да се Украјина мора трансформисати у „челичног јежа“ кога ниједан агресор не може да победи! То је иста она фон дер Лајен, која нас је уверавала да се европска култура и цивилизација баштини на темељима Израелског Талмуда!

Насупрот томе, европски народи, који су већински хришћани, дубоко су разочарани оним што им Бриселске бирократе нуде: Све дубљу економску и миграциону кризу, као и социјалну несигурност.

„Блумберг“ предвиђа да би „пакет гаранција“ које нуди колективни Запад, укључивао распоређивање мултинационалних снага у будућности, иако о формату још увек није дискутовано па самим тим није ни дефинисан. Са тим у вези, „Волстрит журнал“ се позива на европске изворе, и оцењује да би радну групу за гаранције предводио Државни секретар Марко Рубио, која би обухватала четири компоненте: војно присуство, противваздушну одбрану, наоружање и праћење прекида непријатељстава.

Неопходно је поменути да озбиљни политички и војни аналитичари упозоравају да је управо Марко Рубио убачен у Трампову администрацију као „представник дубоке државе“, са циљем да обавља функцију координатора и коректора свега о чему се буде одлучивало!

У исто време, Марк Руте, генерални секретар НАТО, наговештава да ће више од 30 земаља чланица НАТО Алијансе, заједно са Јапаном и Аустралијом, радити на такозваним „безбедносним гаранцијама дефинисаним у оснивачком акту НАТО Алијансе, Члан 5“.

Уколико узмемо у обзир основне циљеве због којих је Москва покренула војну операцију: неутрална и у суштини демилитаризована Украјина, ван НАТО-а, то значи да би „безбедносне гаранције“ које су Кијеву предложиле западне земље, по узору на Члан 5, биле опасније по Русију од евентуалног приступања Украјине Атлантском савезу или пак, распоређивања контингента Алијансе.

Значајно је напоменути, да током отворене седнице представника држава ЕУ, ниједна се није изјаснила у корист постизања дугорочног споразума, који би за Русију као и целу Европу био од суштинског значаја, већ су гласале у корист прекида ватре и јачања украјинских безбедносних снага. У прилог томе, немачки канцелар Фридрих Мерц је рекао: „Желимо прекид ватре. Не могу да замислим наш најважнији састанак без прекида ватре“.

Ђорђа Мелони је истакла да је „Италија на страни Украјине и жели да предложи мир на основу параграфа 5 Повеље НАТО“, док је Француски председник Емануел Макрон нагласио: „Желимо мир за цео континент. Прва ствар која се мора обезбедити је јака украјинска војска“.

Исто тако, Британски премијер Кир Стармер као и Емануел Макрон, поменули су „коалицију вољних“, која би била спремна да пошаље „мировне снаге“ на украјинску територију, упркос чињеници што је руско Министарство спољних послова уочи састанка упозорило, да би такав корак НАТО-а довео до „неконтролисане ескалације“.

Према речима Александра Дугина, руског филозофа, геополитичара, књижевника и универзитетског професора, ЕУ и Зеленски су „одлучили да не настављају директну психолошку конфронтацију са Трампом, да га не иритирају, да се формално сложе са њим и бестидно му ласкају... Кијев једноставно треба некако да заустави нашу офанзиву, ресетује украјинске снаге и обезбеди директно учешће европских војски у сукобу. То ће бити учињено одмах, чим се рат успори, чак и на тренутак.“

Посланик Државне думе Алексеј Журављов, подсећа: „Можете кривити Бајденову администрацију колико год желите, али Вашингтон је почео масовне испоруке оружја Кијеву током Трамповог првог мандата. Сада он на све начине покушава да се дистанцира од сукоба, покушавајући да кривицу пребаци на свог претходника и европске земље, али Сједињене Државе су и даље највећи корисник.“

Виктор Бондарев, руски пензионисани генерал-пуковник и бивши врховни командант руских Ваздухопловних снага, са огорчењем је констатовао: Специјални представник Стив Виткоф предлаже да Русија преузме правну обавезу, и да у будућности „не напада Украјину“; али управо су Сједињене Америчке Државе, „кршећи суверенитет Украјине и организујући пуч на Мајдану... започеле сукоб, који је ескалирао у братоубилачки рат против Русије, уз коришћење ресурса НАТО-а.“ Међутим, „неочекивани пораз украјинских снага, упркос свим колективним напорима НАТО-а и Запада, приморао је Сједињене Државе да нагло промене тактику и представе се као мировне снаге, представљајући успех Русије као ничим изазвану агресију. Сада, агресија коју је наводно измислила Русија треба да се правно формализује, чак и захтевањем гаранција од ње саме, о неагресији и неповређивању суверенитета Украјине и других европских земаља, чиме се индиректно говори о руској претњи, која у ствари не постоји.“

На овај начин, Бондарев истиче да се Русија од „браниоца сопствених интереса и интереса братског народа и суверене државе Украјине, ‘мајсторским напорима’ Сједињених Држава, трансформисала у агресора“, док је у ствари, Запад тај који је прекршио обећање да се НАТО неће ширити на Исток.

Сличне ставове су имала и двојица америчких сенатора: републиканац Линдси Грејем и демократа Ричард Блументал. Њих двојица, без обзира што припадају различитим партијама, пружају безрезервну подршку Украјини.

Чињеница је да су код Руса остала одређена горка искуства из првог Трамповог мандата, везана за интензивирање војне сарадње Вашингтона и Кијева, као и подстицање црквеног раскола и то не само у Украјини већ и у целокупном православном свету.

Самит на Аљасци је имао свој продужетак у Вашингтону. Занимљиво је да је највише пажње јавног мњења привукло присуство лидера најмање земље, Финске, Александра Стуба, и посебно његово излагање у којем је подсетио на мир који су његова земља Финска и СССР закључили 15. марта 1941, по окончању стопетодневног Зимског рата. На основу овог мировног споразума, Финска је изгубила 11 процената своје територије: Карелију, делове Лапоније, укључујући и Виборг, који је био привредни центар и тада други по величини град у земљи. Многи, не без разлога, имају очекивања да би мировни споразум са Украјином уз посредовање Трампа, могао да личи на Московски споразум из 1941. са Финском, по којем би Украјина изгубила 20 процената територије и као ни Финска тада, не би била примљена у НАТО.

Све до сада речено нам открива суштину сукоба у Украјини. Реч је о судару два света, две цивилизације, о сукобу добра и зла, хришћанства и сатанизма. Зато је и неопходно о свему говорити јавно и обелодањивати њихове сатанистичке намере. То се каже и у посланици апостола Павла Ефесцима (5,10-11): „Истражујте што је угодно Господу и немојте узимати учешћа у бесплодним дјелима таме, него их још разоткривајте“.

Закључујући, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда подсећа да се у извештајима многих релевантних међународних организација које прате ова кретања, наводи, да се број напада на хришћане и њихове цркве и манастире у последних неколико година у свету драматично повећао.

Због свега наведеног, а тиме и латентне опасности од избијања сукоба широких размера у хришћанској Европи, позивамо све високодостојнике свих православних помесних аутокефалних цркава као и највише политичке ауторитете, да предузму неопходне кораке у правцу заштите живота свих људи, а тиме и хришћана који су у Европи већина, као и заштите њихових сакралних објеката.

БОРЬБА ДОБРОГО И ЗЛА

Собственно название „Центра защиты христианской идентичности“ в Белграде приводит многих наших друзей, последователей и сторонников к выводу, что это – центр, занимающийся исключительно церковным (экклезиологическими), каноническими и догматическими вопросами, что несколько расплывает внимание и отвлекает от реальности, в которой мы живем. Однако темные силы и особенно общие геополитические движения в мире глубоко вторгаются и угрожают идентичности православных народов, поэтому Центр неуклонно должен реагировать на вызовы соответствующим образом.

В данном случае мы хотели бы подчеркнуть, что „Центр защиты христианской идентичности“ всегда будет оставаться последовательным и решительным в выполнении выполняемой им миссии: защите христианской идентичности, как несущего столпа национальной уникальности каждого православного народа, без которого ни одна нация или государство не смогли бы выжить; защите единства Единой, Святой, Соборной и Апостольской Церкви; а также – в борьбе за физическое выживание каждого христианина в мире, чья вера в настоящее время находится под угрозой больше, чем когда-либо прежде за свою долгую историю.

Учитывая то, что мы давно констатировали и обнародовали, что вопрос религии является одним из важнейших элементов в создании геополитической карты мира, в этом случае мы бы указали на драматизм момента и опасность для физического выживания христиан в Европе, в которой президент ЕК Урсула фон дер Ляйен убеждает нас, что европейская культура и цивилизация наследуются на основе *Талмуда*. Эта книга представляет собой самое известное произведение еврейской литературы с первых веков христианской эры, в котором христиане до сих пор характеризуются как «ненавистная секта», в то время как описание фигуры Иисуса Христа кощунственно извращено.

Мы неоднократно заявляли, что таким образом пытаются изменить генетический код и удостоверение личности народов Европы, опираясь на христианские ценности, эллинскую философию и римское право. Мы считаем, что президент ЕК должен знать или, по крайней мере, узнать это, чтобы с самой высокой политической позиции ЕК, с которой она выступает,

представить достоверные факты в отношении таких важных вопросов идентичности!

Драматизм момента, в котором мы живем, достиг кульминации, что подтверждается свидетельством итальянского профессора Винченцо Костэ в тексте от 30 марта 2025 г. для газеты „L'Anti diplomatic“, в которой он недвусмысленно оценивает, что европейские народы стоят перед ясным и неумолимым выбором: либо покинуть Европейский союз со всем, что он представляет сегодня, либо, в противном случае, столкнуться с явно надвигающейся катастрофой! Послание итальянского профессора не оставляет много места для компромисса, поскольку оно указывает на то, что нынешняя европейская элита, как и весь ЕК, представляет собой не какой-либо инструмент для объединения и прогресса, а силу, которая стремится разрушить идентичность, традиции и суверенитет европейских народов.

Что европейские страны могут предложить для „достижения мира“: это непрерывная поставка украинской армии американского оружия, которое было бы оплачено европейскими деньгами — это европейская формула мира?

С самого начала было известно, что позиции России и Запада диаметрально противоположны. С одной стороны, Россия постоянно повторяла, что ищет стратегическое решение, которое предполагает постоянное устранение причин, которые привели к конфликту, в то время как коллективный Запад с самого начала стремился к быстрым (мгновенным) решениям, таким как „замораживание конфликта“.

В этом контексте Международное информационное агентство „Блумберг“, базирующееся в Нью-Йорке, сообщило, что суть заключается в обходе требований России об ограничении украинских вооруженных сил в рамках будущего мирного соглашения. В место этого гарантии будут „...сосредоточены на укреплении украинских вооруженных сил и потенциала без каких-либо ограничений“, в то время как роль так называемой „коалиции желающих“ во главе с Великобританией и Францией будет заключаться в обеспечении этих гарантий.

С этой целью фон дер Ляйен сказала, что Украина должна превратиться в „стального ежа“, которого не может победить ни один агрессор! Это та же фон дер Ляйен, который заверила нас, что европейская культура и цивилизация наследуются на основе израильского *Талмуда*!

Напротив, европейские народы, большинство из которых являются христианами, глубоко разочарованы тем, что им предлагают брюссельские бюрократы: все более глубокий экономический и миграционный кризис, а также социальная незащищенность.

„Блумберг“ предсказывает, что „пакет гарантий“, предлагаемый коллективным Западом, будет включать развертывание многонациональных сил в будущем, хотя формат еще не обсуждался и, следовательно, даже не определен. В этой связи „Уолл Стрит Джоурнал“ (WSJ) ссылается на европейские источники и оценивает, что рабочую группу по гарантиям возглавит госсекретарь Марко Рубио, который будет включать четыре компонента: военное присутствие, противовоздушную оборону, вооружение и мониторинг прекращения боевых действий.

Необходимо отметить, что серьезные политические и военные аналитики предупреждают, что Марко Рубио был введен в администрацию Трампа как „представитель глубинного государства“ с целью выполнения функции координатора и корректора всего, что будет решено!

В то же время генеральный секретарь НАТО Марк Руте намекает, что более 30 стран-членов НАТО, наряду с Японией и Австралией, будут работать над так называемыми „гарантиями безопасности, определенными в учредительном акте НАТО, в 5-й статье“.

Если принять во внимание основные цели, ради которых Москва начала военную операцию: нейтральная и, по сути, демилитаризованная Украина вне НАТО, это означает, что „гарантии безопасности“, предложенные Киеву западными странами по образцу статьи 5, будут более опасными для России, чем возможное присоединение Украины к Атлантическому альянсу или развертывание контингента Альянса.

Примечательно, что во время открытого заседания представителей стран ЕС ни одна из них не высказалась за достижение долгосрочного соглашения, которое было бы важно для России и всей Европы, но проголосовала за прекращение огня и усиление сил безопасности Украины. В поддержку этого канцлер Германии Фридрих Мерц сказал: „Мы хотим прекращения огня. Я не могу представить нашу самую важную встречу без прекращения огня“.

Джорджа Мелони отметила, что „Италия – на стороне Украины и хочет предложить мир на основе 5-й статьи Устава НАТО“, а президент Франции Эммануэль Макрон подчеркнул: „Мы хотим мира для всего континента. Первое, что нужно обеспечить — это сильная украинская армия“. Точно так же премьер-министр Великобритании Кир Стармер и Эммануэль Макрон упомянули „коалицию желающих“, которая будет готова направить „миротворцев“ на территорию Украины, несмотря на то, что накануне встречи МИД России предупредил, что такой шаг НАТО приведет к „неконтролируемой эскалации“.

По словам Александра Дугина, русского философа, геополитика, писателя и профессора университета, ЕС и Зеленский „решили не продолжать прямую психологическую конфронтацию с Трампом, не раздражать его, формально соглашаться с ним и бесстыдно льстить ему... Киеву просто нужно как-то остановить наше наступление, перезагрузить украинские силы и обеспечить непосредственное участие европейских армий в конфликте. Это будет сделано немедленно, как только война замедлится, даже на мгновение“.

Депутат Госдумы Алексей Журавлёв напоминает: „Вы можете обвинять администрацию Байдена сколько угодно, но Вашингтон начал массовые поставки оружия в Киев во время первого срока Трампа. Сейчас он всячески пытается дистанцироваться от конфликта, пытаюсь переложить вину на своего предшественника и европейские страны, но Соединенные Штаты по-прежнему являются крупнейшим бенефициаром.“

Виктор Бондарев, российский генерал-лейтенант в отставке и бывший главнокомандующий ВВС России, с возмущением заявил: „Спецпредставитель Стив Виткофф предлагает России взять на себя юридические обязательства и „не нападать на Украину“ в будущем, но именно Соединенные Штаты „нарушили суверенитет Украины и организовали переворот на Майдане... конфликт, переросший в братоубийственную войну против России с использованием ресурсов НАТО“.

Однако «неожиданное поражение украинских сил, несмотря на все коллективные усилия НАТО и Запада, вынудило Соединенные Штаты резко изменить свою тактику и представить себя миротворцами, представив успех России, как неспровоцированную агрессию. Теперь агрессия, якобы сфабрикованная Россией, должна быть юридически оформлена, даже требуя от нее гарантий неагрессии и неприкосновенности суверенитета Украины и других европейских стран, тем самым косвенно говоря о российской угрозе, которой на самом деле не существует».

Таким образом, Бондарев отмечает, что Россия превратилась из „защитника собственных интересов и интересов братского народа и суверенного государства Украина мастерскими усилиями Соединенных Штатов в агрессора“, хотя на самом деле именно Запад нарушил обещание, что НАТО не будет расширяться на Восток.

Аналогичные взгляды придерживались и два сенатора США: республиканец Линдси Грэм и демократ Ричард Блументаль. Эти двое, несмотря на то, что они принадлежат к разным партиям, оказывают безоговорочную поддержку Украине.

Дело в том, что у россиян остался некий горький опыт первого срока Трампа, связанный с активизацией военного сотрудничества Вашингтона и Киева, а также с разжиганием церковного раскола не только на Украине, но и во всем православном мире.

Саммит на Аляске имел свое продолжение в Вашингтоне. Интересно, что наибольшее внимание общественного мнения привлекло присутствие лидера маленькой страны Финляндии Александра Стубба, и особенно его презентация, в которой он напомнил о мире, заключенном его страной Финляндией и СССР 15 марта 1941 г., после окончания 100-дневной Зимней войны. На основании этого мирного договора Финляндия потеряла 11 процентов своей территории: Карелию, части Лапландии, включая Выборг, который был экономическим центром, а затем вторым по величине городом страны. Многие недаром ожидают, что мирное соглашение с Украиной при посредничестве Трампа может напоминать Московское соглашение 1941 г. с Финляндией, при которой Украина потеряла бы 20 процентов своей территории и, как и Финляндия тогда, не была бы принята в НАТО.

Все сказанное до сих пор раскрывает нам суть конфликта на Украине. Речь идет о столкновении двух миров, двух цивилизаций, о столкновении добра и зла, христианства и сатанизма. Поэтому необходимо говорить обо всем публично и раскрывать их сатанинские намерения. Об этом также говорится в послании апостола Павла к Ефесеянам (5: 10-11): „Исследуй, что угодно Господу, и не принимай участия в бесплодных делах тьмы, но еще разоблачай их“.

В заключение „Центр защиты христианской идентичности“ г. Белград напоминает, что в отчетах многих соответствующих международных организаций, отслеживающих эти движения, говорится, что количество нападений на христиан, их церкви и монастыри резко возросло за последние несколько лет в мире.

В связи со всем вышесказанным и, следовательно, скрытой опасностью возникновения широкома сштабного конфликта в христианской Европе, мы призываем всех высокопоставленных лиц всех православных поместных автокефальных Церквей, а также высших политических авторитетов предпринять необходимые шаги в направлении защиты жизни всех людей и, следовательно, христиан, которые составляют большинство в Европе, а также защиты их священных объектов.

ПОСЕТА ПАПЕ ФРАЊЕ ТЗВ. КОСОВУ ЈЕ ЛОША ВЕСТ

Информативна служба Ватикана је 04.08.2023. г. издала саопштење у коме пише да је папа Фрања најавио да неће ићи у посете великим државама, јер прво жели да заврши са посетама малим земљама. У том контексту је најављено да поглавар римокатоличке цркве планира да посети Албанију и тзв. Косово. У изјави за шпански портал „Vida Nueva”, папа је рекао да поред Албаније „планира да посети Косово, мада то још увек није дефинисано“! Подсећамо да му је „премијер“ тзв. Косова Аљбин Курти 22. јуна 2023. г. током последњег сусрета упутио позив да посети његову земљу.

Ова вест је изазвала утолико већу пажњу, уколико се узме у обзир чињеница, да многи наши званичници често истичу да Света столица није признала тзв. независност јужне српске покрајине. Међутим, захваљујући Викиликсу, поверљива депеша бр. 0971 која је 30. априла 2008. године послата из Америчке амбасаде у Ватикану, преноси да је монсињор Мигел Маури дословце рекао америчким званичницима да је „Света столица ‘de facto’ признала независност Косова, али да то није формализовала због наставка екуменског дијалога са СПЦ“. Маури је истакао да је Света столица прва јавно коментарисала да је независност Косова ствар која се више не може оспоравати, и то 18. фебруара 2008. године, само дан након што је Косово прогласило независност. Маури је подсетио да се папа срео са председником Косова Фатмиром Сејдијуом, и наводи да су католички клирици на Косову поздравили независност „бивше“ српске покрајине.

Такође, у живом сећању нам је и чињеница да је Ватикан имао значајну улогу у разбијању Југославије, јер је међу првима признао унилатералне сецесије бивших југословенских република.

С обзиром да аналогија у логици представља извођење закључака на основу једног догађаја другим, у сећању ми је остао разговор из априла 2019. године у Кабинету тадашњег београдског надбискупа римокатоличке цркве Станислава Хочеvara, који ми је рекао да је тада требао да иде на краћи пут у Македонију, с обзиром да папа долази у посету тој земљи, и то после дводневне посете Бугарској. Прокоментарисао сам да за мене та информација представља изненађење, с обзиром да у обе земље има мање од једног процента становника римокатоличке вероисповести. Међутим, израз лица мог саговорника је говорио да иза ове посете стоје неки веома важни и велики догађаји, које сам могао да уочим, имајући у виду да сам имао привилегију да у респектабилним едукативним институцијама прису-

ствујем веома озбиљним предавањима на тему „Говор тела у пословној и дипломатској комуникацији“!

Потоњи след догађаја нам је показао да је посета Бугарској била само „димна завеса“, док је главни и основни циљ представљала једнодневна посета Скопљу јер је МПЦ већ тада била у плану да добије потпуну аутокефалност. Очигледно да је одлука донета на линији ЦИА-Стејт Департамент-Ватикан-Цариградска патријаршија!

Потврду свега смо добили када се папа вратио у Рим, и када је новинска агенција Бета пренела да Бугарска православна црква није ни желела да учествује у званичном католичко-православном дијалогу, док је њен Свети синод издао саопштење у коме се каже да православни свештеници неће учествовати у било каквим заједничким службама или молитвама са папом. Истине ради, папа се састао са поглаваром Бугарске православне цркве г. Неофитом, и у пратњи члана синода само протоколарно ушао у православну цркву у којој није одржана заједничка молитва.

Када је реч о давању аутокефалности тзв. Македонској цркви, сву дволичност и недоследност Свете столице можемо видети на следећим примерима. Када је по налогу и уз пуну подршку комунистичког режима ФНРЈ „Иницијативни одбор“ сазвао Македонски црквено-народни сабор 4. марта 1945. године у Скопљу, коме је поред 300 делегата из целе Македоније, представника власти са председником АСНОМ-а Методијем Антоновим Чентом на челу, у име Римокатоличке цркве присуствовао је и Алојз Турк, потоњи надбискуп београдски?

Исто тако, лист „Осерваторе Романо“ бр. 117 од 23. маја 1970. године је на првој страни донео фотографију и вест, да је папа примио у приватну аудијенцију делегацију Социјалистичке Републике Македоније, коју су предводили архиепископ Доситеј, Ванко Апостоловски, председник Скупштине Републике Македоније и Вјекослав Цврља, изасланик Југославије при Светој столици, који је био иницијатор ове посете.

Све је то знао и београдски Надбискуп Станислав Хочевар када смо априла 2019. године разговарали у његовом Кабинету. Нажалост, моје познавање говора тела се показало тачним, осим, што нисам могао прецизно да детектујем да је Света столица већ тада ушла у завршне припреме давања аутокефалности такозване Македонске православне цркве – Охридске архиепископије (МПЦ-ОА).

Касније су се из незваничних извора чули гласови како македонске епархије али и Албанска православна црква из Тиране, имају амбицију да прошире поље своје надлежности (јурисдикције) чак и на простор суседног Косова и Метохије. Тиме би Српска православна црква (СПЦ) и српски народ

изгубили целокупно духовно и културно наслеђе. Претпоставља се да би у том случају, патријарх канонопрекршитељ Вартоломеј Први прогласио јурисдикцију над територијом целокупне новоформиране Охридске архиепископије, пошто Цариградска патријаршија као и остале Хеленофонске православне цркве не прихватају одредницу МПЦ.

Такав сценарио се потпуно уклапа у данашњи тренутак, с обзиром да је већ неко време Цариградски патријарх престао да употребљава израз Српска православна црква, и заменио га са „Православна црква Србије“, чиме недвосмислено обелодањује своје амбиције о проширењу поља јурисдикције Цариградске патријаршије, док би СПЦ имала јурисдикцију само у оквиру државно признатих граница Републике Србије.

У том светлу треба посматрати и евентуалну посету папе „Косову“, и стално имати на уму да се поглавар римокатоличке цркве одлучио да посети територију на којој живи мање од 15.000 верника римокатоличке вероисповести? Када је реч о посети Албанији, највероватније да би она имала улогу „димне завесе“, баш као што је то била и посета Бугарској у претходном примеру.

И овога пута ћемо поновити због огромне важности теме, а то је да СПЦ и држава Србија морају бити стално будни и јако опрезни јер се пред српским народом налази период великих изазова. Готово је сигурно да ће бити све теже а не све лакше народима да опстају у историји. То се посебно односи на народе који су бројчано мањи као и они који живе у антагонизованом окружењу.

Због тога и позивам на опрез, јер Србија испуњава оба услова.

ЦИА И ПРАВОСЛАВЉЕ

Права и једина препрека на путу ширења глобализма представља Хришћанска црква, као најдоминантнија светска религија. Када је реч о Западном хришћанству, оно не представља никакву озбиљнију препреку за напредак глобализма, с обзиром да је Западно хришћанство као црква или религија прихватило многе глобалистичке „новине“, тако да се пре може говорити о савезнику глобализма и свему што он доноси са собом.

Глобалисти су у Западну цркву одавно убацили клицу афирмисања једнополних бракова (LGBTQ+) коју је Западна црква прихватила, чиме је нарушила суштину брака између мушкарца и жене, коју је Господ Исус Христос благословио у Кани Галилејској. На жалост, и дан данас се на готово свим католичким и протестантским црквама у САД и Канади, вијоре заставе организације која промовише патолошке заједнице истополних парова.

Такође, САД, Канада и Велика Британија су водеће државе у свету у промовисању сатанизма као покрета, чему се Западна црква јавно не супротставља. Чак шта више, покушавају на све начине да наведене девијантности и антихришћанске елементе убаце и у неке православне земље.

Имајући у виду крајње негативне и опасне тенденције које долазе са Запада, у првом реду, да се Господ Исус Христос – Богочовек замени човекобогом, као и активности на стварању тзв. „једне светске религије“ на чему већ вековима ради сатанистичка антихристова војска, сматрам веома штетним јавно приказивање промотивних садржаја хомосексуализма и сатанизма, првенствено јер има изузетно штетне последице на генерације младих које долазе.

Управо из тих разлога, у нацрту предложеног закона у Думи Русије, разматра се могућност да се удвоструче новчане казне за излагање деце ЛГБТ пропаганди или ради организовања било каквог догађаја који у себи садржи елементе промоције хомосексуалности.

Када је реч о утицају ЦИА на Васељенску патријаршију, београдска Политика је 20. фебруара 2020. године објавила чланак под насловом „ЦИА открила документе о сарадњи са Васељенском патријаршијом“. Тиме је само потврђено да је америчка обавештајна агенција изабрала древну Васељенску патријаршију и њеног поглавара, оценивши да на тај начин може лако да реализује све планове у корист светских глобалистичких сила. Морамо признати да су правилно проценили, јер је једино Православна црква остала последња брана традиционалних вредности (вера, породица, отац-

бина и традиција), као и хришћанских догми светих апостола, светих отаца и Васељенских сабора.

Када је у питању америчка обавештајна агенција, прислушкивање, подмићивање и уцене – нарочито у периоду Хладног рата, али и други видови тајних борби су се одвијали и на црквеном плану, из разлога што су се суперсиле бориле за вернике. Још пре много година, документи из архива ЦИА показују да су САД биле уплетене у избор цариградског патријарха, што је довело до раскола у православном свету и религиозно-политичких афера. Васељенски патријарх Атинагора је био врховни поглавар Васељенске патријаршије од 1948. до 1972. године. Он је ову улогу добро одиграо. На церемонији устоличења 1949. године, позвао је хришћане и муслимане да се „уједине у борби са црвеном претњом“, односно комунизмом.

Током прве проповеди, поред патријарха Атинагоре је стајао гувернатор Истанбула. Како се наводи у извештајима британских дипломата, он је био важна фигура Цариградске цркве. Подсетимо се на тренутак на који начин је патријарх Атинагора дошао на престо Цариградске патријаршије. Заправо, још крајем 40-тих година турска влада је рашчистила пут Атинагори. Његов претходник је био патријарх Максим који је почетком Хладног рата изјавио: „Црква је ван политике“. Он је сарађивао са православном браћом и Руском православном црквом. Током 1948. године, у Москву је послао делегацију на јубилеј обележавања аутокефалности. То је разљутило Анкару али и ЦИА, чији су агенти у Турској и Грчкој, почели да шире публикацију у којој су „открили неке тајне“ о патријарху. Они су принудили Максима да 1948. године поднесе оставку, наводно, због болести.

„Акција за замену старог Максима на место Васељенског патријарха Грчке православне цркве је успела. Више од годину дана су покушавали да га избаце из патријаршије, која је представљала православне Грке у целом свету. Сада патријарх чека одлуку о следећем постављењу“, написано је у отвореном извештају специјалних служби.

Са Анкаром су договорени сви детаљи у вези његовог наследника. Главни проблем је био тај што је нови патријарх могао да постане само грађанин Турске, услов који Атинагора није задовољавао, тако да је 26. јануара 1949. године приликом слетања на Истанбулски аеродром, Атинагори уручен нови турски пасош.

Има још пикантних детаља који говоре о директној умешаности америчке администрације и ЦИА у избор Првог међу једнакима по части у Православном свету.

На пример, у Кабинету државног секретара САД Хенрија Кисинџера, 7. јуна 1972. године је зазвонио телефон и на линији је био тадашњи потпредседник САД Спиро Егњу (грчки Σπύρος Θεόδωρος Άγκνιου) први Американац грчког порекла на овој функцији.

Егњу је рекао: „Потребно је да се у Турску пошаље делегација на челу са архиепископом Јаковом. То ће му дати на значају на предстојећим изборима за васељенског патријарха. Он је на челу заједнице која нас подржава и потребно је да се уверимо да гласови турских епископа неће правити препреке“, рекао је тада други човек САД.

Самоуверени Хенри Кисинџер му је одбрусио: „Баш ме брига за турске епископе, али ме је брига за њихову владу“. Тог дана се упокојио Цариградски патријарх Атинагора (Спиру), који је у том тренутку био један од најутицајнијих верских личности на свету. Међутим, пошто се његова смрт ишчекивала већ три године, око трона се увелико водила борба.

Главни кандидат је био Јаков (Кукузис), архиепископ цариградске цркве у САД, који је био „права звезда“, јак проповедник и чест гост у Белој кући. У свему томе су одлучујућу улогу имале његове грчке везе. Уједно и Егњу му је био добар пријатељ. Вашингтон је имао интерес да „права особа“ води Цариградски цркву. Запад је управо овог патријарха видео као лидера православног света.

У извештају британске обавештајне службе је стајало: „Заједница Грка у Цариграду је веома мала, око 30.000 људи и може се користити као пион како би се трговало гаранцијама за Турке који живе на острву“. Проблем Кипра је све више удаљавао Анкару од савезника на Западу. Архиепископ Јаков је отворено подржао становнике Кипра и сакупљао средства за помоћ њима, чиме је озбиљно угрозио свој избор на место Цариградског патријарха, поготово што се питање његовог положаја решавало на самом врху. Турска страна је била непопустљива. „Они не желе да Јаков буде следећи патријарх“, наводи се у тајном телеграму Стејт Департамента, који је послат америчком абасадору у Анкари.

Будући патријарх Јаков је позвао Џорџа Буша, тада представика САД у УН и тражио да се изгласа резолуција Савета безбедности „о кршењу верских слобода у Турској“. Будући амерички председник је схватио да је Јаков „срушена птица“. После неколико месеци, због сумње да је учествовао у корупцији, Спиро Егњу је поднео оставку. Тако је и план Б пропао. Митрополита Мелитона (Хаџиса) који је био лојалан Американцима и који је имао турски пасош, у последњем тренутку су избрисали са списка кандидата. Анкара је послала Истанбулу три имена која нису била позната јавности.

Синод Цариградске цркве је изабрао новог патријарха Димитрија (Пападопулоса) – „тихог монаха“ који није давао јаке изјаве. Он је имао добар однос са Руском православном црквом и 1987. године је био у Москви. Димитрије је умро 1991. године. Његово место је заузео митрополит Вартоломеј (Аргондонис), пензионисани официр турске војске. Наводно је био погодна фигура за Анкару.

Поред тога, Вартоломеј је још 1990. године почео да се сукобљава са Руском православном црквом, Прво у Естонији, за коју је рекао да је његова територија, а затим 2018. године у Украјини где је без обзира на каноне легализовао локалне расколнике. У сваком случају то је била личност која је одговарала ЦИА и Стејт Департмент.

Тако је на трон Цариградске патријаршије дошао патријарх Вартоломеј, који ће се касније показати као одани послушник онима који су га довели на ово место. Потоњи догађаји ће показати да ће то допринети највећој фрагментацији Православне цркве у њеној историји.

Узимајући у обзир горе наведене чињенице, питамо се да ли садашњи Цариградски патријарх Вартоломеј Први, који је очигледно све одлуке доносио под утицајем страних политичких и обавештајних центара моћи, треба и даље да остане Први међу једнакима у Православној цркви, са дубоко нарушеним кредибилитетом, легитимитетом и дигнитетом своје личности и функције коју обавља?

Подсећања ради, Цариградски патријарх је донео неканонску одлуку о додељивању аутокефалности тзв. Православној цркви Украјине, подржао доношење одлуке државних органа Литваније, о одвајању Православне цркве Литваније од Руске православне цркве као Мајке-цркве, што се никада пре није догодило у историји Православне цркве. Цариградски патријарх је такође извршио и неканонски „упад“ у поље јурисдикције СПЦ, сугеришући давање самосталности а потом и аутокефалности тзв. Македонској православној цркви – Охридској Архиепископији.

Знам да је одговор на горња питања више него лак, али њега треба да донесе свако ко прочита ове редове.

ЈЕРЕС ИСТОЧНОГ ПАПИЗМА

Анализирајући основне узроке и мотиве који су довели до прекида евхаристијског општења Руске православне цркве са Цариградском патријаршијом, што представља једну од највећих опасности по опстанак јединства Православне цркве, долазимо до закључка да су у питању највеће јереси савременог доба, а то су поред екуменизма, модернизма, либерализма, и ново лажно учење источног папизма.

Реч је о учењу које је настало пре око 100 година, и чији је оснивач, по речима Св. Јустина Ћелијског, био Цариградски патријарх Мелентије Метаксакис, који је између осталог био и масон. У суштини, папизам је главно лажно учење паписта тј. римокатолика, чија је основна порука да римски папа није само први међу једнаким по части, како је увек веровала цела Христова Црква, већ да је римски папа и први по власти, тј. без себи равних. Другим речима, „он је изнад свих осталих патријараха и он је једини заменик Исуса Христа на земљи“?

Ово лажно демонско учење које представља последицу гордости римских папа, настало је још пре 11. века и великог раскола Источне и Западне Цркве, тј. отпадања римске патријаршије од Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве - Православне Цркве, управо због оваквог лажног учења али и других, као што су филиокве и бројна мењања тј. одбацивања канона. То је био разлог због чега је Свети Цариградски патријарх Фотије, још у 9. веку анатемисао властољубивог и гордог јеретика папу Николу.

На жалост, и данас, после више од 1000 година, иста јерес је заразила многе недостојне наследнике Св. Фотија, као што су цариградски патријарси 20-ог века, који себе не сматрају само првим међу једнаким по части, већ и првим по власти. Последица и циљ таквог учења се налазе у схватању екуменизма, модернизма и либерализма цариградских патријараха почев од патријарха Мелентија, преко Атинагоре, па све до најгорег Вартоломеја Првог.

Као пример може да послужи иронично писмо које је Св. старац Филотеј Зервакос упутио патријарху Атинагори, да поручи папи. У писму се наводи: *„Драги папа, с обзиром да те волим, рећи ћу ти неизопачену истину. Чуј, ако имаш уши да чујеш. Ти си – први по гордости, а ја – други. Ти говориш, да си ти непогрешив и неспособан да грешиш, а ја тврдим за себе да сам ‘најсветији’. Ми смо обојица лажљивци, јер нити си ти непогрешив, нити сам ја ‘најсветији’“*.

Патријарх Атинагора је био љут и увређен, јер му је Св. Старац Филотеј рекао истину, тако да му је писмо вратио преко свог главног секретара. Очигледно да патријарх није очекивао да би могао да прими такво писмо од настојатеља Лонгвардијског манастира, те је сматрао је да је боље да га не чува у архиви патријаршије.

Суштина је у томе да је та јерес настала због гордости ума човековог, односно да је настала јер су римски папа и цариградски патријарх поверовали демону, као некад Адам и Ева да ће постати богови ако прекрше заповест Господњу. У исту јерес је упао и први анђео до Бога, онога тренутка када је умислио да је раван, па чак и већи од Бога, тј. да је он сам себи бог. Та иста гордост је натерала Арија, Несторија, Оригена, Лутера, Калвина, Евтихија, Варлама и остале јеретике да оснују своје лажне јереси и за собом поведу милијарде људи у пакао, јер јеретици и безбожници не могу да се спасу. Та иста гордост је натерала Диоклецијана, Нерона, Сулејмана, Хитлера, Лењина, Фројда, Јунга, Ирода, Пилата и др. да ураде сва недела која су учинили.

Папизам је највећа јерес од свих јереси, тј. она суштински представља одбацивање Богочовека Христа Спаситеља и ставља човека, тј. себе у центар, као идола. Папизам је породиио протестантизам, а овај екуменизам као и сва остала лажна учења на Западу, тако да је он узрок хиљадугодишње пропасти Запада. Те духовне последице се данас осећају као никада пре, јер на Западу никада није било горе. Папа је себе представљао као Главу Цркве, као онога без кога не може да постоји Црква, као господара над Црквом, као вишег од Цркве и као извора јединства.

У Цариградској патријаршији јереси-јерарх Јован Зизјулас је до смрти ширио лажну догматику, литургику и канонику чиме је утицао на духовно тровање великог броја душа, помоћу јеретичких учења – о смртности творевине, смртности душе, потирању подвига и етике, признавању содомита, епископоцентричности Цркве, источног папизма, екуменизма и других јереси. Сва та учења су представљала комбинацију папистичко-протестантског начина мишљења као и литургијских новотарија, али и лажног тумачења 28. канона 4-ог Васељенског Сабора, за који су погрешно сматрали да је давао право Цариградској патријаршији да под своју јурисдикцију узме сву дијаспору, што је апсолутно неприхватљиво јер је неканонски.

У том контексту су многи цариградски патријарси током 20. века отимали канонске територије других Цркава, у првом реду Руске Православне Цркве и давали им самозване аутокефалије.

Тако је настала и лажна расколничка „Украјинска православна црква“ којој је недавно на неканонски начин патријарх Вартоломеј дао томос, а да

претходно није скинуо анатему са украјинских расколника. То представља жестоки напад на Руску Православну Цркву тј. на канонску Украјинску Православну Цркву Московске Патријаршије.

Разорни ефекат оваквих одлука најбоље видимо управо на примеру Украјине, где државна власт чини све да забрани рад верским организацијама које су на било који начин повезане са Русијом. У том контексту је председник Украјине потписао декрет који се односи на увођење „санкција против представника верских организација које су повезане са Русијом“, па се чак наводи да су њихови званичници посумњали да „Украјинска православна црква шири проруске ставове као и да је на једном од најсветијих места у Украјини – у Кијево-печерској лаври, откривен проруски материјал који потврђује повезаност свештеника са РПЦ“? С тим у вези, Државна служба безбедности (СБУ) је издала саопштење да су њени агенти извршили претрес у више од 350 црквених зграда, укључујући и један манастир у региону Ривна, који је 240 километара удаљен од Кијева. СБУ је тим поводом истакла да је током акције пронађена одређена количина „проруске литературе, која се користи током студија, као и за пропаганду 'руског света'“.

Поред свих наведених чињеница и описа драматичних догађаја по опстанак Украјинске православне цркве Московске патријаршије, указујемо и на незабележено малтретирања и хапшења њених свештенослужитеља као и давање рока до 29. марта 2023. године да „предузму све мере за ослобађање зграда и објеката Кијево-печерске лавре“. Овакво варварско понашање према служитељима Христове цркве није забележено још од времена Крсташких ратова.

Реч је о лаври која представља руски Јерусалим, и која је од УНЕСКО-а проглашена за једно од највиших места светске културне баштине.

Касније је у саопштењу Одељења за спољне црквене послове Московске патријаршије објављено, да је реч о одређеној количини одштампаних Божићних посланица руског патријарха, које су биле намењене верницима у Украјини. Коначно, то је пракса и обичај у свакој Православној аутокефалној цркви, пред празник рођења Господа Исуса Христа.

Такође, аналогија нам говори да је Цариградски патријарх по истом принципу извршио неканонски упад и у поље јурисдикције Српске православне цркве (СПЦ) у Северној Македонији, када је „предложио“ да се у Северној Македонији која је под јурисдикцијом СПЦ, укине аутокефалност српске Патријаршије у корист Охридске архиепископије. Секуларно-папистичке околности под којима је СПЦ именovala новонасталу аутокефалну цркву као и начин на који је формулисан Томос, који је 5. јуна 2022. године

патријарх Порфирије уручио Архиепископу македонском и охридском Стефану у Саборном храму Светог архангела Михаила у Београду, и у коме пише да СПЦ као Мајка Црква у потпуности признаје аутокефалност званој „Македонској православној цркви – Охридској архиепископији“, довело је до разбијања јединства и слоге у Православном свету. Неке помесне православне цркве су новонасталу цркву признале са одредницом „Македонска“, друге то нису учиниле, док је одређен број био уздржан. У сваком случају највећа штета је нанета самој СПЦ, и то ради одрицања црквене јурисдикције над једним својим значајним административним делом. Исто тако, огромна штета је нанета и српском националном бићу, нарочито ако се узме у обзир чињеница да је СПЦ једина снага која може да одржи Србе читавог света на окупу.

Овде је значајно напоменути, да посланица источних патријараха из 1848. године осуђује папизам. Наша вера се заснива на Божанском Откровењу а не на палом људском огреховљеном разуму и вери у себе! Бог је постао човек, а човек је умислио да је Бог! Зато је Свети Јустин рекао да су три највећа пада у историји Цркве, пад Адамов, пад Јудин и пад папин. Томе се може додати да су и највећи падови демона, фарисеја као и пад цариградског патријарха!

Цариградски патријарх признаје екуменизам тј. признаје и папизам и протестантизам као хришћанство, али не и као јерес, чиме прихвата лажне догмате као и примат папе, па се на тај начин одриче Православне вере.

Ко признаје папу било западног или источног Хришћанства, одриче се Христа! То је тежак грех богохуљења, и њихов духовни отац је демон.

Ове редове сам написао као одани припадник Христове цркве, али и као поносити припадник грчког народа, пореклом из Мале Азије, Кесарије, Кападокије. Васпитаван сам у Хеленском духу поштовања Православне вере, оданости према породици, отаџбини и културном наслеђу.

Без обзира на чињеницу што су многи моји преци из Мале Азије, целивали десницу Цариградском патријарху као свом врховном верском поглавару, за мене је оданост према Христовој цркви увек била на првом месту, чак и када је у питању Цариградска патријаршија и примат њеног поглавара.

Васељенска патријаршија је на свом челу имала патријархе којима се поносио цео Православни свет, као што су били Свети Григорије Богослов, Јован Златоусти и Фотије Велики.

На жалост, данашњи Цариградски патријарх Вартоломеј I својим расколничким и папистичким понашањем није заслужио да се његово име нађе поред ове тројице Васељенских великана.

МОСКВА ЗАПАДУ НЕ ВЕРУЈЕ

Шта се то догађа са човечанством у трећој декади XXI века? Цео свет се нашао на странпутици, или пак слободном паду, и то у духовном, моралном, економском и политичком погледу! Одавно је познато да је глобализам главна „звезда водиља“ савременог света, и да се његова основна карактеристика огледа у патолошкој грамзивости и незајажљивости када је реч о стицању богатства. Његове примарне мете су Кина и Русија. Док им са Кином као највећим светским економским гигантом то не иде тако лако, за Русију су очигледно планирали да је нападну из два правца, и то: прво је извршен атак на Руску православну цркву у виду смањења поља јурисдикционе надлежности и то преко древне Цариградске патријаршије и њеног челника патријарха Вартоломеја Првог, и друго, отварањем жаришта (читај рата), на простору њеног „меког трбуха“ – Украјине. То је била процена западних геополитичких стратега, опијених мирисом природних богатстава Сибира али и богатством које крију Арктичке дубине.

Тако се човечанство суочило са најозбиљнијим и најопаснијим геополитичким тензијама у својој историји, које су изазване наметнутом украјинском кризом, а потом и санкцијама према Руској федерацији (РФ), са каквим се ни једна држава на свету, до сада није суочила. С тим у вези, неки кинески економски експерти су оценили „да су Сједињене Државе непромишљено увеле санкције многим земљама, ослањајући се у првом реду на глобалну хегемонију своје валуте, америчког долара“.

Очигледно, када је Русија у питању, западни геостратези су много тога превидели или погрешно протумачили. У том контексту су бројни експерти веома прецизно детектовали да је резултат до сада незабележених санкција и притисака од стране западних земаља, Русију окренуо према Кини са којом је постала веома блиска, што потврђује и недавна изјава кинеског министра спољних послова Ванг Јиа, да се билатерални трговински промет две земље приближио цифри од 200 милијарди долара. Оно што је најболније по САД, представља чињеница да се многе трговинске трансакције између два огромна азијска гиганта, обављају у националним валутама. С обзиром да је Русија за међународне трансакције већ почела да користи кинески јуан, валуту која врло брзо може да замени амерички долар, и тако постане друга по важности за Русију, после рубље.

За САД би то био тежи ударац од било ког суперсоничног пројектила, поготово што се повећава број земаља које оцењују да је процес дедола-

ризације економски рационалнији, и које су почеле да замењују долар са другом валутом или златом. Чињеница да је и светска заједница схватила да им претерано поверење у долар може нанети озбиљне економске штете, представља додатну главобољу за САД. Уколико се тај тренд настави, а за сада се не види ни један разлог да тако не буде, хегемонија долара се ближи своме крају, и у том случају би америчка привреда била суочена са великим изазовима, мада се и сада шпекулише да је већ ушла у процес рецесије.

Уколико се томе додају и активности Шангајске организације за сарадњу (ШОС) која представља респектабилну евроазијску политичку, економску и безбедносну организацију која је основана 2001. године у Шангају од стране Кине, Русије, Казахстана, Киргистана, Таџикистана и Узбекистана, и којој су се 2017. године придружиле Индија и Пакистан, долазимо до истог закључка као и Бжежински, да се глобална економска, војна и политичка моћ помера ка Истоку. То потврђује и постојање БРИКС-а (BRICS) – енглеска скраћеница и економски појам који се односи на растући развој привредног потенцијала Бразила, Русије, Индије, Кине и Јужноафричке републике. Значајно је истаћи да је на Самиту БРИКС-а у Бразилу 2014. године донето неколико важних одлука, међу којима и одлука о оснивању нове Развојне банке и заједничког монетарног фонда који би био пандан ММФ-у. Циљ скупа је био да се обезбеди независност земаља ове организације од финансијске политике држава Запада.

Очигледно је да се доминација Западне хегемоније налази у спором али сигурном и болном паду. Русију и њеног председника нису уплашила ни предвиђања америчког геостратега З. Бжежинског, који је у књизи „Глобална доминација и глобално лидерство“ покушао да уплаши Русе тзв. Кинеском доминацијом када је реч о будућности великих сила на Далеком истоку. Амерички геостратег је тада рекао да „Русија нема други избор уколико жели да сачува најважније територије на Далеком истоку, уколико се не ослони на помоћ Запада“.

Упркос томе, крајем јула 2008. године Москва и Пекинг су наставили да унапређују билатералне односе, па су двојица министара иностраних послова Русије и Кине, С. Лавров и Д. Јанг, у Пекингу потписали споразум о регулисању државних граница по коме је Москва уступила Пекингу 337 квадратних километара (до тада) спорне граничне територије.

Сву лицемерност упозорења и најгора очекивања од Запада, Москва је јасно видела после одлуке НАТО држава на самиту 2008. године у Букурешту, када је одлучено да Украјину и Грузију треба укључити у групу будућих потенцијалних чланица НАТО Алијансе. После ове изјаве, сваком

просечном грађанину је било јасно да би инсталирањем НАТО крстарећих ракета на територији Украјине, Москва била у домету од само неколико минута лета.

То би било идентично као и 1962. године када је СССР инсталирао нуклеарне ракете на Куби, што су САД прогласиле за претњу својој безбедности као и повреду интересне сфере. После вишедневног натезања и „игре живаца“ Совјетски Савез је повукао оружје, а заузврат добио гаранције САД да неће напасти Кубу.

Да ли Москва и даље може веровати било ком договору или споразуму са западним партнерима, поготово после изјаве бивше немачке канцеларке Ангеле Меркел за немачки „Цајт“, у коме је открила да је основни циљ споразума у Минску био добијање на времену како би се Кијев додатно наоружао и ојачао своје оружане снаге, и то за сукоб са Русијом који је Запад већ тада планирао. Исто то, за „Кијев Индепендент“ је потврдио и бивши француски председник Франсоа Оланд, који је био један од потписника документа из 2014. године, у циљу решавања украјинске кризе. Подсећања ради, потписници споразума из Минска су поред Франсоа Оланда и Ангеле Меркел, били и бивши председник Украјине Петро Порошенко као и председник РФ Владимир Путин.

Због свега наведеног, Москва Западу више никада неће и не може веровати. Због тога је направљен стратешки важан заокрет према Истоку. Он се чврсто заснива на теорији да трговина и трговински односи утичу на избегавање конфликта, и уједно воде ка повећању бруто друштвеног производа, и доприносе учвршћивању политичких система, умањујући шансе да дође до било какве дестабилизације друштва.

И Русија и Кина су свесне ове значајне тачке ослона новог стратешког партнерства, на коме ће се градити будућност колективног система азијске безбедности.

ГЕОПОЛИТИКА И ЦРКВА У ЛЕТОНИЈИ

Шта се догодило са Православном црквом која почива на канонима светих апостола, светих отаца и Васељенских сабора, да се после 1000 година од велике шизме (1054. год), када се Римокатоличка црква отцепила од хришћанске цркве и тако настале Источна православна и Западна римокатоличка црква, данас грчевито бори за очување свог јединства?

Одговор се може потражити једино у геополитичким плановима западних политичких и обавештајних центара моћи. Несумњиво да је Русија на првом месту од свих православних земаља у којима се традиционалне вредности налазе на најчвршћим основама. Зато се она и налази на врху листе напада западних центара моћи као и глобалиста у целини. Запад је са правом препознао да је Руска православна црква (РПЦ) главни ослонац за опстанак целе Православне цркве, због чега је оштрица главног удара усмерена управо према Москви. Како у политичком, обавештајном, економском, информативном, тако и верском смислу.

Размишљајући о начину на који би најлакше реализовали своје планове, западни политички и обавештајни аналитичари су дошли до закључка да би најефикасије било извршити удар на Православље, и то изнутра. У том контексту је као тачка ослонца, изабрана најзначајнија карика, а то је древна Цариградска патријаршија и њен поглавар Вартоломеј Први. Значајно је истаћи да би ударом на Православну цркву најлакше могли да реализују планове у корист светских глобалистичких сила, чему су дали приоритет чак и у односу на војну, економску и информативну сферу.

Треба подсетити да су западни политички и обавештајни центри моћи одржавали вишедеценијске тесне и «конструктивне» контакте са Цариградском патријаршијом, а поготово њеном Архиепископијом у САД. Циљ је био да се поље јурисдикције Московске патријаршије смањи што више, што би неминовно утицало на слабљење њеног утицаја у православном свету, док би у исто време, имало и негативне консеквенце на државну политику Руске Федерације.

Први корак у том правцу је био неканонско давање аутокефалности тзв. Православној цркви Украјине, што је упалило искру сукоба у тој земљи и покренуло талас државног терора над припадницима канонске Украјинске православне цркве (УПЦ), у виду хапшења и малтретирања архијереја, као и прогона монаха из својих манастира. Недвосмислено да је план западних геостратега био да се давањем аутокефалности расколницима у Украјини, постигне „домино ефекат“ који би се проширио на цели православни свет. С

тим у вези, непорецива чињеница је да је данас питање религије а посебно аутокефалности одавно изашло из оквира црквених канона, и постало „*par excellence*” једно од најважнијих геополитичких питања.

Није се дуго чекало како би се виделе катастрофалне последице оног што је учинио поглавар Цариградске патријаршије, који се сада не оглашава, већ тихује у леденој тами и тишини својих одаја? Готово сви западни електронски и штампани медији хорски указују на председника Руске Федерације као јединог кривца за отпочињање ратних дејстава у Украјини, у којој је прву клицу раздора, и то на пољу духовног јединства, посејао управо Цариградски патријарх Вартоломеј Први.

Тако се први пут у историји хришћанске цркве дошло у ситуацију да је председник једне државе, у овом случају Летоније Еглис Левитс, поднео националном парламенту (Сејму) нацрт Закона о промени статуса Летонске православне цркве, која је иначе имала статус самоуправне јурисдикције Московске патријаршије, на чијем челу се налазио митрополит Курдјашов. Да апсурд буде још већи, неопходно је нагласити да је захтев упућен националном парламенту у коме огромну већину представљају католици и лутеранци, док су православци у мањини. Каквог ли апсурда и цинизма?

Посматрајући ово питање са правног аспекта, прихватање поднетог нацрта Закона, несумњиво представља грубо кршење Устава Летоније и важећег принципа одвојености Цркве од државе. Секуларизам или начело одвајања религије и државе, односно религијских заједница од јавних институција, истовремено се залаже и за умањење утицаја религије на државу или потпуно одвајање религије и државе. У поменутом акту се до апсурда наводе „аргументи” који служе као основ за доношење исправки закона, тј. да тренутни статус Православне Цркве у Летонији наводно представља „претњу за државну безбедност”. Питамо се, чиме се овај податак може поткрепити, поготово ако узмемо у обзир чињеницу да летонска Православна Црква ни на један начин није показивала нити показује било какве знаке нелојалности према држави.

Такође се питамо, каква би реакција међународне заједнице била уколико би на пример у Руској Федерацији на брзину био донет закон да се католицима забрани да се потчињавају Римском епископу тј. папи?

Све који се одлуче на сличне кораке морамо подсетити да је тренутак да се помире са чињеницом, да је империјални период цара Константина далеко за нама, када је царска власт могла да доноси сличне одлуке. Тада је седиште Васељенског патријарха било у Константинопољу, где је столовао и Византијски цар и где је био Царски синквитос (Царски савет). То се завршило у уторак, 29. маја 1453. године.

Овим понављамо, да је фрагментација Православља отпочела катастрофалном одлуком патријарха Вартоломеја Првог, и његовог пада у искушење етнофилетизма (тј. стања у коме државна и национална припадност не смеју, не треба да буду, и никада нису били одлучујући фактор за Цркву и њено организовање у свету), тј. неканонског признавања аутокефалности Православне цркве Украјине. Тако је Цариградски канонопрекршитељ на варварски начин извршио упад у поље јурисдикције канонске Украјинске православне цркве Московске патријаршије. Православни хришћани су са неверицом и ужасом посматрали како предстојатељ древне Цариградске патријаршије, доноси одлуку да део друге Помесне цркве припоји својој канонској територији, док оне које су све Помесне православне цркве сматрале расколницима, проглашава делом канонске цркве.

Због тога је појава етнофилетизма с правом осуђена од Православне цркве не само на Цариградском сабору (1872. године), већ и на Сабору на Криту 2016. године који је потврдио одлуке, и осудио етнофилетизам, као „јерес и змијски отров“ који разара јединство Православне цркве. Да се Црква кроз историју није држала у својим одлукама тих основа, од ње до данас не би остао ни камен на камену.

Признањем аутокефалности тзв. Православне украјинске цркве, Цариградски патријарх Вартоломеј Први се поставио изнад Господа Исуса Христа, изнад апостола, изнад Васељенског сабора и изнад светих отаца, који доносе свете каноне.

Када је реч о Руској Православној Цркви, она је током XX века давала аутономије и самосталности својим Црквама у државама које су се одвојиле од Русије. За разлику од оваквог става, Летонија је од 1918. године када је стекла независност, отпочела са прогоном православаца и захтевом за одвајање од Руске Православне Цркве – као мајке Цркве. Током двадесетих година прошлог века, летонске власти су одузеле 28 цркава, затвориле црквене образовне институције док је четвртина непокретне имовине Православне Цркве била конфискована.

Да ли овакво неканонско понашање Цариградског поглавара упућује сигнал и другим црквеним заједницама и државама на неку врсту активности, као што је учинила Црна Гора доневши контраверзни Закон о слободи вероисповести који је изазвао револт код српског живља и покренуо литије.

Због тога све помесне православне аутокефалне цркве морају да се тргну из летаргије и заштите изворне принципе Хришћанске цркве, а тиме се и енергично супротставе даљој фрагментацији Православне цркве – путем

неканонског или секуларног давања аутокефалности, процесу дехристијанизације као и заштити породице и традиционалних породичних вредности.

Данас су све стреле и ватре усмерене према Руској православној цркви која је једина остала имуна на бројне изопачености данашњег света, поготово на појаву највећег зла – сатанизма. Иако се чини да је Руска православна црква остала усамљена, у овом тренутку је најважније да је постојана на трагу учења светих апостола, светих отаца и Васељенских сабора. С тога сматрамо да је РПЦ једина која може да сачува Православну цркву од демонских сила и искушења којима је изложена.

На тај начин ће геополитички планови западних политичких и обавештајних центара моћи са почетка овог текста, остати само у домену пустих и неостварених снова.

СУНОВРАТ АНГЛИКАНСКЕ ЦРКВЕ

Англиканска црква је била респектабилна и поштована хришћанска заједница коју је 1534. године основао краљ Хенри Осми. Прво непоштовање и рушење догми и канона хришћанске цркве бележимо 1992. године, када је Англиканска црква прихватила да жене могу да постану свештеници, тако да оне данас чине трећину укупног броја свештеника. Потом је новембра 2013. године Синод Англиканске цркве огромном већином гласова прихватио да жене могу бити биране чак и за бискупе, што је у осталим хришћанским заједницама незамисливо! Данас, сестринске цркве англиканске заједнице у Аустралији, Новом Зеланду, САД и Јужној Африци имају жене бискупе, док је 2014. г. такву одлуку донела и Велшка црква.

Српска православна црква је у време блаженопочившег патријарха Германа одржавала веома добре односе са бројним православним црквама као и осталим хришћанским деноминацијама, међу којима и са Англиканском црквом на чијем се челу налазио Архиепископ Кентерберијски др Мајкл Ремзи. Патријарх Герман је 1969. године учинио посету Архиепископу Кентерберијском, који је претходно посетио Српску цркву.

Свакако да је томе допринео и високи углед који је патријарх Герман уживао у хришћанском свету, што потврђује и чињеница да је 1968. године на Скупштини у Упсали једногласно примљен у Светски савет цркава. На тај начин је српска Црква изашла у свет и нашла место у заједничким религиозним и хуманим задацима хришћанства у савременом свету.

Значајно је напоменути, да је исте 1968. године, патријарх Герман одбио да иде на пријем код Броза поводом Дана републике. Српску православну цркву је тада представљао епископ Доситеј Стојковић, који ће касније издати Српство и постати коловођа македонског раскола.

Све горе наведене „новотарије“ које су имплементирале у Англиканску цркву, изазвале су дубоку забринутост хришћанских теолога, који су поштовали каноне светих апостола, светих отаца и Васељенских сабора.

И онда почиње потпуни суноврат Англиканске цркве! Већ 2023. године, са запрепашћењем и неверицом смо примили вест, да се у Англиканској цркви већ неко време размишља о увођењу термина „полне неутралности“ за нашег Бога Оца који је на небесима? Другим речима, Англиканска црква разматра иницијативу дела свог свештенства да престане Господа Бога да назива „Он“, већ траже да им се дозволи да користе полно неутралне термине уместо заменице мушког рода. Ову информацију је први објавио лондонски дневни лист *The Guardian*.

Најављивано је и формирање посебне комисије која би се бавила овим питањем, као и да би евентуалне новине које би значиле уношење промена у литургијски језик цркве, морале да буду одобрене од стране Генералног синода Цркве Енглеске. У том контексту је епископ Личфилда др Мајкл Ипгрејв, иначе потпредседник литургијске комисије Англиканске цркве која се бави разматрањем тог питања, рекао да се унутар цркве већ неколико година разговара у вези питања „родног језика у односу на Бога“?!?

Овде се поставља још једно болно питање за сав верујући хришћански свет, а то је, како ће Англиканска црква да замени речи „Оче наш“ у основној хришћанској молитви, за коју се зна да је Исус Христос рекао својим следбеницима да она треба да се изговара из генерације у генерацију. Да ли то значи да се желе променити речи нашега Господа Исуса Христа које је Он изговорио, и да ће убудуће у англиканској цркви да се говори „Родитељу наш“?

Да шок буде још већи, прошлог лета 2022. године, сазнало се да ће Светска здравствена организација (СЗО) да ажурира свој приручник за родну равноправност како би прогласила да „пол није ограничен само на мушкарце или жене“? Да ли се овде мисли и на Господа Бога, и са којим правом и из ког разлога се СЗО меша у унутрашња црквена литургијска питања?

Како преноси Танјуг писање британског Тајма, још једна новина долази из морално и духовно девастиране Енглеске и њене цркве, а то је да ће први пут у историји геј парови моћи да добију благослов свештеника. Синод Англиканске цркве је после осмочасовне дебате расправљао о увођењу те новине, за коју је гласало 57 процената док је 41 одсто био против. Према писању британског листа, оваква одлука ће дати могућност геј паровима у дуготрајним везама, да дођу у Англиканску цркву, присуствују служби и добију благослов.

У том контексту је бискуп Оксфорда, пречасни Стивен Крофт рекао да „ово представља историјски тренутак, јер ће истополни парови постати много видљивији, што ће наставити да мења ставове унутар цркве“. У вези са тим, бискупима је дат рок до лета 2023. године да доставе коначан нацрт молитви и благослова који ће се користити за геј парове, као и да одлуче да ли ће геј свештеницима бити дозвољено да склапају грађанске бракове.

Како би се избегла евентуална непријатна изненађења, чланица Синода, Вики Брет, је позвала све цркве у Енглеској да се јасно одреде на својим веб страницама, да ли ће давати благослов геј паровима, „како би избегли било какву срамоту и увреду личности, уколико неки од геј парова затраже благослов, који можда неће добити“?

Надбискуп Кентерберијски, пречасни Џастин Велби и надбискуп Јорка, пречасни Стивен Котрел су рекли да је „Енглеска црква прешла дуг пут да би стигла до ове тачке, и да ће сада први пут јавно, безрезервно и радосно да дочека истополне парове. Унутар Цркве и даље постоје дубоке разлике по овим питањима, које задиру у срж људског идентитета. Као надбискупи, посвећени смо поштовању савести оних за које ово иде предалеко и настојимо да обезбедимо сва потребна уверавања, како бисмо одржали јединство Цркве, у наставку разговора“.

Такође, бискуп Лондона, Сара Мулали је рекла да ово представља тренутак наде за Цркву, као и да је свесна да све што је предложено за многе не представља велики корак, док је за друге који га оспоравају, то превелик корак. Истакла је да она остаје у молитви за све што је до овог тренутка договорено, јер то представља корак напред за Цркву укључујући и ЛГБТ, јер на тај начин остајемо „посвећени заједничком ходу“.

Овакве трагичне одлуке Англиканске цркве нас додатно уверавају да је озбиљна и опасна криза у многим земљама захватила породицу као основну ћелију хришћанства и сваког друштва у целини. Заправо, данас се отворено и све агресивније тежи имплементацији новог идеолошког приступа, тзв. "родне" идеологије, која се евидентно на дужи рок креће ка поништавању полова и њихових искристалисаних улога у оквиру породице. Паралелно са тим, тежи се стварању једне нејасне, рекао би мутне псеудо-сексуалне зоне у којој битишу дифузни и променљиви сексуални идентитети. Нажалост, као што видимо, овај процес је ушао и у неке црквене заједнице.

Насупрот томе, Свету тајну брака између мушкарца и жене је установио сам Господ Исус Христос, тако што је благословио младенце у Кани, Галилејској. На темељима брака између мушкарца и жене, гради се породица која представља малу Цркву и најважнију ћелију сваког здравог и нормалног друштва.

Ми православни хришћани, изражавамо чврст и непоколебив став, да је породица утемељена на браку као акту слободне и верне љубави између мушкарца и жене. Са жаљењем се суочавамо са чињеницом да се данас неке друге форме заједничког живљења изједначавају са браком као заједницом, док се библијска традиција представе о очинству и материнству као посебном призиву мушкарца и жене у браку, потискује из друштвене свести.

Потпуно је јасно да је реч о покушају уништења породице као делу пројекта „дубоке државе“ која није ништа друго него парадржавна структура, чији је креатор Хенри Кисинџер, амерички политичар и дипломата,

70-тих година прошлог века. Искусни амерички геостратег вероватно није могао да претпостави да ће једног дана Западни модел друштва да постане истрошен и превазиђен, и да ће кренути у процес самодеструкције!

ЦАРИГРАДСКИ РАСКОЛНИК

Цариградски патријарх Вартоломеј Први је већ извесно време изгубио кредибилитет и дигнитет код већине архијереја, клирика али и лаика Православне цркве, да би га звали Васељенским патријархом. Томе су допринели његови неканонски поступци, првенствено око давања аутокефалности расколничкој Православној цркви Украјине. Желим да нагласим да се Специјална војна операција у Украјини одвија у три нивоа, и то: војно-политичком, информационом и религиозном. Пошто је очигледно да се Русија не може победити на војном плану, прибегло се остварењу религиозног плана и то преко Цариградског патријарха Вартоломеја, који свим неканонским средствима покушава да смањи поље јурисдикције Руске православне цркве (РПЦ), а тиме утиче и на опадање моћи Руске Федерације.

Заправо, суштина проблема цркве у Украјини, представља пад у искушење етнофилетизма, што је осуђено од стране Православне Цркве на Цариградском сабору (1872. године), као и на Сабору на Криту 2016. године који је потврдио одлуке, и осудио етнофилетизам, као „јерес“ и „змијски отров“ који разара јединство Православне Цркве.

Има доста елемената који су утицали на урушавање угледа Првог међу једнакима у православном свету. Имајући у виду да су многе православне цркве, а на првом месту РПЦ, желеле да се на Критском сабору као једна од тачака дневног реда уврсти и питање аутокефалности, уз образложење да је ова тема довољно припремљена и обрађена на предсаборским конференцијама, од чега се одустало само шест месеци пре почетка Сабора на Криту, јануара 2016. године.

Тада је Цариградски патријарх пред многим настојатељима православних цркава експлицитно рекао да Цариградска патријаршија нема намеру да доноси било какву одлуку која би се тичала аутокефалности украјинске православне цркве? Неискреност такве изјаве је управо пропорционална губитку кредибилитета Цариградског поглавара.

Наредна неканонска одлука у правцу распарчавања тела Православне цркве, представља неканонски упад у поље јурисдикције Српске православне цркве (СПЦ), са препоруком доношења решења у вези питања Охридске архиепископије, коју нико није тражио а још мање очекивао?

И коначно, као најновију вест примили смо одлуку о рашчињењу петорице бивших клирика Виленско-литванске епархије, и њиховој екскомуникацији из Православне цркве Литваније која је под јурисдикцијом

Московске патријаршије. Одлука о рашчињењу је ступила на снагу оног момента када ју је, у складу са Правилником о Црквеном суду, одобрио Московски и сверуски патријарх Г.Г. Кирил.

Треба истаћи да је Литванска православна архиепископија више пута истицала да је црквени суд разматрао акте наведених клирика, искључиво у равни црквеног канонског права. Исто тако, Православна црква у Литванији је издала саопштење у коме се наводи да су бивши свештеници искључени из реда свештенства указом надлежног Вилно-литванског митрополита Инокентија, и то због тешких канонских преступа које су починили. Указе о лишавању свештеничког чина за Виталија Мокуса, Виталија Даупараса, Георгија Анањева и Владимира Сељавка, је потписао митрополит Инокентије 29. јуна 2022. г. Недељу дана раније, тј. 23. јуна 2022. године, Гинтарас Сунгаила је рашчињен. Неопходно је напоменути да је претходно црквени суд пажљиво испитао све поступке као и јавно дате изјаве клирика, у чију су процену били укључени и стручњаци за канонско право. Наводи се да су сведоци морали дати исказ под заклетвом на Крсту и Јеванђељу. Суд је све релевантне акте разматрао искључиво у равни црквеног канонског права, не дотичући се политичких питања као ни у склопу међународних политичких и војних збивања. Њихова антиратна позиција није утицала на доношење ове одлуке. Штавише, однос бивших свештеника према рату у Украјини се не разликује од става Литванске православне цркве. Бившим свештенослужитељима је познато да је Литванска православна црква осудила рат у Украјини већ следећег дана након његовог отпочињања, 25. фебруара 2022. године.

Након чина рашчињења, бивши свештеници су покренули медијску кампању на друштвеним мрежама у циљу дискредитовања Православне цркве у Литванији. У свим јавним наступима, отворено су настојали да формирају имиџ Литванске православне цркве као упоришта снага које су непријатељски расположене према својој држави и које подржавају ратна дејства у Украјини. У исто време, бивше свештенство је предузело бројне расколничке активности како би се у Литванији оформила паралелна црквена структура која би била под јурисдикцијом Цариградске патријаршије, и тиме биле поништене све законске процедуре у вези преласка из једне помесне цркве у другу.

У том контексту, Црквени суд је утврдио чињенично стање и констатовао да је дошло до кршења свештеничке заклетве и кривоклетства (25. *канон Светих Апостола*), исказивања отворене непослушности према надлежном епископу и вршења јавних делатности без његовог благослова (39. *канон Светих Апостола*), ковања завере против надлежног епископа, сабраће свештенослужитеља, као и покушај уништења црквеног поретка (18.

канон IV Васељенског сабора и 34. канон V-VI Трулског сабора), расколничке активности, намеру и прелазак у другу црквену јурисдикцију без благослова надлежног епископа (16. канон I Васељенског сабора), као и учешћа у активностима дискредитације Цркве и њених Архијереја и свештенослужитеља (канон 55. Светих Апостола).

Високопреосвећени митрополит Инокентије је рекао, да су наведена лица лишена свештеничког чина без могућности повратка, али су им и даље отворена врата свих православних цркава у Литванији, где могу примити Свету тајну причешћа као мирјани. Потом је додао: „Ми настављамо да се молимо за њих. Такође сам замолио сво наше свештенство да покажемо хришћанску љубав и придружимо се овој молитви, јер на крају крајева, говоримо о судбини наше браће у вечности“, закључио је предстојатељ Православне цркве у Литванији.

Међутим, Orthodox Times је 18.02.2023. године пренео да је дан раније Цариградски патријарх Вартоломеј Први вратио у крило Цркве пет литванских православних свештеника које је Литванска православна црква (Московске патријаршије) рашчинила због наводног критиковања патријарха московског и целе Русије Г. Кирила, што представља врхунац цинизма и ноторну лаж.

Цариградска патријаршија је 17. фебруара 2023. године објавила саопштење о враћању литванских рашчињених свештеника у чин свештеника, као и примању под омофор Цариградског патријарха.

Након детаљног проучавања предмета, установљено је, с једне стране, да су они коначно осуђени од њихове црквене власти која је изрицала пресуде, а са друге стране да су разлози због којих су ове пресуде изречене засновани на „апсолутно нецрквеним критеријумима, већ на праведном неслагању поменутих клирика са ратом у Украјини“. Због тога је Цариградски патријарх размотривши ове апеле, препоручио Светом Синоду да укине забрану која им је наметнута лишавањем достојанства и да их врати у њихове пређашње црквене степене, што је једногласно изгласано.

Такође, после доношења ове одлуке, Цариградски Патријарх је примио поменути клирике под Свој часни омофор на њихову молбу, водећи рачуна о прихваћеним правима његовог Престола.

Међутим, Литванска православна архиепископија није прихватила нити признала ову одлуку. Чин рашчињења није дисциплински, већ мистични чин, и та одлука је коначна и неопозива. Према црквеним канонима, клирици који су једном рашчињени, не подлежу било каквој врсти „ресторације и поновне хиротоније“. Констатација Цариградског патријарха и Светог синода, да је одлука рашчињења донета на бази „нецрквених

критеријума, већ на праведном неслагању поменутих клирика са ратом у Украјини“, не одговора истини, с обзиром да је Литванска православна црква јавно осудила рат у Украјини и то већ следећег дана након његовог отпочињања, 25. фебруара 2022. године.

На крају поставља се питање, ко нам може гарантовати да се слични неканонски поступци Цариградског поглавара неће појавити на неком другом месту Православне цркве, имајући у виду његове евидентне апетите за увећањем јурисдикције Цариградске патријаршије. Неопходно је подсетити се да је Васељенска патријаршија на свом трону имала патријархе којима се поносио цео Православни свет, као што су били Св. Григорије Богослов, Јован Златоусти и Фотије Велики.

Данашњи патријарх Вартоломеј, пензионисани официр турске војске, је дозволио појаву секуларизма под сводовима Цариградске патријаршије која се огледа у утицају западних верских, политичких и обавештајних центара моћи, што представља сигуран пут у даље распарчавање Православне цркве и урушавање њеног јединства.

СЕКУЛАРИЗАМ И ПРОГОН СВЕШТЕНИКА И МОНАХА КАНОНСКЕ УКРАЈИНСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

После катастрофалне одлуке Цариградског патријарха Вартоломеја Првог да на неканонски начин призна аутокефалност расколничке Православне цркве Украјине, чиме је убацио клицу раздора у духовни простор православног народа ове земље, сада смо сведоци варварског прогона верника и свештенослужитеља Украјинске православне цркве Московске патријаршије, са елементима нацистичког деловања. Када то кажем у првом реду мислим на поједине високо образоване личности које заузимају високе положаје у политичком животу Украјине, од којих се могу чути и такве тврдње, да су „Руси пореклом Татари или Угрофинци“, што је очигледно у функцији дисквалификавања руског народа као „мање вредног“? Овакве квалификације нас подсећају на мрачни период рађања нацизма у Немачкој 30-тих година прошлог века, као и на време успона бољшевичке власти. Такође, овакве изјаве се уклапају и у планове Ватикана на стварању „Анти-русије“, кроз реализацију процеса унијаћења православног живља који је замишљен да буде темељ новог украјинског идентитета.

До овога не би дошло да се под сводове Цариградске патријаршије није уселио вирус секуларизма, који представља начело одвајања религије и државе, односно религијских заједница од јавних институција, и истовремено се залаже за умањење утицаја религије на државу или потпуно одвајање религије и државе, што је у супротности са традиционалним схватањем да су Црква, њена суштина и живот, у ствари мисија, тј. послање. Овде се у првом реду мисли на утицај западних међународних политичких и обавештајних кругова на одлуке које је доносио Цариградски патријарх.

Нажалост, данас можемо да констатујемо да се и у неким помесним Православним аутокефалним црквама такође уселио погубни дух секуларизма, што се препознаје у доношењу чудних и необјашњивих црквених одлука, кроз очигледан утицај државних институција и световних власти.

Колико год да нам је непријатно да то признамо, хришћанство је показало велику немоћ када је у питању секуларизам, и то првенствено због нејединства и подељености који га оптерећују дуги низ година. Са једне стране имамо жестоко одбацивање секуларизма од стране хришћанског „фундаментализма“, до прихватања са одушевљењем од стране многобројних хришћанских интерпретатора тзв. модерног света и модерног човека.

Овде се може уочити разлика између два правца, стремљења или тенденције, и то: прво се сусрећемо са религијским приступом по коме је

суштина мисије програмирање религије, која се прихвата као основна потреба човека. Значајно је напоменути да чак најтрадиционалније, конфесионалне цркве са прилично радикалним тј. искључивим ставовима, прихватају идеју о *modus vivendi* са осталим религијама, па чак и дијалог и „приближавање“. Указује се да суштински постоји основна религија са основним религиозним и духовним вредностима које морају бити одбрањене од атеизма, материјализма и других облика нерелигиозности. Значајно је напоменути да постоји и већина конзервативних хришћана који су спремни да напусте стару идеју мисије, као што су проповеди једине, истините и универзалне религије, која је као таква у супротности са осталим религијама, и замене је заједничким фронтом религија против једног „непријатеља“ – секуларизма. Неупитна је чињеница да се све религије осећају угроженим, због победничког ширења секуларизма и пошто су религије и „духовне вредности“ у опадању, религиозни људи свих вера треба да забораве на свађе и неспоразуме, и удруже се у одбрану ових вредности.

Разорни ефекат оваквих одлука најбоље видимо на примеру Украјине, где државна власт чини све да забрани рад верским организацијама које су на било који начин повезане са Русијом. У том контексту је председник Украјине потписао декрет који се односи на увођење „санкција против представника верских организација које су повезане са Русијом“, па се чак наводи да су њихови званичници посумњали да „Украјинска православна црква шири проруске ставове као и да је на једном од најсветијих места у Украјини – у Кијево-печерској лаври, откривен проруски материјал који потврђује повезаност свештеника са РПЦ“? С тим у вези, много пута до сада је поновљено, да је Државна служба безбедности (СБУ) издала саопштење да су њени агенти извршили претрес у више од 350 црквених зграда, укључујући и један манастир у региону Ривна, који је 240 километара удаљен од Кијева. СБУ је тим поводом истакла да је током акције пронађена одређена количина „проруске литературе, која се користи током студија, као и за пропаганду 'руског света'“.

Поред свих наведених чињеница и описа драматичних догађаја по опстанак Украјинске православне цркве Московске патријаршије, указујемо и на незабележено малтретирања и хапшења њених свештенослужитеља као и давање рока до 29. марта 2023. г. да „предузму све мере за ослобађање зграда и објеката Кијево-печерске лавре“. Овакво варварско понашање према служитељима Христове цркве није забележено још од времена Крсташких ратова.

Реч је о лаври која представља руски Јерусалим, и која је од УНЕСКО-а проглашена за једно од највиших места светске културне баштине.

Као што је у многим текстовима до сада истакнуто, касније је у саопштењу Одељења за спољне црквене послове Московске патријаршије објављено, да је реч о одређеној количини одштампаних Божићних посланица руског патријарха, које су биле намењене верницима у Украјини. Коначно, то је пракса и обичај у свакој Православној аутокефалној цркви, пред празник рођења Господа Исуса Христа.

Да ли је неопходно да поновимо да је Украјинска православна црква Московске патријаршије једина канонска црквена организација на тлу Украјине, што потврђују званична документа која је потписао Цариградски патријарх Дионисије IV и Свештени Синод Цариградске Патријаршије из 1686. године, када је на молбу Цариградског патријарха, Кијевска Митрополија стављена под јурисдикцију Московске патријаршије, коју она није могла да води због егзистенцијалних проблема и угрожености Византијског царства од стране Отоманске империје. Један од круцијалних података је да је канонску јурисдикцију Московске патријаршије над Кијевском митрополијом признавао сав православни свет дуже од 300 година.

Због свега наведеног, питамо се: Да ли су све међународне организације одједанпут постале „глувонеми“ на овако велике и скандалозне поступке СБУ, јер ни једног гласа нити шума нисмо чули. Да ли то они тихују у леденој тами својих некада значајних институција, као што су УН, УНЕСКО, ЕК и бројне владине и невладине организације које се баве заштитом људских права и свакојаким слобода. Да ли се овом скупу „незаинтересованих посматрача“ који гласно ћуте, може додати и Цариградска патријаршија, Светски савет цркава као и помесне Православне аутокефалне цркве?

Мислим да то није добро, чак је и опасно јер се пред Православном црквом у целини налази период великих изазова. Поготово што је она остала једина брана традиционалних вредности пред налетом содоме духовно и морално посрнулог човечанства.

САМОУБИСТВО КОЛЕКТИВНОГ ЗАПАДА

Суштина суноврата колективног Запада, који се неминовно креће у правцу суицида, представља удар на хришћанску веру тј. процес дехристијанизације, са посебним освртом на Европу, и то упркос чињеници што се у корену западне, а тиме и европске културе, налази хришћанска вера.

Због свега тога се и намеће питање, како је могуће да толико моћан, индустријализован, богат и модернизован колективни Запад није имао довољно механизма и снаге да се супротстави овој појави? Шта се догодило са њим, и где се он данас налази? Моје скромно мишљење је да је управо колективни Запад био главни инспиратор процеса дехристијанизације, па тако, као творац овог зла није ни могао да се супротстави самом себи. У том контексту, чују се гласови из кругова многих верских аналитичара да је „колективни Запад креатор огромне већине негативних моралних новина“.

Са жаљењем можемо да констатујемо да смо данас сведоци да је на простору колективног Запада, на делу маргинализовање хришћанске вере, кроз афирмацију савременог човека – у лику човекобога. С тим у вези, на сцени је залагање за еутаназију, хомосексуализам, сатанизам и друге неприхватљиве друштвене норме понашања, којима се директно угрожава опстанак породице као основне ћелије друштва и хришћанске вере у целини.

Трагедија колективног Запада се огледа у чињеници што је у данашње време, врховни идеал западног човека само једно, а то је самосталан и непогрешив човек – човекобог.

Један од највећих светских и руских писаца, Фјодор Михајлович Достојевски (1821-1881), је пре 142 године са својих пророчких висина, анализирајући стање у Европи, јасно сагледао сву њену трагедију, и открио главни узрок. Разлог је у томе што је Европа изгубила лик Богочовека Христа, као једину вечну вредност ради које постоје сви светови.

Такође, један од узрока опадања хришћанске религије на Западу лежи у материјализму. Запад је од Француске револуције достигао завидан ниво друштвеног развоја и напретка, који је био узор готово целој планети. Међутим, опште је познато да материјализам и духовност не иду заједно. Када се човек везује за богатство онда он нема веру, јер се везао за материјалну сферу која је пролазна и траје колико и људски живот. То неминовно доводи до кризе религије. У таквом амбијенту се стварају услови за бујање атеизма, тј. неверништва.

Оно што данас можемо констатовати са високим степеном сигурности, јесте чињеница да се цео Западни хришћански свет налази у великој и дубокој кризи. Несумњиво да један од најважнијих фактора те кризе, лежи у одрицању колективног Запада од сопствене традиције. Као очигледан пример можемо указати на чињеницу да се европско хришћанство налази у страшном повлачењу, другим речима у правом бекству. На тај начин је Европа престала да буде хришћанска. А суштина свега што се сада дешава, јесте борба хришћанства против антихришћанства, тј. сатанизма.

Исто тако, на делу је врло снажан утицај „америчких вредности“ на све људе и народе на земљи, тзв. демократских, а у ствари антихристових вредности; утицај америчке масовне културе и идеологије која пропагира култ тела и греха као образац живота; пропагира религиозне секте као лажну духовност, уместо пута спасења; амерички филм који пропагира насиље, потпуно изопаченост, сведозвољеност, клањање идолу новца, и неодговоран однос према животу у свим видовима.

Да је антихришћанство врло ангажовано, добро организовано и финансијски богато плаћено, видимо по начину ангажовања као и темама које се у свету потенцирају као најдоминантније, а то су приче о глобалном загревању, вирусима, дигитализацији, LGBTQ+ и друге. Овде се намеће недвосмислен утисак да је реч о темама које се вештачки намећу, како би се већина човечанства њима бавила, иако нису приоритетне. На тај начин је пуштена магла од вештачки креираних проблема, како би се удаљили од суштине – тј. борбе између хришћанства и антихришћанства, тј. сатанизма.

Као врхунац моралог и духовног суноврата колективног Запада, видимо у дистрибуцији документарног филма који у афирмативном тону приказује појаву сатанизма, тј. филм који се зове „Слава Сатани“, и који прати успон Сатанистичког храма? Другим речима, ради се о покрету који постоји само шест година а већ је постао један од најконтраверзнијих верских покрета у америчкој историји. У филму се сатанистички храм и његов вођа Lukijen Grejves позивају на сатанску револуцију да би наводно спасили душу нације. Поред тога, у филму се у афирмативном тону представља сатанистички култ, који се труди да победи у рату против хришћана.

Суштина је у томе да је Запад изгубио своје звезде водиле и традиционални хришћански идентитет, који се задржао још само у неким од најтрадиционалнијих православних земаља. Несумњиво да је Русија на првом месту од свих православних земаља у којима се традиционалне вредности налазе на најчвршћим основама. Зато се она и налази на врху листе напада глобалиста.

Сада смо дошли до тачке када можемо да констатујемо да је то управо оно што највише смета носиоцима антихришћанства, чија је идеја да се управља светом од око једне милијарде људи. Заправо, они сматрају да на земљи има превише становника што им представља потешкоће у управљању светом. Логично је да би било једноставније управљати светом са мањим бројем људи.

Ко је конкретан орган или „влада“ која управља тим силама које се неретко називају дубока држава, дубока елита или тајна влада. На ово питање је врло тешко одговорити. Оно што са сигурношћу можемо да констатујемо јесте да они не долазе из једне државе. Сматрам да греше они који сматрају да је та организација из Сједињених Држава. Тај закључак није тачан, јер ствари стоје сасвим другачије. САД су једно време биле само инструмент, за који су их антихришћани користили искључиво као гласноговорника, али их ни такав концепт сада више не задовољава. Тренутно се трага за новим оруђима којима би се владало светом.

Као што је познато, њихово постојање је обавијено мистиком, а састанци њихових представника су били зачуђујуће тихо и нечујно пропраћени у јавности, као да је реч о неком потпуно минорном скупу. Ипак, у новије време, у немогућности да сакрију одржавање скупова овако великог броја високих званичника влада и држава, прибегава се извештавању о одржавању тзв. „економског самита“. Највероватније да су носиоци оваквих тенденција највеће мултинационалне корпорације, где неке уопште и не скривају свој идентитет. Као пример могу навести Black Rock Fund Advisors и Vanguard Fund Advisors које на глобалном нивоу контролишу имовину већу од 15 трилиона долара (без контроле и покрића штампаних долара у САД). Врло је индикативно да се управо ове две компаније појављују као највећи деоничари у готово свим највећим фармацеутским, медијским, оружаним, транспортним компанија као и банкама.

Један од таквих скупова је и тзв. економски форум који се одржава у Давосу, који је у ствари парадржавна структура коју је 1971. године осмислио Хенри Кисинџер и која је изворно требала да се одржава на Харварду, у САД. Пошто је у међународној јавности у то време био велики отпор према САД, одлучено је да место одржавања буде у Швајцарској, у то време неутралној држави.

Укратко, у Давосу се у правом смислу речи намећу идеје западне политичке и пословне елите. Међутим, у међувремену је свима постало јасно да је западни модел друштва потрошен и превазиђен, па је самим тим постао и деструктиван.

На крају, можемо само да претпоставимо да је на глобалном плану могуће прекомпонавање глобалистичких снага, у првом реду у стварању новог савеза Америка – Енглеска - Аустралија, што треба пажљиво пратити, јер постоји могућност да управо овакав новоформиран савез замени улогу НАТО.

Главна карактеристика глобалистичких сила или колективног Запада, је њихова грамзивост и незајажљивост у стицању богатства. Управо због тога, колективни Запад са тако формуласаним основним циљевима као и руинираним моралним, духовним и породичним вредностима, иде сигурно ка своме крају, ка своме коначном самоуништењу.

ДРЖАВНИ ТЕРОР НАД КИЈЕВО-ПЕЧЕРСКОМ ЛАВРОМ

Православни свет је, на жалост, већ навикао да вести које долазе из Цариградске патријаршије изазивају згражавање и саблажњавање, поготово после серије неканонских поступака патријарха Вартоломеја Првог (неканонско проглашење аутокефалности Православне цркве Украјине, неканонски упади у поље јурисдикције РПЦ у Литванији и Естонији).

Најновију вест сазнајемо из пера највећег историчара канонолога у историји СПЦ и научног саветника Историјског института САНУ у пензији, проф. др Миограда М. Петровића.

Заправо, Цариградски патријарх Вартоломеј I је 10. јануара 2023. г. канонизовао Васељенског патријарха Јеремију Првог (1522-1546) који је пре пет векова укинуо аутокефалност Српске православне цркве у корист Охридске архиепископије, што касније није потврдио ни један Свеправославни Сабор. Реч је о патријарху који је имао скромно образовање, али је уживао велику популарност посебно због својих управљачких способности.

Патријарх Јеремија Први је изабран 31. децембра 1522. године од стране Синода Васељенске патријаршије као и архонта Константина Кунуписа, пошто је претходно уручио „поклон“ Султану у износу од 500 франачких новчића и 3.500 форинти као годишњи дуг. Због света тога, Патријарха Јеремију Првог је у складу са свештеним канонима требало лишити епископског и патријарашког достојанства, а не да га Патријарх Вартоломеј I канонизује у свеца?

Давање таквих „поклона“ се у данашње време назива корупција или подмићивање, док је у црквеном језику такав чин познат под називом симонија, што није ништа друго до куповина или продаја црквених достојанстава или дарова.

Највероватније је за време његовог патријарховања уведена „дажба“, тј. да архијереји избором на одређено достојанство, дају и новчане износе у виду поклона Патријаршији, и то у сврху „њеног економског јачања“. Сам назив је настао од имена врача Симона, који видевши „да се полагањем апостолских руку даје Дух Свети, донесе новац говорећи: 'Дајте и мени ту власт да кад положим руке на некога, примим Духа Светога'. На то му свети Петар одговори: 'Новци твоји с тобом да буду на погибао, што си помислио да се дар Божји може добити за новце'" (Дела апостолска 8, 18-20).

У том контексту је значајно напоменути да лице које се бави симонијом, црквени канони подвргавају казни извргнућа, тј. лишавања свештеничког достојанства или казни анатеме (тј. проклетства, одлучења) и искључења из Цркве Христове. С тим у вези, и Апостолски канон 29. налаже, **да „уколико неки епископ или презвитер, или ђакон, новцем задобије одређено достојанство, нека буде извргнут и он и онај који га је рукоположио, и да се сасвим избаци из заједнице.....“**.

После свега изложеног, последњи неканонски поступци Цариградског патријарха Вартоломеја I нам осветљавају поље на коме се јасно уочавају трагови симоније или корупције, од стране западних политичких и обавештајних кругова, у циљу распарчавања јединства Руске али и целе Православне цркве.

Управо је америчка администрација то и желела да постигне на пољу разбијања руског националног бића. Нажалост, у одређеној мери је то и постигла, првенствено захваљујући подмитљивости Цариградског патријарха. Реалност до које је довело уручивање Томоса расколничкој-неканонској „Православној цркви Украјине“, јесте да већина од 14 помесних православних цркава не прихвата дату аутокефалност овој расколничкој црквеној организацији, што је довело до подела у Православној Цркви. Такође, овај неканонски чин је довео до ескалације сукоба што је резултирало отвореним државним терором над припадницима Украјинске православне цркве Московске патријаршије (УПЦ МП).

Догодило се нешто што није забележено у историји Православне цркве, а то је, да је државна власт једне земље, у овом случају Украјине, учинила све што је у њеној ингеренцији како би забранила рад верским организацијама које су на било који начин повезане са Русијом. Чак је и председник ове земље потписао декрет којим се озваничава увођење санкција против представника верских организација повезаних са Русијом. С тим у вези су неки од највиших политичких званичника, јавно изразили сумњу да УПЦ Московске патријаршије шири „проруске ставове“ па су изјавили да је на једном од најсветијих места – Кијево-печерској лаври, „откривен проруски материјал“.

Подсећања ради, понављамо до сада више пута изнесену чињеницу, да је реч о лаври која за руско национално биће представља руски Јерусалим, и која је од УНЕСКО-а проглашена за једно од највиших места светске културне баштине.

Убрзо после тога се огласила се и Московска патријаршија која је издала саопштење у коме се каже да се у Кијево-печерској лаври налазила

одређена количина одштампаних Божићних посланица руског патријарха, која је била намењена верницима УПЦ.

Исто тако, први пут у историји Православне цркве један државни орган, Кијевски суд је осудио Митрополита УПЦ Московске патријаршије Г. Павела, да проведе 60 дана у кућном притвору са „наногицом“ и то у кући која је 42 километра удаљена од Кијева. Молбу митрополита Павела да остане у манастиру или да се врати у Кијево-печерску лавру како би присуствовао литургијама, суд је одбио.

После свих наведених скандалозних догађаја над којима се зграђавао цео православни свет, Цариградски патријарх Вартоломеј I, иначе резервни официр турске војске, је остао да тихује у леденој тами своје тишине. Ни гласа није прозборио. Питамо се, да ли је управо то био задатак који је добио да реализује од својих западних спонзора?

Закључујући, на овом месту желимо да подсетимо на чињеницу која је од огромне важности због чега је понављамо, а то је, да је управо на такву опасност која се надвила над Православном црквом упозоравала велика професорка Правног факултета у Београду и члан Сената Републике Српске др Смиља Аврамов, када је рекла да је још 1976. године склопљен тајни споразум између САД, Ватикана и Немачке.

Прецизирала је да споразум има 11 тачака, од којих се једна односи на „уништење православља“ и његову елиминацију из светских комуникација. У документу се указује да је реч о јединој религији чије би уништење могло да се реализује кроз продор у саму Православну цркву **и то путем подмићивања највиших црквених великодостојника**. Осим тога, једна од централних теза овог споразума била је идеја о „федерализацији света“.

Креатори овог документа су констатовали да би на тај начин била уништена срж православне теологије, што је по њиховом мишљењу најважније, јер се једино православна теолошка мисао може повезати са цивилним схватањем друштва и са оним што се у њиховом вокабулару назива глобализација.

На крају, оценили би да ће план напада на Руску православну цркву да се покаже катастрофалним за западне геостратегије. Сваки напад на Христову цркву се мора завршити само на један начин. Поразом нападача.

СЛУЖБЕ БЕЗБЕДНОСТИ САД РУШЕ ЈЕДИНСТВО ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Више пута до сада смо детаљно говорили о значају „Доктрине америчке борбе против Истока“ чији је креатор директор ЦИА Ален Далс (Allen Welsh Dulles, први цивилни директор ЦИА) у којој су наведене смернице како да се разоре традиционалне вредности које су присутне у православним земљама, тј. да се угаси национална свест њихових грађана и сломи војна моћ и дух словенских народа и њихових држава. Овако деструктиван план је разоткрио сам Ален Далс, који је рекао да се овај циљ може постићи јер су човечији мозак и свест људи склони променама. Оценио је да у словенским земљама треба посејати хаос, и на тај начин им неприметно наметнути лажне вредности и приморати их да их прихвате. Помоћу истомишљеника, савезника и помоћника у њиховим домовинама, неопходно је да се неповратно угаси њихова национална свест.

И поред чињенице што смо више пута износили детаље Далсове Доктрине, поновићемо да се њена суштина налази у помагању деспотизма чиновника, афирмисању корупције и непринципијелности, док честитост и праведност треба исмевати, и указивати да они никоме нису потребни већ да представљају остатак прошлости. Насупрот томе, од прворазредног значаја су промоција грубости и наглости, лажи и обмане, пијанства, наркоманије, издајништва, шовинизма као и непријатељства према другим народима. У том контексту, директор ЦИА је сматрао посебно значајним, да америчке обавештајне службе треба највише пажње да посвете деструкцији Русије.

Такође, до сада смо слушали да је Цариградски патријарх Вартоломеј у „присној сарадњи“ са State Department-ом и да је захваљујући тој сарадњи и подршци САД, призната расколничка црква Украјине. Овога пута стиже вест која говори много више од тога, заправо потврђује везу Цариградске патријаршије са безбедносним структурама САД.

Orthodox Christianity као и сајт Цариградске патријаршије у Америци (Orthodox Observer News) су 26.04.2023. пренели да је митрополит Елпидофорос, иначе поглавар грчке православне архиепископије Цариградске патријаршије у САД, био почасни гост на Националном обавештајном универзитету у Мериленду, на коме се образују кадрови свих 18 обавештајних агенција Америке (CIA, NSA, FBI, DEA и др). Високи званичник Цариградске патријаршије је говорио на тему: „Руско наоружање религије у сукобу у Украјини“. Национални обавештајни универзитет је водећа академска

институција америчке обавештајне заједнице, који образује кадрове свих 18 агенција обавештајне заједнице у САД. Ова историјска посета представља прво обраћање духовног вође грчке православне заједнице Америчке архиепископије, америчкој обавештајној заједници. Другим речима, ниво сарадње се уздигао на највиши пиједестал, с обзиром да је реч о историјском догађају. Председник универзитета др Џејмс Скот Камерон (J. Scott Cameron, Ph.D), упутио је позив Његовом Високопреосвештенству да посети обавештајни универзитет и подели своје јединствене перспективе и искуства о верској динамици сукоба у Украјини. Овај гест је учињен као да је митрополит Елпидофорос „високоранжирани обавештајац“ чији извештај интересује америчке безбедњаке? Цариградски високодостојник је говорио о „давању аутокефалности расколничкој цркви Украјине од стране Васељенске патријаршије као и импликацијама руског нарушавања Православне вере у украјинском сукобу“? Несумњиво да у последње време, ове црквене теме долазе све више у фокус западних политичких и обавештајних кругова. Митрополит Елпидофорос је том приликом уручио председнику универзитета др Камерону примерак своје књиге у вези цркве у Украјини, као и спомен икону у част стогодишњице грчке православне Архиепископије у Америци. По завршетку предавања, Архиепископ Елпидофорос је отпутовао у Константинопољ да присуствује седници Светог архијерејског синода и реферише запажања са последњег предавања у Америци.

Руски сајтови у Америци су пренели да Цариградска патријаршија има дугу традицију сарадње са обавештајном заједницом у овој земљи, што се детаљно наводи и у документима које је објавила ЦИА. На пример, Међуканцеларијски меморандум – OSS (Office of Strategic Services) Канцеларије за стратешке службе (агенција која је била претходница ЦИА) од 26. 03. 1942. године цитира тадашњег архиепископа Атинагору, а потоњег Цариградског патријарха, који је рекао: *„Имам три епископа који су под мојом влашћу, 300 свештеника и велику организацију која је распрострањена на великој територији. Свако ко је под мојом влашћу, уједно је и под вашом влашћу. Можете им издавати наређења за било коју врсту услуге која вам је потребна. Питања се неће постављати, и ваша упутства ће бити верно извршена. Молим вас пренесите господину Бернсу, да је то тако“*.

Бил Бернс (Bill Burns) је био директор тадашње агенције која је пандан данашњој ЦИА. Атинагора је касније у разговору са William J. Donovan-ом, шефом ЦИА, рекао да је *„спреман да се подвргне свакој дужности и да поднесе сваку могућу жртву за нашу вољену земљу која се бори за универзалну слободу и правду“*.

Подсећања ради, ЦИА и Анкара су договорили све детаље у вези доласка Атинагоре на чело Цариградске патријаршије, осим једног. Заправо, Цариградски патријарх је могао да постане само грађанин Турске, услов који Атинагора није задовољавао, тако да је 26. јануара 1949. године приликом слетања авиона председника Трумана којим је будући Цариградски патријарх слетео на истанбулски аеродром, Атинагори уручен нови турски пасош.

После свега изнетог, потпуно је јасно да је Цариградско давање аутокефалности расколничкој цркви Украјине, био заједнички пројекат украјинске и америчке владе, што су признале како црквене тако и политичке личности. Такозвани митрополит Макари Малетич (вођа расколничке групације у Украјини кога је Цариградска патријаршија неутемељеном одлуком рехабилитовала), више пута је јавно говорио о улози западних влада у стварању расколничке цркве. Он је јуна 2019. године, рекао да то није само заслуга Петра Порошенка (тадашњег председника Украјине) већ и Верховне Раде као и дипломата САД, Велике Британије, Француске и Немачке који су били заинтересовани за дешавања у цркви. Малетич је истакао да је „сигуран да се Васељенски патријарх не би одлучио на овај корак да није имао подршку у водећим државама света“.

Јануара 2021. године, бивши амерички Државни секретар Мајк Помпео је написао твит у вези настојања САД да Цариградска патријаршија призна расколнике, док је маја 2021. г. Валери Чали (амбасадор Украјине у САД од 2015-2019), изјавио да стварање расколничке цркве у Украјини, САД могу сматрати и сопственим достигнућем. Рекао је да су САД учиниле веома много да ово питање постане стварност за Украјину.

После давања аутокефалности расколничкој цркви у Украјини, било је неопходно обезбедити ширу подршку помесних православних цркава. Цариградску патријаршију су за сада подржале само три мање помесне цркве, и то атинска Архиепископија, Кипарска црква и александријска Патријаршија.

Када је реч о подршци Кипарске цркве, подсетимо се речи које је 2018. године Кипарски архиепископ Хризостом рекао московском патријарху Кирилу, у честитци поводом 1030. годишњице Крштења Русије:

„Кипарска црква никада неће одступити од свог става који смо вам више пута излагали, и свом снагом ће подржавати став Руске православне цркве по питању такозване аутокефалије Украјине. Она сматра овај став праведним и оправданим у потпуности. Управо се тамо налазе ваши духовни корени и не можете се отргнути од њих. По том питању, ми Кипрани вас посебно разумемо, гледајући на гроб и манастир апостола Варнаве, оснивача наше цркве, који су нам недоступни због турске инва-

зије (светиња се налази на територији Турске републике Северног Кипра). Главни разлог због кога смо пожурили да одговоримо на ваш позив на учешће у овим догађајима, био је да вас поново уверимо у непроменљивост нашег става“.

На жалост, ове речи поглавара Кипарске цркве су данас заборављене, јер је очигледно да су притисак извршили Американци, који су заинтересовани за слабљење Руске цркве али и настојање да грчки свет супротставе словенском свету. Данас је актуелан званичан позив Кипарске цркве митрополиту Епифанију Думенку (верском поглавару расколничке украјинске цркве) да посети Кипар, уз жеље „за успешно саслужење“.

Међутим, верници на Кипру верују да је недавни скандал у који је упао архиепископ Хризостом, повезан са аутокефалним питањем. Заправо, бивши министар унутрашњих послова Кипра Сократис Хасикос и шеф кипарског инвестиционог програма у Министарству унутрашњих послова Кристина Каула тврде да је поглавар Кипарске цркве олакшао издавање „златног пасоша“ малезијском бизнисмену Џоу Лоу 2015. године. Према њиховим речима, јерарх је затражио од министарства да се цела процедура реши на брзину. На крају, само четири дана након подношења захтева, Лоу је држао кипарски „златни пасош“ у рукама, а неколико дана пре тога је вечерао са Хризостомом, којом приликом му је уручио банковни чек за „прилог цркви“.

Закључујући, више је него јасно да се не бирају средства како би се Православна црква разјединила и увукла у поље геополитичке комбинаторике. Вартоломеј и његови архиепископи се налазе у „истом клубу или ложи“ са највишим политичким и обавештајним ауторитетима Запада, па је више него јасно зашто је неколико Цариградских патријараха у задњих скоро 100 година, неометано од осталих помесних православних цркава, радило у правцу стварања новог папе у Истанбулу. То би несумњиво представљало крај за Православну цркву какву данас познајемо.

Због наведених компромитујућих чињеница, крајње је упитно да ли се и даље Цариградски патријарх може сматрати првим међу једнакима по части (*Primus inter pares*), што се једино може и треба разрешити на Свеправославном сабору.

ЦАРИГРАДСКИ ПАТРИЈАРХ И РАСКОЛ НА АТОСУ

За Цариградског патријарха као да не постоје границе у испуњавању задатака западних политичких и обавештајних центара, када је у питању рушење јединства Православне цркве. После неканонског проглашења расколничке Православне цркве Украјине (ПЦУ), неканонског упада у поље јурисдикције Руске Православне цркве (РПЦ) у Летонији као и СПЦ у Северној Македонији, Цариградски патријарх се сада окупио на јединство Свете Горе, коју је још први византијски владар Цар Јован Цимиски 972. године признао као независну монашку државу, што јој данас признаје и Грчка и то по 105. члану Устава, као највишег правног акта. Треба нагласити да је Света Гора аутономна и независна у односу на државу као и остале цркве, док само у духовним стварима потпада под јурисдикцију Цариградске патријаршије.

На Светој гори се налази и светиња српске духовности, манастир Хиландар који је подигнут на иницијативу Светога Саве који се замонашио на Светој Гори 1191. године. Хиландар представља једно од најзначајнијих средишта српске културе и духовности, који је захваљујући сигурности и заштити Свете горе Атонске и њене аутономије, био поштеђен зле судбине која је задесила многе друге српске манастире.

Данас, Цариградски патријарх Вартоломеј, поглавар Константинопољске патријаршије чије је седиште на Фанару, предграђу Истанбула, намерава да са својим присталицама коначно „реши“ питање Светогораца који се противе признавању неканонске, зване Православне цркве Украјине. Заправо, садашњем управнику Свете Горе Атанасиосу Мартиносу ускоро истиче мандат, и у овом тренутку грчка влада, Фанар и грчка Црква преговарају о могућем наследнику. Има много личности које конкуришу за ово место, али је за сада немогуће са сигурношћу рећи име конкретног кандидата. Према доступним информацијама, коначан избор Мартиносовог наследника биће донешен након избора нове владе Свете горе, док ће одлуку да донесе грчко Министарство спољних послова, али тек пошто се Цариградски патријарх сложи са кандидатуром али не и грчка Црква. Ситуација је веома компликована јер Фанариоти желе да ограниче или преузму пуну контролу над присуством Руса на Атосу.

Поред тога, патријарх Вартоломеј и његова пратња су крајње незадовољни ставом који заузимају манастири Филотеј, Констамонит, Ксиропотам и Каракал у односу на расколничку Православну цркву Украјине. Вартоломеј намерава да уз помоћ новог намесника „реши питање“ са игуманима ових

манастира, мада преовладава веома лоше мишљење о Думеновим расколницима првенствено међу онима који говоре грчки језик. Поред тога, Цариградска патријаршија је одлучила да у блиској будућности коначно „затвори питање“ са манастиром стари Есфигмен, односно такозваним Зилотима. План је да се то учини помоћу новог гувернера.

У овом тренутку братство манастира нови Есфигмен шири гласине на Светој Гори, да се у старом Есфигмену чије се братство не потчињава патријарху Вартоломеју, „крију представници Вагнера“. У овом тренутку, на Светој Гори су огорчени подстрекивачким акцијама „присталица патријарха Вартоломеја“, које долазе од представника манастира Нови Есфигмен, Ксенофонт и Пантократор, који непрестно подривају мир и јединство Свете Горе.

Довољно је подсетити се речи игумана Вартоломеја из Новог Есфигмена који је позвао грчке власти да казне и „приведу на одговорност“ оне монахе који нису желели да се вакцинишу као и да би „Атос могао да постане база за руске бродове и подморнице“. Старешину манастира Новог Есфигмена одавно не поштују игумани светогорских манастира и светогорски монаси, али га толеришу зато што је намештеник и протагониста Цариградског патријарха Вартоломеја.

Свима је јасно да нема доказа о присуству Вагнероваца међу браћом старог Есфигмена, али нови управник Атоса под изговором да проверава информације, могао би уз помоћ полиције да уђе у манастир силом, чији монаси више од 50 година одолевају Фанару. Игуман новог Есфигмена Вартоломеј, кога на Атосу нико не поштује и чије братство атонци сматрају самозванцима, недавно се састао са Черновидским „епископом Православне цркве Украјине“ Германом, коме се пожалио на своју „бедну ситуацију“. Јасно је шта ове речи значе. Заправо, игуман Вартоломеј жели да заузме манастир стари Есфигмен и то у корист свог братства. Герман, као неко ко се сматра „стручњаком“ за та питања, може да буде од саветодавне помоћи када је реч о отимању манастирских просторија.

Једном речју, Цариградска патријаршија се налази у позадини потпуног неуспеха око преваре са признавањем тзв. Православне цркве Украјине, те су одлучили да се применом силе реше свих за њих неугодних светогораца. Истовремено, њихови „пријатељи“ из Стејт Департамента им дају инструкције и савете у вези примене насилних метода решавања проблема на Атосу, и то у директној комуникацији са грчком владом, оптужујући атонце за непостојеће грехе.

Осим тога, на Атосу се значајно повећао број монаха који се категорички противе признавању неканонске Православне цркве Украјине. Заправо, постоји неколико разлога који су довели до таквог стања. Прво, то

је насилни прогон који су организовали представници ПЦУ против канонске Украјинске православне цркве. Други значајан разлог представља став веома поштованих игумана и монаха, за које се испоставило да одбијају да признају Думенкове расколнике. Претпоставља се да ће с тим у вези бити примењене оштре мере принуде према игуманима оних манастира који одбију да признају ПЦУ.

Међутим, Цариградски патријарх је у спровођењу своје самовоље изгубио из вида веома важну чињеницу, а то је да игумани који упорно одбијају да признају Православну цркву Украјине, не износе само лично мишљење већ и мишљење братије својих манастира. Ситуација се сада развија тако да монаси веома желе да Мартинос остане управник Атоса, или барем да се уместо њега изабере особа која ће да следи основне принципе његове досадашње политике.

Светогорци кажу да је Мартинос увек стајао на страни монаха, али по свему судећи, мало је вероватно да ће Цариградски патријарх Вартоломеј оставити ову особу на месту управника Свете Горе јер има много ствари које „треба решити“, а за то је потребан непринципијелан и бескрупулозан службеник, којих има много у залихама Стејт Департамента.

У УКРАЇНИ ХАПСЕ МИТРОПОЛИТА КОЈИ ИМА 400 ДЕЦЕ

Да ли се уопште могу сагледати границе трагичних последица које је покренуо поступак неканонског давања аутокефалности расколничкој цркви у Украјини, од стране Цариградског патријарха Вартоломеја Првог. Више је него очигледно, да су најмоћнији западни верски, политички и обавештајни центри моћи, извршили притисак на Цариградску патријаршију да учини овај неканонски потез. Несумњиво да је питање аутокефалности одавно изашло из оквира црквених канона, и постало „пар екселанс“ једно од најважнијих геополитичких питања. На тај начин су политички кругови западних центара моћи, у првом реду Стејт Департмент и ЦИА, покушали да разједине православни свет, превасходно водећи рачуна о слабљењу моћи и утицаја Руске православне цркве.

Нажалост, тамна страна ове приче скрива судбине «малих људи» као и ломове које су преживљавали у својим дечјим душама, о чему рушитељи канонског поретка Православне цркве као ни геостратези, нису водили рачуна нити их је то уопште интересовало.

Један од таквих примера се догодио 21. 05. 2023. године када је Митрополит Банченски Лонгин Жар био позван на саслушање у Черновидску полицијску управу, уз образложење да је против њега покренут кривични поступак по члану 161. Кривичног законика Украјине, зато што је на литургијама „омаловажавајуће говорио“ о неканонској Православној цркви Украјине што је по наведеном члану закона окарактерисано као „изазивање међуверске мржње“. Митрополит је наводно тиме повредио верска осећања грађана, и изазвао заостравање унутрашње ситуације у региону.

У званичном саопштењу се каже да ће Суд да донесе „меру забране“ за Митрополита Лонгина, не наводећи у ком временском року? То нас наводи на закључак да је више него јасно да би украјински правосудни систем могао да пролонгира доношење одлуке о његовом „кажњавању“, с обзиром да је прошло више од месец дана од када је митрополит саслушан, као и да је реч о неупоредиво сложенијем и специфичнијем поступку, него што би био случај са било којим другим епископом или грађанином Украјине. Ствар је деликатна управо због чињенице што је митрополит Лонгин отац 400 деце!

Драматично изгледа апел који су сирочад упутила председнику Украјине Володимиру Зеленском, за окончање прогона митрополита Лонгина, који је 7. јуна 2023. г. објављен на Јутјуб каналу банченског манастира

Вазнесења Господњег, што је објавио Савез православних новинара под насловом „Не осуђујте нашег оца“!

У апелу се каже: *„Ми, деца великог човека, митрополита банченског Лонгина, обраћамо се Вама са молбом – спасите нашег тату. Не осуђујте га! Наш тата чини много доброг за нас. Храни нас, даје нам да попијемо и поједемо све што нам је потребно. И што је најважније, он нам пружа љубав. Он нас учи да волимо Бога, људе и своју отаџбину Украјину“*, пише у апелу многобројне деце митрополита Лонгина, и додаје. *„Клањамо Вам се и молимо, молимо – не дирајте нашег тату. Ми га волимо. За нас је он заштита, подршка и љубав. Он је нешто најдрагоценије што имамо у овом животу. Ми имамо физичке недостатке, али нама је веома лепо са њим“*.

За свој неуморни рад, митрополит Лонгин је 2008. године званично добио титулу Хероја Украјине. Али сада је тај херој на мети као државни непријатељ, због „подстицања верског непријатељства“ – иста оптужба каква је подигнута и против неколико других архијереја.

Пре много година, 1992. док је још био јеромонах Черновидске епархије Украјинске православне цркве Московске патријаршије, отац Лонгин Жар је довео дечака Вању у манастир који је основао у част Вазнесења Господњег. Тада је у манастиру постојао само један храм. Вањичка је био веома слабо и болесно дете, са церебралном парализом из Черновидског сиротишта. Отац Лонгин га је усвојио а онда је усвојио још једно дете, па још једно. Године 1994. је већ био отац двадесет деветоро деце, а онда, када су понестале странице у пасошу где се уносе подаци о усвојеној деци, отац Лонгин је формализовао старатељство. У почетку се на територији манастира налазило сиротиште за сву ову децу, која су митрополита звали „татика“ што у преводу са молдавског значи тата. Међутим, касније је одлучено да се изграде посебне зграде за децу, па је тако изникло дечје сиротиште у селу Молница. И мора се рећи да ово није само сиротиште, већ прави рај из бајке, у коме деца живе у одличним условима, и о њима брине више од 100 особа, које укључују монахиње, висококвалификоване учитеље као и лекаре. Фактички, деци је обезбеђено све што је потребно, од лепих и пространих соба, до рачунарских часова и игралишта. Штавише, пошто је митрополит Лонгин отац ове деце, он наставља да их издржава чак и пошто су довољно одрасли, када би могли да напусте сиротиште. Дирљиве су слике како се митрополит Лонгин брине о њима, заправо као да су његова деца, припрема их за образовне установе, издржава финансијски, брине о становању, па чак и женидби и удаји, односно, ради све што треба да раде добри и нормални родитељи.

Међутим, многа деца не могу да напусте сиротиште, јер међу синонима и кћерима овог племенитог великодостојника УПЦ, има оних који немају екстремитете или су болесни од тешких облика церебралне парализе. Очигледно да је овој деци неопходна континуирана професионална помоћ. За сада им митрополит Лонгин са својим помоћницима пружа комплетну услугу.

Ипак, поставља се питање, шта ће бити са овом децом ако се, не дај Боже, нешто деси митрополиту. Мишљења смо да то није тешко погодити. Због горе поменутих геостратешких планова и неканонских поступака Цариградског патријарха, у овом тренутку украјинске власти покушавају да створе ситуацију како би постојање Украјинске православне цркве било физички онемогућено на територији земље. То значи, да ће се цркве и манастири једноставно одузимати, или у корист неканонске Православне цркве Украјине или у корист државе, и биће претворени у музеје или складишта хране. Заправо, ако ови храмови падну у посед Думенковим присталицама, они ће највероватније престати да нормално функционишу. Максимум који се од њих може очекивати, биће „богослужења“ која ће се одвијати само периодично.

Када је реч о хуманитарним, мисионарским или добротворним пројектима, њихова судбина ће бити тужна и унапред одређена. Једном речју, биће затворени. На пример, у граду Хменицки, представници неканонске Православне цркве Украјине, су уз подршку власти одузели неколико цркава Украјинској православној цркви. Шта су прво „урадили свештеници“ Думенкове структуре? Певали су химну Украјине и отворили добротворне мензе при храмовима. Шта ће онда бити, у таквом случају, са митрополитовом децом, и куда ће они ако њихов татика, њихов татица буде послат у затвор? Они нису потребни држави а још мање Православној цркви Украјине. Њихово издржавање захтева огромна средства, тако да би њихова судбина била исувише мрачна. Митрополит Лонгин је монах, али монах који има огроман ауторитет међу обичним верницима. Када су грађани сазнали да је митрополит позван на саслушање, дошли су да га подрже. Неколико стотина људи је молитвено саосећало са својим архипастиром, стојећи на улици и чекајући га да изађе и исприча шта се дешава. Они га заиста искрено и истински воле јер у њему виде пастира, хришћанина и епископа Цркве Христове, који показује и доказује своју верност Христовом Јеванђељу, и то не речју већ делом.

Можемо да претпоставимо да уколико су стотине људи дошли на његово саслушање, на Судски процес би дошле хиљаде, можда чак и десетине хиљада грађана. Осим тога, случај митрополита Лонгина већ има

међународни одјек и изазива збуњеност, разочарање и огорченост, нпр. Румуније и Молдавије. Овде не говоримо само о обичним верницима већ и политичарима. Поставља се питање, да ли је у овој ситуацији Украјини потребан још један унутрашњи сукоб који би готово сигурно довео до међународног скандала. С тога постоји нада да ће украјинске власти имати мудрости да не предузимају даље кораке према Митрополиту Лонгину. У том случају, он би наставио да се мирно моли и васпитава своју децу.

На крају, можда је ово само освета суровог, крвожедног и сатанистичког Запада, на осуде које је митрополит Лонгин изрекао још 2014. године на рачун политике светског хегемона, рекавши да: „САД уживају у крвопролићу у Украјини“. У том контексту Епископ банченски, викарни епископ Епархије черновицке (Украјинске православне цркве Московског патријархата), је одржао оштру беседу против рата у Украјини и руководства те државе, које је назвао „проклетницима и слугама сатане“. Затим је додао: „Убијено је око десет хиљада војника, а њихове мајке не знају да они нису више међу живима. Не занима ме политика, али вам говорим са болом, јер ово није рат против непријатеља, већ међу нама самима. САД желе да виде како православни народи убијају једни друге, док они једу, пију, веселе се, и радују томе што се на светој земљи пролива крв. Они ће платити за ту крв, која се налази на њиховим рукама и одећи. Све је то дело проклете Европе, за коју су нам очеви говорили: 'Не клањајте се зверовима', као и Американцима, који где год да се умешају сеју мржњу и крвопролиће. Сада су се измакли и уживају у проливању крви наших хришћана“, рекао је митрополит Лонгин.

Закључујући, делује крајње цинично и жалосно изјава портпаролке Канцеларије високог комесара УН за људска права Елизабете Тросел, о „забринутости због ситуације у вези канонске Украјинске православне цркве и праћења њеног утицаја на поштовање људских права у Украјини“? Тим поводом Е. Тросел је казала: „Канцеларија је забринута због свих дешавања у Украјини и анализирамо њихов утицај на људска права. УН позива све укључене стране да се уздрже од било каквих корака који би додатно могли да повећају тензије и доведу до погоршања ситуације у правцу насиља“.

Очигледно да је ова међународна организација која је основана 26. јуна 1945. године са седиштем у Њујорку, САД, и то као „глобално удружење влада које сарађују на пољу међународног права, глобалне безбедности, економског развоја и социјалне једнакости“, у потпуности нарушила свој углед и кредибилитет. Данас, УН делују као једна потпуно истрошена и превазиђена организација која би требала да се реформише

из темеља и поново одлучује о основним принципима као и промени седишта свог деловања.

ВАРТОЛОМЕЈ И ЗЕЛЕНСКИ НА ИСТОМ ЗАДАТКУ

Вест која је потресла цео православни свет и коначно скинула маске са лица свих актера који учествују у рушењу јединства Православне цркве, гласи да се председник Украјине Володимир Зеленски, 08. јула 2023. године састао са цариградским патријархом Вартоломејом Првим, на Фанару, у Цариграду. Како преносе грчки медији, „током састанка је разматрано питање давања статуса ставропигије Васељенске патријаршије Кијево-печерској лаври“? Грчки сајт „Ромфеа“ је пренео да су две стране током сусрета разговарале и о „другим активностима у вези са уједињењем украјинског Православља“.

Раније је сајт „СПЖ“ – Савеза православних новинара пренео да су, према речима Људмиле Филипович, члана Државне комисије за етничку политику при канонској Украјинској православној цркви (УПЦ), монасима Лавре понуђене три опције – прелазак у расколничку „Православну цркву Украјине“ (ПЦУ), Цариградску патријаршију или одлазак у Руску Федерацију.

Упркос томе, „Ромфеа“ преноси да монаси Лавре не желе ни да чују да пређу у крило расколничке Православне цркве Украјине (ПЦУ), нити да прихвате статус ставропигије Васељенске патријаршије, „што представља највећу препреку која отежава преговоре“.

Нема сумње да ово представља најдиректнији отворени чин варварског и разбојничког отимања светиња највеће Православне аутокефалне цркве – РПЦ. Кијево-печерска лавра представља симбол идентитета и континуитета руског народа. За руско национално биће она представља Руски Јерусалим, баш као што су и српске цркве и манастири на Косову и Метохији за српски национални етнос.

Како је могуће да симбол постојања и трајања руског Православља постане ставропигија Васељенске патријаршије, када знамо да је ставропигија (грчки – *σταυροπηγία*) црквена установа која не потпада под надлежност месне епархијске власти, већ је потчињена непосредно патријарху или Светом архијерејском синоду, у овом случају Руске православне цркве. Манастир је саграђен за време Кијевске Русије 1015. године, и подигао га је Антоније Печерски, Кијевски Рус, родом из Љубеча.

Ставропигијски статус се најчешће даје појединим манастирима или парохијама од посебне историјске или друге важности. Примера ради, у Српској православној цркви је најзначајнија ставропигијална установа Манастир Пећка патријаршија, који је непосредно потчињен српском патријарху, који је и архиепископ пећки.

У прилог томе, врло индикативно је да је Kathpress (католичка новинска агенција из Аустрије), пренела да је од 1. до 7. јуна 2023. године у Александрији у Египту, одржано Петнаесто пленарно заседање Заједничке међународне комисије за богословски дијалог Римокатоличке и Православне цркве, којим је руководио патријарх александријски и све Африке Теодор II. Наводи се да је било присутно осамнаест чланова римокатоличке цркве као и десет представника православних Цркава, и то: Васељенске, Александријске, Јерусалимске, Румунске и Грузијске патријаршије, као и представници Грчке, Кипарске, Пољске и Албанске цркве као и Цркве Чешке и Словачке.

Комисија је радила под руководством два копредседавајућа, и то, митрополита писидијског Јова (Цариградска патријаршија) и кардинала Курта Коха (Понтификална комисија за унапређење хришћанског јединства).

Аустријска новинска агенција преноси да је историјско проучавање саборности и првенства у другом миленијуму, показало „да су оба гледишта неприкладна“? Другим речима, постало је кристално јасно да саборност за римокатолике не треба схватати искључиво у смислу консултације, док је за православне хришћане првенство више од почасне титуле. Са богословске тачке гледишта, саборност и првенство се морају посматрати као „међусобно повезане, комплементарне и неодвојиве стварности“.

Коментаришући питање у вези Саопштења у коме се каже да Грузијска црква не може да се сложи са неким тачкама документа, професорка католичког богословља у Бечу и чланица Комисије, Тереза Хаинтхалер је рекла информативној служби „Про Ориенте“, да су проблеми представника Грузијске цркве фундаменталне природе. Они су мишљења да је јединство Цркве (Христове) дато, и да се Црква не дели. Стога и не може бити настојања да се обнови јединство. Постоји само једна Црква Символа вере, која је у овом погледу једино Православна црква. Грузијци су тако изразили став антиекуменистичких снага, који у различитој мери постоји у свим православним Црквама. Осим тога, неки од претходних докумената у православно-католичком дијалогу једва да су познати јавности.

Такође, професорка Хаинтхалер је изразила жаљење што Патријаршије Русије, Антиохије, Србије и Бугарске нису послале своје представнике у Александрију. Међутим, „због свеправославног договора, дијалог ће се наставити чак и уколико нека Црква не пошаље своје представнике на неко од заседања, осим ако не постоји свеправославна одлука да то не учини. Дакле, документ као такав постаје пуноважан при његовом усвајању, и без присуства Антиохијске, Московске, Српске и Бугарске Цркве“.

Овде је потпуно неразумљиво и нелогично објашњење да ће се „због свеправославног договора дијалог наставити чак и уколико нека Црква не пошаље своје представнике“? Управо је супротно, тј. документ не може бити прихваћен уколико нека од аутокефалних православних цркава није послала свог преставника, јер би тиме био нарушен принцип саборности. Објашњење католичке професорке Хаинтхалер је још неразумније, уколико се узме у обзир да овом скупу није присуствовао представник највеће Православне цркве на свету – Руске православне цркве.

Више је него очигледно да је реч о избегавању доношења одлука на основу саборности, каква је била пракса у хришћанској цркви током првог миленијума, све до 1054. године када је дошло до великог раскола, односно шизме, када се римокатоличка црква отцепила од Хришћанске цркве и хришћанство поделило на Источно (православно) и Западно (римокатоличко).

Један од суштинских разлога тадашњег раскола, био је и еклесиолошки спор поводом нарушавања црквене саборности од стране римокатоличке цркве, због стално изражене тежње за доминацијом над целом хришћанском црквом.

Из истог разлога, римокатоличка црква је донела још једну „новотарију“, а то је папска непогрешивост када говори „ex cathedra“ о питањима вере и морала, која је прихваћена на Првом Ватиканском сабору 1869-1870. године у време папе Пија IX, и што је још чудније, „ретроактивно се примењује“. Поред филиокви или западног учења о двоструком исхођењу Светог духа, употреби бесквасног хлеба или хостије којом се причешћују римокатолици за разлику од православца који се причешћују из путира телом и крвљу Христовом, индулгенције или откупа грехова новцем као и других новотарија, најдубљи еклесиолошки спорови су били у вези поштовања црквене саборности и неприхватљиве папске непогрешности. Другим речима, то би значило да би папа на земљи представљао самог Господа Исуса Христа? Ово демонско учење представља последицу гордости римских папа, због чега је Свети Цариградски патријарх Фотије, још у деветом веку анатемисао властољубивог и гордог јеретика папу Николу. На жалост, и Цариградски патријарси двадесетог века, себе нису сматрали само првим међу једнакима по части, већ и првим по власти, почевши од патријарха Мелентија, преко Атинагоре, па све до најгорег Вартоломеја Првог.

За православну теолошку мисао, тако нешто је апсолутно неприхватљиво, као што је неприхватљиво и нарушавање принципа црквене саборности, а тиме и објашњење професорке Хаинтхалер да би закључци са богословског дијалога Римокатоличке и Православне цркве били важећи и

без присуства Антиохијске, Московске, Српске и Бугарске Цркве приликом њихових усвајања.

Све до сада речено, указује на тројну везу – Вартоломеј-ЦИА-Ватикан у циљу урушавања јединства Православне цркве, са нагласком на Руску православну цркву која представља носећи стуб постојања руског националног бића, руске државности али и Православне цркве у целини.

Данас се цео Запад хорски моли за „пад Путина“, сматрајући га зачетником ратног сукоба у Украјини, а превиђа чињеницу да се треба молити за „смену Вартоломеја, као онога ко је упалио фитиљ сукоба два православна народа, злоупотребивши најосетљивију тачку у људском бићу, а то су верска осећања као и уништење њихове вековне канонске Украјинске православне цркве Московске патријаршије“. Друга битна тачка је потпуна денацификација и уништење најдеструктивније идеологије у историји човечанства, фашизма. Име Владимира Путина се само користи као димна завеса, како би се неприметно имплементирале све деструктивне, веома опасне и девијантне новине Западног света, које озбиљно угрожавају опстанак људског рода (хомосексуализам, еутаназија, сатанизам...).

Супротстављање оваквим деструктивним и девијантним појавама, представља једини пут којим се људски род може спасити од потпуног суноврата и понора пред којим се налази.

ПРОТЕРИВАЊЕ СВЕШТЕНИКА ПОДВОРЈА МОСКОВСКЕ ПАТРИЈАРШИЈЕ ИЗ БУГАРСКЕ

Данас је јасније више него икада пре, шта је светски познати геополитичар Збигњев Бжежински мислио када је изговорио чувену реченицу: „Комунизам је готов, на реду је православље“. У данашњем тренутку је кристално јасно да су православље и православни народи једини прави противници глобализма, и то из разлога што нико други нема адекватну алтернативу глобализацији. Бжежински је схватио да Кина и земље муслиманског света нису у могућности да понуде нови светски морални пројекат. Због тога се указује на неопходност уништења сржи православне теологије, јер је једино православну теолошку мисао могуће повезати, са оним што је Бжежински у свом вокабулару називао глобализацијом.

Подсетимо се да је 1993. године управо овај амерички геополитичар, упозоравао тадашњег председника САД Била Клинтона да је „неопходно“ што пре решити питање руске националне мањине у бившим совјетским републикама, како би спречили Русију да у каснијем периоду испуни тај „вакум“, и тако поново постане моћна империја. Другим речима, тражио је да се реши питање милиона Руса који су преко ноћи остали мањински народ, и да на сваки начин буду онемогућени да се повежу са својом матичном земљом Русијом.

Такође, ништа мање познати амерички политиколог, саветник и академик Семјуел Хантингтон, је тврдио да су Русија и њена православна цивилизација неприкладне за Нови светски поредак, те да их с тога треба променити. Не треба сметнути са ума да је реч о човеку који је више од пола века провео на Универзитету Харвард, где је био директор Харвардовог Центра за међународне послове, као и да је постао светски познат по својој теорији из 1993. године – „Сукоб цивилизација“, која говори о стварању Новог светског поретка после хладног рата. Хантингтон је тврдио да се будући ратови неће водити између земаља, већ између култура, и предвиђао да ће исламски екстремизам постати највећа претња западној доминацији на глобалном нивоу.

Сведено у једноречје, то значи да им је данас Русија једина озбиљна препрека на путу ка успостављању доминације на глобалном нивоу. Англосаксонски Запад јасно запажа да су сви православни народи широм света осетили радост због буђења Русије, која је високо подигла заставу Православља и православних вредности у борби против сатанизованог Западног хегемона. Они су јасно уочили да је једна од суштинских каракте-

ристика православне вере, управо аутокефалност православних Цркава којом се, у јединству вере препознаје национална јурисдикција и аутентичност културе као и етнички карактер. Насупрот наднационалним религијама као што су католичанство или будизам, Православна Црква је увек делила судбину свог народа.

Када је реч о католичанству оно данас представља систем државне и професионалне делатности, као да је реч о великој мултинационалној корпорацији. Ако узмемо у обзир веру у Господа Исуса Христа, у католичкој цркви она не представља суштину постојања, већ средство за манипулацију.

Разматрајући ситуацију у Украјини, увиђа се да ова земља не представља ништа друго већ само средство за вођење тзв. прокси рата, ради остварења циљева Западног хегемона. Потпуно је јасно да је њихов једини циљ да се Украјина потпуно одвоји од Русије и претвори у антируски полигон за извођење ратних дејстава.

Када је реч о Српској православној цркви (СПЦ), Свети Сава је још 1219. године у малоазијској Никеји тражио од цариградског патријарха аутокефалију за своју цркву, чиме је државу Немањића заувек определио. То је најбоље описао блаженопочивши владика будимски Данило, који је рекао: *„Из Европе је већ тада допирао смрад инквизиторских ломача, тако да је Св. Сава хтео да спасе народ од пада у јерес“*.

Англосаксонски хегемон је јасно уочио да су аутокефалност и саборност Православне вере највеће препреке на путу реализације Далсове „Доктрине борбе против Истока“, у којој су наведене смернице како да се разоре традиционалне вредности које су присутне у православним земљама, тј. да се угаси национална свест њихових грађана и сломи војна моћ словенских држава. Иначе, Ален Далс (Allen Welsh Dulles) је био први цивилни директор ЦИА.

У овом документу се наглашава да се наведени циљеви могу реализовати путем корупције и то највиших црквених великодостојника.

Највероватније да је уз помоћ наведених метода, све почело „изненадним“ давањем аутокефалности расколницима у Украјини од стране Цариградског патријарха Вартоломеја Првог, што је било одлучујуће да се упали искра ратног сукоба који још увек траје.

Касније је поглавар Цариградске патријаршије извршио још један неканонски упад у поље јурисдикције Руске православне цркве (РПЦ), када је уз помоћ држаног врха Летоније „отргао“ Митрополију РПЦ од Мајке Цркве, и прогласио своју јурисдикцију на територији ове балтичке земље.

Потом је по истом рецепту разбојнички упао у поље СПЦ, тј. у аутономну митрополију Македонске православне цркве (МПЦ) која је у том тренутку имала пуну аутономију али под јурисдикцијом СПЦ, тј. патријаршије у Београду. Потом је, уз подршку екуменистичких јастребова из крила СПЦ, као и мешања државних органа у унутрашње ствари цркве, врх СПЦ донео одлуку о давању аутокефалности МПЦ-ОА и то као Мајка Црква, дајући у трајно власништво све цркве, манастире као и гробља српских јунака на којима почивају посмртни остаци највећих јунака које је имао српски род у својој историји, а који су положили животе за ослобађање тог дела Јужне Србије.

Очигледно је да је креаторима „Доктрине борбе против Истока“, осим коруптивних метода у знатној мери помогло и прихватање секуларизма од стране појединих помесних аутокефалних цркава. Ради подсећања, доктрина секуларизма представља одвајање индивидуалних права на религијско веровање од ауторитета државе, и замишљена је као одговор на питање, како признати и заштитити сувереност појединца у сувереној држави. У основи, то је подразумевало потпуну одвојеност Цркве од Државе и обрнуто.

Међутим, у данашње време сведочимо грубом мешању државних органа у унутрашње ствари цркве. Бугарски портал „24 часа“ је 21. 09. 2023. г. пренео да су бугарске власти протерале старешину Руске православне цркве у Софији, архимандрита Васијана Змејева и двојицу свештеника храма Светог Николе Мирликијевског Чудотворца, јер наводно, представљају „претњу по националну безбедност“. Како је за овај портал изјавила руска амбасадорка у Софији Елеонора Митрофанова, свештеници Руске православне цркве су позвани у миграциону службу, где им је речено да њихов даљи боравак у Софији представља претњу по националну безбедност, после чега су полицијским колима одведени до својих кућа како би купили ствари. Амбасадорка Митрофанова је додала да су потом одведени у цркву а одатле до границе са Р. Србијом.

Руска амбасада у Софији је издала саопштење у коме се изражава огорчење чињеницом и формом одлуке коју је донела бугарска страна. Такође се додаје да је „очигледно да је садашње руководство Бугарске поставило себи задатак да уништи не само друштвено-политичке, културне и хуманитарне везе између две земље, већ и да прекине односе између сестринске Руске и Бугарске православне цркве, као и да окрене руски и бугарски народ један против другог“.

Такође, Танјуг је пренео да је Министарство спољних послова Русије изразило снажан протест бугарском амбасадору у Русији Атанасу Кристину,

због протеривања свештеника Руске православне цркве из Бугарске. Руско министарство је деловање бугарских власти назвало провокацијом која је „потпуно у складу са актуелним евроатлантским смерницама за борбу против руског утицаја“ и обећало неизбежне непријатне последице по иницијаторе.

У исто време, патријарх Вартоломеј Први је боравио у Мађарској на позив бенедиктанаца Панонхалме, док је 30. 09. 2023. године на позив папе Франциска учествовао у Риму у „Екуменској молитви за успех предстојећег заседања Синода Католичке цркве“?

У тренутку када је опстанак јединства Православне цркве доведен до саме тачке пуцања, патријарх Вартоломеј Први се састаје са бискупом Католичке цркве Вилхелмом Краутвашлом, док неформалним разговорима присуствују Алфонс Клос, председник Про Ориенте, Питер Пифл-Перчевић, председник секције Грац Про Ориенте, православни теолог проф. Григорије Ларенцакис и председавајући Екуменског форума хришћанских цркава у Штајерској Кристијан Лајбниц и други.

После свега наведеног, нема сумње да смо сведоци одлучујуће борбе за опстанак Православне цркве, јер присуствујемо судару два света, две цивилизације, једном речју, сукобу добра и зла, хришћанства и сатанизма.

НАПАДИ НА СРПСКЕ ЦРКВЕ И МАНАСТИРЕ НА КиМ

И дан данас се множе безбедоносни и остали проблеми за Србе који живе на Косову и Метохији (КиМ) као и за српске цркве и манастире на простору јужне српске покрајине, упркос потписаним договорима са Приштином, и то уз посредовање Европске уније, у Бриселу 2013. и 2015. године.

Управо због чињенице што је Европска унија била гарант потписаних договора од пре 10 година, она сноси пуну одговорност за непружање заштите српском народу на КиМ, његове имовине као и заштите српских цркава и манастира. С обзиром да је искључиво албанска страна била та која није поштовала међународно потписане договоре, посебно је иритантна формулација бриселских бирократа „да се обе стране уздрже од даље ескалације“, коју смо до сада слушали много пута. Наравно да проблеми на Косову и Метохији не постоје од јуче, као ни од пре 20 или 30 година.

Чак шта више, писац ових редова се присећа детаља из историје своје породице и предања о крвавим сукобима на етничкој основи на Косову и Метохији (који су изречени на страницама ове књиге под насловом – РЕЧ АУТОРА), што је, на жалост, имало катастрофалне последице на судбину наше породице.

Као што је речено, мој деда др Аврам Валаванидис (1866-1913) доселио се као Грк из Мале Азије, Кесарије, у Битољ, Јужну Србију. Донео је одлуку да се одмах прикључи у српску војску као лекар добровољац, и постао је део чувеног *Српског санитета*. Убрзо је добио позив од г. Настасијевића, српског конзула у Приштини, да хитно дође јер је ситуација са српским рањеницима била драматична, а лекара је било врло мало. У такомбама је вршио хируршке захвате уз велики недостатак основног медицинског материјала, посебно анестетика.

Недуго затим, Турци су га открили и по кратком поступку осудили на смрт, па је депортован за Једрене одакле је са Садит Махмут пашом, одведен у Константинопољ да своју одбрану изнесе лично пред Султаном Абдул Хамидом II. Деда се бранио да је све чинио из медицинских, хуманитарних разлога и да за то ни од кога није примио новац. Због тога што није био страни плаћеник као и због чињенице да је био лекар којих је у то време било веома мало, помилован је и враћен у Битољ, где се поново прикључио Српском санитету. Иначе, то је било време када је пегави тифус био највећи непријатељ, и односио огромне жртве како међу војницима тако и меди-

цинском особљу. Велика већина српских рањеника је била заражена овом тешком генерализованом инфективном болешћу, за коју тада није било лека, и која је нарочито косила припаднике Српског санитета, међу којима је био и др Аврам, који је оболео од пегавог тифуса и преминуо у 47. години у српској војној болници у Битољу. Иза себе је оставио супругу и четворо малолетне деце у само праскозорје Првог св. рата, што је поражавајуће утицало на судбину целе породице, имајући у виду да је у том тренутку нестало њен носећи стуб!

Иако је остала удовица у 36. години са четворо малолетне деце, бака Хариклија је наставила да хода по трагу свог вољеног супруга др Аврама, па се посветила добротворном и хуманитарном раду у циљу заштите српског националног интереса, тј. заштите српских цркава и манастира на Косову и Метохији као и Јужној Србији (данашњој Северној Македонији). С обзиром да је породица била веома цењена и поштована, чест и драг гост у дому Хариклијином су били Св. владика Николај Велимировић као и Св. аве Јустин Поповић. У том контексту, бака Хариклија је са благословом Св. владике Николаја уступила део породичне виле у Битољу за потребе Духовног суда СПЦ. Такође је по благослову Св. владике Николаја прикупљала средства за обнову порушених и оштећених српских цркава и храмова, од којих је потпуно обновљен храм Св. Димитрија у месту Магарево (16 км удаљеног од Битоља).

Много година касније (око 1965. г), у малој цркви Св. Саве на Врачару служио је протојереј ставрофор Марко Димитријевић, који ми је као детету причао о мојој баки Хариклији, јер је изванредан број година био председник Духовног суда у Битољу у нашем дому. Говорио је са великим пијететом и поштовањем према мојој баки као и сваком тренутку који је доживео у нашој кући.

Као што видимо, судбина овог дела свете српске земље има дугу историју, као и многе знане и незнане јунаке. Игром случаја или судбине, Хариклијин унук и потписник ових редова је данас председник „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, који се залаже за јединство Православне цркве и очување традиционалних вредности: вере, породице, домовине и традиције.

Нажалост и данас, после више од 110 година, бележимо десетине напада на Србе који живе на овом простору, као и нападе на српске цркве и манастире, на домове и имовину Срба. Све је то довело до мирног али одлучног протеста грађана из српских општина на Северу Косова и Метохије и њихове одлуке о напуштању косовских институција, док се коначно не успостави Заједница српских општина на чије формирање се чека више од

10 година. Српска страна се увек залагала за мирно решавање проблема путем дијалога, што би било у функцији мирног суживота Срба, Албанаца и других народа који живе на том простору. Као што се наводи у саопштењу Светог Архијерејског Сабора Српске православне цркве свако прихватање самопроглашене независности КиМ, посредно или непосредно, *de facto* или *de iure*, било би у директној супротности са међународним правом, које је утемељено на Повељи Уједињених нација као и другим општеважећим актима и принципима.

Званични Београд је више пута истицао да би било каква решења супротна међународном праву допринела исељавању српског живља са ових простора, што би у крајњој инстанци угрозило опстанак нашег народа на његовим вековним огњиштима.

Упркос томе, косовске власти већ другу годину заредом, без икаквог објашњења, забрањују одржавање богослужења у храму Христа Спаса у Приштини, поводом прославе празника Вазнесења Христовог 25. маја 2023. г. Тим поводом је епархија рашко-призренска изразила најоштрији протест због отвореног кршења верских права и злоупотребе закона од стране косовске полиције, која је била дужна да обезбеди слободу окупљања у циљу изражавања верских потреба српског народа.

Такође, манастир Високи Дечани је 23. маја 2023. посетило 25 страних дипломата, и то само три дана након позива амбасадора земаља Квинте, ЕУ и ОЕБС да се манастиру врати 24 хектара земље, а на основу одлуке уставног суда још из 2016. године. Тим поводом је игуман Сава Јањић подвукао да би решавање правних изазова са којима се суочава Српска православна црква могло значајно да допринесе промоцији мултиетничности и подизању степена толеранције на Косову и Метохији, од чега би све заједнице имале користи, што би позитивно утицало на даљи ток дијалога.

Када је реч о међународној заједници, не можемо а да не приметимо да се користила двоструким стандардима готово увек када се приступало решавању питања Косова и Метохије. Према Албанцима је имала заштитнички став, док је Србе третирала потпуно супротно. Такав став је имала чак и онда када су екстремни албански кругови тврдили да су српске цркве и манастири на КиМ, илирско албанског порекла, и да су служили за богослужење албанског живља? Да апсурд буде још већи, чак су истицали да је једна од најславнијих српских историјских личности – Милош Обилић, албански јунак и да потиче из племена Копилик?

Без обзира на апсурдност и очигледност оваквих измишљотина, Србија и српски народ немају право на равнодушност а још мање на

инертност, из разлога што би се Србија на овај начин отуђила од своје духовности и културе. Коначно, једно од основних људских права, а то је право на културу и духовност, прокламовано је Општом декларацијом Уједињених Нација усвојеном 1948. године.

Исто тако, наведена Декларација УН се односи и на чињеницу да се никоме не даје право да верске објекте и споменике девастира, да пали цркве и друге светиње, да фалсификује историјске чињенице, краде и присваја српске националне симболе, јер они представљају идентитет и континуитет српства, саму суштину његовог бића, једном речју цркве и манастири на Косову и Метохији представљају српски Јерусалим.

Због свега реченог, данас пред Дечанима, Грачаницом, Светим Архангелима, Богородицом Љевишком и другим српским светињама, поред поноса осећамо стид и срамоту, због ирационалног егоизма и бесмислене посесивности светских моћника и спонзора тзв. албанске независности, који покушавају да изазивањем несреће и трагедије других, потхрањују илузију своје непостојеће величине.

Многима је јасно због чега један народ жели да присвоји територију другог народа, али исто тако, многим није најјасније због чега тај исти народ жели да присвоји историјско-митске личности другог народа. Најстрашније што се може урадити једном народу није да се он покори, нити да се присвоји његова територија, него да му се разбије идеја о њему самоме, о целовитости народног бића, да му се одузме отачка вера која га држи на окупу, да му се убије или одузме историјско сећање. После тога долази морална и материјална пропаст, а човек сам, без своје вере, без своје традиције и без свести о себи, не може да постоји.

Због тога ми морамо бити спремни на жртву и свесно учествовање у времену које долази, јер човека не чини оружје. Човека чини његово опредељење за свој народ. Оно представља највећи извор његовог самопоштовања и снаге. Не заборавимо да су Срби под Турцима били пет стотина година, и да су опстали као аутохтони народ. Али су се Срби чврсто држали своје вере, свог језика и свог културног наслеђа. Славили су славу и крштавали су децу. То је суштински разлог напада на српске цркве и манастире на Косову и Метохији.

Непобитна чињеница је да је управо снага те културе и традиције сачувала српски народ и његову територију од многих несрећа које су се вековима надвијале над небом Србије.

ПОКУШАЈ АМЕРИКЕ ДА ПРОШИРИ УТИЦАЈ НА ПРАВОСЛАВНЕ НАРОДЕ

САД као светски хегемон који осећа да се ближи крај његове доминације, открива последње карте, баш као и коцкар који после изгубљених партија почиње да се вади. Америка је у прошлости најчешће водила „прокси“ ратове, где су своје интересе и доминацију плаћали животима других народа. Исто су покушали и са стварањем „прокси“ цркве у Украјини (давањем аутокефалности расколничкој Православној цркви Украјине) са циљем да се продуби црквени раскол са канонском Украјинском православном црквом Московске патријаршије (УПЦ МП), и на тај начин створи једна националистичка секта која ће своју русофобну политичку активност да прикрива иза православних обреда.

Потпуно је јасно да је Турски сајт <https://www.cumhuriyet.com.tr/yazarlar/> био у праву када је још 2021. године најавио да САД желе да отворе још једно жариште, стварањем православног аналога Ватикану, и то баш у њиховој земљи што се домаћину ни најмање није свидело. И сајт borbazaveru.rs истиче да на такву констатацију указују резултати посете Цариградског патријарха Вартоломеја САД, током које је поглавар Фанара исказао незадовољство ситуацијом у Турској али и реакцијом Русије због његових активности у Украјини (неканонско проглашење аутокефалности расколника у овој земљи).

Другим речима, светски хегемон покушава да Цариградску патријаршију и његовог поглавару претвори у правога вођу православног света, а не само „првог међу једнакима по части“, како га сада признају све помесне православне аутокефалне Цркве, и не прихватају никакву другу могућност која би водила у јерес Источног папизма.

Када је реч о Источном папизму, ради се о учењу које је настало пре око 100 година, и чији је оснивач, по речима Св. Јустина Ћелијског, био Цариградски патријарх Мелентије Метаксакис, који је између осталог био и масон. У суштини, папизам је главно лажно учење паписта тј. римокатолика, чија је основна порука да римски папа није само први међу једнакима по части, како је увек веровала цела Христова Црква, већ да је римски папа и први по власти, тј. без себи равних. Другим речима, „он је изнад свих осталих патријараха и он је једини заменик Исуса Христа на земљи“? Ово лажно демонско учење које представља последицу гордости римских папа, настало је још пре 11. века и великог раскола између Источне и Западне Цркве, тј. отпадања римске патријаршије од Једне, Свете, Саборне и Апо-

столске Цркве – Православне Цркве. Управо због оваквог лажног учења Свети Цариградски патријарх Фотије је још у 9. веку анатемисао властољубивог и гордог јеретика папу Николу.

У суштини папизам представља највећу јерес од свих јереси, тј. она суштински представља одбацивање Богочовека Христа Спаситеља и ставља човека, тј. себе у центар, као идола. Папизам је породило протестантизам, а овај екуменизам као и сва остала лажна учења на Западу, тако да управо он представља узрок хиљадугодишње пропасти Запада. Те духовне последице се данас осећају као никада пре, јер на Западу никада није било горе. Папа је себе представљао као Главу Цркве, као онога без кога не може да постоји Црква, као господара над Црквом, као вишег од Цркве и као извор јединства.

У Цариградској патријаршији јереси-јерарх Јован Зизјулас је до смрти ширио лажну догматику, литургику и канонику чиме је утицао на духовно тровање великог броја душа, помоћу јеретичких учења – о смртности творевине, смртности душе, потирању подвига и етике, признавању содомита, епископоцентричности Цркве, источног папизма, екуменизма и других јереси.

На тај начин су многи цариградски патријарси током 20. века отимали канонске територије других Цркава, у првом реду Руске Православне Цркве и давали им самозване аутокефалије.

Тако је настала и лажна расколничка украјинска црква којој је недавно на неканонски начин патријарх Вартоломеј дао томос, а да претходно није скинуо анатему са украјинских расколника. То представља жестоки напад на Руску Православну Цркву тј. на Украјинску Православну Цркву Московске Патријаршије.

Разорни ефекат оваких одлука најбоље видимо управо на примеру Украјине, где државна власт чини све да забрани рад верским организацијама које су на било који начин повезане са Русијом.

У том контексту је председник Украјине потписао декрет који се односи на увођење „санкција против представника верских организација које су повезане са Русијом“, па се чак наводи да су њихови званичници посумњали да „Украјинска православна црква шири проруске ставове као и да је на једном од најсветијих места у Украјини – у Кијево-печерској лаври, откривен проруски материјал који потврђује повезаност свештеника са РПЦ“? С тим у вези, Државна служба безбедности (СБУ) је издала саопштење да су њени агенти извршили претрес у више од 350 црквених зграда, и пронашли одређену количину „проруске литературе, која се користи током студија, као и за пропаганду ‘руског света’“.

Реч је о лаври која представља руски Јерусалим, и која је од УНЕСКО-а проглашена за једно од највиших места светске културне баштине.

Касније је у саопштењу Одељења за спољне црквене послове Московске патријаршије објављено, да је реч о одређеној количини одштампаних Божићних посланица руског патријарха, које су биле намењене верницима у Украјини. Коначно, то је пракса и обичај у свакој Православној аутокефалној цркви, пред празник рођења Господа Исуса Христа.

Закључујући, морамо да констатујемо да на овај начин Американци покушавају да промовишу свој утицај на православне народе у Источној Европи и Балкану, као што су то чинили 40-тих година прошлог века. У исто време, они приморавају Турску да призна Цариградску патријаршију као „екуменску“ што она упорно одбија, јер је признаје само као верску институцију грчке православне заједнице по Лозанском уговору, и ни под каквим условима не жели да Фанар добије овлашћења слична Ватикану.

Истовремено, отварање богословије на острву Халки би требало да допринесе јачању претензија Фанара на статус „екуменски“, јер би на тај начин могли да студирају и свештеници из других православних земаља, што значи да Турска не би могла да контролише овај процес. Осим тога, ако би Фанар званично био признат као „екуменски“, тада би био укинут и услов који је до сада постојао, а то је да Цариградски патријарх и други свештеници Константинопољске патријаршије морају да буду и турски држављани. Другим речима, то би значило да се формира држава у држави, коју Турска не би могла да контролише, и на тај начин би Цариградска патријаршија могла да се меша у унутрашњу политику других православних земаља.

Иако су ово отворене жеље шефа Беле куће, на том путу се нашла Москва и РПЦ са својим чврстим ставовима, који представљају основне узроке и мотиве који су довели до прекида евхаристијског општења Руске православне цркве са Цариградском патријаршијом.

Уједно то представља једну од кључних опасности по опстанак јединства Православне цркве, јер су у питању највеће јереси савременог доба, као што су екуменизам, модернизам, либерализам као и ново лажно учење источног папизма.

ПАПА ФРАНЦИСКО, ЗЕЛЕНСКИ И САТАНИСТИЧКИ СИМБОЛИ

Данас када сведочимо угрожавању јединства Православне цркве више него икада раније у њеној историји, када се урушава комплетан морални и духовни поредак у Западној Европи и земљама Англо-саксонског простора, када процес дехристијанизације и афирмације многих девијантних друштвених појава као и успон сатанистичког покрета доживљавају врхунац, поглавар Римокатоличке цркве папа Франциско, је 13. маја 2023. г. за време посете Француској примио на поклон икону из руку председника Украјине В. Зеленског, на којој је приказана Богородица са потпуно затамљеним ликом Господа Исуса Христа?

Пошто су нам одавно познати политички, морални и верски ставови В. Зеленског, прихватање овако осликане иконе од стране поглавара Римокатоличке цркве папе Франциска нас је запрепастило, и оцењујемо га као отворено богохуљење и до сада не забележену провокацију упућену верницима.

Питамо се, да ли се на овај начин, јавно и званично уселио Дух Сатане у одаје Свете столице?

Као што је познато сваком хришћанину, икона на којој је осликана Мајка Божја, руком указује на свог сина Христа Бога спаситеља света, чиме сведочи да се сва Њена величина и слава налазе у Њему, Њеном Сину, Господу Исусу Христу. Овако осликана икона коју је примио папа Франциско са потпуно затамњеним ликом Господа Исуса Христа, представља до сада незабележено богохуљење како против Исуса Христа тако и против Његове Мајке Пресвете Богородице.

Као што наводи и о. Крсто Станишић за портал ИН4С, „овакво иконоругање и богохуљење, за које нису били способни ни најгори безбожници и гонитељи Цркве је ништа друго до смрдљиви дах сатанске религије и цивилизације, којој су се већ поклонили и чије жигове и бројеве носе безбожни владари, лажни пророци и првосвештеници“.

Питамо се, да ли овакав поступак папе Франциска представља пример демонстрације догме Римокатоличке цркве о Папској непогрешивости, која гласи да папа не може да погреша када говори са престола, тј. *ex cathedra*, и то посебно када је реч о питањима вере и морала. Подсећања ради, ова догма је званично установљена и прихваћена на Првом ватиканском сабору који је одржан 1869/1870, у време папе Пија IX.

Упркос томе, у време светог Григорија Великог (+604) када није било ни помена о увођењу у Хришћанску теолошку мисао таквих догми и ново-

тарија као што је тзв. папска непогрешивост, Св. Григорије Велики је у Књизи VII, Посланице 33, записао:

„.....ко год себе назива, или жели да буда назван, Васељенским Пастиром, у својој је гордости претеча Антихристу, јер себе гордо поставља изнад осталих“.

У данашњим измењеним социјалним и политичким околностима на геополитичком плану, када се води отворени рат против нашег Творца Господа Исуса Христа, када папа јавно прима Сатанистичке симболе који бораве у одајама Свете столице, у тренутку када се човечанство налази на граници суноврата а људски род у моралном и духовном слободном паду, нико нема право на инертност и спокој, на мир и одмор, на неутралност и незаинтересованост, јер се данас брани суштина нашег битисања на овом свету. Свако ћутање и тиховање у леденој тами своје самодовољности ће бити сматрано за грех.

У том контексту, на овом месту ћу се усудити да парафразирам речи Св. Владике Николаја Велимировића, које је пренео портал borbazaistinu.rs, а који је рекао да у борби истине и лажи и правде, неутралност значи помагање злу. Христос је као оштрим мачем поделио људе у две групе, рекавши: „Ко није самном, против мене је“. Другим речима то значи да они који нису ни врући ни хладни, дакле, неутрални, Њему су одвратни. Тешко је замислити хришћанина да под оваквом претњом може бити неутралан, а два пута теже замислити православног Србина, да може стајати по страни и бешчасно посматрати борбу између крстоносаца и крстоломаца. Бити неутралан, није одлика српског народа. Борећи се вековима за истину вере, за слободу и правду, српски народ је постао веома осетљив у погледу ове три неопходности за достојанствен живот појединаца и друштва, тј. вере, слободе и правде.

Св. Владика Николај Велимировић сведочи да Срби од пре око 100 година нису ни приближно били тако образовани као што су данашње генерације. И поред те чињенице, они се нису жалили на зло, већ су се борили против зла. Св. Владика истиче да данашњим генерацијама недостаје јунаштва. У том контексту подвлачи да су данас људи велико ватриште без ватре, и констатује да је бољи и један угарак који гори, но хрпа дрва у снегу, која је исто тако хладна, као и снег. Јунаштво је огањ који пали наше срце и греје нашу душу.

Такође, пророчки предвиђа да ће Црква Христова бити стављена ван закона, док ће за јавно спомињање Христовог Имена, бити прописане оштре казне. Многи ће на правди Бога завршавати оковани у ланцима и тамни-

цама, многи ће изгубити посао и остати без хлеба, писци колумни ће од горих од себе бити избацивани са посла, завладеће страх и бол.

Само ће ретки бити спасени, и то они који буду призивали Име Господње. А када Син Човечији буде изненада дошао и погубио „сина погибељи“, тј. последњег тиранина људи, питање је да ли ће наћи веру на земљи?

Наћи ће је, али не као јавну. Она неће боравити у данашњим велелепним храмовима, већ у пештерама и пустињама, јер је Црква Христова почела мучеништвом и завршиће се мучеништвом света.

Због тога митрополит канонске Украјинске православне цркве Московске патријаршије Јонатан упозорава, када каже: „Уразумите се и скрените са пута грешника, умијте очи водом покајања и мира Божјег!“

Данас су све стреле и све ватре усмерене према РПЦ која је једина остала имуна на бројне изопачености данашњег света, поготово на појаву највећег зла – сатанизма. Иако се чини да је остала сама, мора се истаћи да је остала постојана на трагу учења светих апостола, светих отаца и Васељенских сабора.

Због свега наведеног, свако од нас треба да да све од себе, и то без страха и без остатка, како би једнога дана и ми заслужили да будемо достојни потомци али и поштовани преци.

*Папа Франциско прима на поклон икону Мајке Божје са потпуно затамњеним ликом Господа Исуса Христа, од председника Украјине Володимира Зеленског?
(13. 05. 2023)*

ОДБРАНА НАЦИОНАЛНОГ ИДЕНТИТЕТА

У Лондону је настао дипломатски скандал када је 28. 11. о.г. Риши Сунак, председник владе Велике Британије, отказао сусрет са председником владе Републике Грчке Киријакосом Мицотакисом, и то само неколико сати пре њиховог билатералног сусрета. Разлог отказивања је настао пошто је председник владе Грчке дао изјаву за BBC водитељки Лаури Куенсберг, и том приликом истакао да би парthenонске скулптуре које се налазе у британском Националном музеју требало вратити на њихова првобитна постоља у Грчку, „јер је држање одређеног броја артефаката у Лондону а других у Атини, исто као када би нпр. чувену Мона Лизу преполовили на пола“.

Тим поводом је Мицотакис рекао да је "дубоко разочаран наглим отказивањем" састанка и одбио предлог алтернативног састанка са потпредседником владе британског Краљевства. Такође, грчки премијер је изјавио да „они који чврсто верују у исправност и праведност својих ставова никада не оклевају да се упусте у конструктивну аргументацију и дебату“. Исто тако, промптно је реаговао и портпарол грчке владе који је Сунакову одлуку да откаже састанак оценио „без преседана“ и додао да она представља „израз непоштовања“.

На овакав недипломатски потез свог премијера, реаговала је и британска лабуристичка партија, чији је лидер Кеир Стармер оптужио Сунака да се бави „малом политиком“ и да овакав потез „нема никакве везе са Британским музејом, већ је очигледно премијер изгубио своје кликере“ (алудирајући да је изгубио оријентацију).

У правцу заштите националног идентитета је реаговала и грчка црква. Тим поводом је архиепископ Елпидофорос рекао да „одлука Ришија Сунака да нагло откаже састанак са Киријакосом Мицотакисом због Парthenонских скулптура дубоко вређа све Грке широм света“. У том контексту је грчки црквени високодостојник констатовао да „парthenонске скулптуре представљају светионик заједничког људског наслеђа, док њихово поновно уједињење у Атини испуњава моралну и историјску одговорност Велике Британије“.

Истим поводом је објављен и опширан чланак у угледном атинском дневном листу ТА НЕА, из пера познатог новинара Јаниса Андрицопулоса, који наглашава да је веома жалосно што је премијер Сунак отказао састанак са премијером Мицотакисом поготово што су се на агенди састанка поред питања парthenонских скулптура, налазила и питања два крвава ратна сукоба који се одвијају на самим границама Европе. На тај начин би сва медијска

пажња била усмерена на укупан резултат посете грчког премијера Великој Британији. Оваквим недипломатским поступком премијер Сунак је постигао сасвим други ефекат, тј. данас је комплетна светска медијска пажња усмерена на проблем партенонских скулптура, анализирајући разлоге спора између Грчке и УК. Грчки дневник констатује да је за грчко национално биће кампања за поновно уједињење скулптура Партенона и њихова поставка у нови Музеј Акропоља у Атини – питање на које је премијер Мицотакис указао у свом интервјуу за ВВС – свакако добродошла. Дијалог између Атине и Британског музеја мора да се настави, као и притисак на британски естаблишмент и њихове политичаре. Закључујући, грчки дневник изражава наду да ће се на крају наћи задовољавајуће решење, које ће бити прихватљиво за обе стране.

Можда је највећа непријатност за британског премијера био недавни сусрет са својим сувереном краљем Чарлсом III, за време Међународне конференције о климатским променама COP28 у Дубају, када се краљ Чарлс III појавио са краватом у бојама грчке заставе. Више смо него уверени да је Риши Сунак разумео поруку коју је добио из дома британских монарха Бакингемске палате.

Какво је то културно и духовно наслеђе Грчке које је узбуркало целокупну светску културну и политичку јавност, и окупило велики број јавних личности тако да су неки од њих одавно постали почасни чланови Фондације „Мелина Меркури“, као што су Марио Соареш, сер Шон Конери, Мстислав Растропович, Пол Њумен, Џоан Вудворд, Костас Гаврас, Џули Кристи, Нана Мускури, сер Питер Устинов, принцеза Садрудин Ага Кан и бројни други?

То је прича о најпознатијем светском споменику са Акропоља – Партенону, који је посвећен грчкој богињи Атине – заштитници града, који је подигнут у 5 веку п.н.е. Реч је о најзначајнијој сачуваној грађевини класичног стила, чије се декоративне скулптуре сматрају врхунцем дорског стила и убрајају у најважнија дела старогрчке уметности. Због огромне уметничке вредности, Партенон је уврштен у ред најважнијих споменика светске културне баштине, који је претрпео многе ударце у историји, али му је највећи нанео амбасадор Британског краљевства у Константинопољу, Томас Брус, седми гроф од Елгина и једанаести од Кинкардина, у периоду од 1799. до 1803. године. То је било време када се Грчка налазила под отоманском окупацијом, што је британски амбасадор злоупотребивши положај и историјске околности и користећи се нечасним средствима као што су мито и корупција, на најгрубљи начин оскрнавио споменик насрнувши на њега физичком силом. Металним тестерама је исекао најлепше фризове, мер-

мерне плоче, па чак и једну каријатиду, и све то пренео у Енглеску, како би украсио свој дворaц који је градио у Шкотској.

У овим поступцима се најбоље може уочити основна карактеристика колонијалног менталитета, а то је грамзивост и незајажљивост у стицању богатства. Када је 1816. године лорд Елгин банкротирао, он је целокупну античку колекцију продао британској влади за 35.000 фунти стерлинга.

Очигледно да Британска влада није имала законско право да 1816. године откупи античку колекцију од Томаса Бруса или лорда Елгина, и то из два разлога: први, што је античко благо отуђено из земље на нелегалан начин и други што је античка колекција откупљена од Томаса Бруса као од приватног лица, што он није био, већ је у њен посед дошао злоупотребом положаја као највиши дипломатски службеник Британског Краљевства, што апсолутно дискредитује чин стицања власништва над партенонским скулптурама.

То је прича о дрској крађи националног блага под окриљем историјских околности, која опомиње о неопходности очувања националног идентитета и спречавању отимања културног и духовног наслеђа једног народа.

Она може да послужи као пример и српском народу, поготово у данашњем веома деликатном и опасном тренутку када је 28. 11. 2023. г. у српску цркву Светог архангела Михаила у селу Ракитница, општина Подујево, провалила група лица заједно са самозваним и лажним свештеником Николом Џуфком, иначе грађанином Републике Албаније, да би наводно обавили црквени обред. Ово кривично дело је још једно у низу, које има за циљ отимање духовне и културне баштине Српске Православне Цркве, односно „албанизацију“ или „косоваризацију“ српске културне и духовне баштине.

Циљ ове групе је био да српску цркву прогласе за “цркву Фана Нолија” која припада самозваној и самопроглашеној Албанској националној православној цркви из Елбасана. Такође нам је позната и аспирација Албанске православне цркве да прошири поље своје јурисдикције и на простор КиМ, чиме би српски народ остао без свог културног и духовног наслеђа!!!

Очигледно да је овај дрски поступак представљао само „пробни балон“ у правцу отимања свих српских цркава и манастира на КиМ, на који се са наше стране није оштрије реаговало, изузимајући саопштење епархије Рашко-призренске.

Због свега наведеног, у овом тренутку нико нема право на мир и спокој, на инертност и незаинтересованост, на неутралност и проналажење ко зна каквих разлога за неучествовање у одбрани националног

идентитета и духовног наслеђа српског народа, које су нам сачували и одбранили најбољи које је српски род имао у својој историји.

Поготово не данас када живимо у времену велике лажи, и непоштовања међународних правних аката као ни одлука било које међународне организације (било да је реч о УН или УНЕСКО) па чак ни Ванкуверске декларације УН из 1976. године, која гласи да је „Неотуђиво право сваке земље да са пуним суверенитетом буде баштиник себи својствених културних вредности, које су плод целе њене историје“.

УН ЗАБРИНУТЕ ЗБОГ ДРАСТИЧНОГ КРШЕЊА ВЕРСКИХ ПРАВА ГРАЂАНА УКРАЈИНЕ

У тренутку када се суочавамо са једним од највећих проблема међународне заједнице, као што су стални и све јачи напади на многе аутокефалне Православне цркве као и драстична кршења верских права грађана, и то у тренутку када нам светски хегемон – САД, на најгрубљи начин демонстрира своју „надмоћ“ и указује на бесмисленост постојања некада значајних и веома важних светских организација као што су УН, СЗО, СТО, ММФ, Светска банка, Међународни суд правде и др, архијереји и свештенство бројних помесних православних цркава, су се 19. децембра 2023. године окупили заједно са бројним невладиним организацијама које имају консултативни статус при УН, а у циљу оснивања Међународног удружења за људска права Црква против ксенофобије и верске дискриминације.

Тим поводом је епархија Черкаска (УПЦ МП) издала саопштење да је Међународно удружење основано са превасходним циљем да утиче на спречавање и заустављање прогона клирика и лаика канонске Украјинске православне цркве (УПЦ). Другим речима, овај чин представља крик и вапај упућен међународној заједници која би коначно морала да предузме неопходне кораке у складу са међународним законом и актима, у правцу заустављања варварског дивљања и злостављања Украјинске службе безбедности према свештенству и монаштву Кијево-печерске лавре.

У саопштењу се наводи да Координациони савет Међународног удружења чине: Митрополит черкаски Теодосије (УПЦ, против кога се води судски поступак дуже од годину дана), Митрополит тулчински и брацлавски Јонатан (УПЦ, осуђен на пет година затвора на основу лажне и измишљене оптужбе), Митрополит Вострански Тимотеј (Јерусалимска Патријаршија), Архиепископ севастијански Теодосије (Јерусалимска Патријаршија), Митрополит берлински и немачки Марко (РОЦЗ), митрополит ловечки Гаврило (Бугарска православна црква), протојереј Дмитро Сидор, настојатељ ужгородског Саборног храма Воздвижења Часног Крста (УПЦ).

У том контексту се додаје да су представници УН више пута изражавали забринутост због кршења права УПЦ, док су верски лидери и активисти за људска права стално позивали украјинске власти и председника Зеленског, да заустави кршење права верника УПЦ и тим поводом се обраћали носиоцима специјалних мандата УН, као што су Високи комесар УН за људска права и Савет УН за људска права.

Истине ради, неопходно је истаћи да су представници УН више пута скретали пажњу на критичну ситуацију у вези кршења права верника УПЦ. У ток контексту, Канцеларија високог комесара Уједињених нација за људска права је 24. марта 2023. године објавила извештај о слободи вероисповести у Украјини за период од 1. августа 2022. до 31. јануара 2023. године, у којем се наводе документи бр. 8221, бр. 8262 и бр. 8371 (тзв. закона о „забрани УПЦ“), и изражава забринутост због употребе такозованих „мера безбедности“ од стране СБУ против УПЦ. „СБУ је извршила претрес на многим местима (неке од њих су оквалификоване као „мере безбедности“) и то у неколико манастира, канцеларија, образовних установа и других поседа УПЦ у Кијеву, Ривнеу, Житомиру, Ивано-Франковску, Черновцима, Дњепропетровску, Хмељницком, Черкасима, Волињу, Херсонске, Тернопољске, Полтавске и Закарпатске области“. У извештају се наводи да су поједини свештеници УПЦ испитивани уз помоћ полиграфа и да су против њих подигнуте најмање три кривичне пријаве, које се односе на „кршење равноправности грађана на основу националне и верске припадности као и задирање у територијални интегритет и неприкосновеност Украјине...“.

У вези тога, Канцеларија високог комесара Уједињених нација за људска права наглашава да „ОНСНР (Office of the High Commissioner of Human Rights) изражава забринутост да би поступање државних органа против припадника УПЦ могло да поприми дискриминаторски облик, и с тим у вези подсећа на потребу да све особе које се суочавају са кривичним пријавама, морају да уживају пун спектар права на правично суђење“.

Када је реч о извештају „Прегледа стања људских права у Украјини“ за период од 01. фебруара – 30. априла 2023. године, UN ОНСНР бележи раст „говора мржње“ и насиља над Украјинском православном црквом, у документу у коме се наводи да су „током 2023. године, градски и регионални савети области Хмељницки, Ривне и Волин забранили активности УПЦ на својим територијама, након што су то претходно учинили регионални савети Лавовске, Житомирске, Виницке и Тернопољске области, иако је таква забрана ван надлежности локалних комитета. Многи месни одбори су се такође пријавили за раскид уговора о закупу тзв. државне имовине са УПЦ (реч је о земљишту на коме се налазе сакрални објекти УПЦ а које су совјетске комунистичке власти декретом одузеле и као новог власника уписале државу). У извештају се наводе и друге „мере против Украјинске православне цркве“, као што су претреси богомоља и других објеката, пријаве о „сумњивим“ свештеницима и њиховом стављању у кућни притвор, ситуацију са присилним исељењем монаха из Кијево-печерске лавре.

Такође је и HRMMU (Human Rights Monitoring Mission in Ukraine) изразио забринутост да би „кумулятивни ефекат владиних акција против УПЦ могао да буде третиран дискриминаторским“.

С тим у вези је помоћник генералног секретара Канцеларије високог комесара Уједињених нација за људска права (ОНСНР) Ilze Brands Kehris 17. новембра 2023. године изнела критичке примедбе на усвајање првог представљања дискриминаторског Нацрта закона 8371 од стране украјинског Парламента (Врховне Раде).

Сијасет болних и тешких проблема како за УПЦ МП тако и целу Православну цркву, појавило се од момена када је Цариградски патријарх Вартоломеј дао наводну аутокефалност расколничкој творевини у служби укрофашизма, такозваној Православној цркви украјине (ПЦУ). Од тада не престаје да тече крв православних, верних канонском предању и истини, тј. крв верника Украјинске православне цркве Московске патријаршије, на чијем је челу митрополит Онуфрије. Иако су епископи канонске Цркве учинили све да докажу оданост украјинској држави, Зеленског и његове русофобе ништа не спречава да гоне епископе и свештенство УПЦ, да их проглашавају издајницима и окупаторима и стављају ван закона. Несумњиво да се крв лије због неканонског деловања Фанарског поглавара Вартоломеја Првог, који се више понаша као фараон него као Цариградски патријарх који треба да буде само *Primus Inter Pares* – Први међу једнакима у Православној цркви.

Иначе, славна Цариградска патријаршија која је на челу имала свеце попут Светог Григорија Богослова, Јована Златоустог и Фотија Великог, увек је била поштована међу православним Словенима, који не заборављају ни светог Кирила и Методија што нам их је Цариград послао на благослов за српску аутокефалију, коју је добио Свети Сава, као ни остала добра дела учињена у љубави црквеној.

Грци су, увек то имајмо на уму, наша православна браћа, док је Вартоломеј, преузео надлежности које му по канонима Православне цркве не припадају, да сам доноси одлуке и да их једнострано реализује, под утицајем западних политичких и обавештајних центара моћи.

УЛОГА ВАТИКАНА У КРЕИРАЊУ ГЛОБАЛНЕ ПОЛИТИКЕ

Ватикан или Света столица је једно од најзанимљивијих, најинтригантнијих и најконтраверзнијих места, са популацијом од само неколико хиљада људи, што је чини најмањом државом на свету. Упркос томе, то је место пуно славе и огромне моћи. Уједно, са Ватиканом се повезују и многе теорије завере, почевши од тога да има снажан утицај на креирање глобалне политике па све дотле да је „нови светски поредак“ дизајнирао и сам папа.

Постоје теме о којима се у одајама Ватикана никада не говори, јер улазе у домен „завета ћутања“. Примера ради, Ројтерс је као једна од највећих новинских агенција на свету са седиштем у Лондону која је основана још 1850. године, писала да су Ватикан и Католичка црква пуни доказаних мрачних тајни о којима се никада, или само понекад и то помало говори, а које откривају да ипак то није као што већина људи мисли, „рај на Земљи“.

У том контексту, навешћемо један од најневероватнијих података, а то је да Ватикан има једну од највиших стопа криминала на свету, док статистички подаци откривају да је свака особа у Ватикану повезана са 1,5 кривичних дела, по чему се ова најмања држава на свету сврстава у друштво са највећом стопом криминала.

Када је реч о улози Ватикана у креирању глобалне политике, још пре 80 година је Јосиф Висарионович Стаљин рекао, да је одавно Ватикан био велики „глобални политички играч, чак и када се то није примећивало“. Додао је да без обзира на чињеницу што није имао наоружане дивизије, био је моћнији од многих држава које су их имале. Стаљин је приметио да без обзира на чињеницу што су неке папе изгледале као неуспешни политичари, који су увек истицали политичку неутралност, ипак су Свету столицу увеле на страну губитничких коалиција у оба светска рата. Иако се у време Првог св. рата на челу Ватикана налазио папа Бенедикт XV, док је за време Другог св. рата био папа Пије XII, ипак је Света столица успела да не претрпи већу штету, јер су њихови поглавари не мењајући основни политички курс, „након ратова успели да Ватикан преведу на победничку страну“.

Све су то успели без обзира на податке које износи Институт за политичке студије у кратком прегледу улоге Римокатоличке цркве у нарушавању и разбијању српске и југословенске државности.

Како наводи историчар Александар Раковић, рад на основу неких карактеристичних примера приказује како је Римокатоличка црква тј. Ватикан, са спољним агресорима и домаћим помагачима, ковала планове о

разбијању како државности Краљевине Србије и Краљевине Црне Горе, државности Краљевине СХС, социјалистичке Југославије и Савезне Републике Југославије, тако и државности Републике Србије на КиМ и државности Републике Српске.

Када је у питању разбијање државности Републике Србије на КиМ, говори чињеница да иако Ватикан званично није признао тзв. независност јужне српске покрајине, у исто време захваљујући Викиликсу сазнајемо, да је 30. 04. 2008. године, недуго пошто је „Скупштина Косова“ 17. 02. 2008. године усвојила акламацијом Декларацију о „независности Косова“, из Америчке амбасаде из Рима је послата поверљива депеша број 0971, у којој пише да је Монсињор Мигел Маури рекао америчким званичницима да је „Света столица 'de facto' признала независност Косова, али то није званично објављено, искључиво ради остављања отворених врата за вођење екуменског дијалога са СПЦ“.

У прилог овоме треба додати, да је на округлом столу који је организован од стране Покрета за Србију, поводом заседања европске групе Трилатералне комисије у Београду од 31. октобра до 2. новембра 2014. године, једна од највећих професорски у историји правног факултета у Београду, проф. др Смиља Аврамов говорила о тајном споразуму и уништењу православља од стране Ватикана, САД и Немачке. Др Аврамов је рекла да је „Између ове три земље склопљен тајни споразум 1976. године у 11 тачака“, од којих се једна односи на „тотално уништење Православља“. Учесници тајног споразума су били кристално јасни када су рекли да Православље мора бити избачено из светских комуникација као религија, јер је то једини хомогенизујући моменат православних земаља који има политичке димензије, што значи да би глобализација уз Православље веома тешко успела.

Потписници овог документа су констатовали да би се уништила срж православне теологије, неопходно је уништити Православље у целини, што је једино могуће остварити продором у Православну Цркву, и то путем подмићивања црквених великодостојника великим свотама новца. На крају су додали да је реализација овог плана неопходна, јер је православна теолошка мисао једина која се може повезати са оним што они називају глобализација.

Искреност односа Римокатоличке цркве према СПЦ најбоље се види и из примера који се догодио пре скоро 80 година, тачније 4. марта 1945. године. Тада је титоистичко комунистичко атеистички режим вршио велики притисак на СПЦ да призна аутокефалност МПЦ, што је СПЦ енергично одбијала, истичући „да би на тај начин извршила самоубиство“. И онда је,

тог датума, по налогу и уз пуну подршку комунистичког режима, тзв. „Иницијативни одбор“ сазвао Македонски црквено-народни сабор коме је присуствовало око 300 делегата из целе Македоније, док је у име Римокатоличке цркве био присутан Алојз Турк, потоњи надбискуп београдски. На тај начин је очигледно демонстрирана жеља Ватикана да се изврши дезинтеграција СПЦ.

Уколико томе додамо да се Света столица укључила и у припрему за пад берлинског зида а потом и збивања непосредно после тог чина, видимо да европски и светски моћници са правом рачунају на Ватикан као моћног савезника у креирању глобалне политике.

Као што видимо Света столица обилато користи своју претензију на духовну универзалност са циљем да део глобалне моћи осигура за себе.

Због тога понављамо до сада више пута изречену истину, да када је реч о Римокатоличкој цркви данас, она представља систем државне и професионалне делатности, као да је реч о мултинационалној корпорацији. Ако узмемо у обзир веру у Господа Исуса Христа, у Римокатоличкој цркви она не представља суштину постојања, већ само средство за манипулацију.

„КОСОВО“ ОТВОРИЛО СПЕЦИЈАЛНУ МИСИЈУ У ВАТИКАНУ

Имајући у виду да су многи наши званичници више пута са поносом истицали чињеницу да Света столица није признала тзв. независност Косова, и у том смислу афирмативним тоном говорили о развоју билатералних односа између Републике Србије са овом, иако најмањом државом на свету (свега око 3000 становника), ипак значајним чиниоцем на пољу креирања светских политичких кретања, 12. фебруара 2024. г. смо доживели непријатно изненађење.

Тада је председница тзв. Косова Вјоса Османи објавила на свом Фејсбуку (Facebook-у) да је декретом отворила Специјалну мисију „Косова“ у Ватикану, и додала да је „ово важан корак за Косово и његове односе са Светом столицом које ћемо наставити да продубљујемо“. Такође, током претходних посета Ватикану косовски званичници су истицали да им је примарни циљ признање њихове земље од стране Ватикана.

У том контексту, после приватне аудијенције код папе Франциска 23. јануара 2023. године у Ватикану, Вјоса Османи је истакла да би „признање Косова од стране Свете столице знатно утицало на даље јачање њене земље као и његову интеграцију у евроатлантске структуре.

Када је реч о „Закону Косова“ који се односи на службу у иностранству, што се тиче специјалне мисије, наводи се да је то „привремена мисија која представља ‘Републику Косово’ у другој држави или међународној организацији, и да уз њихову сагласност може да преговара или обавља задатке који су у интересу ‘Републике Косово’“.

Узимајући у обзир улогу Ватикана у креирању глобалне политике, присетимо се речи које је пре више од 80 година изговорио Јосиф Висарионович Стаљин, када је рекао да је у питању „велики глобални политички играч, чак и у моментима када се то није примећивало“. Стаљин је додао да без обзира на чињеницу што Ватикан није имао наоружане дивизије, Света столица је била моћнија од многих држава које су их имале. У том контексту је приметио да без обзира на чињеницу што су неке папе изгледале као неуспешни политичари, који су увек истицали политичку неутралност, ипак су Свету столицу увели на страну губитничких коалиција у оба светска рата. Иако се у време Првог св. рата на челу Ватикана налазио папа Бенедикт XV, док је за време Другог св. рата био Пије XII, ипак је Света столица успела да не претрпи већу штету, јер су њихови поглавари не мењајући основни политички курс, „након ратова успели да преведу Ватикан на победничку страну“.

Када је реч о нашој земљи, Институт за политичке студије из Београда, је у кратком прегледу улоге Римокатоличке цркве у нарушавању и разбијању српске и југословенске државности, истакао да је Римокатоличка црква тј. Ватикан, са спољним агресорима и домаћим помагачима, ковала планове о разбијању како државности Краљевине Србије и Краљевине Црне Горе, државности Краљевине СХС, социјалистичке Југославије и Савезне Републике Југославије тако и државности Републике Србије на КиМ.

Када је у питању разбијање државности Републике Србије на КиМ, најилустративније нам говори чињеница на коју смо више пута указивали на страницама ове књиге, а то је да иако Ватикан званично није признао тзв. независност јужне српске покрајине, у исто време, захваљујући Викиликсу сазнајемо да је 30. априла 2008. године, недуго пошто је „Скупштина Косова“ 17. 02. 2008. године усвојила акламацијом Декларацију о „независности Косова“, из Америчке амбасаде из Рима је послата поверљива депеша број 0971, у којој пише да је Монсињор Мигел Маури рекао америчким званичницима да је „Света столица 'de facto' признала независност Косова, али то није званично објављено, искључиво ради остављања отворених врата за вођење екуменског дијалога са СПЦ“.

Недвосмислено да овај податак прецизно дефинише лицемеран и дволичан однос Ватикана према СПЦ и нашој земљи. Сматрамо да најмање што је неопходно у овом тренутку учинити, јесте да црквени и државни ауторитети реагују одмерено али одлучно у изношењу нашег става у вези овог питања. Тим поводом би патријарх Порфирије требао да позове папског нунција mons. Santa Gangemija (Ганђемија) на разговор, и затражи објашњење оваквог поступка, као и амбасадор Републике Србије у Ватикану затражи пријем истим поводом код кардинала и Државног секретара Pietra Parolini-а, иако је акредитовани амбасадор Р. Србије у Светој Столици (лат. Sancta Sedes) истог дана изјавио да је реч само о „Канцеларији за везу“ чији представник не би имао дипломатски статус као остали акредитовани амбасадори у Ватикану!

Још један у низу варварског отимања српског духовног наслеђа на КиМ представља бесомучна кампања Министарства културе привремених приштинских институција, која је објављена на Фејсбук страници Града Митровице, а у циљу присвајања материјалне и духовне баштине СПЦ, која је започела наводну „обнову“ православне цркве у селу Горње Винарце, удаљеном само седам километара од Митровице, на северној страни реке Ибра.

Епархија рашко-призренска је саопштила да осим чињенице што нико није контактирао СПЦ у вези обнове тог објекта, министарство у При-

штину је отишло корак даље и прогласило српску православну цркву у селу Горње Винарце "католичком", у очигледној намери да се присвоји духовна баштина Српске Православне Цркве.

У тексту на интернету се истиче да је пред црквом постављен знак тзв. Министарства културе Косова, где се опет помиње назив "католичка црква у Винарцу", и наводе две фирме која су обављале радове.

Епархија рашко-призренска је поводом најновијег инцидента обавестила међународне представнике, организације које се баве верским правима и заштитом културне баштине, јер косовске институције не реагују на тужбе СПЦ и не извршавају своје правне обавезе према нашој Цркви, чак ни у случају доношења пресуда највиших судских органа.

Такође, истиче се да се „епархија не противи обнови српских светиња, од којих још многе које су уништили албански екстремисти 1998-1999. и даље стоје у рушевинама, али се оштро противи коришћењу наводне обнове ради преузимања српске културне и духовне баштине и мењања идентитета у циљу историјског ревизионизма“. Управо из тог разлога је рађена обнова порушених српских цркава након мартовског погрома, али под надзором Савета Европе, који је гарантовао заштиту права СПЦ.

Ако је први део стратегије албанизације овог простора био протеривање српског становништва након рата 1999, када је око 200.000 Срба и неалбанаца било принуђено да напусти ове крајеве, а потом се и систематски униште српске православне цркве и гробља у циљу затирања трагова нашег историјског постојања, сада је противно свим нормама али и косовским законима, циљ албанских институција на КиМ да се цркве које су урушене или тешко оштећене, обнављају без одобрења СПЦ, у циљу промене њиховог идентитета.

Епархија наводи да православна црква у селу Горње Винарце постоји још од XIV века, и то у селу које је тада било чисто српско са 15 српских домова, што је забележено у турском попису непосредно након османског освајања Косова и Метохије у области Иса-бега Исхаковића, 1455. године.

Значајно је напоменути да се у селу не помиње било какво присуство римокатоличке заједнице, а колико је познато Епархији рашко-призренској, римокатоличка бискупија никада није користила ову цркву, нити о њој има било каквих писаних трагова као ни материјалних доказа.

Нажалост, то је стање многих наших цркава које су у току рата 1998-1999. године оштетили или уништили албански екстремисти. Ово је још једно сведочанство о цркви коју је локално албанско становништво сматрало српском, јер у противном не би била скрнављена и паљена, што је случај и са многим другим црквама и манастирима који су нападани, а сада

се у медијима или преко Министарства у Приштини проглашавају за „албанске или католичке цркве“.

Због свега наведеног, по ко зна који пут понављамо да данас нико нема право на мир и спокој, на инертност и незаинтересованост, на неутралност и проналажење ко зна каквих разлога за неучествовање у одбрани националног идентитета и духовног наслеђа српског народа које су нам сачували и одбранили најбољи које је српски род имао у својој историји.

Када је реч о односу наших црквених и политичких ауторитета према Светој столици, која је лицемерно прихватила отварање Специјалне мисије „Косова“ у Ватикану, потпуно је јасно да се Римокатоличкој цркви ни у једном сегменту сарадње и остваривања „хришћанског јединства“, не може веровати. Овим поступком су сами затворили врата за вођење било каквог међухришћанског дијалога, без обзира на своје претензије на духовну универзалност са циљем да део глобалне моћи осигурају за себе.

Данас, Римокатоличка црква мора да буде суочена са чињеницом да је свим православним аутокефалним црквеним заједницама потпуно јасно, да прихватањем свих новотарија и настраности савременог доба (филиокве, индулгенције, бесквасни хлеб, непогрешивост папе, прихватање истополних заједница као и толерантан став према сатанистичком покрету), Римокатоличка црква ни по чему не подсећа на Цркву каква је била током првог миленијума (пре Велике шизме). У овом тренутку она представља само систем државне и професионалне делатности, као да је реч о мултинационалној корпорацији.

Када је реч о вери у Господа Исуса Христа, у Римокатоличкој цркви она не представља суштину постојања, већ само средство за манипулацију.

КРШЕЊЕ ВЕРСКИХ ПРАВА У УКРАЈИНИ

Ако посматрамо актуелну ситуацију у православном свету, посебно кроз призму стања верских права и људских слобода, долазимо до недвосмисленог закључка да је Православље у целини угрожено више него икада раније у својој дугој историји, и то због глобалних процеса и геополитичких планова англосаксонског Запада. Конкретнији разлози таквог стања су бројни, почев од неканонских одлука Цариградске патријаршије које су донете под снажним притиском америчких обавештајних и политичких кругова, евидентном духовном ослабљеношћу грађана као последици вишедеценијског процеса дехристијанизације, као и компромисним односом појединих помесних аутокефалних цркава са послушничким структурама власти.

У том контексту се присећамо речи чувеног француског филозофа, романијера, есејисте и драмског писца, Жан-Пол Сартра, који је рекао да свака изговорена реч има последицу коју носи, али и тишина тј. ћутање је такође праћено одређеним последицама. Управо та тишина и одсуство адекватне реакције поглавара помесних православних цркава (изузев РПЦ) је дала „слободу“ фанарском предстојатељу патријарху Вартоломеју Првом да донесе неканонску одлуку о давању аутокефалности расколницима у Украјини, тј. стварању тзв. Православне цркве Украјине. Такав поступак је довео до варварског понашања припадника неканонске новоформиране расколничке цркве као и државних органа Украјине, против свештенослужитеља и верника канонске Украјинске православне цркве Московске патријаршије (УПЦ МП). Уједно, такав неканонски чин је упалио и искру сукоба између два брата словенска народа, чији смо сведоци и данас.

Све је то имало за последицу формирање широког међународног процеса заштите права верника у Украјини. У том контексту је митрополит черкаски и канивски Теодосије (Снигирјев), иначе архијереј УПЦ и активиста за људска права, покретач и саоснивач Међународног удружења за људска права – „Црква против ксенофобије и верске дискриминације“, рекао је да је Организација за људска права ‘Public Advocacy’, иначе чланица Међународног удружења за људска права, објавила 29. јануара 2024. године документе који указују да је на међународном нивоу почела истрага о кршењу права верника канонске Украјинске православне цркве (УПЦ).

С тим у вези, међународни представници са дипломатским статусом званичника УН као и овлашћена лица која разматрају појединачне жалбе на кршење права верника, први пут у последњих неколико година су дошли у

прилику да поставе конкретна питања Влади Украјине у вези са кршењем права верника, и поступцима актуелног режима за које су рекли да су у потпуној супротности са нормама међународног права. Као што је познато, у ранијим извештајима Канцеларије високог комесара УН за људска права је било уочено само неколико коментара или позивања на кршење права верника УПЦ, док сада постоји документ који садржи конкретне доказе о знатно дубљем и озбиљнијем разматрању проблема са којим се суочава УПЦ.

Несумњиво да је томе допринело акредитовање делегације УПЦ у седиште УН у Женеви (2023. г), као и разматрање извештаја о положају УПЦ од стране Високог комесара УН за људска права, али и видео изјава митрополита Теодосија о кршењу права верника у вези са одузимањем цркава и објеката Кијево-печерске лавре, Кијевске духовне академије и Богословије, као и у вези са неоснованим кривичним гоњењем једног броја архијереја и свештенослужитеља УПЦ.

Један од драстичнијих примера прогона припадника УПЦ, може да послужи оптужба украјинских власти „за националну издају“ митрополита банченског Лонгина, чије је световно име Михаил Васиљевич Жара (58), који је због хуманитарног рада и бриге за децу без родитељског старања 2008. године био проглашен за хероја Украјине. Судски процес је имао велики одјек у Румунији јер је митрополит Лонгин по националности Румун. У том делу Украјине, Буковини, где је Лонгин владика, живи много Румуна и сада се све више говори да би та епархија могла да се пребаци под јурисдикцију Румунске православне цркве.

С тим у вези, правни тим УПЦ је одржао низ састанака током којих је специјалним известиоцима УН предао писмене жалбе и доказе о кршењу права верника, потом, изјаве епархија УПЦ као и друга документа. Као резултат тога, припремљен је међународни захтев, тј. саопштење тројице специјалних извештача УН, који је упућен државним органима Украјине у вези кршења права верника Украјинске православне цркве.

Што се тиче кршења права верника Кијево-печерске лавре и Ивано-франковске епархије, очекује се да ће се представници Лавре и наведене епархије огласити у блиској будућности. И поред захтева специјалних извештача УН за објашњење у вези са изрицањем казне већ осуђеном митрополиту тулчинском и брацлавском Јонатану, такође је захтевано разјашњење и у вези са другим кривичним предметима који су покренути против архијереја УПЦ. Осим тога, међународни захтев се односи и на одлуке локалних самоуправа у вези експропријације парцела које припадају УПЦ (члан 7. захтева УН).

Значајно је напоменути да се у страним медијима све више говори о кршењу права верника канонске УПЦ, што доводи до продора истинитих информација у западна средства јавног информисања у вези овог значајног питања. У том контексту, недавно су чланови Удружења за људска права „Црква против ксенофобије и дискриминације“, у прес клубу у Женеви, објавили саопштење за јавност у вези кршења права верника канонске УПЦ. Сви наведени догађаји, а посебно стална активност православних верника у одбрани своје Цркве и вере, доприносе већој међународној пажњи која осветљава проблем кршења права верника УПЦ, што за последицу има све оштрије реакције међународне заједнице.

Иако са закашњењем, сада се први пут на међународном нивоу чују позиви да се размотри питање личних санкција против представника украјинских државних органа одговорних за антицрквену дискриминаторску политику. Није тешко закључити да европско и међународно право функционишу на другачијим принципима од „принципа“ на који су навикли украјински званичници и политичари.

Уколико украјински политичари на челу са Зеленским, наставе да генеришу све већи број лако доказивих испада мржње према верницима канонске УПЦ (а заправо се ради о њиховом народу и њиховим грађанима), то ће неминовно допринети формирању ширег фронта подршке вођења међународних процеса против украјинских званичника.

На крају, потпуно је јасно да је цео ланац зла усмерен против Православне цркве, почео због неканонских одлука фанарског поглавара патријарха Вартоломеја Првог, који је под снажним утицајем америчких обавештајних и политичких кругова. Ипак, стиче се утисак да постоји нешто више и нешто веће иза тако скованих деструктивних планова америчке спољне и обавештајне политике. Такво зло, двоструки стандарди, иронија и сарказам, као да нису са овога света. У њиховом неискреном погледу, осмеху, говору и очигледној жељи да се другоме нанесу бол и туга – назиремо обресе сатанизма.

Из тог разлога, по ко зна који пут желимо да истакнемо, да је на делу сукоб добра и зла, у коме, по свим Божјим и људским законима, добро мора да однесе победу.

НЕОЛИБЕРАЛИЗАМ, ГЛОБАЛИЗАМ И МАМОНИЗАМ

Неолиберализам и глобализам представљају систем управљања који спроводе најбогатији, а тиме и најмоћнији људи на планети, и по свом обиму и природи може да буде наднационални, планетарни, економски али у одређеном смислу и друштвено-политички систем. Суштина се налази у томе да је Запад изгубио звезде водиље и традиционални хришћански идентитет, који се задржао још само у неким од најтрадиционалнијих православних земаља. Несумњиво да је Русија на првом месту од свих православних земаља у којима се традиционалне вредности налазе на најчвршћим основама. Зато се она и налази на врху листе напада глобалиста. Сада смо дошли до тачке када можемо да констатујемо да је то управо оно што највише смета носиоцима антихришћанства, чија је идеја да се управља светом од око једне милијарде људи, и то као власници највећих светских ресурса. Више и није тајна да неке мултинационалне корпорације управљају многим великим светским ресурсима, као што су Black Rock Fund Advisors и Vanguard Fund Advisors које на глобалном нивоу контролишу имовину већу од 15 трилиона долара. У том контексту, потпуно је јасно због чега се управо ове две компаније појављују као највећи деоничари у готово свим највећим фармацеутским, медијским, оружаним, транспортним компанијама као и банкама.

Суштина неолибералног поретка је у обрачуну са Богом, поглаваром земље и државом.

Када је реч о обрачуну са Богом, још је Достојевски са својих пророчких висина јасно сагледао трагедију Европе и англосаксонског Запада у целини, и открио њен узрок. Разлог је у томе што је англосаксонски Запад изгубио лик Богочовека Христа, као једину вечну вредност ради које постоје сви светови, због чега се у земљама Западне хемисфере све „замутило и кренуло у хаос“. У замену за Христа, западни човек је себи измислио безброј теорија, идеја, хипотеза, илузија и утеха. Међу њима су и материјализам, атеизам и социјализам. Достојевски тврди да је Западна црква „одавно продала Христа за земаљско господство“, и на тај начин принудила људе да се окрену од Христа. Социјализам је имао задатак да реши судбину човечанства али не са Христом, већ мимо Бога и Христа; заправо, социјализам се природно зачео управо на Западу, и то као замена за хришћанство.

Овде треба нагласити да је тајна атеистичке филозофије и анархистичке етике откривена и објављена: то је ђаво, луцифер или сатана. Под-

земни човекомиш је завршио круг свог усавршавања и успео се на последњи врх чежњи где је остварио пуноћу своје личности. Другим речима постао је човекобог, што у свету наших земаљских стварности значи да је постао човекођаво.

Наука „непогрешивог“ западног човека је прогласила начело самоодржања за основно начело свеколиког живота на земљи, као и основно начело људског морала. Када је реч о Европи, дух „непогрешивог“ европског човека представља душу целокупне европске културе и цивилизације. Све је ту изграђено на човеку као на темељу, и ради човека као последњег циља. Ту нема места за Богочовека, због чега је и одбачен као сувишан и непотребан. Европски човек, у својој охолој непогрешивости, довољан је сам себи у овом земаљском свету. Од Богочовека он ништа не тражи, зато ништа и не добија.

У обрачуну са Богом и заменом за Њега, англосаксонски Запад афирмише многе болесне, аморалне, неприродне и богохулне појаве, као што су једна од највећих пошаста - сатанизам, потом атеизам, истополне заједнице (LGBTQ+), еутаназија, абортуси и др. Због тога се људски род и нашао на странпутици и у великом моралном и духовном паду.

Када је реч о Православној цркви, неприхватање оваквог накарадног начина понашања, као и остајање на трагу традиционалних вредности (вера, породица, домовина и традиција) представљају једини правац и пут који треба афирмисати, и на коме треба да почива свако здраво и нормално друштво.

У овоме се посебно истиче Руска православна црква, због чега је Цариградска патријаршија као одана „слушкиња“ западних обавештајних и политичких центара, на неканонски начин дала аутокефалност расколницима у Украјини, и створила тзв. Православну цркву Украјине, и на тај начин упалила фитиљ сукоба који траје до данас. Такође, непобитна чињеница је да је томе допринела неискреност и лаж од стране Немачке и Француске приликом потписивања мировног споразума Минск I, што је касније отворено признала немачка канцеларка Ангела Меркел.

Ипак, неолиберализам и глобализам не одустају од свог циља, па су им сада на удару малобројни светски државници и државе које су још увек задржале нешто од свог кредибилитета, интегритета и става. Што се тиче државника, обрачун са њима се одвија кроз непогрешиво трасирани пут негативне селекције личности које би трабеле да заузму челна места превасходно у државама англосаксонског Запада. Као најмаркантије примере наводимо САД, Велику Британију, Немачку, Француску, Италију и др.

Када је реч о обрачуну са државама, светски моћници чине све да им наруше национални суверенитет, јер је у том случају знатно лакше манипулисати и владати њима. У неким случајевима иду и корак даље, тако да у државама где процене да имају интерес, не презају ни од нарушавања територијалног интегритета (најбољи пример је наша земља и покушаји присилног одвајања територије Косова и Метохије, уз непоштовање основних принципа и постулата међународног јавног права).

Као верни пратилац рушилачког хода неолиберализма и глобализма, налази се мамонизам тј. неодољива жудња за новцем и веровање у његову свемоћ. И заиста, уколико анализирамо ситуацију на глобалном плану, свет потресају управо мамонисти. Генерацијама уназад, они похлепно грабе злато и остала земаљска блага, само због незасите и енормне грамзивости. У тренутку када прикупе материјална добра у огромним количинама, а духовно празни и деструктивни, тада им и новац престаје бити циљ сам по себи. У том тренутку им се јавља натприродна и болесна жеља за поседовањем моћи, контроле и управљања судбинама милиона људи што представља саставни и кључни део њихових живота. То је фаза када су већ умислили да су богови на земљи, а самим тим се удаљавају и чак изражавају мржњу према Богу љубави, правичности и врлина (према Господу Богу у кога највећи део човечанства верује и кога призива у помоћ). У исто време, све више се приближавају свом богу злата, Мамону, златном телету тј. персонификованом демону који се на појединим местима укључује у списак „седам принчева пакла“.

Тако делујући, у једном тренутку преузимају пуну контролу над новцем и светским финансијским крвотоком, који представља кичму глобалистичког „зверског“ система, и то путем агресивне корупције, поткупљујући и купујући све што се може присвојити. План им је да по уништењу држава и дискредитовању њихових вођа, заведу своју демократију. Њихова ергела купљених политичара, је једина за чије „коње“ наиван народ може дати свој глас на циркусу, који су они назвали изборима. На овај начин су народу пружили забаву и уверење како њихов глас одлучује о њиховој судбини, док мамонистима припада стварна власт и моћ управљања над свим ресурсима.

Наравно, све то обављају интелигентно и лукаво, а у исто време бездушно и злочиначки, створивши и своје финансијске тзв. међународне институције, попут организација ММФ-а, Светске банке, Светске трговинске организације итд, и преко њих намећу лихварске кредите са енормним каматама које је очигледно немогуће вратити, и то поткупљеним владама корумпираних држава. То је једноставна формула на основу које ове државе

и народи постају њихови вечни таоци и робови. Реалност постаје низак стандард живота грађана, мизерне плате и бедни послови уз нечовечно цеђење и последње капи радне и људске енергије, а за рачун остваривања њихових прљавих циљева и интереса. Својом организованом војском окупљеном у НАТО савезу, уништавају непослушне и бесомучно их пљачкају нудећи им кредите за обнову земље под још неповољнијим условима, и сврставају у групу покорених и контролираних колонија.

То представља њихову мисију и завет који су дали свом божанству. Заправо, ради се о обичним психопатама чија поремећеност гуши овај свет и човечанство. Њихова болесна похлепа и психопатски нагон за доминацијом чини свет неподношљивим местом за живот. Сведено у једно-речје, то се односи на корпоративно банкарску мафију, тј. међународне банке.

Зато им и смета Православна црква коју покушавају на све начине да униште, јер једино православна теолошка мисао је та која је способна да створи нов морални светски поредак. Једино она представља препреку даљем рушилачком ходу неолиберализма, глобализма и мамонизма, и осветљава сврху нашег постојања на земљи.

Зато се у овом тренутку и присећамо речи Сенеке, чувеног римског филозофа и књижевника, главног представника модерног „новог стила“ који се у римској књижевности развио у време Неронове владавине, а који је рекао: „У недостатку сврхе живота, он постаје бескрајно путовање у нигде“.

МПЦ-ОА ПРИЗНАЈЕ АУТОКЕФАЛНОСТ НЕКАНОНСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ УКРАЈИНЕ

Одавно су познати политички и обавештајни утицаји на древну Цариградску патријаршију и њеног поглавара, како би се остварио сан многих Западних центара моћи о цепању Православне цркве, тј. њеном уситњавању, чиме би Источне земље, а у првом реду Русија, постале лак плен за апетите прождрљивог, незаситог, глобалистичког и сатанистичког Запада.

Због тога понављамо више пута истицану чињеницу, да је првенствени циљ био да се продуби црквени раскол у Украјини, и на њеној територији створи тзв. нова аутокефална Помесна Црква, односно, националистичка секта, која би своју русофобну политичку активност прикривала иза православних обреда.

С тим у вези, више је него јасно да се данас не бирају средства како би се Православна црква разјединила и увукла у поље геополитичке комбинаторике. Цариградски патријарх Вартоломеј и његови архиепископи се одавно налазе у „истом клубу или ложи“ са највишим политичким и обавештајним ауторитетима Запада, па је такође потпуно разумљиво зашто је неколико Цариградских патријараха у задњих скоро 100 година, неометано од осталих помесних православних цркава, радило у правцу стварања новог папе у Истанбулу. То би несумњиво представљало крај за Православну цркву коју познајемо.

Шокантна вест је стигла од стране скопских медија, који су пренели да је маја 2022. године управо Цариградски патријарх Вартоломеј (Аргондонис), пензионисани официр турске војске, рекао да „македонска јерархија није расколничка (како је СПЦ тврдила више од 50 година), већ је затражио да се Јерархији у Северној Македонији призна каноничност, под једино дозвољеним називом - Охридска архиепископија“. Наравно да је све то учињено под снажним утицајем англосаксонских обавештајних и политичких кругова, што је значајно утицало на највећу фрагментацију Православне цркве у њеној историји.

Још веће изненађење и неверицу је изазвала вест коју је 01. марта 2024. г. пренела већина скопских медија као и сајт Антена М, да је звана Македонска православна црква – Охридска архиепископија (МПЦ-ОА) одлучила да преиспита свој став о непризнавању тзв. аутокефалне Православне цркве Украјине, или како се у многим круговима назива – НАТО или Proху цркве.

Конкретно, на седници Синода МПЦ-ОА донета је одлука да се преиспита позиција у односу на Украјину, и тим поводом је издато саопштење у коме се каже да је овом питању „Синод посветио озбиљну пажњу у проучавању украјинског црквеног питања, због чега је формирана комисија са циљем да проучи статус Православне цркве Украјине, која је добила аутокефалију од Васељенске патријаршије. Такође, иста комисија има за циљ да проучи проблем односа МПЦ-ОА према гркофонским црквама“.

У саопштењу се наводи да је за председника комисије именован митрополит брегалнички г. Иларион, док је потпредседник био епископ дељадровско-илинденски г. Јоаким. Да ствар буде парадоксалнија и апсурднија, само неколико дана раније митрополит дебарско-кичевски и портпарол Синода МПЦ-ОА Тимотеј Јовановски, рекао је да је „Православна црква Украјине неканонска у којој су обављена хиротонисања без благодати“.

Скопски медији преносе, да је прошле године управо Синод МПЦ-ОА издао саопштење у коме пише да неће да саслужује са Православном црквом Украјине, чиме се подржава руско-српска антицрквена агенда о „неканонском“ поступању Цариградске патријаршије. РПЦ је због проглашења ПЦУ аутокефалном, у јесен 2018. године прекинула све канонске и литургијске везе са Цариградском патријаршијом, док их је СПЦ суспендовала почетком 2019. године.

Претходно се поглавар неканонске Православне цркве Украјине, митрополит кијевски и целе Украјине Епифаниј Думенко, писменим путем обратио архиепископу г. Стефану Вељановском, поглавару МПЦ-ОА, у коме изражава уверење да ће томос о аутокефалности Охридске архиепископије бити издат што пре од стране Цариградске патријаршије, и тим поводом га позвао на заједничко богослужење.

Да конфузија буде још већа, истиче се да је председник Северне Македоније Стево Пендаровски, прошлог лета рекао за македонске медије да „у највишем руководству Синода МПЦ-ОА, осим поглавара архиепископа Стефана Вељановског, има људи који сарађују са руским тајним службама“, мада их није именовао. Скопски медији шпекулишу да је међу сарадницима руских тајних служби и име Петра Каревског, који је недавно у Подгорици и на Цетињу присуствовао устоличењу митрополита црногорско-приморске епархије СПЦ г. Јоаникија Мићовића.

Скопски медији преносе да српски „квазитомос о аутокефалији за македонску јерархију“ не признају четири старе патријаршије, и то, Цариградска, Антиохијска, Александријска и Јерусалимска, као ни већина помесних цркава.

Исто тако, „Антена М“ је у више наврата пренела да МПЦ-ОА никада неће добити канонски томос о аутокефалији од Цариградске патријаршије, а тиме и место за своју цркву у једино меродавном цариградском свештеном диптиху помесних цркава, и то пре него што њихови архијереји буду саслуживали са архијерејима Православне цркве Украјине.

Грчки медији као и сајт Orthodoxy.info оцењују да ће став Македонске цркве у вези са ПЦУ зависити од резултата избора у тој земљи. У том контексту се додаје да је Цариградска патријаршија веома незадовољна позицијом Македонске православне цркве у односу на ПЦУ. Грчки сајт указује да према „обавештеним изворима Цариградска патријаршија са забринутостју прати понашање скопских првосвештеника“ у вези са ПЦУ, и додаје да „у садашњим околностима не намерава да предузима ништа“ по питању давање Томоса о аутокефалности Северно Македонској цркви.

На сајту се преноси да ова земља „улази у дуг изборни процес, док аналитичари који добро познају ситуацију у земљи, напомињу да ће став Цркве зависити од резултата избора“. „За сада све указује да је став Охридске архиепископије (односно Македонске православне цркве – прим. аут) усмерен на подршку руско-српским плановима за нови начин давања аутокефалности, тј. заобилазећи Цариград, односно, праксу из које су настале све помесне аутокефалне Цркве, осим, наравно, Древне Патријаршије и Кипарске Архиепископије“.

У исто време сајт Савеза православних новинара је пренео да према речима митрополита Дебарско-Кичевског Тимотеја из Македонске цркве, Фанар неће признати аутокефалност Македонске цркве због ПЦУ.

Све ово у потпуности осветљава проблеме који су настали као последица катастрофалних одлука Цариградског патријарха које је донео под утицајем обавештајних и политичких кругова англосаксонског Запада, а чији је једини циљ био наставак урушавања јединства Православне цркве. Једна од таквих одлука представља и давање аутокефалности тзв. Православној цркви Украјине, као и подршка световним властима у Летонији о одвајању Митрополије православне цркве Летоније од Руске православне цркве као Мајке-цркве. Нешто слично се никада није догодило у историји Православне цркве. Овај поступак је утолико теже разумети, ако се узме у обзир чињеница да је Летонија секуларна држава. Такође, Цариградски патријарх је извршио и неканонски „упад“ у поље јурисдикције СПЦ, сугеришући давање самосталности а потом и аутокефалности тзв. Охридској Архиепископији.

Узимајући у обзир горе наведене чињенице, по ко зна који пут се питамо, да ли садашњи Цариградски патријарх Вартоломеј Први, који је

више него очигледно све одлуке доносио под утицајем Западних политичких и обавештајних центара моћи – што је резултирало највећом фрагментацијом у историји Православне цркве, треба и даље да остане Први међу једнаким у Православној цркви (*Primus inter pares*), са дубоко нарушеним кредибилитетом, легитимитетом и дигнитетом своје личности и функције коју обавља?

ИСТОРИЈСКИ РЕВИЗИОНИЗАМ У ЕВРОПИ

Многи културни и научни радници, политичари и историчари су се бавили темом историјског ревизионизма у Европи, док је бугарска историчарка Дарина Григорова, иначе професорка на Софијском универзитету, врло прецизно дефинисала овај феномен рекавши да различити и често контрадикторни историјски наративи европских нација и држава, чине огромне напоре да историју сагледају из политичке перспективе, и то као тежак и и потенцијално опасан подухват.

Тумачење историјских чињеница из политичке перспективе представља врло опасан подухват, јер такав начин размишљања ствара широк дијапазон могућности за манипулацију историјским чињеницама, а тиме и за ревизионизам многих историјских догађаја као и националног културног и духовног наслеђа.

Професорка Григорова је у излагању нагласила, да ако се осврнемо на резолуцију Европског парламента која искључиво покушава да генерализује и стандардизује европску историју а самим тим и наставу историје, лако је уочити да се она позива само на бледу и при том непоуздану „одговорност историчара и њихову поштену оцену политике ЕУ из прошлости“? И лаику је јасно да оваква поставка ствари отвара огроман простор за манипулацију, поготово ако узмемо у обзир чињеницу да не постоје европске већ искључиво хришћанске вредности, па самим тим можемо говорити искључиво о „одговорним“ и неодоговорним историчарима.

У том контексту, и транснационално читање историје кроз призму тзв. европске савести, налази се искључиво у домену интелектуалног али не и историјског мишљења. Када је реч о резолуцији тзв. европске историјске савести, она се може разумети као штиво које покушава да нас усмери на транснационално историјско памћење, чији је основни циљ стварање „транснационалног или наднационалног Европљанина“.

Такође, можемо навести и ставове енглеског писца, историчара и новинара, Herberta Wells-а које је изнео у чувеном извештају „Отров звани историја“, за Међународну конференцију наставника историје у Лондону сазвану од стране Лиге народа (1919-1945). Угледни писац научне фантастике је указао на потребу уништавања старе историје, која по његовом мишљењу, кочи тријумф мира у свету. У свом извештају Herbert Wells није говорио о интернационализму, већ о космополитизму. Према његовом мишљењу „будућност света се налази у јединственом управљању, због чега

је неопходна универзална историја са једним уџбеником из кога би се едуковали историчари широм света“.

Овде је неопходно констатовати да сваки покушај уништавања националног памћења може да доведе до супротног ефекта, тј. до појаве национализма или чак нацизма, а тиме и потпуне политичке, економске и војне дестабилизације. Када је реч о Балкану, он је одувек био јединствен регион где је историјско памћење веома снажно, укључујући и везе са Русијом и руским народом. Чињеница да је наш народ суштински заинтересован за своју историју, може се сматрати позитивном особином која нам помаже да очувамо свој национални идентитет.

У том контексту, неопходно је подсетити се догађаја у Новом Брду, поводом чега је Одељење историјских наука САНУ урадило анализу која указује на неприхватљиво понашање косовских „власти“ према културној и историјској баштини Срба на Косову и Метохији. У конкретном случају власти у Приштини покушавају да претворе православну цркву Светог Николе у Новом Брду у тробродну базилику, чиме би био учињен класичан историјски фалсификат којим би се српски православни споменик претворио у албански и римокатолички. Да ствар буде још гора, део конзерваторских радова је већ био изведен са циљем да се православна средњовековна светиња претвори у римокатолички храм.

У исто време, у анализи САНУ се подсећа да су још 1967. године чињени напори да се зауставе археолошка истраживања у Новом Брду (иначе познатом средњовековном локалитету), када је чак и етнички Албанац, у време социјалистичке Југославије, иначе највиши политички руководилац на Косову и Метохији, Фадил Хоџа рекао: „Нас то уопште не интересује, то је српски споменик“ (*Гласник Српског археолошког друштва* 5/1989/142-144). Подсећања ради, реч је о граду који су крајем XIII века основали владари из династија Немањића, Мрњавчевића, Лазаревића и Бранковића.

Такође, косовске „власти“ су забраниле и реконструкцију цркве Светог Николе у манастиру Светих арханђела код Призрена, иако за њено обнављање има знатно више података него за обнову новобрдског храма. Та чињеница потпуно осветљава намеру власти у Приштини, да никада није ни постојала искрена жеља за реконструкцијом древног црквеног споменика у Новом Брду, већ отворени покушај тенденциозног конструисања новог идентитета. Важно је нагласити, да је многоструко спорна „обнова“ започета без сагласности Савета за спровођење и надгледање, чији је члан Српска православна црква.

У контексту свега до сада наведеног, посебно забрињава чињеница што евидентно неодговарајући однос према саборном храму Светог Николе може да послужи као модел за будућа тзв. истраживања, проучавања и презентовања српског споменичког наслеђа на простору Косова и Метохије. Уз прећутну сагласност англосаксонско-германског Запада, одавно су уочени систематски и упорни покушаји привремених косовских институција, као што је Министарство културе, омладине и спорта, да прикрије или прекраја идентитет српског споменичког наслеђа.

Због тога се и не можемо сложити са ставовима енглеског писца, историчара и новинара, Herberta Wells-a које је изнео у делу „Отров звани историја“, јер наш поглед на националну историју је потпуно другачији. Заправо, историја представља благотворни лек који треба да усвајају генерације младих, како би одрастале на темељима здравих традиционалних вредности, љубави према својој вери, језику, породици, домовини и традицији.

Српске цркве и манастири на КиМ представљају идентитет и континуитет српске нације, за које су животе дали најбољи које је у својој дугој историји имао српски род. Једном речју, оне представљају српски Јерусалим.

Исто тако, ово што се данас догађа са покушајем историјског ревизионизма многих чињеница, порекла бројних српских културних и духовних споменика, представља озбиљну претњу са далекосежним последицама, као и велики изазов за културну јавност целокупног цивилизованог света.

ЗАПАДНА ЕВРОПА, РИМОКАТОЛИЦИЗАМ И ПРАВОСЛАВЉЕ

Када је реч о Хришћанству као религији, непобитна је чињеница да је због данашњих измењених социјалних и политичких околности, његов опстанак угрожен више него икада пре у његовој дугој историји. У првом реду, реч је о нападима и убиствима хришћана и рушењу њихових цркава и манастира, на бројним местима широм земаљског шара. Несумњиво да су највећи злочини скрнављења почињени на Косову и Метохији, Сирији, Ираку, Египту, Нигерији, Авганистану, Кини, Индији, као и извођењем бројних терористичких аката широм старог континента. Затим, кроз покушај агресивне дехристијанизације која је актуелна нарочито на простору Западне хемисфере, када се верујући хришћани проглашавају за тзв. неуке, конзервативне људе који су заглављени у средњем веку, и који наводно „не могу да прихвате нове европске вредности“. Често се чује да трагедија данашњег света није само у томе што је дехристијанизован, већ што свет, па чак у појединим случајевима и сами хришћани, протерују Христа са ове планете и што се ствара „хришћанство без Христа“.

Када је реч о старом континенту, у својој безмерној гордости, европски човек је на разне начине дуго и систематски прецењивао човека на рачун Богочовека, док у своме самољубљу није дошао до врха безумља: до гордог догмата о непогрешивости човека. Данас се Европа свим силама труди да то човекобоштво зацари у свим областима људске делатности и стваралаштва. Отуда и долазе све њене муке, трагедије и смрти.

Достојевски је рекао да је догмом о својој непогрешивости, римски папа прогласио тезу: да хришћанство не може да опстане на земљи без световне власти – тј. прогласио се владаром света, а римокатолицизму наметнуо, догматски прави циљ: створити свесветску монархију којој се препоручује да тежи слави Божјој и Христовој на земљи. Та идеја о свесветској монархији је потекла од самог ђавола, и то за време Христовог кушања у пустињи.

На тај начин, у Западној Европи је Богочовек замењен човеком, што је народе Европе увело у хаос, из кога су једини природни излази: револуције, анархије, тираније, покољи, људождерства, убиства.

Заправо, све што није зидано на Богочовеку, мора се срушити само од себе. Испуњено гордим духом човекобошке грандоманије, минирано разорним елементима самозване „непогрешивости“, тело Европе мора да експлодира и да се распе у прах и пепео.

То је Достојевски предосећао својим снажним пророчким духом, и 1880. године је записао: „Европа се налази уочи пада, уочи пада свеопштег и ужасног! У њој је створен Мравињак и то без Цркве и Христа (јер се црква у Европи претворила у државу), са дубоко пољуљаним моралним начелима која су заменила свеопшта и апсолутна. **Тај Мравињак је потпуно поткопан. Због тога ће сви парламентаризми, све грађанске теорије о којима се сада говори, сва сакупљена богатства, банке, науке, Јевреји, све ће се срушити за један тренутак и отићи бестрага...**“.

У том контексту, Достојевски пророчки предвиђа да се крајње разрачунавање и плаћање рачуна може догодити много пре него што би и „најјача машта могла да замисли“. Не може један мали део човечанства да влада осталим светом као са робом – а управо су са тим циљем формирана сва данашња грађанска (одавно нехришћанска) уређења у Европи.

У таквој Европи је сакупљено огромно богатство, које је неће спасити од пада, јер ће у трен ока све нестати. Велики светски и руски писац и мислилац опомиње да „никада Европа није била тако пуна непријатељских елемената као у наше време“. Све је подривено и набијено барутом, и само се чека прва варница.

Са бескрајном тугом и дирљивим саучешћем, Достојевски пише 1871. године из Дрездена свом пријатељу Страхову: „Људи пишу и пишу, а превиђају оно што је најглавније. У Западној Европи су народи изгубили Христа (римокатолицизам је крив) и зато се Европа налази близу пада“. То је због тога јер народи Европе, вођени духом хуманистичке охоле „непогрешивости“, срљају из мрака у мрак, из ноћи у ноћ, док се не стропоштају у мрклу вечну поноћ иза које нема зоре. Тамо човек у човеку не распознаје свога бесмртног брата, јер је то могуће једино у светлости сетног и чудесног Бого-човека Христа.

Достојевски наслања своју тезу на појаву и успех стародревне хришћанске Цркве. Заправо, стародревна хришћанска Црква, је започела свој живот одмах после Христа, са свега неколико људи. Кренула је да тражи своју „грађанску формулу“ која се заснивала на моралној нади и тежњи да утоли дух по начелима личнога самоусавршавања. Започеле су хришћанске црквене општине; затим се, убрзо почела стварати нова дотад нечувена националност – свебратска, свечовечанска, у облику опште Цариградске цркве. Али, та Црква је била прогањана, идеал се стварао под земљом, док се на земљи подизала огромна зграда, огроман мравињак – стара Римска Империја, која је такође била идеал, и исход моралних тежњи целог античког света.

Догодио се судар двеју потпуно супротстављених идеја какве су могле да постоје на земљи: човекобог је срео Богочовека. У том тренутку се јавио компромис: Империја је примила хришћанство, а Црква римско право и римску државу. Један мали део Цркве је отишао у пустињу и наставио некадашњи рад, док се остали огроман део касније поделио, као што је познато на две половине. У западној половини је држава најзад победила Цркву. Црква је била уништена и најзад се потпуно претворила у државу, док је у источној половини, државу покорио и срушио сам Христос, одвојен од државе.

Појавио се папизам – наставак старе Римске Империје у новом облику. У источној половини државу је покорио и срушио Господ Исус Христос, који је био одвојен од ње. На овом месту је Достојевски допунио своје гледиште јеванђелским мишљењем: „Црква се претвара у државу. То је Рим и његова машта. То је треће ђаволово искушење! Уствари на-против, држава се претвара у Цркву; она се уздиже до Цркве и постаје Црква на читавој земљи”. У томе се огледа суштинска разлика између православног Истока и римокатоличког Запада.

Достојевски је апостолском убедљивошћу показао и доказао тачност својих двеју теза: проблем европског Запада се исцрпљује римокатолицизмом, док се Исток надахњује православљем. Пошто је у историјским стварностима проучио западне идеје и методе за решење проблема човечије личности и људског друштва, он одбацује римокатолицизам и његове изданке: атеизам, анархизам, социјализам, науку, културу, цивилизацију, Најпре је римокатолицизам својом схоластиком и индулгенцијством механизовао човечију личност до крајње бездушности, да би то дело довршили његови сателити и сарадници: протестантизам, социјализам и атеизам.

Када је реч о социјализму, он предвиђа божанску суштину и вечну вредност човечије личности, и своди човека на тело. Разуме се, тиме му одузима оно што га чини неприкосновеним бићем и личношћу. И тако, човек постаје ствар међу стварима. Као поглед на свет, као философија, социјализам не признаје личност и њену вредност, он тражи безличност.

Достојевски сматра да је непролазна вредност оличена у православљу, јер је оно чувар Христове истине, и то праве истине, правога лица Христовог, који је потамнео у другим верама и код неправославних народа.

Европски запад све истине и све правде своди на човека и хвали се њиме. За разлику од њега, Достојевски све своди на Богочовека, и хвали се Богочовеком. Он каже, да се „срж сваког народа налази у откривању Христа пред светом, Христа који је непознат свету, али који је сачуван у нашој

Православној цркви. У томе се налази суштина наше цивилизације и васкрсења из мртвих целе Европе.

„Лик Христов чувајмо, па ће засијати као драгоцени дијамант целоме свету. Ми свету носимо једино што можемо дати, а уједно, тим и једино што је потребно: Православље, истинско и силно, вечно исповедање Христа, и потпуно морално обнављање. Од нас ће изаћи Илија и Енох, да се боре са Антихристом, с духом Запада, који се оваплотио на Западу“.

По себи, човек је недовршено и незавршено биће. Све што је у њему, завршава се, довршава и усавршава једино Богочовеком. У суштини своје природе, човек је христочежњиво биће, јер је Богочовек једини прави циљ човека. Свом својом онтологијом и феноменологијом православље извире из Богочовека. Све што није од Богочовека и по Богочовеку, није православно. Може се поставити мерило: православно је једино оно што је богочовечанско, и обратно, богочовечанско је само оно што је православно. А све што настаје по човеку, по чистом „човеку“ или по „непогрешивом човеку“, разара људско биће и сурвава га у небиће.

Само духовно општење човека са Богочовеком „обескрајњује“ човека божанским бескрајностима. Мислећи богочовечанску мисао, доживљавајући богочовечански живот, човек савладава људске релативности, површности, коначности, и креће се ка божанским висинама, дубинама и бескрајностима. Практиковањем богочовечанских врлина, све што је Божје постаје човеку своје. Или боље речено: Бог постаје човеку стварност. И тада човек суди о свету и људима, Богом и по Богу.

КРАЂА РЕЛИКВИЈА КИЈЕВО-ПЕЧЕРСКЕ ЛАВРЕ

Са згражавањем смо примили вест о могућности вођења било каквих преговора између Кијева у УНЕСКА, о преузимању и премештању на Запад православних светиња из Кијево-печерске лавре, укључујући и мошти светаца? Тим поводом је шеф руске Спољно обавештајне службе Сергеј Наришкин рекао, да је планирано да се светиње из Кијево-печерске лавре пренесу у музеје Италије, Француске, Немачке и Ватикана, и то под изговором „спасавања од руских ракетних удара“, и подвукао, да одбрана Кијево-печерске лавре има дубоко духовну димензију за Русију, „што значи да то само појачава нашу одлучност да завршимо специјалну војну операцију“.

У међувремену је извршен попис комплетне имовине Кијево-печерске лавре, и издвојена су средства за њихов транспорт. О свему је обавештен и поглавар канонске Украјинске православне цркве Митрополит Онуфрије, да ће иконе и мошти као и други предмети бити „привремено“ премештени, и то наводно, ради безбедности док се ситуација на терену не нормализује.

Уколико се узме у обзир чињеница да је уз посредовање швајцарске невладине организације „Међународна алијанса за заштиту културног наслеђа у зонама сукоба“ на чијем челу се налази Томас Скот Каплан, 14. јуна 2023. године уприличена је изложба у француском Лувру најстаријих византијских икона које су тајно изнете из Украјине, са правом се ствара сумња у Русији, да ће напад јеретика на Кијево-печерску лавру бити само логичан наставак приче о крађи руског духовног и културног блага са територије Украјине.

Овакав варваризам и дивљаштво представљају логичан наставак онога што се догодило крајем прошле године, а што је пренео Информативно-катихетски портал „Ризница“, када су канонска Украјинска православна црква и братство Успенске Кијево-печерске лавре, лишени права служења у Светоуспенском Саборном храму и Трапезној цркви светих Антонија и Теодосија. Треба истаћи да је манастир у државном власништву још од совјетских времена, и да је подељен на Горњу и Доњу лавру, и функционисао је према посебним уговорима о коришћењу.

Након тога, Кијево-печерска лавра је случај Горње лавре изнела на суд, тврдећи да је исељење било неосновано и да се тиме крше права Цркве. Међутим, 13. јуна 2023. године, Привредни суд Кијева је одбио тужбу манастира а да при том није саслушао аргументе манастирског правног

заступника. Како је изјавио правни заступник, адвокат протојереј Никита Чекман, манастир је поднео молбу за одлагање судског претреса „због других поступака који су објективно онемогућили учешће на суђењу“. Међутим, суд је одбио њихову молбу и одржао прву седницу без присуства представника манастира и одмах донео пресуду, не давши могућност тужиоцу да на ро-чишту изнесе своје аргументе, поставља питања туженом и учествује у претресу, као и да изнесе правни став, како на суду тако и у јавности.

По мишљењу оца Никите, суд је одбио захтев да се решење одложи, због притиска министра културе, који намерава као и англосаксонски Запад, да протера канонску Украјинску православну цркву Московског патријархата из Кијевске и Почајевске лавре.

Ови примери представљају in flagranti доказе да је неканонска одлука Цариградског патријарха о давању аутокефалности расколницима у Украјини, била иницијална каписла која је упалила искру сукоба два православна народа.

Такође, намеће се питање, шта уопште могу да значе мошти светаца Кијево-печерске лавре једном дехристијанизованом западном свету, у коме је породица као основна ћелија друштва разорена, а истополни бракови и сатанистички покрет у успону?

Претпоставља се ништа или готово ништа. Или бар не оно што мошти светитеља значе верницима православног Истока. За православне хришћане ове реликвије представљају одуховљена телесна пребивалишта Господа Бога и осведочене храмове Светога Духа, било да је реч о телу у целисти, његовим деловима или пак само честици. Такође, многи православни хришћани сматрају да су мошти извор Божанске енергије. Оне представљају један од најстаријих облика поштовања светитеља, чије је постојање доказано још у другом веку, много пре поштовања икона и других форми представљања светитеља.

Одговор на питање, шта западном човеку могу да значе мошти светаца Кијево-печерске лавре, и какав је њихов однос према духовном и културном наслеђу другог народа, може да послужи и лично искуство писца ових редова, који је био део четворочлане делегације „Међународне организације за репатријацију парthenонских скулптура“ (<https://www.parthenoninternational.org>), која је 17. јула 2006. године била примљена у Британском парламенту од стране ондашњег британског министра културе Дејвида Лемија.

Том приликом је министру културе речено, да су парthenонске скулптуре исечене на најгрубљи начин скрнављењем најзначајнијег споменика Хеленске и светске цивилизације - Парthenона, и на нелегалан начин изнете

из земље од стране амбасадора Британског краљевства лорда Томаса Бруса, под изговором „да се заштите од ратног сукоба који су Грци тада водили за ослобођење од отоманске империје“, док је прави циљ био да се античким фризовима украси лордов дворац који је градио у Шкотској!

Британска влада је касније откупила целокупну колекцију античког блага од свог амбасадора као од приватног лица, што није било легално, јер је британски лорд то недело учинио у својству највишег дипломатског представника Британског краљевства, чима је дискредитован чин стицања власништва над партенонским скулптурама!!!

Потпуно је јасно да колонијални и хегемонистички менталитет не жели да прихвати никакав међународни правни акт нити одлуку било које међународне организације (УН, УНЕСКО...), као ни Ванкуверску декларацију УН из 1976. године, која гласи да је „неотуђиво право сваке земље да са пуним суверенитетом буде баштиник себи својствених културних и духовних вредности, које су плод целе њене историје“!

Сво неразумевање и хегемонистичку охолост свога бића, британски министар културе Дејвид Леми је демонстрирао у питању које је поставио потписнику ових редова: “Шта вам толико значе обични хладни мермери”? Под сводовима британског Парламента је остао да лебди у ваздуху мој одговор: „Партенонске скулптуре за грчко национално биће не представљају хладни мермер, већ су оне симбол идентитета и континуитета Хеленске нације. Оне су најплеменитији симбол савршенства. Оне представљају одавање поште философији и демократији. Оне су суштина Хеленизма“.

Аналогно томе, индикативно је да су два толико велика злодела учињена од истог починиоца и са истим објашњењем „бриге о заштити од ратних сукоба“, на временској дистанци већој од 200 година, говори да је колонијални и хегемонистички Запад увек поседовао безосећајни однос према вери, традицији, култури и историји.

Још је Достојевски са својих пророчких висина јасно сагледао трагедију Запада и открио њен узрок. Разлог је у томе што је Запад изгубио лик Богочовека Христа, као једину вечну вредност ради које постоје сви светови. И због тога се у земљама Западне хемисфере све „замутило и кренуло у хаос“. Другим речима, западни човек хоће братство, али не може да га оствари, јер је изграђен на начелу егзистенцијалне самосталности, која га све више и више усамљује и одваја од људи, тако да он живи у пустињи.

Управо нам ове чињенице откривају суштину сукоба у Украјини. Као што смо много пута до сада констатовали, реч је о судару два света, две цивилизације, о сукобу добра и зла, хришћанства и сатанизма. Зато је и неопходно о свему говорити јавно и обелодањивати њихове сатанистичке

намере. То се каже у посланици апостола Павла Ефесцима (5,8-21): „Истражујте што је Господу угодно и не будите саучесници у јаловим мрачним делима, него их радије изобличавајте. А све што се изобличава обелодањује се“.

Коначно, и Џорџ Орвел, енглески романописац, есејиста, новинар и критичар је рекао: „У свету где је све обмана и лаж, причати истину представља револуционарни чин“.

НАСИЉЕ НАД УКРАЈИНСКОМ ПРАВОСЛАВНОМ ЦРКВОМ И КИЈЕВО-ПЕЧЕРСКОМ ЛАВРОМ

Одговор за насиље над Украјинском православном црквом и Кијево-печерском лавром лежи у неканонском деловању патријарха Вартоломеја I, који је након одржаног редовног заседања Светог архијерејског синода Цариградске цркве 2018. године, саопштио да је отпочео процес давања независности „цркве у Украјини у односу на Руску православну цркву“. У истом саопштењу се наводи да је тиме „укинута одлука из 1686. године, према којој је Цариградска црква предала Кијевску митрополију на управљање Московској цркви“.

Истине ради, неопходно је подсетити се да је на основу грамата тадашњег цариградског патријарха Дионисија IV из 1686. године, декрета његових наследника, из званичних и од тада редовно објављиваних „тактикона“, „синтагматиона“, „диптиха“, „календара“ и „епетирида“ (анала, годишњака) које издаје и сама Цариградска црква, Кијевска митрополија стављена под јурисдикцију Московске цркве, и то на молбу Цариградског патријарха, због егзистенцијалне угрожености од стране Отоманске империје. Канонску јурисдикцију Московске цркве над Кијевском митрополијом је признавао сав православни свет дуже од 300 година, укључујући и Грчку православну цркву. Такође, неопходно је поновити као непобитну чињеницу, да у складу са светим канонима Цркве, расправе о територијалној јурисдикцији не могу трајати после истека временског периода од тридесет година, од тренутка доношења одлуке (VI Васељенски сабор, 25)

Исто тако, потпуна неискреност и неистинитост у изјавама патријарха Вартоломеја I се може видети и по чињеници да је само пола године пре почетка Критског сабора, тј. јануара 2016. године, у присуству Предстојатеља православних цркава, патријарх Вартоломеј I убедио присутне, да Света Цариградска Црква нема намеру да спроводи било какву радњу која се тиче црквеног живота у Украјини, како на Светом и Великом Сабору, тако ни после њега. Руска православна црква (РПЦ) се тек тада сагласила да се питање аутокефалности скине са дневног реда Критског сабора.

Потоњим давањем аутокефалности расколницима тзв. Православне цркве Украјине, Цариградски патријарх је открио да је тада говорио неистину, и тиме изгубио сваки кредибилитет и дигнитет да и даље остане не месту „Првог међу једнаким – *Primus inter pares*“. Ово је толико озбиљно питање, да је наш став, да је неопходно и ургентно да се сазове Свеpravославни или Помесни или Месни Сабор (Ενδημούσα Σύνοδος) у земљи нај-

многољудније Православне Цркве, како би се предузели адекватни кораци у правцу опстанка Православља у целини, и разматрало питање даљег останка Вартоломеја I на месту Цариградског патријарха као Првог међу једнакима. Утолико пре, што је више него очигледно да западни политички и обавештајни центри преко Цариградске цркве делују у правцу разједињења Православне цркве и њене даље фрагментације. Управо су такве околности биле узрок великог противљења митрополита Грчке православне Цркве, међу којима су се истицали митрополит китирски Серафим, кесаријски Данило, месогејски Николај, пирејски Серафим, дринопољски Андреј, етолијски Козма, новосмирнски Симеон, крфски Нектарије и др.

Када је реч о Кијево-печерској лаври, морамо разумети да је то један од најзначајнијих споменика православне вере за Русе. Саграђен је за време Кијевске Русије на месту где се 1015. г. налазио манастир у пештери (тј. пећини). Простире се на површини од 29 хектара на јужним падинама Кијева и уврштен је на листу УНЕСКО. Манастир је 1051. године основао свети Антоније Печерски, кијевски Рус родом из Љубеча који је живео за време Јарослава Мудрог. Саоснивач је био његов ученик Теодосије Печерски из Курска. Подигнут је на месту печерске Лавре коју је направио аскета Иларион Кијевски из села Брестова, који је касније постао кијевски митрополит. Печерска Лавра је била напуштена до доласка Антонија Печерског из Свете Горе, који се вратио у Кијевску Русију као мисионар. Пећина има предиван поглед на Дњепар. Кијевски кнез Изјаслав Први, цео реон пећине је поклонио монасима светог Антонија Печерског.

По древном предању Цркве, свети апостол Андреј Првозвани, путујући кроз земљу Скита са хришћанском проповеди, благословио је брдовиту обалу Дњепра, обраћајући се својим ученицима речима: „Видите ли ове планине? Од сада ће на овим планинама заблистати благодат Божја, и велики ће град бити, и многе цркве ће Бог подићи“. И тако, заједно са првим црквама Кијевске Русије, лаврска заједница је постала испуњење пророчких речи апостола.

Године 1051. у престоном граду Кијеву, за време владавине Јарослава Мудрог и митрополитског служења Светог Илариона, по промислу Божјем започело је постојање Кијево-печерске лавре. Чудесном заповести Царице Небеске, која се јавила у виђењу духовника светог Антонија, подигнут је манастир, који је постао непресушни извор благодатне молитве.

Убрзо је узвишени духовни подвиг светог Антонија постао надалеко познат и привукао је грађане који су му долазили по благослов и духовне савете. Чести посетилац пештерског манастира је био Кнез Изјаслав, син Јарослава Мудрог, као и кијевско племство који су донирали средства за

изградњу подземног храма и келија, када су пештере постале тесне за све већи број братије. Било је то око 1062. године: преподобни Антоније је поставио преподобног Варлаама за првог игумана, а сам се повукао на четрдесет година у удаљену пештеру.

После премештаја преподобног Варлаама за настојатеља манастира Светог Димитрија који је подигао кнез Изјаслав, монах Антоније је благосиљао преподобног Теодосија (+1074) за игумана, као најкроћег, смиреног и послушног. Када је већ у манастиру било око 100 монаха, преподобни Теодосије је једног од њих послао у Цариград код евнуха Јефрема како би преписао Студијски Устав и донео га у Кијев. Задатак је испуњен. У исто време у Кијев је стигао и митрополит Григорије, а са њим је био и један од монаха Студијског манастира Михаило, који га је пратио и предао манастиру монашки Устав. На основу ова два примера, настао је Устав Печерског манастира. Овај опште житељни Устав накнадно су усвојили сви манастири Кијевске Русије.

Важан догађај у животу Кијево-печерског манастира било је полагање моштију и изградња цркве Успења Пресвете Богородице. Године 1091. у цркви су положене мошти Светог Теодосија. Монах Антоније је, по његовом тестаменту, сахрањен под сводом Ближњих пештера. Утврдивши прве печерске монахе и називајући њиховим примером Кијевску Русију, која је недавно пре тога примила Свето крштење, Господ је открио многа чудеса и знамења у Лаври. Снага подвига и молитва Печерских монаха задивила је њихове савременике и све наредне генерације верника.

Високим моралом и аскетизмом одликовали су се монаси Кијево-печерског манастира, пре свега пустињаци. То је у Лавру привукло многе образоване и племените људе. Манастир је постао својеврсна академија православних епископа. До почетка 13. века, од монашке братије манастира, 50 је хиротонисано у чин епископа и послато у различите крајеве Кијевске Русије.

Многи печерски монаси су постали мисионари и отишли да проповедају хришћанство, у оним крајевима Кијевске Русије, где је становништво исповедало паганство. Често су проповеди монаха и њихова обраћања кнежевима била усмерена против сукоба који су раздвојили Кијевску Русију, позивали су на очување интегритета великокнежевске власти и редоследа наслеђивања кнежевског престола од стране представника Кијевске династије.

Такође, са Кијево-печерским манастиром повезано је и писање летописа. Први познати летописац био је преподобни Никон, игуман Печерског манастира. Преподобни Нестор летописац сматра се аутором Печерског

летописа, који је око 1113. године завршио своје генијално дело „Кијево-печерски Патерик“, чију су основу чиниле приче монаха Поликарпа, као и посланице Симона, епископа Владимиро-Суздаљског.

Играјући значајну улогу у уједињењу источно словенских земаља, и јављајући се као духовни, друштвени, културни и просветни центар, Печерски манастир је уживао заслужену славу не само у Кијевској Русији, већ и Пољској, Јерменији, Византији, Бугарској и другим земљама.

Почевши од 40-их година 13. до почетка 14. века, Кијево-печерска лавра је била сведок татарско-монголских најезди и заједно са народом претрпела катастрофе. Канови, схватајући значај Кијева за источне Словене, на сваки могући начин су спречавали оживљавање града. Од татарских налета, манастир је, као и цео Кијев тешко оштећен 1399. и 1416. године. Мало је извора који говоре о животу Лавре у овом периоду. Због чињенице да су Џингис-кан и његови наследници, због сујеверја (поштовања божанстава разних религија) показивали верску толеранцију, стога има разлога да се верује да живот и богослужења у манастиру нису престали.

Митрополит Макарије (Булгаков) сматра да монаси нису живели у самом манастиру, већ око њега, „по дивљинама и шумама, у забаченим пећинама, и тајно се састајали у једини преживели део цркве, да би вршили богослужења“.

У контексту процеса унијаћења тј. присилног прекрштавања православаца у римокатолике који се одвијао у Украјини, треба нагласити да је средином 14. века почела литванска експанзија на Украјину. Упркос чињеници да је литвански кнез Олгерд, коме су Кијевске земље биле потчињене, у почетку исповедао паганску веру, а затим после усвајања Кревске уније (1385) између Литваније и Пољске, почиње појачано наметање римокатолицизма. И поред тога, Печерски манастир је наставио да живи „пунокрвним животом“. О томе сведочи и чињеница да је младић Арсеније, пореклом из Твера, који је у другој половини 14. века прихватио монаштво „...обрадовао се духом, пронашавши монахе у Кијево-печерском манастиру, који су сијали врлинама, као звезде на своду небеском, и, покушавајући да се угледа на њих, много година пролази кроз различите степене послушања“.

Печерски манастир је у то време пуно искушења и невоља, имао изванредан утицај и на развој Цркве у руским земљама. Дакле, у другој половини 14. века, мохрински Чудотворац Стефан, монах Кијево-печерског манастира је недалеко од Москве основао Мохрински манастир, а у Вологодској земљи – Авнежски манастир. Епископ тверски Арсеније је у својој Епархији Желтоводски, основао Успенски манастир. Крајем 14. века печерски монах

Кузма Јахромски је основао манастир на реци Јахроми у Владимирском округу (недалеко од Москве).

У том периоду Печерски манастир је уживао велику славу, тако да су неки од руских кнезова често долазили у Лавру где су заувек остајали, а неки од њих и сами су се прославили као познати подвижници. Конкретно, овде је 1439. године познати командант кнез Феодор Острожски примио монаштво са именом Теодосије, који је своје богатство пренео у манастир. До краја 16. века, борећи се са разним потешкоћама, посебно оним које су се односиле на унијаћење православног живља, као и мешањем у унутрашњи живот Лавре од стране краља, манастир је активно оживео, градећи цркве и добијајући нове земље. Иако више није имала славу као у првим вековима постојања, Лавра и даље остаје један од највећих духовних, образовних и културних центара Украјине. Нови талас оживљавања духовног ауторитета Печерског манастира десио се у периоду борбе са унијом, када су на челу манастира биле истакнуте личности тог доба: архимандрити Никифор Тур, Елисеј Плетенецки, Захарија Копистенски, Св. Митрополит Петар Могила, Инокентије Гизел и други. Дакле, почетак штампања књига у Кијеву је повезан са именом Елисеја Плетенецког. Прва књига је изашла из штампарије Кијево-печерске лавре, и која је опстала до данас, јесте Часословац (1616-1617). Као пример можемо навести да су око 1680-1690. године, у Лаври написана Житија светих, која су и данас омиљено штиво хришћана. То је урадио монах Батуриног Крупицког манастира, будући Свети Димитриј Ростовски.

Од 1786. године, митрополити кијевски и галицијски су истовремено били и игумани (свештено архимандрити) Печерске лавре. Прва особа после игумана (старешине) у Лаври, био је намесник – по правилу јеромонах или игуман, касније – архимандрит. Свим пословима манастира руководио је Духовни Сабор на челу са намесником. У састав Сабора улазили су лаврски старци.

Исто тако, ни један од руских господара није занемарио значај Кијево-печерске лавре: Алексеј Михајлович и Петар Велики, Екатерина II, Александар III, Павле, Јелисавета... Посећујући Лавру, краљеви су такође као и слуге узимали благослов од игумана, љубећи му руку. Романови су лично или преко својих гласника богато даривали манастир, поклонивши златне крстеве и кандила као и ковчеге за преминуле монахе.

Међу донаторима су имена великих кнежева грофа Шереметјева и принцезе Гагарине, грофа Румјанцева-Задубнајског (сахрањеног у Успенском храму) и кнеза Потемкина, врховног војног козачког заповедника племића Ивана Мазепе, грофице Орлове-Чесменске и стотине других. Племићи,

трговци, индустријалци и странци су давали значајне суме за одржавање Лавре. Чак су и обични људи, са својим врло скромним приходима, сматрали за хришћанску дужност да део своје уштеђевине приложе Лаври.

У Печерском манастиру су постојали гостопримница и болница. Годишње је Лавра примала и до осамдесет хиљада поклоника на преноћиште. Као и други манастири царства, Лавра је издвајала значајна средства за развој образовања: имала је сопствену основну школу, Богословску школу, и издвајала средства за школовање сиромашних ученика Кијевске епархије. Такође, установила је и пет стипендија у богословско-образовним установама Кијева и Кострома: „У спомен чудесног спасења светог живота Господара – Императора Александра II, 4. априла 1866. године“.

Као што је познато, Кијево-печерски манастир се увек одазивао на свако добро, хришћанско-народно и црквено-општедело. Доброчинство, љубав према ближњима, створили су заслужени ауторитет за Кијево-печерску лавру. О томе сведоче многи дарови владара са пратећим документима „...о даривању нарочите наклоности Лаври за дела и молитве братије Лавре у име спасења душа људских“. Исто тако, многи угледни људи су желели да буду сахрањени на лаврском гробљу. Сличан тестамент је оставио, фелд-маршал Борис Петрович Шереметјев. Међутим, наком смрти Шереметјева, која је уследила у Москви, по налогу Петра I, тело покојника је достављено не у Кијев, већ у Александро-невску лавру у Санкт Петербург. На божићном гробљу Лавре, у великој Успенској цркви, на територији манастира, почивале су многе истакнуте личности Русије и Украјине, међу којима и ћерка поменутог Б.П. Шереметјева, Наталија (у монаштву Нектарија) Долгорукаја. Тешка судбина ове жене била је позната свима дуги низ година. Осрамоћена принцеза је узела схиму у Флоровском манастиру (1757. године, у 43-ој години живота). Активна личност, образована жена, учествовала је у рестаурацији десетина цркава и других кијевских храмова. Монахиња Нектарија, која је умрла 3. јула 1771. године, сахрањена је у Лаври уз почаст кнегиње и подвижнице.

Од 1911. године ту почивају и посмртни остаци Петра Аркадијевича Столипина, истакнутог државника Руске империје. У Лаври се оформила и посебна некропола. На територији Лавре, у њеним црквама и пештерама почивају: први кијевски митрополит Михаило, кнез Фјодор Острошки, Јелисеј Плетенецки, св. Петар Могила, Инокентије Гизел и десетине других истакнутих личности отаџбине.

После Октобарске револуције за Лавру су почела најтежа времена у њеној историји. По Уредби совјетске власти „О одвајању Цркве од државе и школе од Цркве“, сва имовина црквених и верских друштава је проглашена

за народну својину. Комитет и Савет народних комесара Украјинске ССР, 29. септембра 1926. године су усвојили резолуцију о „признавању некадашње Кијево-печерске лавре за историјски и културно државни резерват који су претворили у свеукрајински град-музеј“. Постепена изолација црквене општине, њено измештање новоствореним музејом је окончано почетком 1930. године, путпуном ликвидацијом манастира. Део браће је одведен ван Кијева и стрељан, а остали су затворени или прогнани. Лавра је била разорена и уништена.

Огромна штета архитектонским и историјским вредностима Лавре је нанета и током Великог отаџбинског рата (Другог светског рата), када је 3. новембра 1941. године дигнут у ваздух Свето-Успенски сабор.

Крајем 1950-их година, под појачаним притиском система политичких партија, резерват се претворио у легло атеистичке пропаганде. У то време, по налогу управних партијских органа, затрпани су били стари бунари Антонија и Теодосија.

Јуна 1988. године, поводом обележавања 1000-годишњице Крштења Кијевске Русије у складу са одлуком Савета министара Украјинске ССР, територија манастира је предата новооснованој Кијево-печерској заједници. Митрополит вишгородски и черnobилски Павле, је 1994. године постављен на чело братства Светоуспенске Кијево-печерске лавре. Владика Павле је провео у манастиру више од 20 година, а за време његовог мандата Лавра се преобразила и стекла невероватну величанственост и лепоту.

До варварског напада украјинских безбедносних снага, манастир се развијао и успешно постојао у различитим областима духовног, културног и друштвеног живота. У пуној функцији су му биле следеће структуре: издавачка, поклоничка, информативна, саобраћајна одељења, тонски студио, одељење социјалне службе, иконописачке и друге радионице, фабрика свећа, кројачка радња и продавнице у којима се могла изабрати свештеничка одежда и свакодневна одећа. Постојало је неколико трпезарија, осмишљених тако да Лавру посећују ходочасници који желе да се причесте Светим Христовим Тајнама. Такође, у Лаври су сами монаси пекли просфору и хлеб.

Редовно су се одржавали православни фестивали, концерти, наступи креативних група, изложбе, сајмови. На територији Лавре је била и Кијевско богословска (духовна) школа која је обновљена 1989. године. Такође, Лавра је место где се налазила резиденција Предстојатеља Украјинске православне цркве, Његовог Блаженства Митрополита кијевског и целе Украјине, као и Синодска одељења УПЦ.

Нажалост, на ову светињу руског православља, атак су извршиле украјинске безбедносне снаге, док је клицу раздора посејао Цариградски

патријарх Вартоломеј I својим неканонским поступцима, који су утицали на почетак раскола у Православном свету. Писац ових редова му је лично упутио писмо у коме му се обратио са молбом да заштити Кијево-печерску лавру и тиме спречи надлазећу претњу раскола у Православној цркви. Патријарх Вартоломеј I би морао да зна, да се по црквеним канонима једино раскол не може опростити, чак ни проливањем мученичке крви.

Када је реч о одговору патријарха Вартоломеја I на ово писмо, он никада није стигао!

МОНАСТИР СВЕТЕ ЕКАТЕРИНЕ НА СИНАЈУ УГРОЖЕН ГЕОПОЛИТИКОМ И ДРЖАВНИМ ТУРИЗМОМ

У данашњем тешком и турбулентном геополитичком тренутку, када је хришћанска вера угрожена више него икада пре у својој дугој историји; када пролазимо кроз период застрашујуће дехристијанизације готово свих земаља колективног Запада; у моменту када се суочавамо са процесом разарања породичних вредности; када смо сведоци агресивне афирмације сатанизма, хомосексуализма и бројних патолошких појава, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда је са узнемирењем и огорчењем примио вест, коју је почетком јуна 2025. године први објавио британски лист „Telegraph“, а потом пренела и бројна средства јавног информисања, о наводној одлуци Египта да затвори манастир Свете Екатерина Синајске – најстарији активни хришћански манастир на свету. Реч је о манастиру који је основан пре скоро 15 векова, што је изазвало бурне критике грчке цркве (у првом реду Архиепископа атинског Јеронимоса и Цариградског Архиепископа из САД Елпидофороса). Иначе, манастир Свете Екатерине припада цркви Синаја која је аутономна православна црква са сопственом управом, али са историјским и духовним везама са Јерусалимском патријаршијом под чијом је јурисдикцијом.

С обзиром да сам у својству председника „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда планирао да у вези са овим скандалозним догађајем скрнављења једног од највећих хришћанских светилишта, обавестим најзначајније светске политичке и верске ауторитете: Канцеларију Беле Куће за вере; британског суверена Краља Чарлса III, покровитеља Фондације Свете Екатерине, организације која прикупља средства за очување и проучавање манастирског наслеђа и његове збирке вредних хришћанских рукописа, које је британски суверен описао као „велико духовно благо које треба чувати за будуће генерације“; потом, Цариградског патријарха Вартоломеја I; патријарха Москве и све Русије Г.Г. Кирила; као и Јерусалимског патријарха и целе Палестине као и чувара Гроба Господа Исус Хруста, Г. Теофила III, у циљу провере овако важне информације 02.06.2025. г. контактирао сам политичко одељење Амбасаде Египта у Београду и у веома кратком временском периоду примио мејл из Амбасаде Арапске Републике Египта, који гласи:

„Поштовани г. Валаванидис, у име Амбасаде Арапске Републике Египта у Београду, обраћамо Вам се у вези са нетачним информацијама

које су недавно објављене у медијима, у вези са статусом манастира Свете Екатерине на Синају.

У прилогу Вам достављамо саопштење портпарола египатског председништва и портпарола Министарства спољних послова Египта, који јасно потврђују пуну посвећеност очувању верског статуса манастира и објашњавају чињенице везане за поменућу судску пресуду“. **Крај цитата.**

Подсећања ради, реч је о једном од настаријих места у Египту, које поред хришћана, поштују и Јевреји и муслимани. Нажалост, ово место је данас постало предмет жестоког спора због планова да се претвори у велики туристички комплекс. Укркос бројним критикама због небриге о јединственој историји земље, влада Египта сматра да би отварање нових туристичких атракција представљало решење за оживљавање посрнуле економије. Свима је познато, да је туризам једна од главних привредних грана у овој земљи која је некада достизала веома високе домете. Први озбиљнији удар на развој египатског туризма, биле су последице пандемије ковид-19, док је драстичан пад забележен у појасу Газе, који је за последицу имао нови талас нестабилности у региону.

Како преноси британски ВВС на српском језику, влада Египта је поставила врло амбициозан циљ да до 2028. године оствари прилив од 30 милиона посетилаца. Оваквим плановима се до сада најоштрије успротивила Грчка, због њених духовних и историјских веза са манастиром. Чињеница је да су се напетости између Атине и Каира распламсале после пресуде египатског суда у мају 2025. г, којом је одлучено да је земљиште не којем се налази најстарији активни хришћански манастир на свету – Света Екатерина, власништво државе. Другим речима, то значи да манастир као и други верски археолошки локалитети у његовом окружењу, имају само „право коришћења“ земљишта на којем се налазе.

Управо због тога је оштро реаговао поглавар Грчке православне цркве, архиепископ атински и све Грчке Јеронимос II, који је рекао да је овим поступком „угрожен опстанак највећег духовног светионика православља и хеленистичке ере“.

Јерусалимска патријаршија је истакла да је на светом месту над којим има црквену јурисдикцију, сам пророк Мухамед доделио писмо о заштити манастира. У њему се наводи да је византијски манастир у којем је подигнута и мала џамија у време династије Фатимида, што је прилично неуобичајено, „светилиште мира између хришћана и муслимана и уточиште наде за свет који је заглибљен у сукобима“.

Ипак, неопходно је констатовати да и поред спорне судске пресуде која је на снази, захваљујући многим дипломатским напорима, Грчка и Египат су усвојили заједничку декларацију којом се обезбеђује заштита грчког православног идентитета и културног наслеђа манастира Свете Екатерине на Синају.

Значајно је подсетити, да се Синајска гора локално назива Џабал Муса, и према предању представља место на којем је Мојсије примио Десет заповести од Господа Бога. Многи верују да се управо на том месту, према Библији и Курану, Господ Бог обратио пророку из грма несагориве купине.

У сваком случају, историјска чињеница је да је манастир Свете Екатерине на Синају подигао византијски цар Јустинијан I (527-565), који је због огромног духовног, културног и историјског значаја, 2002. године уврштен у светску баштину УНЕСКО-а. Тело Свете Екатерине Александријске, које је после много векова пронађено у том подручју, и однето у манастир, када су га њене мошти уздигле у важно ходочасничко место.

Када је реч о монашком животу унутар манастирских зидина, портал religija.rs је 08.09.2025. године пренео да је после побуне већине монаха дошло до драматичног преокрета у оквиру Синајске светиње. Након бурних дана, међународних притисака и унутрашњих сукоба око будућности једне од најважнијих православних светиња, архиепископ синајски Дамјанос (91) је рекао да ће 12.09.2025. г. поднети оставку на игумански чин, нагласивши да се на тај корак одлучио првенствено ради потребе очувања јединства.

Такође, уследио је значајан сусрет између Јерусалимског патријарха Теофила III и председника Републике Турске Реџеп Тајип Ердогана у председничкој палати у Истанбулу, где је као апел одјекнуо позив на одговорност – не само политичарима, већ и свима који чувају хришћанско наслеђе у Светој земљи!

Како наводи Јерусалимска патријаршија, током сусрета се разговарало и о важности очувања постојећег *statusa quo* у Јерусалиму. Патријарх Теофил III је том приликом подсетио на „Омарову повељу“ – документ из VII века, који се у црквеној правној литератури наводи као историјски чин који је, у различитим интерпретацијама, обезбедио заштиту хришћанских светиња под муслиманском влашћу. У православном дискурсу, ова повеља се помиње као симбол међурелигијског уговора и правне традиције која је обликовала положај светих места у Јерусалиму.

Како указују хришћански портали и извештаји који прате стање у Светој земљи, у последње време су забележени притисци и напади који

угрожавају свакодневни живот и богослужења хришћанских заједница. Управо из тог разлога, разговори на високом нивоу као и молбе за повећањем међународне пажње, добијају додатно на тежини.

С тим у вези, сусрет Јерусалимског патријарха Теофила III и председника Републике Турске, показује да питања светих места у Јерусалиму не могу остати само локална унутардржавна питања; она су питања црквене бриге, међурелигијског поверења и међународне пажње. Управо због тога, када јерусалимски патријарх и чувар Гроба Господа Исуса Христа, говори о заштити светиња, његова порука вишеструко надолazi црквене границе и позива на одговорност све актере: како државе, цркве, тако и свеколику јавност.

Коначно, портал Orthodox Christianity је 15.09. 2025. г. пренео да је дан раније братство манастира Свете Екатерине Синајске, једногласно изгласало архимандрита Симеона (Пападопулоса) за новог игумана. Он је наследио архиепископа Дамјаноса, који се формално повукао после 52 године управљања овом хришћанском светињом.

Према резултатима гласања, архимандрит Симеон је добио 19 од 20 гласова, јер је свој гласачки лист оставио непопуњен, што је у складу са древном праксом. Значајно је нагласити да су се обе стране братства на крају ујединиле око његове кандидатуре, без икаквог оспоравања изборног процеса.

Оваква јасна победа без и најмањег спора, сматра се важном темељем за успостављање климе јединства и опште сагласности у манастиру.

На крају, ипак овај догађај представља еклатантан пример мешања политике у живот Цркве Христове, поготово у данашње време када је поред основних елемената геостратегије који обухватају геополитичке факторе као што су: географски положај, природни ресурси, популација, економија, војна моћ и међународни утицај и положај земље – укључена и религија, као један од носећих стубова у креирању геополитичке карте света.

Закључујући, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда ће управо због свега тога, увек указивати на значај усмеравања пажње међународне заједнице на неопходност заштите живота хришћана, одбране њиховог идентитета као и хришћанских светиња, без обзира на којој тачци земљиног шара се налазиле. То је од посебне важности поготово у данашњем времену, када Христова Црква пролази кроз један од најтежих периода у својој дугој историји.

ЗАКЉУЧАК ИЗ КЊИГЕ ДИОГЕНИСА Д. ВАЛАВАНИДИСА, „ИСТИНА О ПАТРИЈАРХУ ГЕРМАНУ И ПИТАЊЕ ТЗВ. МАКЕДОНСКЕ ЦРКВЕ“

Блаженопочивши патријарх српски Герман је био духовни предводник свог народа, у једном од најтежих периода његовог постојања, у времену када су многа српска чеда била задојена отровом против своје вере, својим опхођењем према Српској православној цркви, потпомогнути многим непријатељима свог народа. Мукотрпним ангажовањем, велики српски патријарх Герман је богомданом мудрошћу и стрпљивошћу успео да доведе нека од залуталих чеда свог народа „к' познанију права“. Време у коме је живео, чини људе великим или малим, док се за патријарха Германа може рећи: „Благо оном ко довијека живи, имао се рашта и родити“. Истина је да вољени не умиру никада. Био је са српским народом када му је било најтеже.

Тешке су биле педесете године прошлог века, које су релативно брзо са лица земље однеле два српска патријарха (Гаврила – 1950. и Викентија 1958. године). Показало се да су те послератне „прве капље из чаше отрова, биле најчемерније и најупорније“. Претешко бреме одговорности и опасности је стављено на плећа Његове Светости патријарха Германа. **Једном речју, то су била времена из којих је требало извући живу главу, а сачувати достојанство Цркве и своје.**

Колика је била тежина вођења Српске православне цркве под комунистичким режимом Ј.Б. Тита, који је веома осионо, дрско и насилнички водио политику мешања у унутрашње ствари СПЦ, и то скривајући се иза српских комунистичких поданика, најбоље показује еклатантан пример од 16. јуна 1959. године, када је на захтев председника Савезне верске комисије Добривоја Радосављевића, прекинуто заседање Светог архијерејског сабора. Заправо, тада је стигао хитан позив патријарху Герману и члановима Светог архијерејског синода да дођу у просторије Савезне верске комисије, *где им је изнет став комунистичког врха у вези питања Македонске православне цркве, и у правом смислу речи, диктирано, какве одлуке државна власт очекује од сабора.*

То су у одвојеним сусретима са патријархом Германом и члановима Светог архијерејског синода потврдили и Александар Ранковић, Петар Стамболић, Милош Минић... и други српски политичари тог времена, наводећи да је „одвајање Македонске цркве од највишег државног значаја, с обзиром да се тежи афирмацији македонске нације“. То је било праћено претњама и

уценама од стране УДБ-е, које су биле упућене многим високим црквеним високодостојницима, међу којима је био и викарни епископ патријарха Германа владика Доситеј, који је био присиљен да прекрши канонска правила и епископску заклетву, поклекне под претњама и присуствује црквено-народном сабору у Охриду. Зна се да је режим нудио своје „услуге“ и осталим епископима, али без обзира на чињеницу што је време било веома тешко, нико други од епископа такав предлог није прихватио.

Под покровитељством комунистичког режима, у Охриду је од 4. до 6. октобра 1958. године ипак одржан нелегитиман црквено-народни сабор.

Такође, описујући трагичан положај српског живља и монаштва на КиМ, патријарх Герман је рекао да се црква тек маја 1969. године писмено обратила Јосипу Брозу. До тада је било само усменог саопштавања у вези постојећих проблема на југу Србије. У том контексту, патријарх Герман је рекао: „Касно смо схватили да нас комунисти заварavaju, и да од наших протеста неће бити никакве користи, а неће постојати ни трагови шта смо чинили да заштитимо наш православни живаљ на Космету“. Писмо Брозу, које сам ја потписао, упутио је Свети архијерејски сабор.

Догодило се управо оно што сам предвидео, док је писмо састављано. Вођа југословенских комуниста је изражавао 'дубоко жаљење због несреће која је задесила православни живаљ'. Писао је како је то повреда Устава СФРЈ. Све у свему, веома љубазно писмо које садржи хумана опредељење светског човека.

Затим следи опробан комунистички систем избегавања одговорности. Тај Броз је био уметник у томе. Замислите, он наше писмо прослеђује Србији. Ко ме, молим вас, у Србији? Српским политичарима и полтронима који су ми целог века претили због најмање ситнице".

Колико је тешких и болних последица на телу српског националног бића оставило поданичко, издајничко и удворичко понашање српских комуниста тог времена, сведоче и данашњи догађаји на Косову и Метохији, и то после више од шест деценија?

Сваки народ у својој историји има људе чијих се дела и имена стиди. Доћи ће време када ће разумни и слободоумни Срби да скривају како су им у једном тренутку на челу били људи као што си ови, који су све чинили против интереса своје Цркве, свог народа и своје Државе.

Због таквог искуства, патријарх Герман се у својим молитвама упућеним Богу, увек молио да Срби буду јединствени, а не заокупљени једноумљем. Истицао је да се та молитва у српским храмовима чита још од времена нашег духовног родитеља, Светога Саве.

Са великим осећајем поноса и поштовања, пишем ове редове за великог човека, поглавара СПЦ и пријатеља, који је био Патријарх српског народа, иако је био неправедно оптужен да је „Црвени Патријарх“. Овом књигом сам доказао да није било тако као што су мислили неки Срби, углавном носиоци црвене књижице Комунистичке партије. Неки кажу – „било је такво време“. То није истина, јер проблем није у времену, већ у људским карактерима. Истина је да је било много више оних који су ради шаке „Јудиних сребрњака“ издали своју веру, нацију, лични понос и породични морал бацили под ноге, док је било и правих људи, са чврстим и непоколебљивим ставовима, високог достојанства и високо подигнуте лествице моралних карактеристика и верских убеђења, који су увек ишли усправно и ходали кроз живот високо подигнутог чела. То је имало своју цену, али они су то чинили без обзира на последице, време и околности..

Назвати патријарха Германа „Црвеним Патријархом“ је велика срамота и грех, оних који су такву ноторну лаж смислили!

Уосталом, може ли бити црвен Отац чијег је сина првенца прогутала црвена неман, тако да му ни за гроб није сазнао?!? Без кривице је стрељан у Загребу 12. јуна 1945. године, са непуних двадесет година, иако је рат званично завршен 34 дана раније, још 9. маја исте године.

Великан српског народа и српске Цркве је отишао у вечност, веома поштован и ожаљен од свеколиког српства. Сви смо са дивљењем и захвалношћу гледали његову доброту и храброст да у једним од најтежих времена заузме највиши трон Српске православне цркве. Тридесет две године је са достојанством носио света знамења, у љубави и поштовању окупљао верно српство у домовини, и очински бринуо за судбину Срба у расељењу. Био је велики хришћанин, хуманиста, родољуб и борац за свето православље. Данас, када није више са нама, његова дела ће бити исписана златним словима у историји Српске православне цркве.

Такви људи тихо гасну, пред свој пут у ноћ и сан. Људи попут патријарха Германа не умиру, већ живе тихо и одлазе тихо, али заувек остају међу нама.

**Драги и многовољени Патријарх Герман, Твоја мудра дела славиће
Те до последњег судњег дана.**

Слава сени бесмртнога!

Мир моштима великана!

НАПОМЕНА: При самом завршетку прелома ове књиге, затекла нас је шокантна вест, да је СПЦ као Мајка-Црква у потпуности сагласна са давањем аутокефалности Македонској православној цркви, и да је 05. јула 2022. године патријарх Порфирије уручио томос у Саборној цркви у Београду, Митрополиту Стефану као архиепископу Охридском и митрополиту скопском.

Потпуно нам је непознат и несхватљив разлог оваквог поступка којим се бројна културна и духовна баштина Немањића, Мрњавчевића, Бранковића и др, као и сва гробља на којима леже кости највећих српских јунака и хероја који су дали животе за одбрану Јужне Србије и српског националног питања у целости, сада дају у руке онима који су на таласу комунизма створили једну титоистичко-комунистичко-атеистичко-секуларну творевину, засновану на антисрпству и користећи се злоупотребом имена северне грчке покрајине Македоније, која је 3000 година била Хеленска и таква ће остати до краја света.

У том контексту, деда писца ових редова, др Аврам Валаванидис, као Грк родом из Мале Азије, Кесарије, Кападокије, увидевши сву неподношљивост суживота православних Грка са Турцима османлијама, доноси одлуку да напусти Малу Азију и досели се у Битољ, Јужну Србију, који је у то време називан Конзулским градом и био један од најпросперитетнијих центара у тадашњој Србији. Одмах се као хирург добровољац прикључио српској војсци и постао део чувеног Српског санитета. На позив г. Настасијевића, српског конзула у Приштини, позван је да хитно дође, јер је био велики број рањених српских војника из рата са Арнаутима и Турцима. Дедо је у Приштини вршио хируршке интервенције у катакомбама под неподношљивим околностима, у недостатку медицинског материјала, посебно анестетика. Турци га откривају и спроводе до Једрена одакле је са Садит Махмуд пашом био спроведен до Константинопоља, како би своју одбрану изнео лично пред султаном Абдул Хамидом II (1842-1918) који је био и последњи султан Османског царства. Др Аврам је своју одбрану изнео говорећи да је све чинио из медицинских хуманитарних разлога и да за то није био ни од кога плаћен. Чињеница да није био туђи плаћеник као и да је у то време било веома мало лекара-хирурга, султан Абдул Хамид II није изрекао најтежу смртну казну, већ је деду и целу породицу протерао у Албанију. Др Аврам се после извесног времена и прогонства у Албанију (Елбасан), вратио у Битољ и званично наставио рад као лекар у српској војној болници. То је било време када је у српској војсци харао пегави туфус, тешка, акутна, генерализована, инфективна и смртоносна болест, која је однела велики број живота српских бораца али и медицинског особља. У време велике смутње, када су многи

лекари напуштали радна места и бежали из болнице како би спасли своје животе, др Аврам није никада напуштао рањенике и болеснике, остајући са њима до последњег дана. Тако је и сам оболео. Исцрпљени организам је издржао 13 дана. Др Аврам Валаванидис је преминуо 06. маја 1913. године у српској војној болници у Битољу, и сахрањен је на Буковском гробљу.

Његова супруга, моја бака Хариклија, наставила је да хода по трагу вољеног супруга, тако да је по благослову светог владике Охридског и Жичког Николаја Велимировића, поклонила део наше породичне виле на коришћење СПЦ за потребе Духовног суда. Свети владика Николај Велимировић и Свети Јустин Поповић су били чести и драги гости у нашој породичној кући, у дому баке Хариклије. Тако је, по благослову Светог владике Николаја Велимировића, Хариклија поклонила део наше породичне виле СПЦ, за потребе Црквеног суда. Такође, она је прикупљала средства за обнову храма Светог Димитрија у месту Магарево, које је 15-ак километара удаљено од Битоља, а који су бугарске окупационе снаге тешко оштетиле. Храм је обновљен и данас се у њему служи Божија служба.

Хариклија Валаванидис се упокојила 1941. године и сахрањена је поред свог супруга др Аврама, на Буковском гробљу у Битољу.

Такође, како овај скандалозан чин давања аутокефалности МПЦ-ОА објаснити Његовом високопреосвештенству митрополиту Јовану, кога су власти из Скопља држале утамниченог више од једне деценије; шта рећи осталим српским владикама које је именовала Српска православна црква да начелствују у Скопљу, Охриду, Битољу... Како погледати у очи српски живаљ овог краја кога македонски неокомунисти стално прогањају и сатиру.

После свега изнетог, питамо се, ко је тај који се дрзнуо да једним потезом пера поклони све цркве, манастире и гробља на којима почивају земни остаци јунака и хероја, који су за српско национално питање положили оно што је сваком човеку највредније и најзначајније, сопствени живот.

Да ли је то патријарх Порфирије и Свети архијерејски синод, у коме је, и птицама на грани јасно, да одлучујућу реч има портпарол СПЦ и владика Бачки Иринеј Каранушић-Буловић, који је и „духовни отац“ актуелног патријарха.

Коначно, и на патријарха Германа је 05. маја 1967. године вршен огроман притисак од стране председника ИВ Србије Драгог Стаменковића, да се Македонској православној цркви да аутокефалност. Велики српски патријарх Герман му је рекао, да је СПЦ иначе желела да им изађе у сусрет, дајући им самосталност са аутономијом у оквиру СПЦ као Мајке-Цркве, „**док**

се сада од нас тражи да извршимо САМОУБИСТВО“. (Син. Бр. 1785, 17. мај 1967; Ђ. Слијепчевић, *Македонско црквено питање*, 76-77).

Такође, желимо да подсетимо да су пред почетак Сабора 1967. године достављени реферати др С. Троицког и др Б. Гардашевића, стручњака за црквено право, на тему: „Да ли МПЦ има услове за добијање аутокефалности“. У опширним рефератима је изнето низ докумената да **МПЦ нема услове за добијање аутокефалности**. „Ако би она противно канонима, сама на свом митрополијском црквено-народном сабору прогласила себе за аутокефалну, онда ће се сматрати, како од стране Српске православне цркве, тако и осталих аутокефалних цркава, расколничком верском организацијом, и као таква, биће одлучена од општења са њима. (Син. Бр. 1006/зап. 149, 10. март 1967).

Када је реч о Охридској архиепископији, у реферату на тему: „Да ли је Македонска црква наследник Охридске архиепископије“, проф. др Бранко Цисарж је изнео преглед Охридске архиепископије, и на крају констатовао: „Да је саопштење Охридске архиепископије у (тадашњој) СР Македонији само по имену, и ни по чему другом није наследник грчке Охридске архиепископије“. (Син. Бр. 1006/зап. 149, 10. март 1967).

У оваквим приликама се увек враћамо српским народним пословицама, где једна каже да се све тајне морају открити, па је тако и загребачки „Глобус“, почетком осамдесетих година прошлог века објавио детаље из тајних архива УДБ-е до којих је дошао. Заправо, објављена су пуна имена и презимена са наведеним радним местима и функцијама, око 1.800 лица која су у тешком времену за српски народ и српску Цркву, сарађивала са Титовом тајном полицијом!!!

Нажалост, један број њих су била и свештена лица, која су била радно ангажована по разним епархијама али и у самој Патријаршији у Београду, чија су деца, као рецидивни ове отровне болести и данас остала да живе са нама.

После свега, на читаоцу је остало да закључи, да ли је велики српски патријарх Герман неправедно оптужен да је „Црвени Патријарх“, или би то данас, пре могло да се каже за некога другог???

Конечно, с обзиром да је 05. маја 1967. године под огромним притиском брозоморске власти, оличене у лику српског представника, тј. председника ИВ Србије Драгог Стаменковића вршен притисак на патријарха Германа, да се Македонској православној цркви да аутокефалност, велики српски патријарх је одговорио да поред свих уступака које је СПЦ учинила, „сада се од нас тражи да извршимо самоубиство“, што је документовано у

Син. бр. 1785, од 17. маја 1967; Ђ. Слијепчевић, Македонско црквено питање, 76-77.

Аналогно томе, поставља се питање, да ли су данашњи, горе наведени црквени великодостојници СПЦ „извршили суицид над својом црквом“, и због чега је то урађено? Да ли је то учињено под утицајем источно папистичких и/или секуларних разлога, или пак нечег трећег? Било шта да је у питању, то ће неминовно довести до тешких и озбиљних последица по СПЦ и српски народ у целини. Челници СПЦ морају бити свесни чињенице, да и поред громогласне ледене тишине која влада као последица страха за личну егзистенцију и егзистенцију њихових породица, у самој Патријаршији као и међу многим професорима Православно богословског факултета али и верницима у земљи и иностранству, влада велико незадовољство оваквим одлукама актуелног црквеног врха СПЦ.

Потпуно је наивно и неприхватљиво на брзину састављено објашњење, које кружи под сводовима српске Патријаршије и Православно богословског факултета, да је СПЦ била приморана на овакав чин, како би предупредила Цариградску патријаршију која се припремала да прогласи аутокефалност Охридске архиепископије, по истом рецепту како је учињено са ПЦУ што би довело до прекида евхаристијског општења СПЦ са Цариградском патријаршијом и малобројним црквама које њу подржавају“. Да ли се ико у СПЦ упитао по ком канону би то могао да учини канонопрекршитељ патријарх Вартоломеј Први?

И коначно, после оваког непромишљеног и брзоплетог поступка давања аутокефалности аутономној Македонској православној цркви – Охридској архиепископији, сличан поступак би вођен сличном логиком могао, не дај Боже, да се односи и на Црногорско-приморску митрополију или новоосновану Православну хрватску цркву?

Питамо се, да ли је ико у СПЦ приметио да патријарх Вартоломеј Први у свом обраћању јавности више не користи израз Српска православна црква, већ „Православна црква Србије“? Да ли су српски Патријарх Порфирије, његов духовни отац и портпарол СПЦ владика бачки Иринеј Каранушић-Буловић, као и остали великодостојници и чланови Светог ахијејрејског синода, приметили да је давањем аутокефалности МПЦ-ОА и то као Мајке-цркве, СПЦ послала сигнал Фанару о својој слабости и неодлучности, тако да он сада наступа даље, и целокупну дијаспору СПЦ (која се налази ван званично признатих државних граница Републике Србије) намерава да „стави под јурисдикцију Цариградске патријаршије“. Зар поступак признавања расколничке Православне цркве Украјине, варварско понашање према светињи руског Православља – Кијево-печерској лаври као и секуларно

отимање митрополије Руске Православне цркве у Летонији, нису били довољан разлог како би се извео закључак да би евентуално исти принцип могао да се примени и према СПЦ? Зар нико није приметио да на делу имамо примену јеретичког учења Источног папизма које шири лажну догматику, литургику и канонику, што утиче на духовно тровање великог броја душа, помоћу јеретичког учења о смртности душе, потирању подвига и етике, признавању содомита, епископоцентричности Цркве и других јереси.

Коначно, СПЦ је оваквим поступком довела и до подела у оквиру саме Православне цркве. То се најбоље види из чињенице што су неке помесне аутокефалне цркве одбиле да новопризнату аутокефалну цркву признају са одредницом МПЦ, друге су је признале с обзиром да се Мајка-црква добровољно одрекла свог великог административног дела - Јужне Србије, док трећи број цркава још увек није изнео став по овом питању. Тиме је СПЦ додатно урушила свој углед у Православној цркви, која се данас суочава са много већим изазовима него икада пре у својој дугој историји.

Нажалост, нисмо дуго морали да чекамо како би се уверили у сву трагичност оваквог поступка високодостојника СПЦ. Већ 19. 12. 2022. године је стигла вест да је српско културно благо и задужбинарство краљице Драге и краља Александра Обреновића заувек нестало, тј. иконостас који је красио олтар цркве Св. Тројице у Куманову трајно је уклоњен, на чије место је постављен нови – мермерни. На тај начин је трајно измењена слика ентеријера цркве у Куманову? На иконостасу српског краљевског брачног пара су биле представљене иконе Св. Саве српског, Пресвете Богородице са Христом на престолу, Исуса Христа Пантократора, Св. Јоаникија српског (првог српског патријарха), српске кнегиње Милице, српског кнеза Лазара, Рађање и Васкрсење Христово, четири фигуре високих српских црквених достојанственика, Св. Николе и Св. Стефана Првовенчаног (Немањића), Св. Симеона Мироточивог (Немањића) са круном и тд. Данас је остало само сећање на задужбинарство, борбу и жртву наших предака како би о(п)стали и поносно сачували сећање на славне српске светитеље и владаре.

Исто тако, портал „Стање ствари“ је 07. августа 2023. године пренео ауторски чланак бившег министра културе и информисања Владе Србије г. Владана Вукосављевића под насловом „Будућност гледамо кроз таму“, и то после јавно изражене захвалности председника Републике Србије Александра Вучића СПЦ поводом давања аутокефалности тзв. МПЦ.

Заправо, 02. 08. 2023. године председник Републике Србије Александар Вучић и патријарх Порфирије су срдечно дочекали председника Северне Македоније Стеву Пендаровског у манастиру Прохор Пчињски у Републици Србији, како би обележили Дан Републике Северне Македоније где је 02.

августа 1944. године одржано прво заседање АСНОМ-а (Антифашистичког собрања народног ослобођења Македоније) што се сматра местом где је формирана савремена македонска држава. Том приликом се председник Вучић обратио председнику Пендаровском речима:

„...Ми из Србије волимо Северну Македонију и македонски језик и одлично га разумемо. Хвала СПЦ на историјским одлукама у корист и добробит два народа, а у вези са статусом Македонске православне цркве» (извор Куир и Б92 од 02. 08. 2023).

Након ове изјаве, г. Владан Вукосављевић коментарише, (цитирамо):

„После ове изјаве захвалности, скоро да је отклоњена свака сумња, шта и ко стоји иза невероватне одлуке СПЦ да отуђи и расколницима из Скопља поклони комплетну српску духовну, културно-историјску и сакралну средњовековну баштину.

Непроцењиву имовину свих Срба који данас живе и свих оних који су живели у последњих осам векова. Данашњи нараштај Срба и наша самопрокламована, самозаљубљена и сопственим избором анестезирана ‘елита’ свих боја, уз мали број изузетака, уједињени су у бестидном игнорисању ове срамоте.

Бојим се да ћемо и у вези са другим судбинским темама проћи како смо на овој заслужили.

Мемљиво и труло је у читавој структури нашег националног здања, у чије темеље су уткани најбољ које смо икада имали.

Екмечићеве речи из горњег наслова, данас више не чује и не разуме скоро нико...” (крај цитата).

Такође, информативна служба Ватикана је 04. 08. 2023. г. издала саопштење у коме пише да је папа Фрања најавио да неће ићи у посете великим државама, јер прво жели да заврши са посетама малим земљама. У том контексту је најављено да поглавар римокатоличке цркве планира да посети Албанију, а потом и тзв. Косово. У изјави за шпански портал Вида нуева, папа је рекао да поред Албаније „планира да посети Косово, мада то још увек није дефинисано“! Подсећамо да му је „премијер“ тзв. Косова Аљбин Курти 22. јуна 2023. г. током последњег сусрета упутио позив да посети „Косово“.

Ова вест је изазвала утолико већу пажњу, уколико се узме у обзир чињеница да Света столица званично није признала тзв. независност јужне српске покрајине. Међутим, захваљујући Викиликсу, поверљива депеша бр. 0971 која је 30. априла 2008. године послата из Америчке амбасаде у Ватикану, преноси да је монсињор Мигел Маури дословце рекао америчким званичницима да је „Света столица ‘de facto’ признала независност Косова, али

да то није формализовала због наставка екуменског дијалога са СПЦ“. Маури је истакао да је Света столица прва јавно коментарисала да је независност Косова ствар која се више не може оспоравати, и то 18. фебруара 2008. године, само дан након што је Косово прогласило независност. Маури је подсетио да се папа срео са председником Косова Фатмиром Сејдијуом, и наводи да су католички клирици на Косову поздравили независност „бивше“ српске покрајине.

Такође, у живом сећању нам је и чињеница да је Ватикан имао значајну улогу у разбијању Југославије, јер је међу првима признао унилатералне сецесије бивших југословенских република.

С обзиром да аналогија у логици представља извођење закључака на основу једног догађаја другим, у сећању ми је остао разговор из априла 2019. године у Кабинету тадашњег београдског надбискупа римокатоличке цркве Станислава Хочеваара, који ми је рекао да ускоро треба да иде на краћи пут у Македонију, с обзиром да папа долази у посету тој земљи и то после дводневне посете Бугарској. Прокоментарисао сам да за мене та информација представља изненађење, с обзиром да у обе земље има мање од једног процента верника римокатоличке вероисповести. Међутим, израз лица мог саговорника је говорио да иза ове посете стоје неки веома важни и велики догађаји, које сам могао да уочим, имајући у виду да сам имао привилегију да у респектабилним међународним едукативним институцијама присуствујем веома озбиљним предавањима на тему „Говор тела у пословној и дипломатској комуникацији“!

Потоњи след догађаја нам је показао да је посета Бугарској била само „димна завеса“, док је главни и основни циљ представљала једнодневна посета Скопљу јер је МПЦ већ тада била у плану да добије потпуну аутокефалност. Очигледно да је одлука донета на линији ЦИА-Стејт Департмент-Ватикан-Цариградска патријаршија!

Потврду свега смо добили када се папа вратио у Рим, и када је новинска агенција Бета пренела да Бугарска православна црква није ни желела да учествује у званичном католичко-православном дијалогу, док је њен Свети синод издао саопштење у коме се каже да православни свештеници неће учествовати у било каквим заједничким службама или молитвама са папом. Истине ради, папа се састао са поглаваром Бугарске православне цркве г. Неофитом, и у пратњи једног члана синода само протоколарно ушао у православну цркву у којој није одржана заједничка молитва.

Када је реч о давању аутокефалности тзв. Македонској цркви, сву дволичност и недоследност Свете столице можемо видети на следећим примерима. Као што је наведено на страницама ове књиге, када је по налогу

и уз пуну подршку комунистичког режима ФНРЈ „Иницијативни одбор“ сазвао Македонски црквено-народни сабор 4. марта 1945. године у Скопљу, коме је поред 300 делегата из целе Македоније, представника власти са председником АСНОМ-а Методијем Антоновим Чентом на челу, у име Римокатоличке цркве присуствовао и Алојз Турк, потоњи надбискуп београдски?

Исто тако, лист „Осерваторе Романо“ бр. 117 од 23. маја 1970. године је на првој страни донео фотографију и вест, да је папа примио у приватну аудијенцију делегацију Социјалистичке Републике Македоније, коју су предводили архиепископ Доситеј, Ванко Апостоловски, председник Скупштине Републике Македоније и Вјекослав Цврља, изасланик Југославије при Светој столици, који је био иницијатор ове посете.

Све је то знао и београдски Надбискуп Станислав Хочевар када смо априла 2019. године разговарали у његовом Кабинету. Нажалост, моје познавање говора тела се показало тачним, осим, што нисам могао прецизно да детектујем да је Света столица већ тада ушла у завршне припреме давања аутокефалности МПЦ-ОА.

Касније су се из незваничних извора чули гласови како македонске епархије тако и Албанска православна црква из Тиране имају амбицију да прошире поље своје јурисдикције чак и на простор суседног Косова и Метохије. Тиме би СПЦ и српски народ изгубили целокупно духовно и културно наслеђе. Претпоставља се да би у том случају, патријарх Вартоломеј Први прогласио јурисдикцију над територијом целокупне новоформиране Охридске архиепископије, пошто Цариградска патријаршија као и остале Хеленофонске православне цркве не прихватају одредницу МПЦ.

У том светлу треба посматрати и евентуалну посету папе „Косову“, и стално имати на уму да се поглавар римокатоличке цркве одлучио да посети територију на којој живи мање од 15.000 верника римокатоличке вероисповести? Када је реч о посети Албанији, највероватније да би она имала улогу „димне завесе“, баш као што је била и посета Бугарској у претходном примеру.

Закључујући, сматрам да СПЦ и држава Србија морају бити стално будни и јако опрезни јер се пред српским народом налази период великих изазова. Готово је сигурно да ће бити све теже а не све лакше народима да опстају у историји. То се посебно односи на народе који су бројчано мањи као и они који живе у антагонизованом окружењу.

Због тога и позивам на опрез, јер Србија испуњава оба услова.

После свега, на читаоцу остављамо да закључи који су били мотиви и разлози којима се руководила данашња СПЦ, како би се добровољно одрекла јурисдикције над територијом Јужне Србије (или Старе Србије), за

коју је хиљаде српских војника пролило крв и оставило кости, о којима сведоче потпуно запуштена гробља српских хероја и јунака!

Могao бих још коју реч да напишем, али ћу се ипак на овоме зауставити. Ипак ћу послушати речи великог српског патријарха Германа, који је често волео да цитира речи апостола Павла, који је изговорио велику мудрост: „Све ми је дозвољено, али ми није све од користи“.

**Преносимо ауторски чланак проф. др Миодрага М. Петровића,
највећег историчара канонолога у историји СПЦ, научног саветника
Историјског института Српске академије наука и уметности, ктитора Храма
рођења Светог Јована Крститеља у својој родној Ратини,
и специјалног саветника „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у
Београду,
под насловом**

СВЕТИ АРХИЈЕРЕЈСКИ САБОР И ШАРЕНИЛО У ДЕЛОВАЊУ ЕПИСКОПА

По учењу Цркве епископи су наследници ученика Христових – Апостола. Да би били достојни наследници њихови, своју мисију у свему треба да саобразе апостолској мисији. Својим Сабором треба да подсећају на Сабор Апостола, кроз који је Господ Духом Светим заповедао (Дап 1,2), а они заповести примали у молитви, једномислију и љубави. Семе Господње тражи добро припремљену духовну подлогу да би се развио плод трајне вредности. Апостоли „сви једнодушно бејаху једнако на молитви и у мољењу (Дап 1,14), очекујући да приме силу када Дух Свети сиђе на њих (Дап 1,8). Зато су њихове одлуке, као и одлуке Светих Отаца на Васељенским и Помесним саборима, биле спасоносне, узвишене и обавезујуће.

Пред заседање Светог архијерејског сабора и српски епископи се сакупе на молитву да призову Духа Светога, како би им одлуке биле плод дубоке вере и мудрости на корист Српској православној цркви. Међутим, благодат Духа Светога неће да делује преко епископа који крше положену на хиротонији заклетву, у којој стоји, између осталог и ово:

- „Исповедам и с љубављу примам чисти и честити хришћански живот у вери и нади и љубави, и у свима хришћанским подвизима, врлинама и благодатним даровима Духа Светога, а одбацујем прљаво и нечисто и боголиког човека недостојно живљење и делање...“;

- „Примам и прихватам светих Седам Васељенских сабора које Свети Оци прихватише и потврдише, а који су сви сабрани ради очувања православних догмата Цркве...“;

- „Примам и све свештене каноне које саставише Свети Оци и предадоше их Цркви...на богоугодно хришћанско црквено живљење, делање и понашање, сагласно Апостолским предањима и смислу Светог Јеванђељског учења“;

- „Стараћу се да по њима управљам служење које ми је Божјом вољом предано у наслеђе и да по њима учим сав поверени ми у духовно пастирствовање свештени Клир и изабрани народ Божји...“.

- „Обећавам да ћу чувати и чврсто одржавати црквени мир, да ћу усрдно поучавати у Јеванђељу поверени ми народ и, колико год моћи имам, право управљати Речју Истине, и да ниједним обичајем, у било чему нећу умовати ни чинити супротно Православној католичанској источној хришћанској вери, до краја мога живота, као и да ћу у свему црквеном следити и свагда се повиновати Светом архијерејском сабору...у свему ћу сагласан и саобразан бити по божанским заповестима и свештеним правилима Светих Апостола и Светих Отаца...“;

- „Обећавам да ћу са страхом Божјим и богољубивим и човекољубивим расположењем пастирствовати поверени ми народ Божји...завет дајем да ћу поверену ми паству често посећивати и сабирати на Службу Божју и јеванђељским поучавањем је чувати са сваким усрђем и старањем од свих јереси и раскола...“;

- „Обећавам да без крајње нужде и тешке кривице нећу никога, било појединца било заједницу, од Црквених тајни и заједништва у Христу одлучивати, нити проклињати, него већма у Духу Светоме саветовати, на пут покајања и спасења обраћати...“;

- „У световне послове нећу се уплитати...“;

- „Уз ово обећавам да ништа нећу радити под принудом, ма био и примораван од властодржаца или од мноштва људи, па макар ми и смрћу претили, захтевајући од мене да учиним нешто што је супротно Божанским заповестима и свештеним правилима Цркве Христове...“.

И поред исте положене обавезујуће заклетве, у архипастирској служби српских епископа влада шаренило. Шта им је, сем исте заклетве, још заједничко? Заједничко им је, на пример:

- Уздизање изнад Цркве услед заразе коју је посејао Атанасије Јевтић изјавом: „Каноне мачку о реп“! иако је догматско учење Православне цркве да су свештени канони донети „трубама Духа Светога“; иако је на њима и на предању засновано јединство Цркве Христове;

- Утеривање страха у свештенство и вернике;

- Радо примање оних који им ласкају и диве им се, а упорно одбијање и осуђивање оних који им се не клањају;

- Недоступност за свештенике и вернике који им нису по вољи;

- Равнодушност што је православна теологија на Богословском факултету у Београду, а добрим делом и у богословијама, заражена римокатоличком и протестантском теологијом;

- Пасивност на пољу мисионарске делатности, услед чега бујају многе јеретичке организације;

- Допуштено шаренило у црквеном поретку кад је реч о „новом“ или „старом“ начину служења Свете Литургије, те богослужбеног језика и појања, затим по питању одеће свештених лица (различите епископске митре, грчке камилавке, сиве мантије које подсећају на арапску одећу и др);

- Неканонска установа, звана „архијерејски намесник“, због чије су пристрасности многи свештеници неправедно оштећени – било епитимијом забране свештенослужења, било премештајем на сиромашнију парохију, без обзира што су у дотичној парохији уложили велики труд да се, на пример, сагради црква или парохијски дом; без обзира што им је ту породична кућа и што им деца похађају школу у том месту и др. Уосталом, како епископ може да има намесника?! Реч је, дакле, о крајње неканонској и веома штетној установи, због које епископ не општи са многим свештеницима.

Епископи неканонски држе архијерејске намеснике да би себе поштедели обавезног труда, супротно налогу Светога Саве који, у тумачењу грчке речи *σκολός*, налаже да епископ не сме да лењствује: „Скопос значи високо брдо на којем се стража поставља, и ко на његовом врху стоји, стражари и осматра тамо и овамо. Епископом се назива онај ко се зове стражар или осматрач. Стога, наравно, стражар и осматрач треба да бдију, а не да се лење. Ради тога је епископима престо унутар олтара вишље постављен јер и то показује да они треба са узвишења да гледају на народ њима подређен, и да надгледају, и што марљивије чувају...” (*Миодраг М. Петровић, Законоправило Светога Саве на српскословенском и српском језику, манастир Жича 2004, стр. 144*). Такво Савино тумечење надовезано је Аристиновом (XII век) тумачењу 58. канона Апостолског, које почиње: „Без икаквог изговора епископи су дужни да народ, који је под њима, уче благоверним догмама, и усмеравају на правоверје и на часно живљење...” (*Исто, стр. 143*). Те речи су апсолутно сагласне са садржином епископске заклетве, али у стварности имамо нешто сасвим друго.

Заједничко епископима је и узмицање пред властодршцима којима се понекад и у службу стављају.

А шта није заједничко епископима:

- Јавно дружење и заједничко молитвено сабирање са неправославнима;

- Примање крста и прстена од римског папе, коме у знак покорности љубе руку;

- Драстично умањење, ради додворавања Хрватима, броја жртава у злогласном Јасеновачком логору;

- Јавно бављење више политиком и друштвеном службом него архипастирском мисијом;

- Појављивање на јавним местима, у цивилном оделу и у друштву певачица или глумица, како снимци показују, допуштајући да их оне љубе у образ;

- Наметање да се Света литургија врши на немачком или енглеском језику и др.

У свему наведеном појединци ће препознати себе, као што их и ревносни православни верници лако препознају.

На такво размишљање и писање не нагони ме само епископска заклетва, него и моја заклетва коју сам положио, примајући диплому (не једну, него три) на Атинском универзитету. Њом сам се обавезао да ћу се, између осталог:

- Држати православне вере „у духу и истини“;

- Трудити се „користан да будем према свима онима којима је помоћ потребна;

- Увек залагати за мир и добре обичаје, ходећи у животу правим путем, и стремићи ка истини и правди;

Закључак заклетве гласи: „Бог да ми је у животу помоћник“.

Трудио сам се, и трудићу се, колико год је то у људској моћи, да се владам у духу положене заклетве, без обзира на негодовања и осуде које ми се упућују, као на пример: „Он мрзи епископе“; „Он је против православља“; „Он удара на Цркву“; „Он је изазвао раскол у Српској цркви“ и др. Не, не мрзим епископе, нити сам против православља, нити сам изазвао раскол, али се гнушам и јавно износим злочињења која су сушта супротност садржини епископске заклетве.

Приклањам се речима Светог Атанасија Великог, као једног од стубова православља, који пише: „Ако се епископ или презвитер, који су очи Цркве, рђаво понашају и саблажњавају народ, **треба их избацити**, јер је корисно окупљати се без њих у часном дому, него са њима бити припојен као са Аном и Кајафом у Аду ватреном“ (PG 35,33; ВЕПЕС 33, 199).

Из такве поуке Светог Атанасија Великог, и многих сличних поука код других Црквених Отаца, потврђује се историјска истина да верујући народ, углавном, чува Цркву Христову, коју су највише рушили поједини патријарси, митрополити и епископи јеретици, али и сваки прекршитељ положене епископске заклетве.

Услед кршења епископске заклетве, Сабор архијереја доноси одлуке које су поражавајуће штетне по Српску православну цркву, на велику жалост

њеног оснивача – Светога Саве. Овде ћу од таквих саборских одлука навести три:

- 1) Одлука о рашкопризренском епископу др Артемију;
- 2) Одлука о додељивању Томоса званој „Македонској православној цркви - Охридској архиепископији“;
- 3) Одлука о успостављању 18 архиепископа у Српској православној цркви.

Последице прве напред наведене одлуке Архиепископског сабора су: Оснивање „Рашкопризренске епархије у егзилу“ и драстично погоршање стања Срба на Косову и Метохији. Нико од званичних у Српској православној цркви није кадар да јавно призна ту стварност. Пошто је таква одлука плод крајње неканонског поступања Артемијеве браће архиепископа (Атанасија, Амфилохија и, посебно, Иринеја) објавио сам критику под насловом „Саборска одлука о епископу Артемију“ (*видети: Свети кнез Лазар, број 1-2 (67-68) Београд 2011, стр. 79-86; прештампано у мојим Одабраним радовима, књига четврта под насловом „Србија на размеђи Истока и Запада“, Београд 2013, стр. 191-198*). Задатак ми је, дакле, био да са стручне црквеноканонске стране укажем на неканонски и штетан садржај Одлуке о Артемију, која је произвела то што је произвела. Саборска одлука, дакле, а не Миодраг Петровић.

Последица друге напред поменуте Одлуке Архиепископског сабора – да додели Томос о аутокефалији „Македонској православној цркви – Охридској архиепископији“, јесте непромишљено одцепљење прекрасног дела Српске православне цркве. Учињено је то на велику жалост Светога Саве, који је сабирао и проширивао њене јурисдикционе границе, што је историјска чињеница. Потпуно се игнорисала вера и наслеђено ктиторско право бројних српских владара и великаша који су тамо подигли огроман број храмова, више него што их је на Косову и Метохији. Изневерени су идеали безброј изгинулих и сахрањених тамо српских ратника, који су војевали за веру и отачаство; за крст часни и слободу златну. Није ретка појава да су њихови гробови зарасли у трњу или остали без икаквог обележја. Занемарано је епископовање у тој данашњој Северној Македонији значајних личности, какви су били на пример, Николај Охридски, потоњи светитељ, Јосиф Цвијовић, митрополит скопски, Викентије Проданов, потоњи патријарх српски и други, као што је занемарено и постојање српских школа, међу којима је и чувена Битољска богословија. Све је то односном Саборском одлуком, на жалост, пренебрегнуто. Какву будућност може да има народ чија се Црква одриче сопствене прошлости?!

Последица треће по реду напред наведене Одлуке Архијерејског сабора о успостављању 18 архиепископа у Српској православној цркви, није ништа друго до отварање широм могућности за даље њено распарчавање. Сваком од тих многих архиепископа пружа се могућност да у неком тренутку и из неких побуда прогласи аутокефалним себе и епархију којом управља, било да се ради о оном у Загребу, Сарајеву, Цетињу, Новом Саду или другде. Реч је о неканонској Одлуци што противречи учењу и делу Светога Саве, који је Српску цркву основао са једним само архиепископом. Може ли се поред једног само архиепископа у аутокефалним црквама какве су, на пример, Кипарска, Синајска, Грчка, Албанска, замислити још један или више архиепископа? Наравно да не може.

За све те три крајње штетне по Српску православну цркву Саборске одлуке идејни творац и предводник је био бачки „архиепископ“ др Иринеј Буловић. Помоћу њега, непријатељи Српске цркве и Српског народа остварују своје политичке, геостратешке и доминирајуће планове кад се ради, на пример, данас о Македонији, сутра о Црној Гори, Хрватској, Босни и Херцеговини. Он се наметнуо Архијерејском сабору као „најученији“, док други епископи као да не постоје. Међутим, иако епископи немају сви иста знања, заједничка им је једнака благодат Духа Светог. То, и епископска заклетва сваког појединачно, обавезује учесника Сабора да се супротставља наметању, од мањине у Сабору, одлукама које производе зло. Јер, сваки од њих, понаособ, одговоран је пред Богом и Црквом, за сваку саборску одлуку, као да ју је лично донео. Зато су Црквени Оци на Васељенским и Помесним саборима одлуке потписивали у једнини: „Одлучивши потписах“ (следи име и епархија којом управља). Нико од српских архијереја, учесника Сабора, не може да се пред Богом и верујућим народом правда да се ради о саборској одлуци, јер пред Богом нема колективне одговорности. На Сабору, дакле, сваки епископ, пре доношења било какве одлуке, прво треба да се упита – да ли је оно о чему одлучује угодно Духу Светом, да би попут Апостола слободно могао рећи: „Јер нађе за добро Свети Дух и ми...“ (Дал 15,38) да тако и тако буде.

Има, хвала Богу, у Српској православној цркви веома учених архијереја, који не треба да узмичу пред „преученим“ за кога важи изрека: „Нема веће штеточине од преучене штеточине“.

На крају, онима који ће рећи: Нема он право да критикује; Како се усуђује да тако пише и мисли? – одговарам речима апостола Павла, које је упутио Тимотеју, „правоме сину по вјери“ (1. Тим 1,2):

„Оне који гријеше покарај пред свима, да и остали имају страх. Преклињем те пред Богом и Господом Исусом Христом и изабраним

анђелима да ово држиш без двоумљења, и да не чиниш ништа по пристрасности“ (1.Тим 5,20-21).

УСПОМЕНА НА ПРОФ. ДР МИОДРАГА М. ПЕТРОВИЋА

Мој најбољи, најискренији и једини пријатељ, брат у Христу, највећи историчар канонолог у историји СПЦ, научни саветник Историјског института Српске академије наука и уметности, ктитор Храма рођења Светог Јована Крститеља у својој родној Ратини, и специјални саветник „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, проф. др Миодраг М. Петровић, представио се у Господу 1. децембра 2025. г. у 13.30 часова у 90. години. Опело је обављено 2. децембра у Храму рођења Светог Јована Крститеља, а сахрана након опела на гробљу у Ратини.

Проф. др Миодраг М. Петровић је био недостижни морални и интелектуални горостас, због чега је код свих својих поштовалаца у Србији а посебно у Грчкој, изазивао дивљење и поштовање.

Како и не би, када је био највећи историчар канонолог у историји СПЦ, и научни саветник Историјског института Српске академије наука и уметности. Јединствени Атински дупли доктор теологије, права и историје, и сигурно један од неколико највећих српских интелектуалаца.

Тим поводом је чак и уредништво познатог сајта „Гора Савина“, поставило питање: Шта је то што издваја проф. др Миодрага М. Петровића из мора образованих и школованих наших људи са Берклија, Кембриџа, Харварда, Принстона, Јејла, Сорбоне, итд?

Пре свега, био је православни и хришћански интелектуалац, који је и живео на такав начин, и који потиче из породице која је дала 9 свештеника, монаха, монахиња, игуманија итд.

Исто тако, због својих бескомпромисних православних ставова, они који су осећали злобу и завист према њему, а таквих је било много, никада му нису дозволили да буде чак ни професор верске наставе у школи, а камоли професор на Православном богословском факултету.

Ипак, проф. Петровић је до последњег дана представљао несавладиву брану промотерима екуменизма, папизма, либерализма, модернизма и Авнојевског комунизма, а посебно бачком епископу Иринеју Каранушић-Буловићу, који је забранио да се у Новом Саду изложи *Законоправило Светога Саве* (фототипија *Иловичког преписа*) из 1262. године, књига која је тешка преко 6 кг. Такође, у стилу злобе, лукавства и злочинења, већ поменути бачки епископ је имао одлучујућу реч у давању Томоса о аутокефалији званој „Македонској православној цркви – Охридској архиепископији“, као и именовању више од 18 архиепископа у Српској право-

славној цркви, што је противно учењу оснивача Српске цркве – Светога Саве, на шта се проф. Петровић много пута критички освртао.

Злоба Иринеја Каранушић-Буловића, била је безгранична, када је преко свештеног лица у Црној Гори успео да спречи проф. др Миодрага М. Петровића да 13. новембра 2024. године одржи заказано предавање у Тивту о *Законоправилу Светога Саве*. Наиме, то свештено лице је пренело председнику општине Тиват, као домаћину научног скупа, такву жељу бачког епископа Иринеја.

Тим поводом, у својој књизи *„Трећа књижица о цркви у Ратини“*, која је издата 2025. године у Београду, стр. 45, проф. Петровић је записао:

„Не жестим се, али сам забринут до које мере може бити злоупотређено епископско достојанство“.

Такође, да ли из незнања или лоших намера, тек, РТПС (Радио телевизија Републике Српске) је 6. 2. 2026. г. у Јутарњем програму емитовала емисију поводом 850. годишњице од рођења Растка Немањића – Светога Саве, у којој је најављено да ће Центар за друштвено политичка истраживања Републике Српске, истога дана да организује научно стручни Симпозијум о Светом Сави и Законоправилу. Гости емисије су били Душан Павловић, директор Центра за друштвено политичка истраживања Републике Српске и проф. Зоран Чворовић, са Правног факултета Универзитета у Крагујевцу.

Гости емисије су много тога рекли о Светом Сави и Законоправилу, осим оног најзначајнијег: а то је чињеница да је највећи историчар канонолог у Историји СПЦ и научни саветник Историјског института Српске академије наука и уметности, проф. др Миодраг М. Петровић, превео као нико пре њега, први и други том Законоправила Светог Саве на савремени српски језик, и почео да ради на трећем делу. Нико други се није ни усудио да учини тако нешто, јер је за такав подвиг било неопходно изванредно познавање новогрчког језика, старогрчког, старословенског, латинског али и Римског права.

Поред наведеног пропуста, проф. Зоран Чворовић, са Правног факултета Универзитета у Крагујевцу, поред осталог, рекао је да је Св. Сава у Законоправилу навео и читав низ норми којима се штите социјално нејаки, деца, инвалиди, стари.

Све би то било коректно, само да није речено са закашњењем од 43 године! Заправо, проф. др Миодраг М. Петровић је још 1983. године издао књигу у Београду, под насловом: *„КРМЧИЈА СВЕТОГА САВЕ – о заштити обесправљених и социјално угрожених“*, чије издавање је помогла Репуб-

личка заједница науке Србије. Између осталих, у књизи су обрађене теме: учење о социјалној правди; заштита сиромашних и „Часни домови“; старе, немоћне и са телесним манама особе; узајамне обавезе родитеља и деце; положај жена; заробљеници, изгнаници и заточеници; најамници и дужници и др.

Уместо да је професор др Миодраг Петровић, колос од интелектуалца и хришћанина имао заслужено место у друштву и институцијама, али и Цркви, он је намерно игнорисан, миниран и скрајнут на сваком месту. Питамо се, због чега је постојала толика мржња „врхушке“ администрације Београдске патријаршије, према професору др Миодрагу М. Петровићу?

Њега су се плашили, не само због знања, већ и због ауторитета који је црпео из свог става, понашања, држања, образовања, васпитања, али и познанстава са скоро целом Грчком црквом, тј. оцима и теолозима анти-екуменистима, али и са онима другима.

Плашили су га се вероватно и због тога што их је јако добро познавао још из времена агресивног титоизма, када су они напредовали и постали то што јесу.

Један од разлога анимозитета према њему, сигурно је био и одлучујући разговор који је професор др. Миодраг Петровић имао са блаженопочившим Патријархом Павлом, који је био присилно „утамничен“ на Војно медицинској академији. Др Петровић је молио Патријарха да не подлегне притисцима да се добровољно пензионише, две године пре упокојења. Иако је све било спремно, а Сабор заказан, владика Григорије је махао папиром где је наводно Патријарх Павле тражио да га пензионишу, тако да је после разговора са професором Петровићем, Патријарх Павле повукао свој потпис, тј. Сабор није прихватио захтев.

Професор Миодраг М. Петровић је од разних црквених администрација доживљавао разне непријатности, и на својој кожи је осетио грубе додире комунистичких шпијуна, али и екуменистичких јастребова. Упркос свему томе, никада није престао да буде одан Светосавској цркви.

Професор др Миодраг М. Петровић је имао стрпљења да сваког човека пажљиво саслуша, сећао се сваког разговора и сваког појединца!

Некада је био тврд у својим ставовима и начину на који их показује и излаже, али ко је једанпут упознао др Миодрага М. Петровића, схватио је да је то можда последњи Светосавац старог кова, који не само да није имао трунке мржње ни према коме, него је његова реч свакоме била поука, ко је желео да је чује и прихвати.

Упркос томе, злоба и завист су превазишли све границе, када су покушали да му чак оспоре, и ктиторство над црквом у Ратини, посвећеној Рођењу Светог Јована Крститеља, која је подигнута личним средствима проф. Петровића. Освећење цркве је обављено 2002. године од стране нишког епископа Иринеја, потоњег патријарха српског. Храм је један од најлепших у Српској православној цркви.

На беседи освећења храма, свештеници нису смели ни једним словом да спомену да је ктитор целог храма, од темеља до куполе, и од мермера до иконостаса, управо – проф. др Миодраг М. Петровић.

Ради подсећања и истине, морам да нагласим да су двостубачно у храму, на зиду са леве стране, била исписана имена оних који су, како је писало у врху оба ступца: „ктитори и приложници“ (у множини). Пошто је у заглављу оба ступца употребљена множина, професор Петровић је упитао тадашњег проту Милоша: „Ко још сем мене има ктиторску грамату“? После тога, на првом ступцу је избрисано последње „и“ у речи „ктитори“, претворивши тако множину у једину, али је на другом ступцу оставио да и даље буде множина „ктитори“. Зато је опет уследило питање проф. Петровића: „А ко Вам је, оче прото, ктитор на другом ступцу?“ У знак одговора и заваравача, како је рекао проф. Петровић, „послао ми је преко мобилног телефона снимак само првог ступца, али тако да се на том снимку види једино моје име, иако се испод мог имена налази још 11 особа“.

Због таквих манипулација, замолио сам проту Милоша да сва та имена укључујући и моје, прекрече, и тај простор попуни ликом Светог Спиридона Пећког (1379-1389). Ради тога сам му дао фотографију са ликом тог светитеља. Обрадовао се том предлогу, али га није остварио.

И поред неискреног става проте Милоша, при следећем сусрету однео сам и предао за Храм огромно *Јеванђеље*, са посветом: „Ово свето Јеванђеље из 1887. године дарује храму Рођења Светог Јована Крститеља проф. др Миодраг Петровић, на Ивањдан 2022. у Ратини“.

(Проф. др Миодраг М. Петровић, Београд 2025. – Трећа књижица о цркви у Ратини – и цркви у Врби, стр. 32-34).

Сва злоба и пакост овога света који су били усмерени против проф. др Миодрага М. Петровића, није могла да надјача поруку светог владике Николаја, који је рекао:

„Задужбине су камене псалме једног народа пред лицем Божијим. Оне нису само грађевине од камена и дрвета. Оне су сведочанство вере поколења, молитва урезана у простор и време, проповед која траје и онда када они који су је подигли више нису међу живима“.

Ове речи представљају најбољи одговор бројним злобницима и пакосницима према личности и огромном легату који је проф. др Миодраг М. Петровић оставио за живота.

Све до сада наведено, само је потврђивало чињеницу, да се у Србији све може опростити, баш све, осим *изузетности*. Неговано је мишљење у време агресивног комунистичког атеизма, да смо сви исти, то јест, просечни. И онда, када би се неко издвојио као проф. др Миодраг М. Петровић, по својој изузетности, то му се никако није могло опростити. Изузетност се не може опростити управо због тога, што она сведочи о безвредности просека. А такве сведоке, ова средина никада није могла да поднесе!

Исто тако, „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда на чијем се челу налазимо, остаје вечно захвалан проф. др Миодрагу М. Петровићу на свим саветима, као и свему што смо од њега научили. Центар никада не би достигао толики углед и поштовање у свету, да није било његових савета, помоћи и сугестија.

Најдражи, најискренији и најоданији мој пријатељ, проф. др Миодраг М. Петровић, много ће ми недостајати, јер ми је био много више од пријатеља, сарадника и брата. Дубоко сам га поштовао и много волео. Живећу са његовим саветима и упутствима, који ће ми представљати аманет у будућем раду.

Када је реч о аманету, мени је оставио неколико ствари које морам да учиним. Једна од њих је и ова књига: Зборник најзначајнијих текстова „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, под насловом „АПОЛОГИЈА ХРИСТОВЕ ЦРКВЕ“.

Драгом мом професору, драгом и најдражем, најискренијем и једином пријатељу и брату. Нека је његовој племенитој души вечна слава, и милост пред Господом Богом!

На крају, онима који ће рећи да су у овом тексту изречене преоштре квалификације; као и онима који би рекли – како се усуђује да тако пише и мисли; нема он право да критикује – одговарам речима апостола Павла, које је упутио Тимотеју, „правоме сину по вјери“ (1.Тим 1,2):

„Оне који гријеше покарај пред свима, да и остали имају страх. Преклињем те пред Богом и Господом Исусом Христом и изабраним анђелима да ово држиш без двоумљења, и да не чиниш ништа по пристрасности“ (1.Тим 5,20-21).

АМИН

Диогенис Д. Валаванидис

Председник „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду

ЗАДУЖБИНА КАО СВЕДОЧАНСТВО ПРЕДАЊА И ЖИВА ОДБРАНА ПРАВОСЛАВЉА

Када ме је као дете моја мајка водила цркви, па кад би се с брда угледала црква, опомињала би ме мајка да ћутим:

„Дете, пред светињом треба ћутати.“ (Свети владика Николај Жички).

Те владичанске речи сам понео у срцу за читав живот. И заиста, пред светињом је често прикладније ћутање него говор, поклоњење него реч, страх Божији него објашњење. Јер светиња није предмет расправе, него место сусрета; није тема за доказивање, него простор за молитву и покајање; није дело људске воље, него дар Божије милости.

Али долази време када ћутање више није довољно. Долази време када се од човека тражи да, не ради себе, него ради Истине, ради сведочанства и ради поколења, проговори. Не да би се оправдао пред људима, него да би посведочио оно што је примио, што је наследио и што му је као залог поверено.

Зато овде износим ово сведочанство о богомољи и задужбини коју, по мери својих слабих сила, подижем: о храму Светог Прокопија, у месту где живим – у China Township, Michigan, у САД, и о будућој капели манастира Светог Владике Николаја. Не као личном делу, нити као приватном подухвату, него као исповедању вере и скромном приносу Цркви Христовој у времену велике духовне пометње, када се, на жалост, у многим срединама хлади љубав према Предању, слаби страх Божији, а на место верности улазе новотарије, заблуде, јереси и дух отпадништва.

Свети апостол Павле, чије речи остају темељ и мера црквеног живота у свим временима, заповеда:

„Тако дакле, браћо, стојте и држите предања која научисте, било речју, било посланицом нашом.“ (2 Сол 2, 15)

Ове апостолске речи не остављају простор за двосмисленост. Оне јасно сведоче да Православље није плод људске мисли, нити израз духа времена, нити резултат историјских околности. Православље није идеологија, није философски систем, није религијска мода, нити „једна од понуђених духовних опција“.

Православље је — живот у Христу, живот у Цркви, живот у благодати Светог Духа. Оно није нешто што се измишља, него нешто што се прима; није нешто што се мења, него нешто што се чува; није нешто што се прилагођава свету, него нешто по чему се човек спасава од света. То је она вера

„једном предана светима“ (Јуд 1, 3), коју Црква не ствара, него прима; не преобликује, него предаје; не измишља, него сведочи.

Како је учио Свети ава Јустин Ћелијски, Православље није ништа друго до сам Христос продужен кроз векове у Телу Своме — Цркви. Зато је јерес увек била и остаје искривљење Истине, а отпадништво — отпадање од пуноће црквеног живота и од светог Предања. Јерес није само погрешно мишљење, него рана на Телу Цркве; отпадништво није само слабост, него губитак пута спасења. Где се нарушава Предање, тамо се нарушава и живот; где се изопачи вера, тамо се помрачује и пут човека ка Богу.

Управо из тог разлога подижем ову светињу у месту где живим: China Township, Michigan, у САД.

Не чиним то да бих следио дух овога света, нити да бих се прилагођавао пролазним схватањима и трендовима, него да бих, колико је до мене и моје породице, посведочио верност апостолској вери, светоотачком Предању и црквеном поретку. Ова светиња није подигнута ради спољашњег сјаја, нити ради људске похвале и славе, него ради тога да буде место молитве, место исповедања вере, место покајања и место чувања чистоте православног учења.

Свети владика Николај је рекао да су задужбине „камене псалме једног народа пред лицем Божијим“. Оне нису само грађевине од камена и дрвета. Оне су сведочанство вере поколења, молитва урезана у простор и време, проповед која траје и онда када они који су је подигли више нису међу живима. Задужбина је, у најдубљем смислу, облик црквеног исповедања: тих, трајан и нем, али силан у својој постојаности.

У том духу, овом приликом сам од срца захвалан господину Диогенису Д. Валаванидису, председнику „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, што ме је удостојио да речи — текст о мојој задужбини — буде укључен у књигу **Апологија (одбрана) Христове Цркве**, која у себи сабира многобројна писана сведочанства у одбрану вере и увршћује и моју задужбину као живи пример одбране на делу. Моја задужбина, као одбрана Цркве Христове, јесте тек једна мала кап жртве према океану писаних радова које је поменути господин, са сарадницима, већ учинио на корист Цркве и Истине. Али и мала кап, ако је принесена са вером, може постати семе које Господ умножава; можда ће управо ове речи и ово сведочанство покренути и друге да, по мери својих сила, учине исто.

Зато ову светињу подижем да буде светлост мојој породици, светлост мојој деци и унуцима, светлост српској омладини и српској деци, и светлост сваком човеку који жели да у Цркви види Христово Јеванђеље, Светосавље и Православље не као музејску успомену, него као живи и

спасоносни пут. И да то сведочанство не остане скривено, него доступно онима који траже и питају, труд и живот заједнице око храма Светог Прокопија могу се видети и пратити на црквеном сајту: stprocopiosserbianorthodoxchurch.

Ову светињу подижем заједно са својом породицом — са супругом Радмилом, ћерком Даницом, синовима Мирком и Савом, снахом Кристином, унукама Анастасијом и Андријаном, као и са својим сродницима и пријатељима. У моју помоћ су стали и многи људи добре воље, које је Господ покренуо да помогну ово дело. Свима њима дугујем искрену и дубоку благодарност. Ако Бог да, њихова имена биће једнога дана записана у летопису манастира Светог Владике Николаја, али пре свега се молим да буду записана у Књизи Живота, пред лицем Божијим, где се не бришу ничија дела вере, љубави и жртве.

Свестан сам и да светлост увек смета тами. И свака светиња, у сваком времену, има своја искушења и своје противнике. Али ако светлост не светли, ако се Истина не сведочи, ако се Предање не чува — чему онда служе и речи и дела? Црква није дата нама да је прилагођавамо себи. Црква је нама предата да по њој живимо. Не да у њу уносимо ново, него да чувамо оно што смо примили: веру апостолску, веру отачку, веру светосавску, веру Православне Цркве Христове.

Стога ова задужбина није подигнута као знак против некога, него као сведочанство за Христа; није споменик човеку, него исповедање вере пред Богом и људима; није дело сујете, него скромни, покајни и благодарни принос Цркви Христовој.

И зато, са страхом Божијим и надом у Његову милост, молим и призивам: да Господ сачува ову светињу и све који се у њој буду молили; да укрепи слабе, да врати залутале, да утеши ожалашћене, да просветли помрачене и да умножи у нама ревност за Истину. Ако она, по милости Божијој, и једно дете задржи у вери, ако и једну душу приведе молитви и Цркви, ако и једно поколење научи да „стоји и држи Предање“ — тада ће њена сврха бити испуњена, а труд оних који су је подизали неће бити узалудан пред Богом. А ако Господ благоволи, нека ова мала кап жртве постане део оног великог мора сведочанства у коме Црква Христова, кроз векове, непобедиво стоји и сведочи Истину — до краја времена.

ЗАТО НА КРАЈУ ЧЕДО БОЖИЈЕ, НАРОДЕ СРПСКИ:

Кад се нађеш у овоме светоме храму посвећеном светом великомученику Прокопију и светом Николају српском, знај да те је Дух Свети довео, јер „Дух дише где хоће“, како нас учи свето Јеванђеље. (Јован 3,8.)

Зашто те је довео? Да доживиш благодатну и исцељујућу силу; да видиш како се свете службе и обреди овде врше целокупно и на богом-надахнутом црквено-словенском језику, правилно по светоотачком предању, далеко од новотарске и унијатске заразе која све више запљускује Православну Цркву Христову.

Зато се у овоме светоме храму чува иконско, од светог Саве предато нам наслеђено, јеванђелско, апостолско и светоотачко учење и свето предање. Такву поруку ктитор — свештеник Радиша Нинковић са својом породицом — оставља као непрекршиво завештање сваком ко буде богослужио и молио се у овоме светоме храму, мора се придржавати 15. канона Двократног (Прво–другог) сабора у Цариграду, одржаног 861. године.

Ево кратког објашњења поменутом 15 канона:

15. канон Прво–другог (Двократног) сабора у Цариграду (861) јасно показује да је у Цркви Христовој јединство нераздвојиво од истине вере. Сам Сабор је сазван у времену тешких црквених потреса, раскола и спорова око законитости епископских постављења и свргавања, као и ради обнове црквеног поретка и мира у Цркви. У том контексту, Оци Сабора су морали да разјасне и једно дубље питање: **шта чинити када сама црквена власт постане извор саблазни и лажног учења?**

Овај канон учи да послушност у Цркви није слепо потчињавање људима, него свесно и одговорно чување Светог Предања и апостолске вере. Зато он допушта, па и похваљује, да свештеник и верни народ прекину помињање епископа који јавно и упорно проповеда јерес супротну учењу Цркве и Светих Отаца, и то чак и пре саборске осуде. Такав поступак се не сматра расколом, јер му циљ није разарање црквеног јединства, него заштита чистоте вере и духовне безбедности народа Божијег.

Смисао овог канона није у бунту, нити у рушењу поретка, него у сведочењу да је верност Христу и Јеванђељу изнад сваке личности и сваке црквене власти. **По речима самог канона, они који се тако ограде од јереси не подлежу казни, него су достојни части, јер не осуђују Цркву, него је чувају од лажног учења и духовне преваре.**

Овим каноном Црква показује да је она пре свега заједница Истине и благодати, а не пука установа, и да је понекад потребно поднети жртву ради очувања чистоте вере, како би се сачувало истинско јединство у Христу.

Свештеник Радиша Нинковић, са супругом Радмилом, ћерком Даницом, и синовима Мирком и Савом, снахом Кристином и унукама, Анастасијом и Андријаном.

Унутрашњост цркве св. Прокопија, у месту China Township, Michigan, САД

ЗАКЉУЧАК

„Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду и ја као његов челник, увек смо деловали у складу са мисијом коју смо обављали: у правцу заштите хришћанског идентитета као носећег стуба националног идентитета сваког православног народа, без којег ни један народ нити држава не би могли да опстану; као и у правцу одбране јединства Једне, Свете, Саборне и Апостолске цркве, која је у данашњем времену угрожена више него икада пре у својој дугој историји.

Назив дела је „АПОЛОГИЈА ХРИСТОВЕ ЦРКВЕ“, из разлога што сам цео живот посветио апологетици Христове цркве, чији коначни циљ представља изградња неразрушивог, у целости православног погледа на свет; одбрана његових принципа од напада философске и научне критике; и, истовремено, уништавање принципа антихришћанског погледа на свет. Уједно, то објашњава чињеницу да апологетика представља темељ целокупне грађевине теолошких студија, од чега зависи изучавање осталих теолошких питања, као што су: догматика, етика и канони.

Другим речима, као што нам говори „Православна апологетика“ од Ивана Михајловича Андрејева, *Шибеник, 2004. г.*, апологетика као наука обухвата и увод у теологију, општу, теоријску и апологетску теологију, као и енциклопедију теологије. Понекад се ова наука назива философијом религије, философијом хришћанства, хришћанским поимањем света итд. За разлику од осталих философских и религијских погледа на свет (беживотних, апстрактних и теоријских), православна вера, поред тога што оживотворава човекове умне и етичке категорије, оживотворава и његов дух. Из тог разлога, методологија апологетике пре свега почива на позитивном, живом представљању основних истина хришћанства, и на спознаји њихове дубоке унутрашње повезаности, чиме се открива њихово органско јединство. Бриљантно чиста слика хришћанске истине, која се открива пред духовним очима читаоца, више га уверава од већине других конкретних логичких доказа. Овај метод одбране хришћанства јесте основни метод православне апологетике.

Тек после долази рацио и докази који се заснивају на умном делању, односно доказима преузетим из философских, филолошких, природних, историјских и математичких наука. На тај начин, апологете бране хришћанство од оних који покушавају да га омаловаже, због наводно очигледних супротности између религије и науке, вере и знања, разума и откровења.

Хођајући по трагу својих предака, деде др Аврама и баке Хари-клије, увек сам се трудио да будем у служби одбране хришћанске Истине, тог сверадног и тешког подвига који је захтевао потпуну искреност, изузетну бригу, дубоко размишљање, велико знање, унутрашњу скрушеност, трпљење, храброст и несебичну љубав према Богу и људима.

Упркос чињеници, што смо се у времену у којем смо бранили основе Христове цркве, суочавали са огромним потешкоћама у реализацији наведених циљева, првенствено због укрштања супротстављених политичких, геополитичких и еклисиолошких интереса, остајемо непоколебиви и доследни у остваривању мисије коју спроводимо. Истичемо, да је у овом тренутку изузетно тешко бранити Господа Исуса Христа и борити се за очување јединства Његове Цркве, посебно јер то чинимо у срцу дехристијанизоване Европе, која је одавно изгубила лик Богочовека Христа, као једине вечне вредности ради које постоје сви светови, и заменила га за материјализованог, такозваног, непогрешивог човека – човекобога; Европе у којој се толерише и промовише сатанистичко деловање – као највеће зло у историји људског рода; у материјализованој и духовно палој Европи која је Господа Бога заменила за новац који је уздигла на пиједестал божанства; Европи у којој се афирмише девастација породице као основне ћелије сваког нормалног и здравог друштва; Европи у којој се, поред осталог, афирмишу и многе болесне, аморалне, неприродне и богохулне појаве, као што су: атеизам, истополне заједнице (LGBTQ+), еутаназија, абортуси, потом, екуменизам, папизам, либерализам и модернизам.

У данашњем времену, безумље је до те мере завладало, да се читава друштва труде да зацаре такозвано човекобоштво, и то у свим областима људске делатности и стваралаштва. Отуда и долазе све њихове муке, трагедије и смрти.

Посебну тешкоћу ствара и суочавање са реалношћу, у којој нас највиши политички ауторитети Европске уније (ЕУ), у првом реду председник Европске комисије (ЕК) Урсула фон дер Лајен, убеђује да се постојаност европске културе и цивилизације баштини на темељима *Талмуда*, који представља најпознатије дело јеврејске литературе од првих векова хришћанске ере, и данас, у којем су хришћани окарактерисани као „омрзнута секта“, док је опис лика Исуса Христа богохулно изопачен. Недвосмислено, на овај начин се покушава променити генетски код и лична карта народа Европе, која почива на хришћанским вредностима, хеленској култури и римском праву. Председник ЕК ове речи је изговорила на универзитету у Негеву, у Израелу, априла 2022. године, приликом примања почасног доктората.

Све наведене аморалне, неприродне и богохулне појаве, афирмиране у циљу девастације Православне цркве, налазе се на фону познате изјаве једног од највећих америчких геополитичара и геостратега Збигњева Бжежинског, који је рекао: *„Завршили смо са комунизмом, на реду је Православље“*, као и бившег високог службеника Стејт Департамента Џима Џатраса, који је рекао: *„САД желе да ‘сломе кичму’ православној цркви, користећи се папским амбицијама патријарха Вартоломеја I“*.

Такође, огромна отежавајућа околност са којом се „Центар за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду суочио, јесте чињеница, да је данас велики број високодостојника многих помесних православних аутокефалних цркава (како малих тако и највећих), прихватио јереси екуменизма, папизма, либерализма и модернизма. Са жаљењем морамо да констатујемо, да се поред наведених јереси, и мамонизам уселио у одаје многих помесних православних цркава, тј. неодољива жудња за поседовањем новца и веровањем у његову свемоћ!

То су знали и аналитичари ЦИА, па су у чувеној Далсовој (Allen Welsh Dulles) „Доктрини борбе против Истока“, посебну пажњу посветили мамонизму, тј. неодољивој људској халапљивости када је у питању поседовање новца и другог материјалног блага, што су креатори доктрине желели да злоупотребе у реализацији својих циљева. Због тога се у Далсовој доктрини каже:

„Даћемо све што имамо, сво злато, сву материјалну моћ за магарчење и залуђивање људи. Човечји мозак и свест људи, склони су променама. Посејемо ли тамо хаос, ми ћемо неприметно да им подметнемо лажне вредности и примораћемо их да те вредности и прихвате. Како? Наћићемо истомишљенике, савезнике и помоћнике у њиховој домовини. Мало по мало, ми ћемо одиграти грандиозну, по свом обиму трагедију, погибије свих православних Словена, и коначно ћемо на тај начин неповратно угасити њихову националну свест“.

У истом документу се наводи да је Америчка тајна служба задужена да неприметно, прикривено активно и постојано, *помаже деспотизам чиновника, корупцију и непринципијелност*.

Када је реч о Цариградској патријаршији и њеном поглавару који би, уместо да буде Први међу једнакима (*Primus inter pares*) у Православној цркви, допустио себи да Америчка администрација са њим манипулише ради уништења православља, и на тај начин злоупотреби његову болесну амбицију да подигне лични статус у цркви, и постане „својеврсни папа Истока“. Цариградски патријарх је то демонстрирао кроз општепоз-

нате рушилачке активности које је предузео у Украјини, створивши квази структуру или „ргоху“ цркву под називом „Православна црква Украјине“.

Такође, евидентна је незајажљивост патријарха Вартоломеја I у ШИРЕЊУ ЈУРИСДИКЦИЈЕ ЦАРИГРАДСКЕ ПАТРИЈАРШИЈЕ, а на штету многих помесних православних аутокефалних цркава.

Чињеница је да је данас огромна гордост, охолост и бахатост овладала Цариградским поглаваром, тако да нас не би изненадила ни вест о томе да се одлучи и на укидање свих аутокефалних православних цркава у корист проширења јурисдикције Цариградске цркве, са наводним образложењем, да оне нису добиле статус аутокефалије на Васељенским саборима, као што је то случај са древним црквама ПЕНТАРХИЈЕ (Римска, Цариградска, Александријска, Антиохијска и Јерусалимска). Такође, овакав сулуди сценарио се потпуно уклапа у планове сатанистичких англосаксонских политичких и обавештајних кругова, када је у питању урушавање Православне цркве.

Међутим, пошто је питање права доношења *Томоса о аутокефалности* било актуелно и током првог миленијума постојања Христове цркве, оно је прецизно регулисано 34. апостолским правилом, које представља **основ** на који се односе сва остала правила и канони. Правило гласи:

„Епископи свакога народа треба да познају првога између њих и да га сматрају као главу, и ништа важнијега да не предузимљу без његовога знања, него сваки нека предузимље само оно, што се тиче његове епархије и подручних мјеста. Али ни овај први епископ нека не чини ништа без знања осталих епископа. Јер ће тако бити једнодушност и прославиће се Бог кроз Господа у Светоме Духу, Отац и Син и Свети Дух“.

(Епископ др Н. Милаш, *Правила Православне цркве – ΚΑΝΟΝΕΣ – с тумачењима*, књига I, Нови Сад, 1895, стр. 93).

У вези са поменутиим 34. апостолским правилом проистичу следећа апостолска правила и канони:

Канон 17. Четвртог Васељенског Сабора (Халкидонски Сабор); апостолско правило 74; 6. правило Првог Васељенског Сабора; 25. правило Трулског Васељенског Сабора; 9. канон Четвртог Васељенског Сабора; 14. и 15. канон Антиохијског Помесног Сабора; 8, 12, 15, 19-20, 28, 79, 87, 96, 104, 107, 117-120. канон Картагинског Сабора.

Неопходно је нагласити да 34. апостолско правило представља основ на који се ослањају сви горе наведени канони, из разлога што више

не постоји Византијско царство чије су границе представљале линије које су јасно раздвајале народе и нације тога времена. Данас су времена другачија, тако да је дошло до мешања народа, што значи да су значајни делови једног народа остали ван државних граница матичне земље, тј. у дијаспори. Управо из тог разлога, апостолско правило 34. гласи – ДА ЕПИСКОП КОЈИ УПРАВЉА ТОМ ЕПАРХИЈОМ ТРЕБА ДА БУДЕ ИЗ ТОГ НАРОДА.

Када је реч о Православној цркви, неприхватање накарадних начина понашања, као и остајање на трагу учења Православне цркве првог миленијума, као и традиционалних вредности (вера, породица, домовина и традиција) представљају једини правац и пут којим треба ићи, и на коме треба да почива свако здраво и нормално друштво.

Радећи на одбрани Христове Цркве, а имајући у виду да се на глобалном нивоу одиграва одлучујућа битка између хришћанства и сатанизма, у „Центру за заштиту хришћанског идентитета“, са нескривеном забринутости смо гледали на судбину своје Мајке-Цркве, посебно ради ширења опасних тенденција патолошких појава као што су LGBTQ+ покрети, за које смо уверени да могу оставити катастрофалне последице, посебно на нараштаје младих који треба да буду носиоци духовности српског народа.

С тим у вези, 15. 01. 2025. г. објавио сам ауторски чланак под називом „Глобални Егзорцизам“ на порталу „borba za veru“, као и угледном грчком православном недељнику „Ортодоксос Типос“ – Православна штампа.

Тада нисмо могли ни да слутимо да би управо тај чланак могао да буде „птица злослутница“ догађајима који ће да уследе на глобалном плану, а то је сатанистичко педофилско канибалистички пир, или „бал вампира“, англосаксонске политичке, пословне и монархистичке елите. Све се то догађало на приватном острву Џефрија Епштајна, које се налази на Америчким Девичанским острвима.

Када је свет сазнао шта се дешава на острву Епштајн, многи су доживели шок због суочавања са монструозном стварношћу. Готово истовремено са овим открићима, милиони гледалаца су пратили серију под називом „Западни свет“ – која је представљала разрађену фантазију о забавном парку, где ултрабогати клијенти могу некажњено да се препусте својим најмрачнијим страстима. Ова два феномена – један стварни, други уметнички – испоставила су се као огледала која одражавају исту духовну болест.

Ови редови се односе на неурачунљиве особе, које су се сплетом несрећних околности нашле на изузетно важним местима у данашњем свету. Њих има свуда: на глобалном али и регионалном нивоу. На нашу жалост, оне су уверене да их је судбина одабрала баш због њихове „изузетности“.

Због тога је вапај „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ из Београда, упућен бројним црквеним, политичким и научним институцијама, био од огромног значаја, јер смо били свесни какве би катастрофалне последице могао да има наставак афирмације оваквих сатанистичко-педофилско-канибалистичко патолошких садржаја.

Делујући под овако тешким околностима, једино је снажна вера у Господа Бога била основни покретачки мотив мога живота и рада, јер живот има сврху једино ако има виши и значајнији смисао од друштвеног положаја, новца или чулног уживања, који чак ни пролазно не могу да задовоље човекову душу.

Суштински, у недостатку вере у Бога, човечји живот постаје бескрајно путовање у неповрат.

Закључујући, подсетио бих да када су једног од највећих светских научника српског порекла, Николу Теслу, упитали – да ли верује да Бог постоји, он је без двоумљења одговорио: „Не, ја не верујем да Бог постоји. Ја сам сигуран и знам да Бог постоји“.

Сумирајући целокупан животни ангажман и рад на Апологији Христове Цркве, навиру ми сећања из најраније младости када сам као шестогодишњак похађао часове веронауке у цркви Светог Саве у Београду, код протојереја-ставрофора Гвоздена Милошевића, ондашњег старешине цркве. То време памтим као веома сложено и тешко, када су припадници безбожничке југословенске власти под снажним притиском покушавали да разбију и униште све што је мирисало на тамјан и оглашавало се црквеним звонима.

У таквим оловним временима, сваки следбеник Христов, био он апостол, мученик, исповедник, подвижник или лаик верник, истовремено је постајао и састрадатељ свога Господа. Зато су Свети оци одувек говорили да се у животу који је утемељен на моралним принципима, добру и универзалним вредностима, дубоко у нама, одвија та људска жеља за победом коју сваки човек добија кроз свој ум, вољу и осећања.

Током целог живота, па и као челник „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду, никада себе нисам сматрао као пасивног посматрача живота у самој Божјој заједници. Многим делима сам се доказао као неустрашиви војник који храбро и незаустављиво полази у бој ради очувања црквене чистоте, светости и њеног јединства, из кога сам увек излазио храбрији и силнији. На тај начин сам постао саборац самог Господа, и у исто време испунио аманет предака као и очекивања генерација које долазе.

Због тога би своје дело „Апологија Христове Цркве“ завршио посланицом из Јеванђеља по Јовану (17,4) која гласи:

*„Ја Тебе прославих на земљи,
посао сврших који си ми поверио да радим“.*

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

„Центр по защите христианской идентичности“ в Белграде и я, как его руководитель, всегда действовали в соответствии с миссией, которую мы осуществляли: в направлении защиты христианской идентичности как несущей опоры национальной идентичности каждого православного народа, без которой ни один народ, ни одно государство не могли бы выжить; а также в направлении защиты единства Единой, Святой, Соборной и Апостольской Церкви, которая в нынешнее время находится под угрозой больше, чем когда-либо прежде в своей долгой истории.

Название этой работы — **„АПОЛОГИЯ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЙ“**, потому что всю свою жизнь я посвятил апологетике Церкви Христовой, конечная цель которой — построение неразрушимого, целостного православного мировоззрения; защита его принципов от нападков философской и научной критики; и, одновременно, уничтожение принципов антихристианского мировоззрения. Тем самым объясняется тот факт, что апологетика представляет собой фундамент всего здания богословских исследований, от которого зависит изучение остальных богословских вопросов, таких как: догматика, этика и каноны.

Иными словами, как нам говорит *„Православная апологетика“ Ивана Михайловича Андреева, Шибеник, 2004 г.*, апологетика как наука охватывает введение в теологию, общую, теоретическую и апологетическую теологию, а также энциклопедию теологии. Иногда эта наука называется философией религии, философией христианства, христианским пониманием мира и т.д. В отличие от прочих философских и религиозных мировоззрений (безжизненных, абстрактных и теоретических), православная вера, помимо того, что она оживотворяет умственные и этические категории человека, оживотворяет также и его дух. По этой причине методология апологетики прежде всего основывается на положительном, живом представлении основных истин христианства и на познании их глубокой внутренней взаимосвязи, благодаря чему открывается их органическое единство. Блестящая и чистая картина христианской истины, открывающаяся перед духовными очами читателя, убеждает его больше, чем большинство других конкретных логических доказательств. Этот метод защиты христианства и есть основной метод православной апологетики.

Только после этого приходит *ratio* и доказательства, основанные на умственной деятельности, то есть доказательства, заимствованные из

философских, филологических, естественных, исторических и математических наук. Таким образом, апологеты защищают христианство от тех, кто пытается его умалить из-за якобы очевидных противоречий между религией и наукой, верой и знанием, разумом и откровением.

Следуя по стопам своих предков, моего деда доктора Аврама и бабушки Хариклии, я всегда старался быть на службе защиты христианской Истины, этого всерадостного и трудного подвига, который требовал полной искренности, исключительной заботы, глубокого размышления, великого знания, внутреннего сокрушения, терпения, мужества и несебялюбивой любви к Богу и людям.

Несмотря на то, что в то время, когда мы защищали основы Церкви Христовой, мы сталкивались с огромными трудностями в реализации указанных целей, прежде всего из-за пересечения противоположных политических, геополитических и экклезиологических интересов, мы остаемся непоколебимыми и последовательными в осуществлении миссии, которую проводим. Подчеркиваем, что в данный момент чрезвычайно трудно защищать Господа Иисуса Христа и бороться за сохранение единства Его Церкви, особенно потому, что мы делаем это в сердце дехристианизированной Европы, которая давно утратила образ Богочеловека Христа, как единственной вечной ценности, ради которой существуют все миры, и заменила его на материализованного, так называемого, непогрешимого человека — человекобога; Европы, в которой терпится и продвигается сатанинская деятельность — как величайшее зло в истории человеческого рода; в материализованной и духовно павшей Европе, которая заменила Господа Бога на деньги, вознесенные на пьедестал божества; Европе, в которой утверждается девазация семьи как основной ячейки любого нормального и здорового общества; Европе, в которой, помимо прочего, утверждаются и многие болезненные, аморальные, неестественные и богохульные явления, такие как: атеизм, однополые союзы (ЛГБТК+), эвтаназия, аборт, а также экуменизм, папизм, либерализм и модернизм.

В нынешнее время безумие овладело в такой степени, что целые общества стремятся воцарить так называемое человекобожие, и это во всех областях человеческой деятельности и творчества. Отсюда и происходят все их муки, трагедии и смерти.

Особую трудность создает и столкновение с реальностью, в которой высшие политические авторитеты Европейского союза (ЕС), в первую очередь председатель Европейской комиссии (ЕК) Урсула фон дер Ляйен, убеждают нас, что устойчивость европейской культуры и цивилизации основывается на фундаменте *Талмуда*, который представляет собой самое

известное произведение еврейской литературы с первых веков христианской эры, и по сей день, в котором христиане охарактеризованы как „ненавистная секта“, в то время как описание образа Иисуса Христа богохульно искажено. Несомненно, таким образом предпринимается попытка изменить генетический код и личную карту народов Европы, которая покоится на христианских ценностях, эллинской культуре и римском праве. Председатель ЕК произнесла эти слова в университете в Негеве, в Израиле, в апреле 2022 года, при получении почетного доктората.

Все вышеупомянутые аморальные, неестественные и богохульные явления, утверждаемые с целью девастации Православной церкви, находятся на фоне известного заявления одного из крупнейших американских геополитиков и геостратегов Збигнева Бжезинского, который сказал: *„С коммунизмом мы покончили, теперь очередь Православия“*, а также бывшего высокопоставленного сотрудника Госдепартамента Джима Джатраса, который сказал: *„США хотят ‘сломать хребет’ Православной церкви, используя папские амбиции патриарха Варфоломея I“*.

Также огромным отягчающим обстоятельством, с которым столкнулся „Центр по защите христианской идентичности“ в Белграде, является тот факт, что сегодня большое число высокопоставленных иерархов многих поместных автокефальных церквей (как малых, так и крупнейших) приняли ереси экуменизма, папизма, либерализма и модернизма. С сожалением мы должны констатировать, что наряду с указанными ересями, мамонизм поселился в покоях многих поместных православных церквей, то есть непреодолимая жажда обладания деньгами и вера в их всемогущество!

Это знали и аналитики ЦРУ, поэтому в знаменитой „Доктрине борьбы против Востока“ Аллена Даллеса (Allen W. Dulles) особое внимание уделили мамонизму, то есть непреодолимой человеческой алчности, когда речь идет об обладании деньгами и иным материальным благом, что создатели доктрины хотели использовать в реализации своих целей. Поэтому в доктрине Даллеса говорится: *„Мы дадим все, что у нас есть, все золото, всю материальную мощь для одурачивания и оболванивания людей. Человеческий мозг и сознание людей подвержены изменениям. Если мы посеет там хаос, мы незаметно подбросим им ложные ценности и заставим их эти ценности принять. Как? Мы найдем единомышленников, союзников и помощников на их родине. Мало-помалу мы разыграем грандиозную, по своему масштабу, трагедию гибели всех православных славян, и окончательно навсегда уничтожим их национальное сознание“*. В том же документе говорится, что американская тайная служба обязана

незаметно, скрыто, активно и постоянно способствовать деспотизму чиновников, коррупции и беспринципности.

Что же касается Константинопольского патриархата и его предстоятеля, который, вместо того чтобы быть Первым среди равных (*Primus inter pares*) в Православной церкви, позволил себе манипуляции со стороны американской администрации ради уничтожения православия и, таким образом, злоупотребил своей большой амбицией поднять личный статус в церкви и стать „своего рода папой Востока“. Константинопольский патриарх продемонстрировал это через общеизвестную разрушительную деятельность, которую он предпринял на Украине, создав квази-структуру или «прокси-церковь» под названием „Православная церковь Украины“.

Также очевидна ненасытность патриарха Варфоломея I в РАСШИРЕНИИ ЮРИСДИКЦИИ КОНСТАНТИНОПОЛЬСКОГО ПАТРИАРХАТА в ущерб многим поместным православным автокефальным церквям.

Фактом является то, что сегодня огромная гордость, надменность и высокомерие овладели Константинопольским предстоятелем, так что нас не удивила бы даже весть о том, что он решится на упразднение всех автокефальных православных церквей в пользу расширения юрисдикции Константинопольской церкви с якобы обоснованием, что они не получили статус автокефалии на Вселенских соборах, как это имеет место с древними церквями ПЕНТАРХИИ (Римская, Константинопольская, Александрийская, Антиохийская и Иерусалимская). Также этот безумный сценарий полностью вписывается в планы сатанинских англосаксонских политических и разведывательных кругов, когда речь идет о разрушении Православной церкви. Однако, поскольку вопрос права предоставления Томоса об автокефалии был актуален и в течение первого тысячелетия существования Церкви Христовой, он был точно урегулирован 34-м апостольским правилом, которое представляет собой основу, к которой относятся все остальные правила и каноны. Правило гласит:

„Епископам всякого народа подобает знать первого между ними и признавать его главой, и ничего важного не предпринимать без его согласия; каждому же делать только то, что касается его епархии и мест, к ней относящихся. Но и первый не должен ничего делать без согласия всех епископов. Ибо так будет единомыслие, и прославится Бог через Господа в Духе Святом, Отец и Сын и Святой Дух“.

(Епископ д-р Н. Милаш, *Правила Православной церкви – KANONEΣ – с толкованиями, книга I, Нови Сад, 1895, стр. 93*).

В связи с упомянутым 34-м апостольским правилом следуют ниже-приведенные апостольские правила и каноны: 17-й канон Четвертого

Вселенского Собора (Халкидонский Собор); 74-е апостольское правило; 6-е правило Первого Вселенского Собора; 25-е правило Трулльского Вселенского Собора; 9-й канон Четвертого Вселенского Собора; 14-й и 15-й каноны Антиохийского Поместного Собора; 8, 12, 15, 19-20, 28, 79, 87, 96, 104, 107, 117-120-й каноны Карфагенского Собора. Необходимо подчеркнуть, что 34-е апостольское правило представляет собой основу, на которую опираются все вышеуказанные каноны, по той причине, что более не существует Византийской империи, чьи границы представляли собой линии, которые четко разделяли народы и нации того времени. Сегодня времена другие, так что произошло смешение народов, что означает, что значительные части одного народа остались за государственными границами материнской страны, то есть в диаспоре. Именно по этой причине 34-е апостольское правило гласит – **ЧТОБЫ ЕПИСКОП, УПРАВЛЯЮЩИЙ ЭТОЙ ЕПАРХИЕЙ, БЫЛ ИЗ ЭТОГО НАРОДА.**

Когда речь идет о Православной церкви, неприятие уродливых способов поведения, а также пребывание на пути учения Православной церкви первого тысячелетия, равно как и традиционных ценностей (вера, семья, родина и традиции) представляют собой единственное направление и путь, по которому следует идти, и на котором должно основываться любое здоровое и нормальное общество.

Работая над защитой Церкви Христовой, и принимая во внимание, что на глобальном уровне происходит решающая битва между христианством и сатанизмом, в „Центре по защите христианской идентичности“ мы со скрываеваемой тревогой смотрели на судьбу нашей Матери-Церкви, особенно в связи с распространением опасных тенденций патологических явлений, таких как ЛГБТК+ движения, в которых мы убеждены, что они могут оставить катастрофические последствия, особенно для поколений молодежи, которым предстоит быть носителями духовности сербского народа.

В связи с этим, 15 января 2025 года я опубликовал авторскую статью под названием „Глобальный Экзорцизм“ на портале „borba za veru“, а также в уважаемой греческой православной еженедельной газете „Ортодоксос Типос“ (Православная печать). Тогда мы не могли даже предположить, что именно эта статья может оказаться „птицей-вещуньей“ событий, которые последуют на глобальном уровне, а именно — сатанинский педофильско-каннибалистический пир, или „бал вампиров“, англосаксонской политической, деловой и монархической элиты. Все это происходило на частном острове Джеффри Эпштейна, который находится на Американских Виргинских островах.

Когда мир узнал, что происходит на острове Эпштейна, многие испытали шок от столкновения с чудовищной реальностью. Почти одновременно с этими разоблачениями миллионы зрителей следили за сериалом под названием „Мир Дикого Запада“ (West world) — который представлял собой разработанную фантазию о парке развлечений, где сверхбогатые клиенты могут безнаказанно предаваться своим самым темным страстям. Эти два феномена — один реальный, другой художественный — оказались зеркалами, отражающими одну и ту же духовную болезнь.

Эти строки относятся к людям, не поддающимся расчету, которые по стечению несчастливых обстоятельств оказались на исключительно важных местах в современном мире. Они есть повсюду: как на глобальном, так и на региональном уровне. К нашему сожалению, они убеждены, что судьба выбрала их именно из-за их „исключительности“. Именно поэтому возглас „Центра по защите христианской идентичности“ из Белграда, обращенный к многочисленным церковным, политическим и научным институциям, имел огромное значение, поскольку мы осознаем, какие катастрофические последствия может иметь продолжение утверждения подобного рода сатанинско-педофильско-каннибалистического патологического содержания. Действуя в столь тяжелых обстоятельствах, только сильная вера в Господа Бога была основным движущим мотивом моей жизни и работы, потому что жизнь имеет цель только если имеет высший и более значимый смысл, нежели общественное положение, деньги или чувственные удовольствия, которые даже временно не могут удовлетворить человеческую душу.

По сути, при недостатке веры в Бога, человеческая жизнь становится бесконечным путешествием в невозвратность.

В заключение я хотел бы напомнить, что когда одного из величайших мировых ученых сербского происхождения, Николу Теслу, спросили — верит ли он, что Бог существует, он без колебаний ответил: „Нет, я не верю, что Бог существует. Я уверен и знаю, что Бог существует“.

Подводя некий итог всей моей жизненной деятельности и работе над Апологией Церкви Христовой, перед моим взором встают воспоминания из самого раннего детства, когда я шестилетним ребенком посещал уроки Закона Божьего в церкви Святого Саввы в Белграде у протоиерея-ставрофора Гвоздена Милошевича, тогдашнего настоятеля церкви. То время

я помню как очень сложное и тяжелое, когда представители безбожной югославской власти под сильным давлением пытались разбить и уничтожить всё, что пахло ладаном и оглашалось церковными колоколами. В такие тяжелые времена каждый последователь Христа, будь то апостол, мученик, исповедник, подвижник или мирянин-верующий, одновременно становился и сострадальцем своего Господа. Поэтому святые отцы всегда говорили, что в жизни, основанной на моральных принципах, добре и универсальных ценностях, глубоко внутри нас разворачивается это человеческое желание победы, которое каждый человек получает через свой ум, волю и чувства.

На протяжении всей жизни, в том числе и как руководитель „Центра по защите христианской идентичности“ в Белграде, я никогда не считал себя пассивным наблюдателем жизни в самом Божьем сообществе. Многими делами я доказал и показал себя как бесстрашный воин, который храбро и неудержимо идет в бой ради сохранения церковной чистоты, святости и ее единства, из которого я всегда выходил более мужественным и сильным. Таким образом я стал соратником Самого Господа и в то же время выполнил завет предков, а также ожидания грядущих поколений.

Поэтому я хотел бы завершить свое дело „Апология Церкви Христовой“ посланием из Евангелия от Иоанна (17,4), которое гласит:

**„Я прославил Тебя на земле,
совершил дело которое Ты поручил Мне исполнить“.**

САДРЖАЈ

1. Никола Шкорић: Апел – труба за васпостављање црквеног јединства.....	15
2. Реч аутора.....	19
3. Јереси и неканонска деловања у СПЦ.....	70
4. ЕРЕСИ И НЕКАНОНИЧОЕСКИЕ ДЕЙСТВИЯ В СЕРБСКОЙ ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРКВИ.....	78
5. ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΕΙΣ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΙ ΣΕΡΒΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ.....	87
6. Истина о вери епископа бачког Иринеја Каранушић-Буловића.....	96
7. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΜΠΑΤΣΚΑΣ.....	99
8. Живот са Богом и без Бога – Зашто верујем у Бога?.....	102
9. ЖИЗНЬ С БОГОМ И БЕЗ БОГА – ПОЧЕМУ Я ВЕРЮ В БОГА?.....	113
10. Смртоносни загрљај – змија Анаконда стеже обруч око Православне цркве.....	125
11. СМЕРТЕЛЬНОЕ ОБЪЯТИЕ АНАКОНДЫ ОНАСТЯГИВАЕТ СВОИ КОЛЬЦА ВОКРУГ ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРКВИ.....	132
12. ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΑΓΚΑΛΙΑ – ΤΟ ΦΙΔΙ ΑΝΑΚΟΝΤΑ ΠΕΡΙΣΦΙΓΓΙ ΤΗΝ	

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.....	140
13. Васкрс 2025.....	149
14. ПАСХА 2025.....	156
15. ΠΑΣΧΑ 2025.....	164
16. Поновни јавни апел патријарху Вартоломеју I, за спас јединства Православне цркве.....	172
17. ПОВТОРНОЕ ПУБЛИЧНОЕ ОБРАЩЕНИЕ К ПАТРИАРХУ ВАРФОЛОМЕЮ I ЗА СПАСЕНИЕ ЕДИНСТВА ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРКВИ....	175
18. ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΚΛΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟ Α΄ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.....	178
19. Поглаварима свих православних аутокефалних цркава – борба за опстанак Првославне цркве.....	181
20. Не бој се мало стадо.....	185
21. НЕ БОЙСЯ МАЛОГО СТАДА!.....	190
22. Апел за спас православних хришћана у Сирији.....	196
23. ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ....	197
24. Долазак папе у Србију – добродошлица нежељеном госту.....	199
25. Насиље над Партеноном и Кијево-печерском лавром	204
26. Презентација књиге Диогениса Д. Валаванидиса „Одбрана јединства Православне цркве“, Универзитет Хуманистичких наука светог Тихона у Москви, октобра 2022. године	209
27. Геополитика и Православље.....	214

28. Корупција у врху Цариградске патријаршије	220
29. КОРРУПЦИЯ В ВЕРХАХ КОНСТАНТИНОПОЛЬСКОГО ПАТРИАРХАТА...225	
30. Глобални егзорцизам	231
31. ОБЩЕЕ ИЗГНАНИЕ ЗЛЫХ ДУХОВ (ГЛОБАЛЬНЫЙ ЭКЗОРЦИЗМ).....	237
32. Прећуткујући ћутање на путу смо ка гробној тишини.....	244
33. Литургија под анатемом	254
34. Ћутањем се издаје Бог.....	258
35. МОЛЧАНИЕМ ПРЕДАЕТСЯ БОГ.....	262
36. ΜΕ ΤΗ ΣΙΩΠΗΝ, Ο ΘΕΟΣ ΠΡΟΔΙΔΕΤΑΙ.....	266
37. Интервју за лист „Российская газета“	271
38. ИНТЕРВЬЮ ДЛЯ ИЗДАТЕЛЬСТВА „РОССИЙСКАЯ ГАЗЕТА“	275
39. Са вером у Христа против антихриста.....	280
40. С ВЕРОЙ ВО ХРИСТА ПРОТИВ САТАНИСТОВ.....	285
41. ΜΕ ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΣΑΤΑΝΙΣΤΩΝ.....	291
42. Борба добра и зла.....	297
43. БОРЬБА ДОБРОГО И ЗЛА.....	302
44. Посета папе Фрање тзв. Косову је лоша вест.....	307
45. ЦИА И Православље	310
46. Јерес источног папизма	314

47. Москва Западу не верује.....	318
48. Геополитика и црква у Летонији	321
49. Суноврат Англиканске цркве.....	325
50. Цариградски расколник	329
51. Секуларизам и прогон свештеника и монаха канонске УПЦ.....	333
52. Самоубиство колективног Запада.....	336
53. Државни терор над Кијево-печерском лавром.....	340
54. Службе безбедности САД руше јединство Православне цркве.....	343
55. Цариградски патријарх и раскол на Атосу.....	347
56. У Украјини хапсе митрополита који има 400 деце.....	350
57. Вартоломеј и Зеленски на истом задатку.....	355
58. Протеривање свештеника подворја Московске патријаршије из Бугарске.....	359
59. Напади на српске цркве и манастире на КиМ	363
60. Покушај Америке да прошири утицај на православне народе.....	367
61. Папа Франциско, Зеленски и сатанистички симболи.....	370
62. Одбрана националног идентитета.....	373
63. УН забринуте због драстичног кршења верских права грађана Украјине.....	377

64. Улога Ватикана у креирању глобалне политике.....	380
65. „Косово“ отворило специјалну мисију у Ватикану.....	383
66. Кршење верских права у Украјини	387
67. Неолиберализам, глобализам и мамонизам	390
68. МПЦ-ОА признаје аутокефалност неканонске ПЦУ.....	394
69. Историјски ревизионизам у Европи	398
70. Западна Европа, римокатолицизам и православље.....	401
71. Крађа реликвија Кијево-печерске лавре.....	405
72. Насиље над УПЦ и Кијево-печерском лавром.....	409
73. Манастир свете Екатерине на Синају.....	417
74. Закључак из књиге Диогениса Д. Валаванидиса „Истина о патријарху Герману и питање тзв. Македонске цркве“	421
77. Проф. др Миодраг М. Петровић – Свети архијерејски сабор и шаренило у деловању епископа.....	433
78. Диогенис Д. Валаванидис – Успомена на проф. др Миодрага М. Петровића.....	440
79. Протојереј ставрофор Радиша Нинковић – Задужбина као сведочанство предања и жива одбрана Православља.....	446
80. Закључак.....	451
81. ЗАКЛЮЧЕНИЕ.....	458

ОД ИСТОГ АУТОРА:

1. ДАН ПОВРАТКА – (српско-енглеско-грчко издање), 2004, издавач аутор, Београд
2. ОТМЕН СВЕТ, 2006, издавач аутор, Београд
3. КРВ МАЛЕ АЗИЈЕ, 2007, издавач аутор, Београд
4. КУЛТУРНА ИСТОРИЈА ВРАЧАРА – (српско-енглеско издање), 2017, издавач аутор, Београд
5. ОДБРАНА ЈЕДИНСТВА ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ, 2023, издавач „Пешић и синови“, Београд
6. ИСТИНА О ПАТРИЈАРХУ ГЕРМАНУ И ПИТАЊЕ ТЗВ. МАКЕДОНСКЕ ЦРКВЕ, 2023, издавач „Пешић и синови“, Београд
7. ЗАЩИТА ЕДИНСТВА ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРКВИ, 2024, издавач „Русија Православна“, Москва
8. ИСТОЧНИ ПАПИЗАМ РАЗАРА ЈЕДИНСТВО ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ, 2024, издавач „Пешић и синови“, Београд
9. АПОЛОГИЈА ХРИСТОВЕ ЦРКВЕ, 2026, (српско-грчко-руско издање), издавач „Пешић и синови“, Београд

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

271.2-285.2

271.2-676

271.2-462

ВАЛАВАНИДИС, Диогенис Д., 1955-

Апологија Христове цркве : зборник најзначајнијих радова „Центра за заштиту хришћанског идентитета“ у Београду / Диогенис Д. Валаванидис ; [превод на грчки језик Диогенис Д. Валаванидис, превод на руски језик Aleksey Lyzin]. - Београд : Пешић и синови, 2026 (Београд : Дијамант принт). - 472 стр. : илустр. ; 24 см. - (Библиотека Посебна издања / [Пешић и синови] ; књ. 53)

Део текста упоредо на срп, рус. и грч. језику. - "Пројекат Весне Пешић у мисији самосвести а не самољубља"--> прелим. стр. - Тираж 500. - Стр. 15-18: Апел – труба за васпостављање црквеног јединства / Никола С. Шкорић. - Од истог аутора: стр. 471.

ISBN 978-86-7540-432-3

а) Центар за заштиту хришћанског идентитета (Београд) б) Православна апологетика

COBISS.SR-ID 195648521